

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELI ANDERSON

Oscar Pill

İKİ KRALLIK

ZAMANIN SINIRLARINI AŞAN VE DÜNYAYLA İLGİLİ TÜM BİLDİKLERİNİZİ SORGULAYACAĞINIZ NEFES KESEN BİR MACERA BAŞLIYOR!

Sıradan bir genç olan on dört yaşındaki Bobby Pendragon, günün birinde çok özel bir yeteneği olduğunu keşfeder: O, “sihirli kanallar” aracılığıyla zamanda yolculuk yaparak başka dünyalara gidebilen bir Gezgin’dir. Ancak bu harika yetenek oldukça önemli bir görevi de beraberinde getirecektir: Dünyayı kurtarmak zorunda kalmak gibi!

Üstelik yalnızca bildiğimiz anlamda “Dünya’yı” değil. Bobby kısa sürede evrendeki yaşamın hiç de düşündüğü gibi olmadığını öğrenir. Kendini aniden alternatif bir boyutta, zorba bir hükümdar tarafından yönetilen ve tehlikeli bir isyanın eşiğindeki üç güneşli Denduron gezegeninde bulur. Ve buradaki halk, onun yardımına muhtaçtır.

Bobby, ailesini yeniden görmek istiyorsa onları kurtarmak zorundadır. Çünkü onun da keşfetmek üzere olduğu gibi, Denduron yalnızca bir başlangıç...

**“Hayallerinin Dünya’yla sınırlı kalmasını istemeyenler
için macera dolu bir hikâye.”**

School Library Journal

Oscar PiLL

İki Krallık

Pegasus Yayınları: 706
Gençlik: 94

Oscar Pill: İki Krallık

Eli Anderson

Özgün Adı: Oscar Pill: Les Deux Royaumes

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Gizem Yeşildal

Düzeltili: Serpil Tütüncü

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2013

ISBN: 978-605-343-139-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Albin Michel/Susanna Lea Associates, 2010

**Oscar Pill'in fantastik dünyasıyla ilgili daha fazla bilgi için
www.oscarpill.com adresini ziyaret edebilirsiniz.**

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ELI ANDERSON

Oscar PİLL

İki Krallık

Fransızcadan Çeviren:

Can Utku

PEGASUS YAYINLARI

her şey bitti

Koşmasını yavaşlattı, yürümeye başladı ve sonunda soluk soluğa durdu. Karşısındaki ova sonsuzluğa uzanıyordu. Oysa o saatlerdir koşmuş, içlerinde binlerce defa kaybolduğu kocaman mağaraları ardında bırakmıştı.

Bitkin düşmüş ve çok susamıştı, üstelik sıcaklık da hiç durmadan yükseliyordu. Kadifenin tenine değişini katlanılmaz bulduğundan pelerinini çıkarmayı istedi ama pelerinin tam tersi onu sıcaktan koruduğunu fark edince aceleyle yeniden ona sarındı. Matarasını çıkarıp son birkaç damla suyunu içti. Kendine acilen yeni bir kaynak bulması gerekiyordu.

Cesaret bulabilmek için pelerinin üzerine altın renkli iplikle işlenmiş “M” harfini parmağının ucuyla okşayarak ufka baktı. Toprağın içinden yanmış ağaç kütükleri gibi çıkan, o uzun ve sivri gölgeleri hâlâ seçebiliyordu. Hiç kesilmeyen ve her şeyi kurutan esintiye, kendisini *çığına* çeviren ve bu ovalara adlarını veren o rüzgârı unutmaya çalıştı.

Ayaklarının altında cıtırdayan, solgun renkli topraktan bir avuç almak için eğildiği sırada ilk ize rastladı.

Kendisinin bıraktığı ayak izlerinden çok daha büyüktü bu ve çıplak bir ayak, daha doğrusu üç sivri ucu bulunan bir pençe iziydi. Bunlar ne pençesiydi? Sanki vücudunun içinde tehlikeyi bildiren bir alarm çalmaya başlamışçasına kalp atışları hızlanıp şiddetlenmişti. Birkaç adım attı ve üç metre ileride benzer bir iz daha gördü. Üç metre! Üç metrelik adımlar atabildiğine göre bu yaratığın boyu ne kadar olabilirdi? Belki de koşuyordu. Öyle olmasını umdu.

Doğruldu; uzaklarda, rüzgârın ışığının altında boğulmuş bir gürültü sessizliği yarmıştı. Sıcağa rağmen ürperdi. Bu ses, yankılanarak yükselen bir hayvan çığlığına benziyordu. Refleks olarak önce geriledi. Hemen o anda kendine kızdı ve onun yerinde olsa asla gerilemeyecek olan babasını düşündü. Derin bir soluk aldı; bir Medicus ne olursa olsun her zaman ilerlemeliydi. Bunu ona kimse söylemiş değildi, ne Bay Brave, ne Bayan Withers, hiç kimse. Hiçbir yerde okumamıştı da. Böyle olması gerekiyordu, o kadar.

Ses bir kere daha duyuldu; daha yoğun ve çok daha yakından. Koruluğa doğru zorunlu yürüyüşüne devam etti. Karanlık biçimleri ayırt edebildiği yerde durdu. Toprak sanki bir davul çalınıyormuş gibi, hatta sanki on davul birden çalınıyormuş gibi titriyordu. Başını eğip baktı: Aynı izler her yerde ve her yöndeydi. Endişeyle çevresine bakındı. Koruluğun dışında içine ya da altına saklanılabilecek, onu koruyabilecek hiçbir şey görünmüyordu. Koşmaya başladı. Yerin titreşimlerini tüm vücudunda hissediyordu. Kara ve sık ağaç kütüklerine birkaç adım uzaklıktaydı. Tam onların yanına vardığı sırada arkadan bir kütle çıktı ve üzerine kapaklandı. Hemen yana yuvarlandı. Çevresini devasa bir

gölge sarmıştı. Yattığı yerde yuvarlandı ve sırtını yere yapıştırdı. Korkunç görünüşlü, çirkin birkaç yaratık üzerine doğru eğilmişti. Açıldılar ve tepeden tırnağa siyahlar giymiş bir adam belirdi. Yalnızca yakası kırmızıydı.

Etrafı sarılmıştı.

Pathologus'un yüzünü seçmeye çalıştıysa da, düşmanını ancak gün ışığı içindeki karanlık bir gölge olarak görebiliyordu. Adamın yüzünün çevresinin puslu olduğunu son anda fark edebildi. Gölge gözden kayboldu ve kısaç üzerine doğru sıkışmaya başladı. Bu işin içinden nasıl çıkacaktı? Kendini savunmak için ne kullanabilirdi? O anda Medicus'ların Bilgiler Sığınağı'na giden Yasak Tünel'in içinde savaştığı ürkütücü ahtapotu ve ona karşı kullandığı silahı hatırladı. Elbette ya: Hepatolia Şişeciği ve içindeki, her şeyi sindirmeye yarayan Nektar! Heyecanla pelerinini yokladı ve elini birinci keseciğe götürdü: Dehşet içinde keseciğin boş olduğunu fark etti. Şişeciği, yani ilk Kupa'sı kaybolmuştu...

Çevresini saran yaratıkların çemberi daralıyordu. Karşısındaki çirkin yüzleri, parlak ve sivri dişleri, biçimsiz hatları görmemek için gözlerini yumdu. Feryatları duymazdan gelmeye çalışarak pelerininin altında büzüştü. Korkudan öte sonsuz bir keder boğazını düğümlüyordu. Onu bir Medicus yapacak olan Kupa'ları birer birer kazanmayı isterken, babasına ve bütün ailesine yitirmiş oldukları onurlarını geri vermeye bu kadar kararlıyken, şimdi bu düşman topraklarda, yırtıcı yaratıkların arasında tek başına, bir Pathologus'un ellerinde ölmek üzereydi. Sonuna kadar gitmeyi nasıl da istemişti... Yanaklarından aşağıya öfke dolu yaşlar süzülüyordu. Pelerinin yeşil kumaşının üzerinde annesi ve ablasının yüzleri belirdi.

“M” harfi işlemlerini avucunun içinde sıkı, sivri uçlu pençelerin ona doğru uzandıklarını gördü ve canavarlardan en irisi üstüne atladı.

haber yok...

Oscar sıçrayarak uyandı. Şaşkın gözlerle çevresine bakındı ve ay ışığı altında duvarlardaki afişleri, futbol topunu, beyzbol sopasını, çalışma masasını, kısacası Babylon Heights'ın Kildare Caddesi'nde bulunan küçük evlerindeki odasını tanıması birkaç saniye sürdü. Karşısında gördüğü tek düzlük, üzerinde ter içinde oturduğu yatağının çarşafıydı. Çalar saatine bir göz attı; 04:37'yi gösteriyordu.

Kâbus görmüştü!

Gözlerini kapadı ve derin bir iç geçirerek kendini yastığının üzerine bıraktı. Gördükleri korkutucu bir kâbustan ibaretti. İçini rahatlatmak için merdiveni bile kullanmadan yataktan aşağı atlayıp aynı katta uyuyan annesi ve ablasını uyandırma riskini göze alarak dolabına doğru koştu. Dolabı aceleyle açarak gömlek ve pantolonların asılı olduğu askıları araladı ve eliyle dolabın dibini yokladı. Parmakları kadifenin dokunuşunu hissetti. Oscar yere diz çöktü ve elini bu sefer de en alt rafın üzerine yerleştirilmiş bir kutunun üstüne koydu. Dolabın kapısını kapadı, hızlıca bir

göz atarak odanın kapısının kapalı olduğundan emin oldu ve kutuyu açtı.

Bir kere daha rahat bir soluk aldı ancak bu seferkinin içinde hüznün de vardı. Hepatolia Şişeciği, vücudun ilk Evren'inden almış olduğu ilk Kupa'sı hiç zarar görmemiş bir halde yerli yerinde duruyordu. Bu da gördüğünün yalnızca gülünç bir kâbus olduğunu doğruluyordu. Ancak bir yılı aşkın zamandır olduğu gibi şişecik yine cansız bir şekilde, yalnızca içi turuncu bir sıvıyla dolu olarak, durgun herhangi bir küçük şişe gibi öylece duruyordu.

İçinde bulunduğu koşullara göre Kupa'sının nasıl parladığını, beş kesecikli kemerinin gelip de beline sarılmadan önce havada nasıl kendiliğinden hareketler yaptığını hatırladı. Oysa bunca zamandır bunların hiçbirisi olmamıştı. Kupa'sının içindekini yeniden canlandırmak için kaç kere onu eline aldığını, şişesini ısıtmayı denediğini, onunla konuşmaya kalkıştığını sayamıyordu bile. Her şeyi denemiş ama hepsi boşa gitmişti. Üstelik Kupalar Kemerini de aynı şekilde dolabın dibinde hareketsizce yatıyordu.

Ashında gördüğü kâbusu bir işaret, bir yerlerde birilerinin ona her şeyin yeniden yaşam bulacağını, kendisini Medicus'ların dünyasına bağlayan her şeyin nihayet bu uzun uykudan çıkacağını haber vermesi olarak yorumlamıştı ama yanıliyordu demek. Umutları bir kere daha boşa çıkmıştı. Hayal kırıklığının yanı sıra çok büyük bir endişe de yaşıyordu: Geçen yazın sonunda Bay Brave'in yaşadığı yer olan Cumides Circle'dan aceleyle ayrıldığından beri artık bir Medicus olmadığını hissetmeye başlamıştı.

O korkunç günün ve özellikle de Bilgiler Sığınağı'nın kendisine açıkladığı sırların anısı, her ne kadar bir yıl öncesine göre şiddeti biraz daha azalmış, biraz daha yumuşamış olsa bile hâlâ boğazını düğümlüyordu. Dayanılmaz bir ağırlık taşıyor gibiydi.

Her ne olursa olsun gördüklerine ve duyduklarına hiç inanmamıştı: Babası Pathologus'lara çalıştığı için karanlık bir hücreye hapsedilip orada ölmüş bir hain olamazdı. Başta annesi olmak üzere tüm diğer önemli Medicus'lar ona hep tersini söylemişlerdi: Vitali Pill, Pathologus'ların önderi olan korkunç düşmanları Kara Prens'i ele geçirmeyi ve hapse atmayı başarmış, çok parlak bir Medicus'tu. Babası herkesin, yani hemen hemen herkesin gözünde dürüst ve cesur bir adamdı, sonunun adaletsiz olduğunu düşünenlerin sayısı da az değildi.

Hayır, babası gözden düşmüş ve mahkûm edilmiş bir hain olamazdı.

Bu yüzden Oscar sonuna kadar gitmeye karar vermişti: Beş Evren'in Kupa'larını birer birer kazanacak ve babasıyla aynı seviyede bir Medicus olacaktı. Böylece Vitali'nin onurunu temizleyecekti. Bu konuda kendine söz vermiş ve Sığınak'taki korkunç açıklamalardan bu yana sözünü hiç unutmamıştı. Bunun için Bayan Withers'ın ve ayrıca belki de Medicus'ların Büyük Üstadı olan Bay Brave'in desteklerine güvenebileceğini biliyordu.

Ama eğer durum böyleyse, neden onlardan ilk Kupa'sı ile kemerin belirtilerinden başka hiçbir haber almamıştı? On üç uzun, *bitmek bilmez* ay geçmişti ve sessizlik hâlâ sürüyordu. Ne bir mektup ne bir işaret gelmişti. Hiçbir şey yoktu. Her şey, ardında yalnızca bu şişecik ve eski bir deri kayışla birbirine bağlanmış beş kesecikten başka bir iz bırakmadan buhar olup uçmuştu sanki.

Oscar ilgisizlikle yatağına döndü. Sonunda yorgunluğu kurşun gibi üzerine çöktü ve onu huzursuz bir uykuya daldırdı.

Üç saat sonra annesinin sesiyle gözlerini açtı.

“Oscar,” diye seslendi Celia başını kapı aralığından içeri uzatarak. “Bu ikinci gelişim. Üçüncüsünde bir trompet ve bir kova su getireceğim.”

Oscar başını yastığından kaldırdı. Başı sanki bir ton ağırlığında gibiydi. Anlaşılmaz birkaç sözcük geveledi ağzında. Celia gülümsedi ve odaya girerek perdeyi çekip yaz sonu güneşinin güzel ışığını içeri doldurduktan sonra ranzaya yaklaştı. Artık neredeyse sorumluluk sahibi bir adam olan ve geçmişte bunu kanıtlayan, yine de zaman zaman yataktan çekip çıkarılması gereken koca bir bebek gibi davranan on üç yaşındaki oğluna sevgiyle baktı.

“Okulun ilk gününde geç kalmaya gerçekten niyetliysen,” dedi elini oğlunun darmadağın kızıl saçlarında gezdirerek, “birkaç dakika daha yatakta kalabilirsin. Aksi takdirde hemen kalkıp giyin ve kahvaltı için ablanın yanına in.”

Oscar güçlükle başını sallayarak yatağında oturdu. Okulun ilk günü! Ne çabuk... Her gün Birlik’ten haber alabilmeyi heyecanla beklediği ve o haber hiç gelmediği halde yaz yine de hızla gelip geçmişti. Sonunda ağzından bir yanıt çıkarabilmeyi başardı.

“Geliyorum...”

Celia odadan çıktı ve Oscar da kendini yataktan aşağı doğru bırakarak yere kadar kaydı. Babylon Heights’taki okuluna geri dönmeye hiç de can atmıyordu. Aslında okulunu ve arkadaşlarını, en azından okul arkadaşlarından bazılarını sevmiyor değildi ama okulla birlikte gelen şeyler canını sıkıyordu. Daha doğrusu disiplinle ilgili şeyler: kesin saat çizelgeleri, düzenli sıra oluşlar, fena halde içini sıkıdığı halde öğrenmek zorunda olduğu konular... Kısacası geçen bir yıl hiçbir şeyi değiştirmemişti. Sıkı kurallar ve itaat ona ancak bir bale eteğinin bir file uyacağı kadar uyuyordu.

Üstelik yaz, tatil ve annesinin ona sağlamış olduğu özgürlük de şu anda işini pek kolaylaştırmıyordu.

Ayaklarını sürüyerek banyoya gitti ve içeride ancak birkaç dakika kaldıktan sonra dışarı çıktı. Düşünceleri de kaygıları da şimdi daha belirginleşmişti. Kendisini bekleyen sıkıntıları artık daha iyi hatırlıyordu. Disiplinden daha kötü bir derdi olduğunu yaz boyunca unutmuştu: Okulun zorbası Ronan Moss ve çetesi. Okuldaki diğer öğrencilerin aksine onlardan korkmuyordu ama yine de bu konunun başını ağrıatacağının farkındaydı. Bu çocukla ve onun hiçbir arkadaşıyla asla anlaşamayacağını biliyordu.

Hemen hemen hiçbirisiyle demek daha doğru olurdu. Çünkü bunların arasında Tilla da vardı. Güzel Tilla, güzelliğinin tamamen farkında olan Tilla. O da zaman zaman Moss'un yanında dolaşıyordu ama belki de aslında Moss onun peşinde geziniyordu. Ancak Oscar bu kızı her ne kadar çekici bulsa da ona tam olarak güvenemiyordu ve bu da işleri iyice karıştırmıyordu.

Bu karmaşık düşünceleri zihninden kovdu ve çabucak giyindi. Merdivenleri şimşek gibi inip tişörtünü düzelterek mutfığa girdi. Tek kelime etmeden sofraya oturdu ve *Converse* ayakkabılarının bağcıklarını bağlamaya koyuldu. Tabağındaki bir mısır gevreği parçasının şekline dalıp gitmiş olan Violette, daldığı düşlerden uyandı ve yüzündeki gülümseme silindi.

“Yapma Oscar!”

“Ne yapmayayım?”

“Bağcıklarını bağlama! Zavallıları boğacaksın!”

Oscar masanın altına eğildi. Violette'in spor ayakkabıları bağcıklarından özenle kurtarılmışlardı. Tekrar doğrulup ablasının yüzüne baktı. Elbette onun bu çılgınca fikirlerine kulak asacak

değildi. Belli ki şimdi de kendini ayakkabı bağcıklarının korunmasına adanmıştı. Violette ayağa kalkmaya karar verdi ve daha attığı ilk adımda ayakkabılarından biri ayağından çıktı. O ise hiçbir şey fark etmemiş gibi buzdolabının kapısını açıp içinden küçük bir kaşık aldı. Sonra da sofradaki yerine dönerek hiçbir şey olmamış gibi ayakkabıyı ayağına geçirip oturdu.

Celia olanları göz ucuyla dalgınca izlemişti. Kızının tuhaf davranışlarını sorgulamayı ise çok uzun zaman önce bırakmıştı.

“Tatlım, çatal ve kaşıkları çekmecelerinden başka bir yere koymaya karar verdiğin zamanlarda bana da bir haber ver,” demekle yetindi yalnızca. “Böylesi işimi kolaylaştırır!”

Annesinin aksine Oscar, ablası olan bu tuhaf makinenin nasıl çalıştığını anlayabilme çabasından henüz vazgeçmiş değildi.

“Kaşığın buzdolabında ne işi var?” diye sordu çocuk. “Erir diye mi korkuyorsun? Masanın üzerinde durursa güneş ışığında kalır diye mi?”

Violette o şahane menekşe rengi gözleriyle kardeşinin yüzüne, sanki karşısında bir zombi varmış gibi baktı.

“Olur mu Oscar? Kaşık metalden yapılmıştır, güneş ışığında erimez,” dedi ve kaygıyla Celia’ya baktı. Kardeşinin bu sorusu onu epey endişelendirmişti. Celia gülmek için kendini zor tuttu ve Oscar başını salladı. Ablası yalnızca bu gezegende yaşayan en acayip kız olmakla kalmamış bir de onu budala yerine koymayı başarmıştı.

Celia kolundaki saate bir göz attıktan sonra aceleyle kahvesini bitirdi.

“Haydi Oscar, siz yukarı çıkıp eşyalarınızı toparlayın, ben de o sırada senin reçelli ekmeğini paketleyeyim de bir an önce

çıkalım. Ekmeğini yolda yersin. Hayır Violette, o kaşığı evyenin içinde bırak. Bak göreceksin, çok eğlenecek. Hadi bakalım!”

Celia çocukları okulun parmaklıklarının önünde bıraktıktan sonra hızla bürosuna gitti. Patronu Bay Geldhof, anlaşılan o ki yeterince tatil yapamamıştı ve sekiz gün önce döndüğünden bu yana her zamankinden de çekilmez olmuştu. Bu nedenle bir dakika bile geç kalmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Violette yolda ayakkabılarını çevreye fırlatmamaya büyük bir özen göstererek bahçenin öbür ucuna doğru bir kelebek gibi koştururken, Oscar da keyifsiz bir şekilde bir grup çocuğun yanına yöneldi. Saçları fırça gibi, zayıf bir çocuk ona uzaktan seslendi.

“Oscar! Bu tarafa!”

Jeremy O'Maley ile aralarında yalnızca bir yaş olduğu halde ondan bir baş uzun ve on kilo daha kaslı olan ağabeyi Barth, onu coşkuyla selamladılar.

“Tatil bitti, bu da işler yeniden hız kazanacak demektir,” dedi sevinçle, okulun en çalışkan çocuğu ve en iyi işadamı olan Jeremy. “Seninle konuşmak istediğim bir yığın projem var, Oscar. Bu sefer bizimle ortak olmaya can atacaksın.”

Arkalarından bir ses duyuldu.

“Merhaba arkadaşlar.”

Oscar yanlarına gelen solgun tenli, sarışın çocuğa gülümsedi. Ayden Spencer çekingenliğinden de narin görünüşünden de hiçbir şey yitirmemişti. Küçük çantasının ağırlığı altında bile eziliyor gibi görünüyordu. Ancak tıpkı Oscar gibi o da geçen yıl Medicus’ların gizli Birliğine dâhil olduğunu öğrenmiş ve en tehlikeli durumlarda bile cesaretiyle kararlılığını arkadaşlarına

kanıtlamıştı. Oscar arkadaşının yazı nerede ne yaparak geçirdiğini bilmiyordu ama şimdi onu kendinden daha emin olarak görüyordu.

“Merhaba, Ayden,” diye yanıtladı grup hep bir ağızdan.

“Tatiliniz iyi geçti mi?”

“Harikaydı,” diye yanıt verdi Jeremy. “Bizim pazar mallarla doldu taşı ve Barth da onları büyük bir enerjiyle taşıdı. Ayrıca arada bir de havuza girmeye gittik çünkü bekçiyi iyi tanıyorum. Bizim komşumuz olur, Babylon Heights eskicisi için bodrumunu boşaltmasına yardım etmiştik de...”

“Düzeltilme,” diye araya girdi Barth. “Sen denedin ama bodrumu *ben* boşalttım.”

“Evet, neyse, bu yalnızca bir ayrıntı,” diye kestirip attı Jeremy, ağabeyinin hatırlatmasını bir el hareketiyle geçiştirerek. “Hem zaten biz ekip çalışması yapıyoruz: Ben düşünüyorum, sen uyguluyorsun. Peki ya sen Oscar,” diye konuyu değiştirdi çocuk, “sen bir yere gittin mi? Seni pek fazla göremedik de!”

Oscar yanıtlamaya hazırlanıyordu ki alaycı bir ses konuşmalarını böldü.

“Annesi ve ablasıyla nereye gitmesini bekliyorsun ki? Bütün yaz dans edip bebeklerle oynamıştır.”

Ronan Moss, Ayden’i kenara iterek çemberin içine girmişti. O da hiç değişmemişti; aynı kocaman cüsse, aynı saldırgan tavırlar, aynı keskin bakışlar. Yalnızca yüzündeki sivilceler biraz çoğalmıştı o kadar. Moss’un arkasında bir grup kız kıkırdayıp duruyordu. Oscar çevresine hızlıca bir göz atıp yumruklarını sıktı. Moss ağzını hiç açmadan bile sinirlerini bozuyordu zaten ama bir de konuştu mu işler daha da kötüleşiyordu.

“Normaldir,” diye devam etti Moss gülerek. “Evinde hiç erkek yok ki. Öyle değil mi Pill? Hâlâ baban yok, değil mi? Haberler kötü; baban hiç geri gelmeyecek çünkü öldü.”

Oscar ona doğru bir adım attı. Moss’un gözleri parladı, dövüşmek fikri âdeta içini sevinçle dolduruyordu. Aynı anda Barth O’Maley de gömleğinin kollarını sıvayarak Oscar’a yaklaştı. Moss yüzünü buruşturdu. Jeremy’nin ağabeyi bu okulda fiziksel gücü kendisinininkine denk olan tek çocuktu ve onu kıışkırtmak hoşuna gitmiyordu. Sürekli çevresinde dolaşan üç kabadayıdan oluşan yancıları da birer adım geri çekildiler.

Jeremy onun duraksamasından yararlandı.

“Eğer hayatta kalmak istiyorsan hemen uzaklaşsan iyi edersin, yoksa korumamı üzerine salarım,” dedi ağabeyinin şişkin pazılarını sıkarak.

“Görüyorum ki iyi alışkanlıklar tatilden dönmemiş. Kutlarım, okulun ilk günü çok güzel başladı doğrusu.”

Hepsi bu ciddi sesi tanıyarak aynı anda arkalarına döndüler. Bay Penguen üç parçalı takım elbisesi içinde, burnunun üzerindeki köşeli gözlüğüyle “I” harfi gibi dimdik duruyordu. Gözlüğü düzelterek önce Moss’un sonra da Oscar’ın yüzlerine baktı ve kollarını arkasında kavuşturdu.

“Sizlere güzel bir haberim var, bu yıl da sınıf öğretmeniniz ben olacağım. Ve bir yıl daha gözüm üzerinizde olacak,” dedi gözlerini Moss’a dikerek ve sözcüklerin üstüne basa basa. “Bu yüzden size bir an önce aklınızı başınıza almanızı öneriyorum.”

Moss hafifçe omuzlarını kaldırdı ve çetesiyle birlikte hiç oyalanmadan uzaklaştı.

“Sana gelince, Oscar Pill,” diye devam etti öğretmen, sesindeki sertlik biraz azalarak. “Günün en zorlu sınavı seni bekliyor: Arkadaşlarınla birlikte sıraya gireceksin ve ben size sınıfınıza çıkma komutunu verinceye kadar yerinden kıpırdamayacaksın.”

Bay Penguen ilk dersine arkadaşlık ve başkalarına saygı üzerine uzun bir söylevle başladı.

“Size de yalnızca bütün bunları uygulamaya koymak düşüyor,” diye bitirdi sözlerini, söylediklerine kendisi de pek inanmadan.

Oscar belli etmeden arkasına dönüp baktı, Moss yüzünde sinsi bir ifadeyle onu izliyordu. Öğretmenin anlattıkları bir kulağından girip diğerinden çıkmış olmalıydı. İçten bir arkadaşlık bu yıl da pek mümkün olmayacak gibiydi ve Oscar işlerin yoluna girebilmesi olasılığının çok da yüksek olmadığından emindi.

Neyse ki dersler birbirini kovaladı ve yenilik, öğrencilerin ilgisini çekti. Çok geçmeden Oscar ve arkadaşları sınıfın en arkasında oturan Moss ve yandaşlarını çoktan unutmuşlardı. Son dersin bittiğini duyuran zil çaldığında, Oscar günün nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. Saat dört olmuştu ve Oscar yapmayı tasarladığı şeyi hatırladı. Bunu ya bugün yapacaktı ya da *hiçbir zaman yapamayacaktı*.

“Dur Oscar, beklesene!” diye haykırdı Jeremy. “Nereye gidiyorsun? Okulun başlamasını kutlamak için herkes Pazar’a davetli. Açık büfe olacak, Bayan Golino pizza yaptı!”

“Uğramaya çalışacağım, söz veriyorum. Ama şimdi... Annem için acil bir alışveriş yapmam gerekiyor. Bisikletini ödünç alabilir miyim? Akşam geri getiririm.”

“Tamam,” diye yanıtladı Jeremy asma kilidin anahtarını ona fırlatırken. “Ama elini çabuk tut da yanımıza gel! Şu işe bak, Ayden da ortalıkta yok. Çok tuhaf, bütün sabah buradaydı ama öğleden sonra birdenbire hayalet gibi ortadan yok oluverdi.”

Yüzünde bir komplocu ifadesiyle Oscar’ın kulağına doğru eğilerek, “Pelerinini çıkarıp birilerinin vücuduna girmiş olmasın, ne dersin? Siz Medicus’ların üzerinden gözünü bir an olsun ayırmaya gelmiyor. Göz açıp kapayınca kadar ya dağ şeklinde bir karaciğerin içinde gezinmeye başlıyorsunuz ya da bir yeraltı nehrinde denizaltıyla dolaşmaya çıkıyorsunuz...” diye fısıldadı.

Oscar eşyalarını aceleyle topladı. Şu anda arkadaşının gözden kaybolmasından daha önemli işlerle ilgilenmesi gerekiyordu. Hem zaten bu konuyu Ayden’la da konuşmuşlardı. O da kendisi gibi aylardır güçlerinin hiçbir belirtisini görmemişti.

Tam sınıftan çıkıyordu ki Barth onu son anda yakaladı ve huzursuzca kıpırdanarak kekelemeye başladı. “Şey, Violette... onun da seninle birlikte alışveriş yapması gerekiyor mu, yoksa Pazar’a gelebilir mi?”

“Hayır, onun işi yok,” diye çocuğun içini rahatlatmış Oscar, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. “Ona sizinle gelmesini teklif edebilirsin, ben anneme haber veririm.”

Barth onun gülümsemesine karşılık verdi ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Oscar ise birkaç kızı kutlamasına davet ederken onları güldürmekte olan Jeremy’nin kendisine dikkat etmediği bir andan yararlanıp okulun arka kapısından usulca dışarı süzüldü. Tam kapıdan çıkarken Moss’un bahçenin karşısında olduğunu gördü. Karşısında iki kız hareketsiz ve neredeyse kaskatı duruyorlardı. Sanki Moss onlara emirler veriyordu da onlar da sessizlikleriyle

yanıtlıyorlardı. Oscar, Ronan Moss'un iki küçük kız kardeşini tanıdı. Yaşı daha büyük olan Lorna başını önüne eğmiş ağabeyinin söylediklerini dinliyordu. Kısa bir an için Oscar'la bakışları kesişti, sonra da kız başını salladı. Yalnızca on yaşında olan Carrie ise karşı gelemediği ağabeyini süzüyordu. Oscar bu sahneyi görmezden gelmeye karar verdi ve arkadaşının bisikletini görür görmez tanıdı. Tam bisiklete biniyordu ki bir ses onu durdurdu.

“Gidiyor musun, Oscar?”

Oscar daha arkasını bile dönmeden kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Evet,” dedi, “biraz acelem var da...”

Tilla kahverengi iri gözleriyle ona bakıyordu. Oscar dağınık kızıl saçlarıyla oynarken Tilla'nın iki arkadaşı Barbie Glaser ve Eleanor Blayne de arkadaşlarının arkasında durmuş nedensizce gülüşüyorlardı. Barbie'nin asıl adı Reese'di ama sapsarı saçlarının her zaman büyük bir özenle ve abartıyla taranmış olmasından dolayı Jeremy ona ünlü oyuncak bebeğin adını vermişti. “Beyni de onunkiyle aynı büyüklükte olmalı,” derdi hep. Eleanor ise sabahtan akşama kadar Tilla'yı taklit etmekten başka hiçbir şey yapmadığından arkadaşının gölgesine benzediği için ona da Gölge adı takılmıştı. Bugün de yine Tilla'yla tıpatıp aynı şekilde giyinmişti. Sorun şu ki o Tilla değildi ve üstelik çaresizcesine arkadaşına benzemeye çalıştıkça aralarındaki fark daha da ortaya çıkıyordu.

“Benim de eve dönmem gerekiyor,” dedi Tilla saçının bir tutamıyla oynayarak. “İstersen birlikte gidelim,” diye ekledi iki arkadaşına buyurgan gözlerle bakarak.

Barbie hiçbir tepki vermeden olduğu yerde öylece kaldı. Tilla gürültüyle içini çekti. Mesajı almış olan Eleanor ise arkadaşını kolundan tutup çekti.

“Gel Reese, gitmemiz gerekiyor.”

“Neden ama?”

“Öyle işte,” diye ısrar etti Gölge Eleanor. “Sana sonra anlatırım.”

İki kız biraz uzaklaştılar. Yüzü kıpkırmızı olan Oscar dikkatini bisikletinin lastiğine verdi.

“Yalnız, ben... Şimdi Kildare Caddesi'ne gitmiyorum.”

Tilla onun yüzüne daha da büyük bir dikkatle baktı. Sonunda omuzlarını kaldırdı.

“Demek Moss haklıymış. Ablanla evcilik oynamayı tercih ediyormuşsun. Hoşça kal!”

Üç kız kahkahalarla gülerek oradan ayrıldılar. Oscar ise bisikletin üstüne atlayıp onları duymamak için pedalları olabildiğince hızlı çevirmeye başladı.

Ancak on beş dakika kadar sonra yere tekrar ayak bastı.

Bisikletten inip bir parkın yanında uzanan güzel bir caddenin kaldırımını üzerinde bisikletin yanından yürüdü. Buradaki evlerin her biri birbirinden görkemliydi ama Oscar'ın gözleri bunlardan yalnızca bir tanesini, tek başına diğerlerinden daha geride duran birini görüyordu. Yüreği umutla çarparak dövme demirden parmaklıklara yaklaştı ve karşısına gelen levhanın üzerinde yazılı iki sözcüğü okudu:

Cumides Circle

Başını kaldırıp binanın üzeri kocaman pencerelerle dolu, açık renkli taştan ön duvarına baktı. Perdeler pencerelerin yanlarında

toplanmıştı ama içeride en küçük bir yaşam belirtisi yoktu. Bir tek kapının önüne kadar uzanan yeni tırmıklanmış beyaz çakıllı yol eve düzenli olarak girilip çıkıldığını düşündürüyordu. Ağırbaşlı kâhya Bones, bu perdelerin ardına gizleniyor olabilir miydi? Cherie mutfakta çalışıyor muydu acaba? Neden ne o ne de Bay Brave'in şoförü olan kocası Jerry, Oscar'ın mektup ve telefonlarına hiç yanıt vermemişlerdi? Oscar bir an duraksadıktan sonra aylardan beridir neredeyse her gün tekrarladığı hareketi bir kere daha yaptı: Tişörtünün altından zinciriyle madalyonunu çıkararak altından M harfini parmaklıkların kilidine bastırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Metalik bir gıcırtıdan başka hiçbir şey duyulmadı. Harf'in kullanılmasına karşın parmaklık kapalı kaldı. Oscar çaresizce başını salladı. Acaba neden bugün diğer günlerden daha fazla umutlanmıştı? Dün gece gördüğü kâbus yüzünden olabilir miydi? Yoksa okulun ilk günü olmasının verdiği yeni bir dönemin başlaması duygusunun Medicus yaşamını da kapsayacağını ummasından mı? Derin bir iç çektikten sonra madalyonunu yerine koyup yeniden bisikletine binmeye hazırlanıyordu ki omzunda hafif bir dokunuş hissetti. Hemen arkasına döndü. Bir ağaç dalı gelip onu okşamıştı. Oscar gözleri umutla parıldayarak başını kaldırdı.

“Zizou! Sensin bu! Gerçekten sensin!”

Eğer parmaklıkların üzerinden atlayabilseydi, sihirliymiş gibi yer değiştirerek parmaklıkların hemen arkasına kadar gelmiş olan devasa meşenin gövdesine sarılmak için koşardı. Oscar bu tuhaf arkadaşına yalvardı. “Lütfen Zizou, beni bahçeye al!”

Ancak ağaç, yapraklarının ucuyla genç Medicus'un yanağını okşamakla yetinip yeniden doğruldu.

“Hayır, dur, geri gel!”

Boşa çabalıyordu. Zizou, Medicus’ların Büyük Üstadı Winston Brave’in konağının arkasında gözden kaybolup bahçenin zengin bitki örtüsüne karışmıştı bile. Her şey terk edilmiş bir konak gibi donmuş görüntüsüne geri dönmüştü.

Oscar, Medicus’ların gizli dünyasının nihayet kendisine yeniden görünmüş olduğu düşüncesiyle kendini avuttu. Bu anı ne kadar da çok beklemişti! Fazla bir şey olmamıştı belki ama bu bile onun içini rahatlatmaya yetiyordu. Her şey unutulmaya yüz tutmuş eski ve bulanık bir anıdan ibaret değildi artık. Belki de yakında başka işaretler de görünecekti, kim bilir?

Parmaklıklardan uzaklaşıp Jeremy’nin bisikletine binmeye hazırlandığı sırada göğsünün üzerinde önce bir ılıklik, sonrasında da neredeyse yakıcı bir sıcaklık hissetti. Hiç düşünmeden çantasını ve bisikleti bir kenara bırakarak kaldırımın orta yerinde tişörtünü kaldırdı. Madalyonu alev almıştı. Aynı anda hem sevinçten deliye dönmüş hem de büyülenmiş olan Oscar, yeni kavuştuğu canlılığını yeniden yitireceği korkusuyla madalyonu eline almaya cesaret edemiyordu. Başını kaldırıp birinci kattaki pencerelerden birine baktığında hafif bir hareketlilik algılar gibi oldu ama bir şey göremedi. O da dikkatini yeniden altından M harfine çevirdi. Harf yalnızca birkaç saniye içinde eski görünüş ve sıcaklığına dönmüştü.

Oscar gülümsedi. Bisikletin üzerine atlayıp Babylon Heights’a kadar tüm hızıyla pedal çevirdi.

ha?

Oscar, Jeremy'ye bisikletini geri vermek için acele ediyor, bir yandan da Bayan Golino'nun muhteşem pizzasından kendisi için de biraz kalmış olmasını umuyordu. Hayal kırıklığına da uğramadı. Jeremy, Pazar'ını aynı sokakta biraz aşağıda bulunan evlerinin garajına kurmuştu ve burada şenlik bütün hızıyla devam ediyordu. Bir yığın çocuk yiyip içiyor, gülüp eğleniyor ve en önemlisi de, Jeremy'nin bütün mahalleden ve daha başka yerlerden toparlayıp getirdiği ıvrır zıvrır satın alıyordu. Artık hiçbir şey içmemeyi kafasına koymuş olan Violette ise doğaçlama bir konferansın ortasındaydı.

"...İşte bu yüzden, eğer ayaklarımızı tıpkı bir çiçek gibi toprağın içine sokarsak, bir daha hiç su içmemize gerek kalmaz ve yüzümüz de rengârenk olur!"

Etrafını sarmış olan çocuklar tek söz söylemeden kızın yüzüne bakıyorlardı. Ancak doğası gereği sabırsız olan Carrie Moss bu konuyu burada bırakmamaya kararlıydı.

“Ama neden? Ayak parmaklarından kökler çıkacağını mı sanıyorsun?”

Violette yüzünde kocaman bir gülümsemeyle başını sallayarak onayladı.

“Her neyse, denemek isteyen herkesi yarın bizim evin bahçesine beklerim,” diye çağrıda bulundu. “Nasıl olsa yarın cumartesi, bolca zamanımız var. Yalınayak gelin!”

Herkes sıkıntıyla başka taraflara baktı. Tek yanıt verense Barth oldu. “Eğer istersen ben deneyebilirim.”

Carrie omuzlarını kaldırdı.

“Biliyor musun Violette? Çiçek olup olmadığını bilemem ama bana kalırsa şurayı birazcık üşütmüşsün sen,” dedi işaret parmağını kızın kızıl saçlı başına bastırarak.

Ablası uçuk varsayımlarını anlattığı zamanlarda çoğunlukla kendini pek de rahat hissetmeyen Oscar, küçük kalabalığa çok fazla yaklaşmamaya özen göstermişti. Jeremy onun yanına yanaştı.

“Moss’un kız kardeşinin burada ne işi var?” diye sordu genç Medicus endişeyle.

“Merak etme, Moss kardeşlerle canciğer olmuş sayılmayız. Ama Ronan’ın kız kardeşleri fena değildir ve Carrie kuzinimin arkadaşı olur. Kız daha on yaşında ama konuştuğu zaman on beş yaşında sanırsın! Duyduğuma göre Penguen Öğretmen’e bile ağzının payını vermiş, düşünebiliyor musun? Eleanor Blayne’in anlattığına göre adamcağız karşısında ne cevap vereceğini bilememiş!”

“Moss, kardeşinin buraya gelmesine izin veriyor mu?”

“Hayır ama kız bunu umursamıyor bile. Diğer kız kardeşi Lorna ağabeyinin sözünden çıkmaya cesaret edemez. Onun kar-

şısına geçince başını önüne eğip öylece kaliverir, tıpkı boğazını kesmek üzere olan bir haydutla karşı karşıya kalmış gibi...”

“Haksız da sayılmaz,” diye yanıtladı Oscar.

“Anlaşılan zavallı kızlara işkence ediyor. Onlara babalık taslıyor. Tabii buraya gelmelerini de yasakladı. Carrie ablasından iki yaş küçük ama kendini hiç ezdirmiyor! Bana kalırsa bu akşam Moss’ların evinde yine kıyamet kopacak...”

Oscar sonunda saatine bakmayı akıl etti. Yedi olmuştu! Okul çıkışında Jeremy’nin Pazar’ına uğrayacaklarını annesine haber vermemiş olduğunu hatırladı. Kadın meraktan deliye dönmüş olmalıydı. Oscar yüzünü buruşturdu. Belli ki bu akşam kıyametin kopacağı tek ev Moss’larıinki olmayacaktı... Aceleyle koşup ablasını köklerinden kopardı ve kapıya doğru sürükledi.

“Dur biraz, Oscar, ayaklarını nasıl sulayacaklarını göstere-medim daha!”

“Yarın parkta görüşürüz,” diye bağırdı O’Maley kardeşlere, Violette’i yanıtlama zahmetine hiç kalkışmadan.

Kildare Caddesi 6897 numaranın kapısını endişeyle itip içeri girdiklerinde, küçücük evlerinde tam bir sessizliğin hüküm sürdüğünü fark ettiler ki bu hiç de iyiye işaret değildi.

“DER-HAL BU-RA-YA! İkiniz de!”

İki kardeş birbirlerine baktılar ve Violette her ne kadar ondan biraz daha uzun boylu olsa da, anında Oscar’ın arkasına saklandı. Birlikte sesin geldiği yöne, yani mutfığa doğru yöneldiler.

Celia bir iskemleye oturmuş, dirseklerini masaya dayayarak, başını ellerinin arasına almıştı. Üzerini değiştirecek zamanı bile olmamıştı, hâlâ işe giderken giymek zorunda olduğu ciddi tayyörü

üzerinde, yüksek topuklu ayakkabıları da ayağındaydı. Derin bir soluk alarak uzun siyah saçlarını geriye attı ve oturduğu yerde doğrulup çocuklarına baktı.

“Teşekkür ederim çocuklar, çok teşekkür ederim. Hayatım çok sıkıcı, her şey çok kolay, çok sorunsuz, hiç derdim, tasam yok, sizin için yeterince endişelenemiyorum. Bu yüzden de haber vermeden ortadan kaybolduğunuz için size çok teşekkür ederim. Sayenizde oyalanacak bir şey buldum, bütün mahalleyi köşe bucak gezdim. Eğer bir dakika daha geç kalsaydınız polisi arayacaktım.”

“Anne,” diye açıklamaya girişti Oscar, “ben...”

“Sus. Sizden bir açıklama bekliyordum aslında ama o kadar çok korktum ki şu anda her ne olursa olsun mazeretinizi dinleyebilecek durumda değilim. Önce biraz sakinleşmem gerekiyor.”

Celia kolay kolay sinirlenmezdi. Ne olursa olsun sesini hiç yükseltmez tam tersine öfkeli ya da heyecanlı olduğu zamanlarda çok alçak sesle konuşurdu ama Violette’in de miras aldığı o inanılmaz menekşe gözlerinden her şeyi okumak mümkündü. Bu akşam da Oscar o gözlerde öfkeyle dehşetin birbirine karışmış olduğunu görebiliyordu.

Celia ayağa kalktığı anda çocuklar annelerinin darmadağın olmuş güzel yüzüne bakmaya bile cesaret edemediler. Anneleri, elleri titreyerek cep telefonunu çıkardı ve ezberinden bir numarayı telaşla tuşlamaya başladı.

“Geldiler, her şey yolunda. Teşekkür ederim... Evet, istersen yani... Evet, tamam. Bekliyorum.”

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı ve mutfaktan çıkıp konuşmaya başladı.

“Dünya üzerinde tek başınıza olmadığınızı, sizin başınıza neler gelmiş olabileceğini merak eden insanların bulunduğunu hatırlayınca Golino'lara, Orfanoudakis'lere, *Delhi'nin Zevkleri*'ne ve Bay Tin'e uğrayıp içlerini rahatlatırsınız. Çünkü hepsi alarma geçmiş durumdalar.”

Merdivene vardığı sırada başı dönünce, bir an durmak zorunda kaldı. Elini tırabzana dayayıp gözlerini yumdu. Çocuklarının eve dönmeyişinin yarattığı korku ve içini kemiren bütün o karanlık düşünceler şimdi yerini çok güçlü bir ağlama isteğine bırakmışlardı. Kendini tuttu. Neyse ki içinden gelen cılız bir ses içini rahatlatmıştı. Çok iyi tanıdığı, hiçbir zaman unutmayacağı bir sestti bu. Böyle endişe anlarında her zaman olduğu gibi yine kocasının yüzü, o her ne kadar on üç yıl önce ölmüş olsa da karşısında her zamanki canlılığıyla belirmiş ve güvenini korumasını sağlamıştı. Doğruldu. Bir anne soğukkanlılığını yitirebilir miydi? Kendini bırakıp dağılabilir miydi? Hayır, çocuklarına böyle örnek olmayı kesinlikle istemiyordu. Bunun yerine onlara bağırıp çağırmadan, gözyaşlarına boğulmadan, ölçülü bir öfke göstermeyi ve yalnızca yaptıkları şeyin bilincine varmalarını sağlamayı tercih ederdi. Kendini topladı ve merdivenleri çıkarak odasına gitti.

Oscar biraz destek bulup suçluluk duygusunu paylaşmak için ablasına doğru döndü. Ancak boş bir kabuğa çarpmıştı. Hiçbir şekilde üzüntüye katlanamayan Violette, evyenin üzerindeki karolara dalıp giderek tuhaf bir şarkıya sığınmıştı.

Oscar iç geçirip annesinin isteğini daha fazla gecikmeden yerine getirmeye karar verdi. Kapıyı açıp bahçeye inen üç basamaktan aşağı indi ve olduğu yerde birdenbire kalakaldı.

Karşısında ona göre dünyada hantallık, aptallık ve gösterişçiliğin en kusursuzca yoğunlaştırılmış hali duruyordu: Barry

Huxley. Barry'nin kusurlarından en büyüğü, Celia'ya sürekli kur yapmasaydı ve işin en kötü tarafı da Oscar annesinin sonunda boyun eğip onu erkek arkadaşı olarak kabul ettiğinden kuşku-lanıyordu.

Oscar eğildi: Türlü çeşitli rüzgârlıkları ve krom şeritleriyle insanın gözünü yoran, üstü açılabilir model, bayağı spor araba neredeyse caddenin orta yerine park edilmişti. Elinden gelse Barry, direksiyonun başında değilken bile bütün dikkatleri arabasının üzerine çekebilmek için klaksonuna uzaktan kumanda yaptırırdı.

Adam bir metre doksan santimlik boyuyla eğilip Oscar'ı yakaladı.

“Demek artık annemizi korkutuyoruz ha?” dedi yüzünde koca bir gülümsemeyle çocuğu bir erik ağacıymış gibi silkeleyerek. “Okulu da asıyoruz? Neyse ki annen başı sıkıştığında bana güvenebileceğini biliyor, değil mi? Hemen beni aradı ve ben de seni bulmak için arabamla mahallenin altını üstüne getirdim. Seni er geç bulacağımı biliyordum.”

Oscar büyük bir telaşla bu sersemin ellerinden kurtuldu.

“Fark etmediysen şu anda bizim evdeyiz, yani beni bulmuş falan değilsin. Ben eve kendiliğimden döndüm ve annem de seni arayıp haber verdi.”

Barry yumruklarını beline dayayıp Oscar'ı süzdü.

“Peki o zaman, havuç kafa bunca zamandır nerelerdeymiş? Ha? Kız arkadaşınla birlikteydin, değil mi ha?” dedi yapmacık bir suç ortaklığıyla onaylarcasına gözünü kırparak. “Hadi ama itiraf et. Erkek erkeğe böyle şeyler konuşulur...”

Adam kocaman bir kahkaha patlattıysa da gülüşü hiç de bulaşıcı olmadı. Oscar'ın içinden gelen en son şey onun gülü-

şüne katılmak olurdu. Bu soruya yanıt olarak samimi bir itirafta bulunmaktansa adamın kuyruk sokumuna bir tekme indirmeyi tercih ederdi. Dahası, Barry'nin düzenli biçimde kullandığı ve iki kardeşin kendisine Bay Ha adını takmalarına neden olan “ha”lar da Oscar'ın sabrını tükenme noktasına yaklaştırıyordu.

“Hayır,” diye yanıtladı çocuk ciddi bir ifadeyle. “Yapacak daha önemli işlerim vardı ama bunlar seni hiç ilgilendirmez.”

“Kızlardan daha önemli işlerin mi vardı? Sen on üç yaşında değil misin, ha? Bu yaşta insanın kızlardan daha önemli ne işi olur ki, ha? Ha?”

Oscar onu küçümseyerek başını salladı. Her ne kadar kızlara, en azından belli bir kıza karşı tamamen kayıtsız olmasa da bir önceki ders yılının sonundan beri neyse ki başka ilgi alanlarına da sahip olmuştu. Örneğin Medicus olması gibi... Ancak Barry bu konudan söz etmek isteyeceği en son kişiydi, ayrıca bu hödüğün kızları bir öncelik olarak görmesi de onu hiç şaşırtmıyordu.

“Beyni olmayanlar için,” diye karşılık verdi, “daha önemli bir şey yoktur, doğru. Kafaya ters geçirilmiş beyzbol şapkaları ve zevksiz arabalardan başka.”

Barry'nin yüzündeki gülümseme silindi ve adamın rengi değişti. Oscar hassas bir noktaya dokunmuş olduğunu anlayınca kendisiyle gurur duydu. Annesinin sesi arkasında çınlayınca kendini topladı.

“Oscar ne yapıyorsun?” diye sordu kapı eşiğinde duran Celia. “Hemen eve dön.”

Oscar ile Barry arasındaki güç çatışmasından haberdardı ve ikisini uzun süre yalnız bırakmaktan hoşlanmıyordu.

Oscar kendine engel olamadı ve koşar adım uzaklaşarak caddeye fırladı.

“Komşulara haber verip geleceğim,” diye bağırdı annesinin çağrılarına kulaklarını tıkayarak.

Bütün evleri tek tek dolaşarak içtenlikle özür diledi. Kildare Caddesi sakinlerinin büyük bir aile gibi olduklarını ve içlerinden birinin çocuklarının herkesin çocuğu gibi görüldüğünü biliyordu. Üstelik Pill’lerin evinde bir babanın bulunmayışı bu bağı daha da güçlendiriyor, Oscar ile Violette’i çok daha özel bir ilgi ve sevginin odağına itiyordu. Bu insanlar gerçekten endişelenmiş olmalıydılar ve Oscar’ın onların içini rahatlatması gerekiyordu.

Jeremy, Barth ve anneleriyle babalarının teklifini kabul ederek akşam yemeğini O’Maley’lerin evinde yemeyi o da isterdi. Hatta Bay Ha ile bir dakika daha geçirmek yerine her ne olursa olsun onu yapmayı seve seve tercih ederdi. Ancak annesi aynı gün içinde ikinci bir firarı kesinlikle bağışlamazdı. Üstelik Barry Huxley’ye karşı duyduğu nefretin Celia’yı ne kadar üzdüğünün de farkındaydı. Kendini bu adamı sevmeye zorlayamazdı gerçi ama yine de bu gecelik katlanmak için biraz çaba harcaması gerekiyordu. İstemeye istemeye evine döndü.

Tam sofraya oturulacağı sırada içeri girmişti. Barry onun yanına oturmak için ısrar etti. Annesinin göz ucuyla ne tepki vereceğini izlediğinin farkında olan Oscar, karşı çıkmaya cesaret edemedi. Belleği ancak bir kanaryanınki kadar olan Bay Ha, Oscar’ın yarım saat önce kendisine söylediklerini tamamen unutmuş gibiydi ve başındaki beyzbol şapkasını çıkarıp çocuğun kafasına geçirdi. Oscar bu sefer şapkayı anında kafasından çık-

rıp atmadı. Başka kimsenin girmeye izni bulunmayan bir hayale yaptığı uzun yolculuğun ardından Dünya'ya dönmüş olan Violette, bu durumu şaşkınlıkla izledi.

“İşe bak, artık şapka takıyorsun demek?” dedi yüzünü buruşturup başını iki yana sallayarak.

“Yok, olmamış, çıkar şunu. Sanki taktığın anda yarı yarıya aptallaşmış gibisin, tıpkı...”

Bakışını Barry'ye doğru çevirdi. Sanki bu adam, kızın görüş alanına ilk kez girmiş, neredeyse Violette onu daha önce hiç fark etmemiş gibiydi.

“Şunun gibi işte...”

Duyduklarına inanamayan Oscar gülmekle ablasının artık tamamen delirmiş olduğu kanısına varmak arasında kalmıştı. Celia ona kızdı.

“Violette, terbiyesizlik etme!”

Genç kız büyük bir şaşkınlık içinde kolunu uzatıp işaret parmağının ucuyla adamın kılı koluna dokundu.

“Ah, bu *gerçekten* Barry'ymiş!”

Üzüntüyle kardeşine doğru döndü.

“Oysa biraz önce onu kafamda tamamen silmiştim,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Sanırım numaramı henüz tam olarak geliştirememişim.”

Yanıt olarak Oscar koca bir kahkaha kopardı. Her ne kadar ablası zaman zaman sinirine dokunuyor olsa da böyle anlarda onu aslında ne kadar sevdiğinin farkına varıyordu.

Celia sinirlendi.

“İkiniz de hemen susun! Neyiniz var sizin bugün böyle? İkiniz de aklınızı mı kaçırdınız?”

Oscar karşılık vermeye hazırlanıyordu ki annesi elinin bir işaretiyle onu susturdu.

“Tek kelime etme. Anlaşıldı mı?”

Bay Ha hoşnutlukla iskemlesinin üzerinde eğildi.

“Sana her zaman söylüyorum, yüzün çok yumuşak Celia. Bak işi biraz sıkıya aldın mı hemen etkili oluyor.”

Genç kadın karşılık vermeyince adam da bunu söze devam etmesi için bir davet olarak aldı.

“Hem artık gelecekle ilgili planlarımızdan onlara da söz etmenin zamanı gelmedi mi?”

Celia ona sitem dolu bir bakış fırlattı.

“Beni dinle, çocuklarımla neyi ne zaman konuşacağıma yalnız ben karar veririm ve sen de...”

“Yok yere sinirleniyorsun,” diye onun sözünü kesti Barry.

Oscar’ın soluğu kesilmişti. “Planlar” öyle mi? Annesiyle *bu adam* arasında? Bir an için aklına olasılıkların en kötüsü geldiyse de bu korkunç fikri hemen zihninden kovdu. Barry çocuklara doğru döndü.

“Anneniz ve ben...”

“Barry, bu işi bana bırak,” dedi Celia kararlılıkla.

Bay Ha içini çekip tırnaklarını temizlemeye başladı. Celia ise tabağını düzelterek çocuklarına seslendi:

“Barry bana bir, şey... teklifte bulunma nezaketi gösterdi.”

Oscar kendini tutamadı.

“Ne teklifi?”

Bunu neredeyse bağıarak sormuş ve Violette’i de yerinden sıçratmıştı.

“Ne kadar çok çalıştığımı ve Bay Geldhof yüzünden yazı da ne kadar zor geçirdiğimi bildiğinden,” diye açıkladı Celia, “birkaç gün dinlenebilmem için beni tatile çıkarmayı teklif etti.”

Oscar rahat bir soluk aldı. Ancak daha o anda Barry ile annesinin *âşıklar* (bu sözcüğü aklından geçirmeye bile cesaret edemiyordu) gibi birlikte tatile çıkmaları fikri ona katlanılmaz geldi.

Şaşırtıcı bir şekilde ilk tepki veren Violette oldu. İskemlesinden fırlayıp annesinin üzerine doğru koştu.

“Anne, Barry’nin arabasıyla mı gideceksiniz?”

Kızının endişesi Celia’yı afallatmıştı. Şaşkınlıkla, “Henüz bir şey kararlaştırmadık. Her şeyden önce Bayan Orfanoudakis’in ya da O’Maley’lerin sizi evlerine alabileceklerinden emin olmamız gerek. Çünkü sizin iyi olmanız şart, bu sizi hiç rahatsız etmemeli...” diye yanıtladı.

“Neler söylüyorsun sen öyle?” diye araya girdi Barry. “Bu iş çocukları neden rahatsız etsin ki?”

“Anne,” diye tekrarladı Violette, “onun arabasıyla mı gideceksiniz?”

“Evet,” diye yanıtladı adam, genç kadına fırsat vermeden. “Süper bir araba ha, öyle değil mi?” dedi gururlu bir ifadeyle.

Violette annesinin ellerini sıktı.

“Anne bunu yapamazsın! O arabanın çatısı yok!”

“Tatlım ne diyorsun sen?”

“Ne zaman bir derdin olsa,” diye yanıtladı Violette, “ne zaman parasız kalsak sen hep ‘Çocuklar, bu hayatta en önemli şey başımızın üzerinde bir çatı bulunmasıdır’ demez misin? Ama Bay Ha’nın arabasında...”

“*Kimin* arabası dedin?” diye sözünü kesti Barry.

“...çatı yok,” diye sözünü bitirdi Violette kederle.

Celia gözlerini kapadı.

“Violette o bir deyimdir. Evimiz varsa, güvendeyiz anlamına gelir. Anladın mı? Yalvarırım sana, çocukluk etme...”

Violette, Barry’ye doğru dönüp onu büyük bir dikkatle inceledi.

“Baksana şuna,” dedi, “aklında hiç iyi bir fikir yok ki. Kendi de aynı arabası gibi, onun kafasında da çatı yok. İşte bu yüzden onun yanındayken hiç güvende olmayacaksın.”

Yanıt beklemeden koşarak mutfaktan çıktı. Oscar ise burundan soluyordu ama bu sefer ne söyleyeceğini de annesinin nefret ettiği bu sersemle birlikte tatile gitmesine nasıl karşı koyacağını da hiç bilemiyordu. Celia, o bir tepki vermeden önce onunla konuşmayı denedi.

“Beni dinle Oscar, bu size verilmiş bir ceza değil. Yalnızca Barry benim hoşuma gidecek bir şey yapmak istedi ve...”

“Ceza çoktan verildi bile. İşte karşında duruyor,” dedi Oscar başıyla Bay Ha’yı göstererek.

Celia ona karşılık vermeye fırsat bulamadı çünkü Violette mutfağa yıldırım gibi dalarak Barry’ye koştu. Elinde tuttuğu silgiyi annesinin arkadaşının derisine hızla sürtmeye başladı.

“Ah! Ne yapıyorsun sen böyle? Kollarımı kopartıyorsun!”

“Tüh,” diye hayıflandı Violette müthiş bir hayal kırıklığı içinde. “Bu da işe yaramadı, hâlâ burada.”

Ne yapacağını bilemeden kollarını iki yanına indirip adamın karşısında öylece kalakaldı.

Celia gözyaşlarıyla bir oğluna bir kızına baktı.

“Çok kötüsünüz ve beni utandırıyorsunuz,” dedi boğuk bir sesle.

Oscar, Bay Ha’ya sert bir bakış attı. Annesi bu adamın yüzünden daha önce hiç duymadıkları sözler söylemişti.

Ayağa kalkıp sessizce mutfaktan çıktı, ablası da peşinden geldi.

Uzun bir süreyi odasında sırtı duvara dayalı bir şekilde yere oturup futbol topunu tekmeleyerek geçirdi. Annesi ve bu ahmak herifle ilgili aynı kötü düşünceleri aklında evirip çevirmekten yorulunca ayağa kalkıp koridora çıktı. Evin içinde Barry Huxley ile karşılaşmaktansa birkaç adım daha yürüyüp sokağa çıkmayı tercih ediyordu. Henüz hava kararmamıştı ve Celia da onların geç saate kadar sokağa çıkmalarına izin veriyordu. Ne de olsa bu mahallede tehlikede değildiler.

Tırabzanların üzerinden eğilip yolun açık olduğunu kontrol ettikten sonra tam aşağı inmeye hazırlanıyordu ki son anda vazgeçti ve başını ablasının oda kapısından içeri uzattı. Yüreği biraz sıkışarak fikrini değiştirdi, artık dışarı çıkmak istemiyordu.

İçeri girip sessizce kapıyı kapadı ve gidip yatağın üstüne, ablasının yanına oturdu.

“Violette,” diye seslendi, onu bilinmeyen bir gezegenden geri çağırmak istercesine.

Ablası ellerini üst üste koymuş, gözleri pencereden görünen kızılımtırak gökyüzüne dalmış hareketsizce duruyordu. Yüzünün çevresinde çenesinin altından geçen ve kafasının tam tepesinde duran açık bir kitabı tutan bir lastik vardı. Başında gülünç bir şapka taşıyormuş gibi görünüyordu ve Oscar sonunda gülümsedi. Violette başını ona doğru çevirdi ve güzel bir gülümsemeyle kızın yüzündeki bütün hüznü dağıldı.

“Haklısın,” dedi Oscar ablasının kafasının üzerindeki kitaba bakarak. “Bu şekilde başının üzerinde her zaman bir çatı bulunduğundan eminsin.”

Violette lastiği çıkarıp başını kardeşine doğru eğdi.

“Altında sana da biraz yer açmamı ister misin?”

Oscar duraksadı, omuzlarını silkti ve sonra da kulağını Violette’in kulağına yapıştırdı.

“Olur,” diye yanıtladı, sonunda kitabın altındaki yerini alırken. “Bana da biraz yer aç.”

konaktaki anlaşma

Limuzin, şehir merkezindeki yoğun trafikten yeni çıkmıştı. Arka koltuğa rahatça kurulmuş olan adam sabırsızlanıyordu.

“Ne kadar da yavaşsın! Biraz daha hızlı gidemez misin? Bu gidişle herhalde oraya ancak öğleden sonra varacağız! Seni neden işe aldığımı hiç bilmiyorum Silvio, sen çok kötü bir şoförsün... Bir dahaki sefere direksiyona kendim geçeceğim. Öyle daha çabuk giderim.”

Silvio dikiz aynasına hızlıca bir göz attı. Arka koltuğa yayılmış olan yolcusu asık suratı ve saldırgan bakışlarıyla her geçen gün canını biraz daha fazla sıkıyordu. Yalnızca bir şoför olabilirdi belki ama daha ilk günden itibaren gözünde pek de fazla değer taşımayan bu kibirli adam için küçümsemeden başka hiçbir duygu beslememişti. Böyle adamlar paranın her kapıyı açacağına ve başkalarına saygısızlık etmek de dâhil olmak üzere her istediklerini yapmalarına izin vereceğine inanırlardı. Ancak seçme şansı da yoktu; bu işe ihtiyacı vardı. Öfkesini bastırdı, yanıt vermemeyi tercih etti ve hafifçe gaza bastı.

Araba şehirden çıktı ve on beş dakika boyunca, önce kırların sonra da ormanın içinden geçen تنها bir yol boyunca ilerledi. Sonunda bir malikânenin sınırına vardılar ve açık renk taştan, üzeri kimse üstünden atlayamasın diye şişe kırıklarıyla kaplanmış yüksek bir duvarın yanından yol almaya başladılar. En sonunda araba bir bahçe kapısının önünde durdu.

Adam öfke dolu bir hareketle arabanın kapısını açıp aşağı indi ve ön cama vurdu. Silvio gözlerini önünde uzanan yoldan ayırmadan camı indirdi.

“Beni burada bekle,” diye homurdandı patronu. “Anlaşıldı mı? Eğer dışarı çıktığımda seni burada bulamazsam kendine yeni bir iş aramaya başlayabilirsin!”

Silvio karşılık olarak bir düğmeye basıp camı yükseltmekle yetindi.

Adam ağzının içinde belli belirsiz bir tehdit daha geveledikten sonra kapıya doğru yürüdü. Zili çalıp kendisini gözetlemekte olan kameraya gözlerini dikti.

Genizden gelen bir ses hoparlörde çınladı.

“Evet?”

“Bay Worm’la randevum var,” diye yanıtlamakla yetindi adam. “*Kapıyı açın!*”

Birkaç saniye geçti. Ziyaretçi için bu kadarı bile çok fazla olacaktı ki parmağını ısrarla zile dayadı. Bunun üzerine kapının tek bir kanadı gıcırdayarak açıldı. Adam arkasına dönüp son bir defa şoförünü süzdükten sonra kapının arkasında gözden kayboldu.

Çevresine bakındı; pek de zarif sayılmayacak giriş kapısı arkasında kalmıştı, önündeyse koyu kırmızı yapraklarla kaplı sık bir koruluk

uzanıyordu. Toprak yoldan yürümeye devam etti. Yerdeki lastik izlerini görünce kendi kendine söylendi.

“Benim de arabayla girmeme izin verseydi, ayakkabılarımla pantolonumun paçaları böyle berbat olmazdı. Bu takım elbise bana bir servete mâl oldu!”

Elbisesinin kumaşını kendini beğenmiş bir ifadeyle okşadı ve ağaçların arasına daldı.

Korudan dışarı çıktığındaysa hayretten donakaldı. Pleasantville’den yalnızca birkaç kilometre uzaklaşmış olduğu halde kuleleri, mazgallı duvarları, sivri kenarlı dar pencereleriyle kusursuz bir şato bütün heybetiyle karşısında duruyordu! Gerçi daha önce kendisine “Rönesans zamanına ait neo-gotik bir bina”dan söz edilmiş olduğunu belli belirsiz hatırlıyor gibiydi ancak bunun ne anlama geldiğini hiç bilmediği ve hiç de umursamadığı için karşısında kale gibi sağlam bir konak bulmayı da beklememişti. Ormanın gölgesinde binanın koyu renkli taşları yosun tutmuştu ve bu da konağa daha da iç karartıcı bir görünüm veriyordu. Adam burada havanın, bölgenin geri kalanından daha erken karardığını düşündü.

Kaygan taştan basamakları büyük bir dikkatle çıkararak kapıya yaklaştı. Metal tokmağı yakalayarak bütün gücüyle birkaç kere vurdu.

“Sabırlı olun lütfen.”

Hoparlörden cızırdayan sesle adam irkildi. Boş bulunduğu için kendine kızdı ve bu hareketinin gözetleme ekranlarından fark edilmemiş olmasını umdu.

Adama sonsuzluk gibi gelen çok kısa bir sürenin sonunda kapı otomatik olarak açıldı.

İçeri girdiğinde kapı arkasından tok bir gürültüyle kapandı ve kendini kocaman bir giriş salonunun karanlığı içinde buldu. Çok yükseklerle asılmış olan perdelerin arasından güneş ışığı içeriye güçlükle sızabiliyordu. Adam birkaç adım yürüdü ve adımları, yine kapkara olan döşeme mermerleri üzerinde yankılandı. Bu uğursuz binanın içinde her şey kapkaraydı. Adımlarını biraz daha büyüterek ayakkabısının çok gurur duyduğu deri dikişli tabanlarının, üzerinde ses çıkarmayacağı halıya varmak üzere holün ortasına geldi. Başını kaldırdı: Siyah ve gri boyayla kaplı bölmelerden oluşan tavan ulaşılmaz yükseklikte görünüyordu. Abanoz sütunlara dayanan fazlasıyla işlemeli bir balkon, giriş salonunu çepeçevre kuşatıyordu. Bu sütunların arkasında hayaletler gibi bir an görünüp sonra kaybolan gölgelerin gezindiğini görür gibi oldu.

Bu sessizlik ve karanlık ne içindi?

Adam kendini bir kilisede, daha da kötüsü bir manastırdaymış gibi hissediyordu. Ne dindar biriydi, ne de uzun uzadıya düşünmeye düşkünlüğü vardı ve zengin olduğu zaman da ilk olarak zenginliğinin herkesçe bilinip açıkça görülmesini sağlamak için elinden geleni yapmıştı. Bu nedenle Worm gibi Doğru Avrupa ülkelerinde çok sayıda kimya fabrikasına sahip olan ve hiç kuşkusuz kendisinininkinden çok daha büyük bir servetin başında bulunuyor olması gereken bir adamın, neden kendisi gibi şehrin en güzel mahallelerinden birinde yaşamayı seçmediğini merak etmeye başlamıştı. Başını salladı, burası nasıl bir harabeydi böyle? O para kendisinde olsa bununla ne yapacağını çok daha iyi bilirdi! *Budala herif, kendine bu civardaki en gösterişli kulübeyi yaptırmış,* diye geçirdi içinden.

İçerisi öylesine sessizdi ki adam kendi nefes alışını bile duyabiliyordu. Buna karşın buradaki hava hiç de yumuşak ya da rahatlatıcı değildi. Tam aksine havada bir gerginlik vardı, sanki yıllardan, hatta ezelden beri var olan bir ağırlık insanın üzerine çöküyordu.

Sonunda bir ses, ölüm sessizliğini bozdu. Bu, yukarıdan gelen bir kumaş hışırtısıydı.

Adam başını kaldırdı; uzun elbiseli bir kadın asma katın sütunlarının arkasından geçiyordu. Hafif ve hızlı adımlarla yürüyordu. Adam onu daha iyi görebilmek için biraz geri çekildi. Tek görebildiği siyah kumaşın üzerindeki parlak yansımalarla tırabzanların üzerinde beliren bir el oldu.

“Hey, siz, yukarıdaki! Durun biraz!” diye seslendi adam. Bu malikânede konuk olduğunu unutup tıpkı Bond Caddesi’ndeki bir balıkçı kadına seslenirmiş gibi seslendi.

Dimdik yürüyen kadın yalnızca adımlarını yavaşlatıp başını çevirmekle yetindi. Adam ona bağırmaya devam ediyordu.

“Bakar mısınız, bana Worm’u çağırabilir misiniz? Çünkü ben...”

Cümlesini tamamlayamadı. Kadının yüzü bir anlığına kepenklerin arasından sızmayı mucizevî bir şekilde başarmış bir güneş ışınının içine girmişti ve gözlerindeki kara, derin ve şahane bakış adamı âdeta felç etti. Bu gözlerde hem zarafet hem hüznün hem de buz gibi bir soğukluk vardı. Ölü gibiydi.

“Affedersiniz,” diye kekeledi adam, “benim... benim randevum vardı da...”

İşte o sırada bu kadının ensesinin üzerinde toplanmış siyah saçları, oldukça genç yüz hatları ve çıkık elmacık kemikleriyle ne kadar güzel olduğunu fark etti. Her ne kadar yüzü solgun olsa

da... Adam karşısında baştan çıkarılacak güzel bir genç kadın bulmuştu ve bu yüzden de zaten yeterince heybetli olan göğsünü iyice kabartarak kaba bir sırıtışla kadına seslendi.

“Eğer Worm evde yoksa belki onun yerine siz bakabilirsiniz. Eminim ki birbirimize anlatacak birçok şey bulabiliriz.”

“Bay Worm sizi kabul edecek.”

Ses arkasından gelmişti. Adam hemen arkasına döndü. Holün ortasında önlüklü bir kadın kıpırdamadan onu bekliyordu. Adam başını tekrar yukarı kaldırdığındaysa asma kat bomboştı. Güzel kadın ortadan yok olmuştu. Adam kaba bir işaretle parmağını biraz önce o güzel hayali gördüğü sütunlara doğru uzattı.

“Kimdi o?”

Evin hizmetçisi kaskatı kesildi. Bu terbiyeden yoksun adamı bir an önce kapının önüne koymayı isterdi ama ne yazık ki adam gerçekten de davetliydi.

“Bayan Worm konuk kabul etmez,” dedi kupkuru bir sesle.

Adam birkaç saniye daha asma katı gözetledikten sonra boyun eğdi.

“Neyse, beni patronunuza götürün,” dedi küçümser bir tavırla.

Şatonun ana binasının köşesinde bulunan bir kulenin içinde, bir kapının arkasına gizlenmiş olan döner bir merdiveni tırmanmaya başlayarak üç kat çıktılar.

Adam, hizmetçi cilalı, yüksek bir kapının önünde duruncaya kadar uzun koridor boyunca topuklarıyla parkeyi dövmekten hınzırca bir zevk aldı. Kadın hafifçe kapıyı tıklattı.

“İçeri girin,” diye bir yanıt geldi karşı taraftan.

Kadın kapıyı açtı ve ziyaretçiyi selamlamaksızın sessiz adımlarla dışarı çıktı.

Adam kendini uzunlamasına bir çalışma odasının içinde buldu. Oda şatonun ön cephesi boyunca uzanıyor gibiydi ama bu sonuca yalnızca pencerelerin diziliş biçiminden varmıştı çünkü sıkı sıkıya kapalı perdelerden dışarıda ne olduğunu görmeye olanak yoktu. İçerdeki tek ışık kaynağı, odanın en dibindeki çalışma masasının üzerine yerleştirilmiş ve çok zayıf bir ışık yaymakta olan bir lambaydı.

“Oturun lütfen,” dedi hafifçe genizden gelen bir ses.

“Neredesiniz Worm? Bu loş ışıktaki hiçbir şey görünmüyor! Burada nasıl çalışıp yaşıyorsunuz siz? Biraz hava almanız gerek üstadım, böyle kapalı kalmak iyi değildir, küfleniverirsiniz sonra!”

Adam ilk pencereye doğru yöneldi ve perdeyi açmak üzere kolunu uzattı.

“Hiçbir şeye dokunmayın ve oturun!”

Worm karanlığın içinden çıkmıştı. Her ne kadar eğitimsiz de olsa konuğu onun sözünü dinlemesi gerektiğini hissetmişti. *Hem de hiç itiraz etmeden.* Adam evin sahibini süzdü. Lambanın yaydığı loş ışıktaki bu adamın yüzü bıçakla budanmışa benziyordu. Uzun burnu alın çizgisini uzatıyor, gözleri şakaklarına doğru çekiliyor, aslında kırçıl olan kısa kesilmiş saçları aşiboyası rengine bürünüyordu. Medicus’lar Yüksek Konseyi üyesi olan Fletcher Worm bir elini çalışma masasının üstüne koyunca adam derisinin saydamlığı karşısında şaşırdı. Damarları takip edilebiliyordu. Konsey üyesi masanın başında duran, sırtı yüksek, deri koltuğuna yerleşti.

Konuğu ise çok daha alçak olan başka bir koltuğa ilişti. Bu onun kendisini daha aşağıda hissetmesi için kasıtlı olarak düşünülmüş bir şey miydi acaba? Adam yeniden ayağa kalkıp güçlü ve tıknaz gövdesiyle Worm'un Mao yakalı ceketinin içine hapsolmuş incecik vücuduna karşı üstün gelmeyi tercih ederdi ama buna cesaret edemedi. Konsey üyesi nüfuzlu bir adamdı, üstelik etki gücü şehrin sınırlarını da aşıyordu. Her ne kadar bu randevuya neden çağırılmış olduğunu henüz tam olarak bilmiyor olsa da, Worm'un müttefiki olmanın her türlü işine yarayabileceğinin farkındaydı. Yürüttüğü şüpheli işler dolayısıyla bulabileceği her desteğe ihtiyacı vardı, özellikle de Konsey içinden olursa... Konuşmayı başlatmayı Worm'a bıraktı. Çok fazla beklemesi de gerekmedi.

"Verdiğiniz tepkiyi anlayabiliyorum," diye başladı Konsey üyesi yumuşamış bir sesle. "Buradaki her şey size hüzünlü ve... karanlık görünüyor olmalı. Sizin o güzel evinizden sonra..."

Adam kasıldı. Hiçbir şey kendinden ve servetinden söz etme fırsatı bulmaktan daha fazla hoşuna gitmezdi.

"Ah, doğrusu evim çok güzeldir! Bir gün sizi de güzel eşinizle birlikte beklerim."

Worm eşinden söz edilmesi üzerine bir an için kaskatı kesildi ancak sonra hemen eski sakın duruşuna geri döndü.

"Ama sizi uyarayım," diye devam etti konuğu. "Gelirken güneş gözlüğü getirmeyi unutmayın çünkü benim evim buraya hiç benzemez," dedi çevresine bakınarak. "Hüzünlü tablolar, koyu renkli halılar, bordo kadife kaplı koltuklar, bütün bunlar hiç benim tarzım değil. Bizim ev buradan biraz daha aydınlıktır!"

Adam kakhaha attı ve Worm da ona belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra, “Elbette. Mutlaka çok daha aydınlıktır. Bu çok büyük bir fark yaratıyor olmalı. *Sizin gibiler için yani.*” diye cevapladı.

Konuğunun iğnelendiğinin farkına varması birkaç saniye sürdü.

“Siz kendinizi kim sanıyorsunuz, Worm?” diye haykırdı yerinde doğrularak. “Küçümsediğiniz o bizim gibilerin de neredeyse sizin kadar parası var, tamam mı? Tek farkımız biz karanlık bir tabutun içinde yaşamaktansa zenginliğimizden faydalanmayı biliyoruz! Koca evin içinde minicik bir masa lambasından daha fazlasını yakabiliyoruz!”

Worm’un yüzündeki küçük gülümseme hiç bozulmadı.

“Sizin de benim kadar paranız var ama parayı aynı şekilde kazanmadık. Aramızdaki fark burada.”

Adam ayağa fırlayıp yumruğunu Konsey üyesine doğru salladı.

“Worm, eğer beni buraya hakaret etmek için çağırdıysanız kollayın kendinizi, çünkü...”

“Sakin olun,” diye sözünü kesti Worm. “Servetinizin kaynağı benim hiç umurumda değil. Ben farktan söz ederken *benim* mal varlığımın kaynağını kimsenin sorgulamadığını kastetmiştim. Gelin görün ki siz aynı şeyi söyleyemezsiniz.”

Adam masaya dayanarak Worm’un üzerine doğru tehdit edici aynı zamanda da endişeli bir tavırla eğildi.

“Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz? Servetimin sorgulandığını mı? Bu bir tehdit mi? Eğer öyleyse umurumda bile değil.”

“Bu bir tehdit değil, bir gerçek ve siz de bu konuyu ciddiye alsanız iyi edersiniz. Yoksa çok geçmeden kendinizi epey zor bir

durumun içinde bulabilirsiniz. Sizi buraya dostane duygularla çağırttım. Sırf sizi uyarmak için... Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa siz bizdensiniz. Önemli mevkilerde bulunan kimi dostlarım bana haber verdiler ve ben de şimdi sizi uyarıyorum. Bunun için kendinizi şanslı saymalısınız.”

Worm konuğunun bu haberi sindirmesi için zaman tanıdı. Adam olduğu yerde arakasına dönerek duvar kâğıtlarını, ahşap oymaları ve tık-tak sesi çıkaran İsviçre duvar saatini inceledi. Oda daha da boğucu gelmeye başlamıştı. Konsey üyesine doğru döndü.

“Bana söyleyecekleriniz bu kadar mı?”

“Hayır,” diye yanıtladı Worm. “Size karşı dostluğum ve dayanışma duygum bundan daha fazla. Dedikoducuların, meraklıların karşısında temizlik yapmanıza yardımcı olabilirim. Daha da önemlisi eğer saldırıya uğrarsanız diye size bir savunma önereceğim.”

Adam yumruğunu şiddetle masanın üzerine vurdu.

“İşte benim savunmam. Bundan başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. İnanın bana, her zaman işimi görmüştür.”

Worm şimşekten daha hızlı tepki verdi. Elini masanın altından çıkarıp adamın yumruğunu havada yakaladı ve o acı dolu bir homurtu çıkarıncaya dek bütün gücüyle sıktı. Worm elini bırakınca konuğu hayret içinde geri çekildi. Kendinden en az otuz yaş büyük olması gereken Konsey üyesinin ince parmaklarının böylesine güçlü olabileceğini kesinlikle tahmin edemezdi.

“Görüyorsunuz ya,” diye karşılık verdi Worm, “her zaman işinizi görmüyormuş. Şu anki durumunuzdaysa hiç görmeyecektir. Ellerinizi yıllar boyu hapiste tutmak için gereken her şey var.”

Adam elini ovuşturarak kuşkuyla masadan uzaklaştı. Fiziksel gücünü hafife alan bir rakibe karşı dikkatli olma kaygısıyla bu cılız ihtiyarı ayağının altına alma isteği arasında gidip geliyordu.

“Peki, o halde bana nasıl yardım edeceksiniz?”

“Tek bir adam, elinin tek bir hareketiyle sizi bu durumdan çıkarabilir.”

Elinin tek bir hareketiyle... Worm konuğunun acıyan eline bakarak gülümsedi. Adam bu söz oyunundan pek de hoşlanmışa benzemiyordu.

“Yeter artık, benimle alay etmeyi bırakın da açık konuşun.”

“Brave,” diye yanıtladı Fletcher Worm sadece.

“Winston Brave mi? Yani Medicus’ların Büyük Üstadı? Büyük Üstat yani? Unutun gitsin. Onunla tanıştım. Daha önce... başka bir davada diyelim, yardımını istemek üzere onunla görüşmüştüm ama buna yanaşmadı.”

“Bu şehrin en iyi avukatı odur ve size ancak o yardımcı olabilir. Ben onunla konuşup sizi bize bağlayan bağı ona hatırlatırım. Zor durumdaki bir Medicus’a yardım etmeyi geri çevirmeyecektir. Her kim olursa olsun,” diye ekledi Worm, suratını buruşturmuş olan adamı tepeden tırnağa süzerek.

Adam birkaç saniye düşündü. Gözlerinde kurnaz bir ışık parıladı.

“Haklısınız, bunu bir Medicus için yapmayı kabul edebilir. Ne de olsa bu hatalarını telafi etmesini sağlayacaktır.”

Worm yerinde doğrulup soran gözlerle bakınca adam açıklamaya koyuldu.

“Duyduğum kadarıyla Pill’in oğlunu kanatlarının altına almış. Bunun ne demek olduğunu farkında mısınız? Pill ailesinin bir ferdi kabul ediyor, üstelik bu isim silinmiş olduğu halde ve çocuğun babasının Kupa’ları da...”

“Biliyorum,” diye sözünü kesti Worm.

“Bu durumdan yararlanılabilir, değil mi? O beni savunursa ben de çenemi tutarım.”

Worm bu teklifi elinin tersiyle geri çevirdi.

“Bu durumdan herkes haberdar zaten. Ayrıca Winston Brave çok sevilen bir Büyük Üstat’dır. Herkes ona güvenir ve tercihlerine boyun eğer.”

Adam gülmeye başladı ve odanın içinde bir tur attıktan sonra yeniden Worm’a yaklaştı.

“‘Çok sevilen bir Büyük Üstat...’ Bu durum hiç de hoşunuza gitmiyor, öyle değil mi, Worm? Belli ki hiç işinize gelmiyor.”

Worm yavaşça ayağa kalktı ancak birden fikir değiştirdi.

“Benim de ona olan güvenim tamdır,” dedi soğukkanlılıkla. “Gördüğüm kadarıyla o da bana aynı derecede güvenme onurunu bahsediyor. Bu yüzden de araya ben girersem size yardımcı olacağından kuşku yok. Sadık bir insandır. Siz de onu kendinize örnek alırsanız başınız belaya girmez. Ancak yine de eğer kendi başınızın çaresine bakmaya kararlıysanız, ben sizi daha fazla tutmayayım.”

Worm konuğuna kapıya kadar eşlik etti. Adam onun kolunu yakaladı. Konsey üyesinin bir bakışı bırakması için yeterli oldu.

“Tamam, Worm,” diye boyun eğdi adam, “öyle olsun. Karşılığında benden ne istiyorsunuz? Çünkü bu işin altında mutlaka bir alışveriş yatıyor, öyle değil mi? Bir şeyi aklınızdan çıkarmayın:

Benim size değil ama sizin bana borcunuz var. Bundan birkaç yıl önce size bir hizmette bulunmuştum. Hafızanızı tazelememi ister miydiniz?”

Worm ceketinin kolunu düzelitti ve konuğunun karşısında dimdik durdu.

“Karşılığında sizden herhangi bir şey istemiyorum. Tam tersine size destek olmak için yapacaklarım burada bitmedi. Size bir teklifim daha olacak.”

Adam kuşkuyla onun yüzüne baktı.

“Desteyiniz eksik olsun derim. İnsan kendisine yapılan iyilikleri istismar etmemeli.”

“Yanılıyorsunuz. Hem zaten bu konu sizinle ilgili de değil.”

“Kiminle ilgili peki?”

“Bu sefer çocuğunuza yardımcı olmayı istiyorum.”

“Çocuğuma mı? Ama...”

Worm onu bir kere daha koltuğa doğru götürdü.

“Birkaç dakikanız daha var mı? Size içecek bir şey ikram edeyim.”

Kapı açılıp adam odadan çıktığında, hoşnutlukla şüphe arasında gidip geliyordu.

“Ne zaman?”

“Yarın,” diye yanıtladı Fletcher Worm. “Ne kadar erken olursa o kadar iyi.”

Adam biraz duraksadıktan sonra başıyla onayladı.

“Ben aptal değilim, Bay Worm. En azından sizin sandığınız kadar değilim. Siz bir iyilik meleği sayılmazsınız ve bu teklifinizin sizin için hiçbir çıkarı olmadığına da inanmıyorum. Çocuğum benim için çok önemlidir, bu yüzden de gözüm hep üzerinizde olacak.”

“Merak etmeyin, bu iş onun yararına olacak.”

“Dikkatli olun,” dedi adam. “Ne de olsa her şey karşılıklıdır.”

“Hemen yarın Brave’e sizden söz edeceğim.”

Adam kapıyı kapatmak üzereydi ki durup geri yürüdü.

“Worm?”

Konseý üyesi çalışma masasının başına geçmişti bile, yalnızca başını kaldırmakla yetindi. Adam ona pis pis gülümsedi.

“Eşinize selamlarımı iletin.”

geçiş köprüsü

Oscar gözkapaklarını araladı; parlak, sarı bir ışık gözlerini kamaştırıyordu. El yordamıyla, her gece yatarken başucuna, içinde babasının fotoğrafları bulunan aile albümünün üzerine koyduğu kol saatini buldu. Saat daha altıyı çeyrek geçiyordu! Başını duvara doğru çevirerek güçlü bir iç çekişle birlikte yastığının altına gömdü. Daha dün sabah bir kâbusla uyanmıştı ve bugün de günlerden cumartesi olduğu, istese uzun uzun sabah uykusu çekebileceği halde başucu lambasını kapamayı unuttuğundan gözüne ışık giriyordu. Yastığın bir köşesini dikkatlice kaldırdı. Işık yön değiştirmişti ve yine gözüne giriyordu! Artık bu sefer tamamen uyandı çünkü gece lambası daha önce yatağın bir yanından öbürüne doğru gezintiye çıkmamıştı.

Yatağında oturup gözlerini ovuşturdu ve o sırada odasında ne olduğunu anlayınca sevinç çığlığını bastırabilmek için eliyle ağzını kapadı: Hepatolia Şişeciği, yani ilk Kupa'sı her zamankinden daha parlak bir ışık saçarak karşısında dans ediyordu!

Sıçrayarak yatağından aşağı indi.

Dolabın kapısı da Kupa'nın içinde durduğu kutu da açık kalmıştı. Bir gürültü duyuldu ve bir saniye sonra beş kesecikli kemer odanın içinde tıpkı ilk günkü gibi uçmaya başladı! Oscar hiç düşünmeden üzerine bir kot pantolon ve bir tişört geçirip spor ayakkabılarını giydi. Kemer gelip beline dolandı ve o da aceleyle dolaptan Medicus pelerinini çıkarıp hemen ona sarındı. Medicus Gramarye'sinin cebinde olup olmadığını kontrol etti. Kıyafeti eksiksizdi ve onu bir Medicus haline getiren her şey yenden artık canlanmıştı. Bu hiç kuşkusuz son bir yıldır yaşadığı en güzel gündü.

Daha sonra içi Nektar dolu kristal şişeciği eline almak istediye de, şişecik ondan kaçıp oda kapısına doğru havada süzölmeye başladı.

“Herkes uyuyor,” diye uyardı Oscar. “Violette konusunda endişelenmeye gerek yok, güpegündüz bile duymaz zaten. Ama annemin uykusu çok hafiftir. Kapıyı açarsam hemen uyanır...”

Şişecik bir an için duraksar gibi oldu sonra da yön değiştirerek pencereye doğru uçtu. Oscar da peşinden gitti.

“Ne istiyorsun?” diye fısıldadı çocuk.

Sonunda anladı ve pencereyi açtı. Tam o sırada kemerinin onu ileriye doğru çektiğini hissetti.

“Ama... Beni düşüreceksin,” dedi çığlığını bastırmaya çalışarak.

Daha başına ne geldiğini anlamaya fırsat kalmadan kemer onu tepetaklak yuvarlayıvermişti! Bir paraşüt gibi açılmış olan pelerininin köşelerine sıkıca tutundu ve usulca bahçenin orta yerine indi. Rahat bir soluk aldı: Neyse ki son bir yıl içinde o reflekslerini, pelerini de sihirli güçlerini yitirmemişti. Çevresine bakındı. Hem kendi bahçeleri, hem de komşuları Bayan Wing'in

bahçesi tam bir sessizlik içindeydi. Sokak, uykudan daha yeni uyanıyordu. Oscar bahçe kapısına doğru ilerledi. Şimdilik yalnızca Bay Dawesar'ın marketinde yaşam belirtileri vardı. Başını kaldırıp evin pencerelerine baktı. Şafak vaktinde evden dışarı çıkması akıllıca olur muydu? Ya annesi her zamankinden erken uyanır da yatağının boş olduğunu fark ederse? Şişecik onun yerine karar vererek, er geç uyanacak olan komşulara aldırış etmeksizin sokak yönünde ilerlemeye başladı. Oscar da fazla düşünmeden onun peşine düştü.

Pennymore Caddesi'yle kesiştiği yere kadar Kildare Caddesi'ni takip edip o noktada sağa döndüler. Kupa zaman zaman uçuşunu yavaşlatarak soluk soluğa kalmış olan Oscar'ın kendisine yetişebilmesi için bekliyordu. Güneş doğarken onlar da Babylon Heights'ın altını üstüne getiriyorlardı. Mahallesini aslında avucunun içi gibi bilen Oscar, sabahın bu erken saatinde hayranlık içinde âdeta yepyeni bir şehir keşfediyor gibiydi. Parkın içinde, postanenin arkasındaki ağaçların arasında gözden kaybolan şişeciğin izini yitirmişti.

Oscar koşmaya başlayarak müzik markete doğru ilerledi. Bu saatte park, gün ortasında olduğu kadar güven verici görünmüyordu ve o da şişeciği kaybettiğinden bu yana çok da fazla güvenli sayılmayacak bir çevrede tek başına olduğunun farkına varmaya başlamıştı. Bir homurtu duyunca irkildi. Gizlenebilmek için dövme demirden korkulukların arkasında eğildi ve dizlerinin üzerinde büfenin tam karşısına kadar yol aldı. Gürültü daha da yoğunlaşmıştı. Şimdi sanki sudan çıkmakta olan bir suaygırını anımsatıyordu. Burnunu korkuluklara dayayarak madeni arabeskerin arasında şişeciğin ışığını fark edince rahatladı. Yavaşça doğruldu. Kupa'sı bir bankın üzerinde havada asılı duruyordu.

Oscar o sırada bankın üstünde derin bir uykuya dalmış olan adamı fark etti ve onu görür görmez tanıdı. Bu parkta ve tam olarak bu bankta geceleleyen Babylon Heights'ın evsizi Pavarotti'ydi.

Oscar'ı Pavarotti'yle Jeremy tanıştırmıştı. Ona adamın bu lakabı nasıl edindiğini de anlatmıştı: Bu adamcağız her gece saat gece yarısına yaklaşırken uykusundan uyanıyor ve yeniden kurşun gibi ağır bir uykuya dalmadan önce bütün çevreyi titreten bir arya söylüyordu. Oscar ve arkadaşları, Medicus'ların amansız düşmanları olan Pathologus'lara karşı ilk savaşlarından birini vermek üzere, bir keresinde kendisinden habersizce bu adamın vücuduna girmişlerdi.

Bir önceki yılın anıları aklına geldikçe genç çocuğun içi acıyla doluyordu: Sessiz geçen bu yılın ona bu kadar katlanılmaz gelmiş olmasının bir nedeni de, Valentine ve Lawrence'tan, yani iç dünyalarda tanıştığı iki arkadaşından hiç haber almamış olmasıydı. Aralarında sağlam bir dostluk kurulmuştu ve onların kendisini hiç düşünmeden, ona hiçbir şey söylemeden ortadan kaybolmuş olmalarını içine sindiremiyordu. Biraz önce şişeciğinin yeniden canlanarak ona Medicus olarak kaderinin burada sona ermiş olmadığını müjdelediğinden beri, Oscar'ın içinde kocaman bir umut yeşermişti ve bu, biraz da arkadaşlarına kavuşabilme umuduydu.

Şişecik havada bir eğri çizerek Oscar'ın yanına geldi ve onu büfeden uzaklaşarak Pavarotti'ye doğru yaklaşmaya zorladı. Genç Medicus bankın yanı başına kadar geldiğinde, şişecik de gidip uslu uslu kemerin birinci keseciğinin içine yerleşti.

Demek mesele buydu: Kupa'sı Oscar'ı tıpkı bir randevuya götürür gibi buraya çekmişti. Büyük olasılıkla da söz konusu randevu Pavarotti'nin içinde gerçekleşecekti. Oscar adamın üzerine doğru eğildi ve ayağının ucu yerde yatan boş bir şarap şişesine

çarptı. Pavarotti gürültüyle bir nefes aldı, yüzünü şekilden şekle soktu, çenesini, kulağını ve kalçasını kaşdı, sonra da daha rahat uyuyabilmek için arkasını döndü.

Soluğunu tutmuş olan Oscar, yavaşça bıraktı. Kaybedecek zamanı yoktu. Pelerini, kemeri ve şişeciği canlanmış olduğuna göre kendisi de neden eski gücüne kavuşmuş olmasındı ki? Bu sabaha kadar Vücut Girişi denemelerinin hiçbirisi sonuç vermemişti. Şimdi son bir kez daha denemenin tam sırasıydı.

Eğitiminden sorumlu olan koruyucusu Bayan Withers'ın ona sabırla öğretmiş olduğu yöntem ve ilkelerin hiçbirini unutmamıştı. Ancak şimdiye kadar yalnızca ilk Evren'in Kupa'sını, yani Hepatolia Şişeciğini kazandığı için diğer dört evrenden hiçbirine girmesi mümkün olmayacaktı. Yalnızca Hepatolia'ya gidebilirdi.

Pavarotti'nin her horultuda titreyen ağzına iyice yoğunlaşabilmek için bankın çevresinde bir tur dolaştı. Yüreğinin hem endişeyle hem de heyecan ve sevinçle küt küt attığını duyabiliyordu. Altın çember içindeki, M harfi şeklindeki madalyonunu sıktı, geriledi ve evsiz adamın üzerine doğru atıldı.

Göz kamaştıran bir şimşek çaktı ancak keyifle uyuyan adamı uyandıramadı. Bir saniyeden kısa bir süre içinde adam parkta tek başına kalmıştı.

Oscar pelerinin kenarlarını indirerek çevresine bakındı. Pavarotti'nin vücuduna giriş anında ilk Evren'in içindeki belli bir yeri düşünmemişti. Randevu burada verildiği için kendini akışa bırakmayı tercih etmişti. Ona kılavuzluk eden şişeciği olduğuna göre doğru yere gideceğinden emindi. Peki, Kupa'sı onu nereye getirmişti? Bulunduğu yeri tanıması için çevresine şöyle bir göz

atması yeterli oldu. Vadi, ıııklı ŐimŐeklerle izgilenen kara gök-yüzü, yüzlerce metre aşağıdan Kapı Nehri'nin grldeyiŐi... Hiç kuşkusu yoktu: Hepatolia Dağı'nın üzerinde iki tepeden birinin zirvesine yakın bir yerde bulunuyordu.

Tıpkı Şehrin kirli havasından bunaldıktan sonra tatile ık mıŐ da, burada bulduğı tertemiz havadan yararlanmak istiyormuŐ gibi derin bir nefes aldı. Şimdi sıra kendisine yol gösterecek olan her kim olursa olsun, herhangi bir Medicus'un varlığına dair bir iz, bir işaret bulmaya gelmişti. Gramarye'sinin pelerininin i cebindeki yerinde durduğından emin oldu. Eğer gerek duyarsa bu değerli kitabın soracağı soruya yanıt verebileceğini biliyordu.

"Bildireceğiniz bir Őeyiniz var mı?"

Ses arkasından gelmişti. Hemen arkasına döndü ve uzun boylu, tombul yanaklı, üniformalı bir adamla karşı karşıya geldi. Adam uçları yukarı doğru kıvrılan bıyıklarını düzeltti ve elini Őapkasına götürerek ona doğru yaklaştı.

"Geçiş köprüsünün üstünde bulunuyorsun," dedi Oscar'ın yaşını fark edince. "O yüzden soruyorum, bildirmek istediğin bir Şey var mı?"

"Geçiş köprüsü m? Ne geçiŐi?" diye sordu Oscar, bu yabancınnın karşısında ne yapacağını Şaşırarak.

Gmrk Şaşırdı.

"Nasıl yani? Nerede olduğunu bilmiyor musun? Burası Bir-Evrenden-Diğerine geçiş köprüsü elbette!"

Adam alı gibi gr kaşlarını atıp sırtında çaprazlamıŐ olduğu levhayı çıkardı.

"Pekâlâ," dedi daha sert bir sesle. "Evraklarını ver genç adam."

Oscar hayretle adamın yüzüne bakakaldı. Evrakları mı? Ne zamandan beridir vücudun içindeyken kimlik belgesi göstermek gerekiyordu? Yoksa Evren Polisi diye bir şey de mi vardı? Bayan Withers, Bay Brave ya da başka biri ona böyle bir şeyden hiç söz etmemişti.

Adam daha tehditkâr bir tavırla üsteledi.

“Sen bir sınırı geçmeye kalkışıyorsun, ben de evraklarını görmek istiyorum.”

Bir sınır, geçiş köprüsü... Oscar birdenbire bir aydınlanma yaşadı. Tabii ya! Şişeciği onu Evrenler arasındaki şu meşhur geçiş köprülerinden birine, Hepatolia ile ikinci Evren arasındaki geçiş noktasına getirmişti! Burada olmaktan dolayı mutlu ve gururlu bir ifadeyle gülümsedi: Demek iki krallık Evren’ini, Solunum ve Pompa Krallıkları’nı görmek üzereydi. Demek ki şu meşhur randevu burada olacaktı. Bu da eğitimine tam bıraktığı noktadan devam edeceği ve onu eksiksiz bir Medicus haline getirecek olan yolu tamamlayacağı zamanın geldiğini gösteriyordu.

Kapıldığı aşırı heyecandan gümrükçüyü neredeyse unutmuş gibiydi. Adamsa onu tepeden tırnağa süzmekteydi.

“Anlıyorum,” dedi biraz yumuşamış bir sesle. “Sen genç bir Medicus’sun öyle değil mi?”

Oscar heyecanla başını salladı. Adam ceplerini karıştırarak yine mermerden ancak bu sefer yeşil renkte bir levha daha çıkardı.

“Öyleyse mutlaka bir kimlik belgen de vardır.”

Oscar aklını başına toplamaya çalışarak levhaya hızlıca bir göz attı: Mermerin üzerindeki şekli tanır tanımaz da ne yapacağını anladı. Telaşla elini tişörtünün altına sokup madalyonunu çıkardı.

“Ah, sonunda,” diye iç geçirdi gümrükçü. “Bir bakalım şuna.”

M harfini tabletin alt tarafına bastırıldı. Üst tarafta bir ekran belirdi ve içinde bir yüz göründü. Adam ekranın üzerine işaret parmağının basit bir dokunuşuyla görüntüyü kendi ekseninde döndürdü ve Oscar'ın yüzünü dikkatle inceledi.

“Bu sen misin?” diye sordu kuşkuyla.

Oscar interaktif ekranın üzerine doğru eğildi.

“Evet,” diye doğruladı genç Medicus. “Ancak resim geçen yıldan kalma. Büyüdüm,” dedi doğrularak. “Artık on üç yaşımdayım.”

Adam görüntüyü birkaç kere daha gözden geçirdikten sonra sayfayı çevirdi.

“Adın?”

“Oscar Pill.”

Gümrükçü onaylarcasına bir havayla bıyıklarını düzeltti.

“Güzel. 7 Aralık'da doğmuşsun,” dedi. “Annen Celia Fielding, babansa Vitali P...”

Okuduğunu yeni fark etmiş gibi ismin ortasında durdu.

“Sen *Vitali Pill*'in oğlu musun?”

“Evet,” dedi Oscar gururla. “Ne olmuş?”

Gümrükçü başını iki yana salladı, kaşlarını kaldırdı ve sonunda madalyonu çocuğa geri verdi. Geldiği yöne doğru geri yürüyüp tekrar arkasına döndü.

“Hazır mısın, çocuğum?”

“Hazır mı? Neye hazır mıyım?”

“Geçiş köprüsü sınamasına. Artık zamanı geldi. Bütün gün burada kalamayız.”

Oscar çevresine bakındı. Birkaç adım yürüyüp boşluğa doğru eğildi ve uçurumun üzerinde asılı bir çeşit balkonda, kayalık bir platformun üzerinde bulunduğunu fark etti. Aşağıdaki vadi, gürültülü büyük kanalizasyonun içinden geçiyordu.

Sonunda kendinden tam emin olmayarak omuzlarını kaldırdı.

“Evet, ben... hazırım.”

Gümrükçü gülümsemekle yetindi ve üzerinde hâlâ Oscar’ın resmi bulunan mermer levhayı uzattı.

Genç Medicus ayaklarının altında bir sarsıntı hissederek yere diz çökme gereği duydu. Gümrükçüyle aralarında, kayalığın üzerinde bir çatlak oluşmuştu.

Oscar atlamak istedi ancak gümrükçü ona engel oldu.

“Tehlikede değilsin. Yani, *şimdilik*.”

Oscar’ın üzerinde bulunduğu taş platform çeperden ayrılmıştı. Ancak korktuğunun aksine çocuk boşluğa yuvarlanmamıştı: Platform tıpkı bir uçan halı gibi havada süzülerek dağın iki tepesi arasında yavaşça ilerliyordu. Rüzgâr, vadinin içine doluyor ve şiddetle uğulduyordu. Oscar dehşet içinde neredeyse yere yatmıştı.

Dağın bir yamacında kalmış olan gümrükçü, “Ayağa kalk ve çevrende belirecek olanlara dikkatle bak,” diye seslendi.

Sesi yankılanarak Oscar’a ulaştı. Çocuk ayağa kalktı. Aşağıya bakmamayı ve eğilmemeyi tercih ediyordu. Çünkü vadiyle arasında yüzlerce metre mesafe bulunuyordu. Kendini dünyanın üzerine asılı kalmış küçücük bir varlık gibi hissediyordu! Onu sarsan esintilere karşın kaya parçasının üzerinde dengede durmaya çalıştı. Hemen yakınında parlak bir ışık çakınca başını kaldırdı: Dört bir yanında tuhaf figürler, ışıklı simgeler uçuşuyordu.

“Say onları,” diye bağırdı gümrükçü.

Oscar onun dediğini yaptı.

“Yedi tane var,” diye yanıtladı şekilleri dikkatle inceleyerek.

İlk önce bir zincirin ucuna asılı küçük bir kazan görmüştü, sonra bir yük arabası, kocaman bir kuş, elinde sulama borusu olan madeni bir insan, iç içe geçmiş baloncuklar, dalgaları olan bir halka ve en sonunda da içinde bir yuvarlak bulunan bir üçgen. Bütün bunları bir kere daha gözden geçirmeyi istedi ama gümrükçü dağın yamacından haykırıyordu.

“Daha yüksek,” diye sabırsızlanıyordu. “Seni duyamıyorum!”

“YEDİ tane,” diye haykırdı Oscar rüzgâra karşı.

“Çok güzel! Şimdi tek bir simgeyi seçip onu madalyonunla işaretlemelisin. Eğer doğru tercihi yaparsan geçidin öteki tarafına geçebileceksin. Beni anladın mı... dın mı... dın mı...?”

Oscar sözcüklerin vadinin içinde dağılmasına ve büyük kanalizasyonun uğultusuna karşın tek bir hece bile kaçırmamak için bütün dikkatini toplamıştı.

“Evet, anladım. Ama nasıl seçeceğim? Bir de eğer doğru simgeyi seçemezsem ne olacak?”

“Seni duyamıyorum,” diye bağırdı gümrükçü. “Şu lanet olasıca rüzgâr da bugünü buldu! Ne diyorsun?”

“YANILIRSAM NE OLACAK?”

“Bir şansın daha olacak! Şimdi madalyonunu çıkar ve iki krallığın Ses’ini dinle. Doğru seçimi yapabilmen için sana ipuçları verecektir!”

Oscar cümlelerin özünü anlamıştı. Madalyonunu çıkardı ve ileri doğru uzattı. Rüzgâr, uçan kayanın üzerindeki Oscar ile simgelerin çevresinde tam bir sütun oluşturacak şekilde fır dö-

nüyordu. Uğultu, kalın bir insan sesine dönüşerek âdeta dağın derinliklerinden gelircesine konuştu.

Oscar Pill,

Sıyırdın bıçaklardan yakanı

Tanıdın alevden beter yanıkları

Uçtun havalarda

Yuvarlandın topraklarda

Aştın denizleri

Bulabilmek için camın ardındaki ateşi

Oscar telaşa kapılarak kendi etrafında dönmeye başladı. Rüzgâr yeniden uğuldamaya başlamıştı ve çevresindeki simgeler öncekinden daha yoğun bir şekilde parıldıyorlardı. Az önce söylenen sözcükler şimdiden belleğinden silinmeye başlamıştı bile. Ancak Ses'in ona altı cümle söylediğini fark etmişti. Oysa o çevresinde yedi simge saymıştı. İkinci Evren'in kapısını açacak olan o bir tanecik simgeyi seçebilmek için bundan nasıl yararlanabilecekti? Bütün gücüyle düşünmeye koyuldu ve birden aklına bir fikir geldi: Altı cümle söylenmiş olduğuna göre belki de bunlardan her biri bir simgeyi tanımlıyor ve böylece onu eliyordu! Bu durumda geriye tek bir simge kalacaktı ve o da Ses'in, hakkında bir şey söylemediği olacaktı... O zaman seçmesi gereken simge o olacak, belki de geçiş köprüsünü kullanmasına o izin verecekti?

Oscar iyice uzakta kalmış olan gümrükçüye çaresizce baktı. Adamın sesi uğultuların içinde kayboluyor, Oscar'ın kulaklarına ancak sözcük kırıntıları ulaşabiliyordu.

“...madalyon... ses... tekrar!”

Çocuğun daha fazlasını duymaya ihtiyacı yoktu. Hemen kolunu uzattı ve Ses bir kere daha hiçliğin içinden çıkıverdi.

“Yalnızca bir kere daha tekrarlayacağım, Oscar Pill.”

Genç Medicus çevresinde olan biten her şeyi unutmaya çalışarak dikkatini yoğunlaştırdı.

“Sıyırdın bıçaklardan yakamı...”

Bakışlarıyla simgeler güruhunu taradı. Bıçaklar... Gözleri kazan biçiminin üzerinde sabitlendi. Bir kazan, bir fıç! İçinde bıçaklar bulunan öğütme ünitesi fıçısını kastediyor olmalıydı! O halde bu simge elenmişti.

“Tanıdın alevden beter yanıkları...”

Oscar mümkün olduğunca hızlı bir şekilde anılarını yoklamaya çalıştı. Hepatolia’da alevden daha yakıcı neyle karşılaşmış olabilirdi? Bu Evren’i ona ilk tanıtan kişi olan, Medicus’lar Yüksek Konseyi üyesi Maureen Joubert’in söyledikleri geldi aklına: “Dikkatli ol Oscar, salya çok yoğunudur, her türlü yemeği çürütebilir!” Tişörtünün üzerinde delik açıldığını da hatırlamıştı. Oscar geriye kalan simgeleri gözden geçirirken iç içe geçmiş baloncuklarda duraksadı: Belki de bunlar içi salyayla dolu devasa baloncuklar olan Sialine’leri simgeliyordu. Gizemli ses böylece ikinci bir simgeyi daha elemiş oluyordu. Demek Oscar’ı sınırın öte yanına taşıyacak olan bu simge de değildi. Geriye beş tane kalıyordu.

Güçlü bir rüzgâr esintisi havada uçan kaya parçasını salladı ve çevresinde uçuşan simgeler de titreştiler. Oscar madalyonunu elinden bırakmadan çömeldi.

“Uçtun havalarda...”

İçgüdüsel olarak başını kocaman kuşa doğru çevirdi. Elbette ki bu aslında Bay Brave’in Cumides Circle’daki sevimsiz Bengal

kanaryasına benzettiği gibi bir kuş değil, bir uçaktı. Tıpkı arkadaşları Valentine ve Lawrence ile birlikte dağdan çıkmak için kullandıklarına benzeyen bir uçak... Bir simge daha azalmıştı.

“Yuvarlandın topraklarda.

Aştın denizleri...”

Bu sefer Oscar her ikisi için de hiç duraksamadı: Hepatolia’nın yeraltı depolama ünitesinde, bir yük arabası içinde “topraklarda yuvarlanmış”tı ve içinde dalgaların bulunduğu simge de daha ilk bakışta bu Evren’in geçen yıl keşfetmiş olduğu nehirleriyle iki denizini akla getiriyordu. Bu iki simge de böylece eleniyordu.

Geriye yalnızca iki simge kalmıştı ve bunlardan birini seçebilmesi için de tek bir cümle.

Yüreği her zamankinden daha hızlı ve daha şiddetli çarpmaya başlamıştı artık.

“Bulabilmek için camın ardındaki ateşi,” diye sözünü tamamladı Ses ve havada dönen rüzgârın içine karışıp gitti.

Oscar ayağa kalktı. *Bulabilmek için camın ardındaki ateşi.* Rüzgârı ve uçan kayasının altındaki uçuşunu unutarak bu cümleyi zihninden tekrar edip geriye kalan iki simgeyi inceledi: Merkezinde sarı bir çember bulunan siyah bir üçgen ve elinde bir hortum taşıyan, gümüş renkli, zırh içinde bir insan. Bu sanki bir itfaiyeciyi andırıyordu. “Camın ardındaki ateş.” Bu itfaiyeciyi ilgili bir şey miydi? Eğer gerçekten öyleyse Ses’in, hakkında bir şey söylemediği tek simge de üçgen olmalıydı. Demek ki onu seçmeliydi, kendisini geçiş köprüsünün öteki tarafına taşıyacak olan oydu.

Bir an duraksayıp cesaretini topladı. Gümrükçünün kendisine söylediği şeyi hatırladı: Eğer yanılırsa bir hakkı daha olacaktı.

Diğer beş simgeyi doğru olarak tanımlayıp kenara ayırmış olduğundan emindi. Bu durumda da doğru simgenin geriye kalan iki tanesinden biri olması zorunluydu. Üstelik ateşle ilgili cümle de itfaiyeciyi elemesini sağlıyordu. Artık bir karar vermeliydi.

Madalyonunu kaldırdı ve üçgen simgesinin üzerine koydu.

M harfinden bir ışık huzmesi fışkırdı ve simgenin üzerine atladı. Sonra... Hiçbir şey olmadı.

Oscar çevresine baktı. Hiçbir şey değişmemişti: Hâlâ kayanın ortasında, Hepatolia dağının iki tepesi arasında asılı duruyordu ve yeni bir Evren de belirmemişti. Görünüşe bakılırsa yanılmış olmalıydı. Demek ki onu iki krallığa götürecek olan simge bir başkasıydı.

Bunun üzerine Medicus'ların Harf'ini tam öteki simgenin üstüne koymaya hazırlanıyordu ki tek bir değişiklik oldu. Ne var ki bu onun beklediği değişiklik değildi. Büyük bir dehşetle bir çatlağın oluştuğunu fark etti. *Hem de tam ayaklarının altında...*

Bir gürleme duyuldu ve kaya parçası öyle bir sarsıldı ki Oscar az kalsın düşecekti. Çocuk kendini yere atıp korku içinde felaketi seyretti. Taş dört bir yanından parçalanıyordu. Oscar başını kaldırdı ve tıpkı bir kukla gibi ellerini kollarını sallayan gümrükçüyü fark etti.

“Kaya parçalanıyor! Bana eğer yanılırsam bir şansım daha olacağını söylemiştiniz!” diye bağırdı.

“Simgeyi bulmak üzere son bir girişimde daha bulunman için on saniyen var! Çabuk ol çocuğum, çabuk ol!”

Yedi saniye.

Oscar telaşlanmamaya çalışıyordu. Peki ya daha önce, daha başlarda yanıldıysa? Cümleleri yanlış anlamış olabilir miydi? Kaya parçacıkları her taraftan kopup yuvarlanıyor, saniyeler akıyordu.

Beş saniye.

Hayır, kendine güvenmek zorundaydı. Yalnızca en sonda, son iki simge arasında yanılmış olmalıydı. Başka türlü olamazdı!

İki saniye.

Camın ardındaki ateş, diye tekrarladı Oscar. Camın ardın... Tabii ya! Dağ! Dağdaki madenler! Binlerce peteğin arkasındaki sıcaklığın, Kupa'sını dolduran meşhur Nektarı akıttığı Hepato-lia madenlerini kastediyordu! Buydu işte, merkezinde sarı bir yuvarlak bulunan kara üçgen! Demek elemesi gereken simge buydu, öteki değil!

Bir saniye.

Madalyonunu, dedi kendi kendine son kaya parçacıkları da kopup giderken, madalyonunu öteki simgeye, itfaiyeciye yapıştır!

Son saniye de geçip gitmişti. Ayakları boşlukta kaldı. Vadiye çarpıp ezileceği bu yüzlerce metrelik baş döndürücü düşüşten onu kurtarabilecek hiçbir şey yoktu. Bir vücudun içindeyken ölen bütün Medicus'lar gibi ondan da geriye hiçbir şey kalmayacaktı; ne cesedi ne ruhu. Çünkü böyle ölünce ruhu herhangi bir nesnenin içine sığınamayacaktı ve bu şekilde güçleri de bir daha hiç kimseye aktarılamadan kaybolup gidecekti. Artık kendisini hiçbir şeyin tutmadığını hissediyordu ve çaresizce altından M harfini yukarı doğru fırlattı. Madalyon, itfaiyeci simgesinin içinden geçti ve düşüş halindeki Oscar göz kamaştırıcı bir şimşek tarafından yutuldu.

Ayağa kalktığında, hiç bilmediği bir yerdeydi. Yani öyle sayılırdı çünkü burayı bir yerden anımsıyor gibiydi ama tam olarak çıkaramıyordu. Hemen yanı başında bir parlama dikkatini çekti. Madalyonu tozlu zeminde yatıyordu. Büyük bir rahatlamayla onu yerden aldı ve zinciri boynuna geçirerek madalyonu tişörtünün altına soktu.

Sonra da çevresindeki manzarayı dikkatle inceledi.

Burası; uçsuz bucaksız, bomboş bir ovaydı ve göz alabilirdiğince uzanıyordu. Hepatolia'dakinin aksine burada gökyüzü sonsuz bir berraklıktaydı, güneşse bunaltıcıydı. Üstelik ondan korunmak da mümkün değildi çünkü altına sığınabilecek hiçbir şey görünmüyordu. Seçilebilen ilk yüzey şekilleri çok uzaklarda kumların içinden bitmiş gibi duran, koyu kırmızı renkli kayalık tepeliklerdi. Sürekli esen rüzgâr zayıfladı ve sonra da tamamen durdu. Ancak bu kalıcı olmadı: Bir saniye sonra yeniden esmeye başladı. Ama farklı yönden... Çok geçmeden aynı şey bir kere daha tekrarlandı ve rüzgârın yönü sürekli değişip durdu. Oscar'ın hiç kuşkusu yoktu: İkinci Evren'e geçmeyi başarmıştı ve şu anda da Solunum Krallığı'nda olmalıydı. Hatta Bayan Withers'in kendisine ünlü (ve de tehlikeli) Karşı Rüzgârlar Ovası'ndan söz ettiğini de hatırlıyordu. Demek bunlar karşı rüzgârlardı!

Buranın keyfini uzun uzun çıkarmaya fırsat bulamadı. Bakışıyla ufku tararken, yüz metre kadar ilerisinde gördüğü kuru ağaçları geçen geceki kâbusundan tanıdı. O gece uykusunda kendini işte burada, bu ovada görmüştü. Sezgileri onu yanıltmamıştı, o rüya Medicus'ların arasına dönüşünü haber veriyordu. Ama o rüyanın içinde kendisine dört bir yandan saldıran korkunç yaratıkların olduğu dehşet verici bir sahne de vardı... Onlarla karşılaşmaya hazırlıklı mı olmalıydı?

Tereddütle geriye doğru bir adım attı. Bayan Withers onu bu konuda uyarmıştı: Karşı Rüzgârlar Ovası, genç ve deneyimsiz bir Medicus için çok tehlikeliydi ve hatta daha gelişmiş olanları bile burada yardıma ihtiyaç duyabiliyorlardı. Oscar cesurdu ama canına susamış da değildi. Bu seferlik bir yetişkinin sözünü dinleyerek henüz sonsuzluğa karışmamayı tercih etti. Sonuçta birinci geçiş köprüsünün sınavını başarıyla geçmişti önemli olan buydu.

Ancak buradan çıkabilmesi için tek bir yol vardı. Geçen yıl uyguladığı onca Vücut Girişi sayesinde artık bunu öğrenmişti. Bunun için her şeyden önce kesin bir dikkate gereksinimi vardı. En küçük bir ayrıntıyı atlamaksızın bütün manzarayı incelemeye koyulmuştu ki bir sarsıntı kendini hissettirdi. Oscar donakaldı. Sarsıntı bir daha tekrarlanmadı. Az önceki sakinlik geri gelmişti. Oscar, büyük bir dikkatle birkaç adım atarak yeniden çevreyi inceledi. Aradığı şeyi hâlâ bulamamıştı ve bu da artık sinirlerini germeye başlamıştı. Bir süredir içinde küçük bir alarmin çaldığını duyuyor ve bir an önce buradan uzaklaşmak için can atıyordu.

Sarsıntı bir kere daha tekrarlanınca yanılmamış olduğunu anladı: Tehlike kol geziyordu ve yaklaşıyordu.

Gördüğü kâbusta o korkunç olay ağaçların yakınında yaşanmıştı. Bu yüzden onlardan uzak durmalıydı. Koşmaya başladı. Sanki bir süvari ordusu ona doğru yaklaşıyor da toprak, atların toynakları altında sallanıyormuşçasına yerin sarsıntısı giderek şiddetleniyordu. Ufukta görünen hiçbir şey yoktu ancak sarsıntılara tok bir gürültü karışıyordu. Gökyüzü ve ova kararıyor, gölge onu yakalıyor gibiydi. Soluk soluğa arkasına döndü: Ufukta kara bir çizgi uzanıyordu. Birkaç saniye içinde, sanki biri beyaz kâğıdın üzerine kara mürekkep döküyormuş da leke yayılıyormuşçasına

bu çizgi daha geniş ve daha yüksek bir şeride dönüştü. Ancak bu muhtemelen mürekkep değildi.

Oscar telaş içinde çevresine bakındı. Gözleri boğumlu ağaçların üzerinde dolaşırken birden sabitlendi. Koşarken hafifçe kuzeye doğru dönmüştü ve şimdi bulunduğu açıdan bakıldığında ağaç gövdeleri tuhaf bir görüntü oluşturuyordu: Ağzı gökyüzüne doğru açılan bir kadeh gibi. Kadehin ayağınaysa bir dal tıpkı bir yılan gibi dolanmıştı. Tam ortada ölü ağaç gövdesi bir işaret, daha doğrusu *bir harf* oluşturacak şekilde yarılmıştı. Çok uzaktan bile tıpkı ağaçların arasına atılmış bir imza gibi seçilebilen bir harf: M. Üzerinde Harf bulunan bir kadehin ayağına dolanmış bir yılan...

Oscar pelerinine sarınarak madalyonunu çıkardı ve hiç oylanmadan gözü Kerykeion'da, bu tedirgin edici ovadan ayrıldı.

zaman geldi

İlk anda Oscar o korkunç ikinci Evren'den kurtulmuş olduğu için rahatladı. Kendisinin orada hoş karşılanmadığı açıktı. Sonra çevresine bakındı ve bulunduğu yeri tanıyınca korkusu sanki büyü yapılmış gibi bir anda yok oldu.

Olduğu yerde arkasına döndü ve gözleri fal taşı gibi açılarak, sanki karşısında yalnızca kendisi için hediyelerle dolu bir heybeyi taşıyan Noel Baba'yı görmüşçesine, yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu.

Cumides Circle'ın kütüphanesindeydi. Sonunda!

Tam bu anda dünyanın başka hiçbir yeri ona daha güzel, daha çekici görünemezdi. Medicus'ların Büyük Üstadı Bay Brave'in, hem Medicus'ların olağanüstü dünyasını hem de daha önemlisi kendi güçlerinin genişliğini keşfetmiş olduğu geçen yazını geçirdiği evine geri dönmüştü. Bunca zamandır kapalı kalmış olan kapılar artık açılmıştı...

Konsey masasının çevresinde dolaşarak Bayan Withers'ın koltuğu Titus'u selamladı ve o da arkalığını hafifçe eğerek karşılık

verdi. Oscar, Kontes Lumpini'nin koltuğu Sissi'ye de başıyla selam verdi. Sissi bütün kurdelelerini kırıpıştırarak odayı yoğun bir parfüm kokusuyla doldurdu. Oscar ilk kez bu kokudan bile hoşlandı ve onu sanki dağlardan gelen canlandırıcı temiz havaymış gibi derin derin içine çekti. Sonra da her çeşitten yüzlerce kitapla tika basa dolu raflar boyunca yürüdü. Parmağının ucuyla bazılarının cildini okşadı ve kitaplardan birini heyecanla masanın üzerine koydu. Şeridini çözerek ilk, beyaz sayfasını açtı.

“Julia!” diye bağırdı neşeli bir sesle. “Beni hatırladınız mı? Çok uzun zaman oldu! Geri döndüğüme öyle seviniyorum ki!”

Büyük Üstat'ın kütüphanesindeki kitapların olağanüstü özelliğini unutmamıştı. Bu kitaplar içlerinde ölmüş yazarlarının ruhlarını taşıyorlardı ve kendilerine soru sorulduğunda ön sayfalarına yazı yazarak yanıt verebiliyorlardı. Julia Jacob bir zamanlar Bay Brave'in sekreteriydi ve onun ruhu da bu kitabın içine sığınmayı tercih etmişti. Cumides Circle'da kaldığı günlerde bu kadın Oscar için hep çok güvenilir bir müttefik olmuştu.

Oscar onunla yeniden “konuşabildiği” için çok mutluydu. Ama bir türlü yanıt gelmiyordu.

“Julia, beni duyuyor musunuz? Ben Oscar, Oscar Pill!”

Boş sayfa belli belirsiz titreşti ancak başka bir şey olmadı. Genç Medicus merakla poşeti yerine yerleştirdi ve heyecanla başka bir kitabı araştırdı. Spor ayakkabılarını bağcıklarını çözmeden çıkardı ve aceleyle Titus'a yaklaştı.

“Titus, lütfen izin verir misiniz?”

Koltuk önce duraksadı, sonra rafların altına doğru kaydı. Oscar hemen onun üzerine atladı, Titus ise onaylamadığını göstermek için yerinde sallandı.

“Affedersiniz,” diye özür diledi Oscar. “Doğru ya, siz trampen değilsiniz tabii...”

Başını kapıya çevirdi. Evin uğursuz kâhyası Bones, tam zamanında ortaya çıkıp ona bir ahlâk dersi vermese iyi olurdu. Sesini biraz alçaltarak devam etti.

“Biraz sabırsızım da,” diye anlayışla fısıldadı koltuğa.

Bir parça toz kokan, deri kaplı kalın bir kitaba kolunu uzattı ve ardından aşağı inip *Ortaçağdan Günümüze Medicus’ların Muhteşem Destanı*’nı masanın üzerine bıraktı. Kapağı açıp sararmış ön sayfanın karşısına geçti.

“Alphonse, sevgili Alphonse, ben Oscar Pill,” diye şansını bir kere daha denedi genç Medicus. “Siz... orada mısınız?”

Bir kere daha hiçbir yanıt alamadı. Medicus’ların dünyasında çok ünlü bir tarihçi ve aynı zamanda çok sevimli yaşlı bir bey olan Bréviaire Dükü, Carabin Markisi, Alphonse de Saint-Larynx’in güzel ve süslü harflerinin belirmesini beklediyse de boşunaydı. Bu adamın tek kusuru hafızasının biraz zayıflamış olmasıydı. Şimdiki sessizliğinin nedeni de bu olabilir miydi? Oscar bunun gerçek olduğuna inanmayı istiyordu, her ne kadar böyle bir sorunu bulunmayan Julia da onun karşısında sessiz kalmış olsa bile... Kitabın yıpranmış sayfalarını çevirdi. Yazar burada da bu büyüleyici kütüphanede bulunan bütün yazarların sahip olduğu ayrıcalığını kullanmıştı. Bu yazarlar okunmayı istemediklerinde ya da Bay Brave’in izni olmadığında sayfalarının içeriğini silebiliyorlardı. Oscar yaprakları çevirdikçe, sözcükler birer birer siliniyor, sayfalar beyazlıklarına geri dönüyorlardı. Kitabı kapatıp yerine koydu. Demek ki Cumides Circle’daki varlığı henüz herkes tarafından benimsenmemişti.

Belleğinde her çeşitten anılar bir çığ gibi birbirine ekleniyor ve geçen yaz yaşadığı olaylar aklına geliyordu. Estelle Fleetwood ile ruhunun birinci Evren'in derinliklerinde karşılaştığı talihsiz sonu hatırladı. Sorumlusu kendisiyken bu olayı nasıl olup da unutabilmişti? Oysaki üstünden zaman geçmesine rağmen fıçının içinden yükselen o kulak tırmalayan çığlık ve yeşil ışık rüyalarına girmeye devam etmişti... Acaba diğer kitaplar ona hâlâ bu yüzden mi öfkeliydiler? Gözleri hemen yakınındaki bir rafta duran lekeli ve sıyrılmış kapaklı bir eserin üzerine ilişti. Oscar başını diğer tarafa çevirdi. Geçen sene Oscar'a bütün o çektiydiklerinden sonra katlanılmaz yazar Billy Boyd'un *Pathologus'lar Antolojisi*'ne soru sorması söz konusu bile olamazdı.

Karanlık anıları zihninden uzaklaştırarak buradayken yaşadığı şahane anıları aklına getirmeye karar verdi. Kitaplardan uzaklaşarak odayı süsleyen portrelerin asılı olduğu duvara doğru yaklaştı. Medicus'lar Yüksek Konseyi'nin bütün önemli figürleri, artık hayatta olmayan en önemli eski üyeleri burada ölümsüzleştirilmişlerdi ve zeminden tavana dek dört metreden fazla uzanan bir tuvaller örtüsü oluşuyordu. Kütüphanedeki büyük kristal avizeler yumuşacık bir ışık yaydığı ve çoğu zaman portreler karanlığa gömülmüş durumda bulunduğu halde, bu sefer tabloların hepsi sanki her birinin üzerine ayrı bir spot ışığı yöneltilmiş gibi aydınlatılmıştı. Bu da yüzlerdeki ciddiyeti daha da artırıyordu.

Oscar resimlerdeki bu alışılmadık aydınlığın ne anlama geldiğini biliyordu.

Duvarın karşısına geçip sol elini madalyonuna götürdü ve sözcükler doğal bir şekilde, aynen Bayan Withers'ın kendisine öğrettiği ve onun da o zamandan beridir unutmamak için sürekli tekrar ettiği gibi dudaklarından dökülüyordu.

Bu duvarın ardında görünür ölümsüzler,

Daha güzel bir hayatı bize müjdeler.

Hemen o anda duvar ve tablolar ortadan yok oldu ve yerlerinde Oscar'ın içinde bulunduğu tıpatıp aynı olan ikinci bir salon belirdi: Ölümsüzlerin, yani ruhları eski görüntülerine sarmalanmayı seçmiş, geçmişin parlak Medicus'larının salonuydu. Buradaki vücutlar bambaşka bir çağdan kalmış hayaletler gibi, âdeta sisten oluşuyormuşçasına saydamdılar. Oscar bu kişilerin pek çoğunu hiç tanıımıyordu. İçlerinden bir bölümü onlarca, hatta belki yüzlerce yıl önce yaşamışlardı. Bilgelikleri ve deneyimleri Konsey'in şimdiki üyeleri için çok yararlı oluyordu. Yani Bay Brave, Bayan Withers ve diğerleri için... Oscar, içlerinde en kötüsü olan göz korkutucu Fletcher Worm'u da unutmuş değildi Oscar. Her ne kadar Kontes Lumpini'yi nazik ama fazla dalgın bulmuş, Maureen Joubert ile yerinde duramayan Alistair McCooley'yi ise daha tanıdığı anda sevmiş olsa da, Konsey'in altıncı üyesine hiç güvenememişti. Bunların hepsi, Worm da dâhil olmak üzere düzenli olarak Ölümsüzler'e akıl danışırılar ve onların söyledikleri her şeyi büyük bir saygı içinde dinlerlerdi. Ölümsüzler'in gizli salonda bulundukları ise duvardaki portrelerinden belli olurdu: Eğer portresi aydınlanmışsa o Ölümsüz içeride demektir. Oscar hepsini birden içeride bulunca hiç şaşırmadı. Yine de bu topluluk karşısında etkilenmişti. Genç Medicus yüzünde bir gülümsemeyle başını eğerek onları selamladı. Diğer bütün Ölümsüzler'den daha önde, sağ eli göğsünde dimdik duran, siyah takım elbiseli yaşlı adamı hemen tanıdı: Sigismond Brave, Bay Brave'in büyük büyük büyükbabasıydı ve o da Medicus'ların Büyük Üstadı'ydı. Görünüşe bakılırsa, üzerlerinde zamanın hüküm sürmediği bu tuhaf konseyin de önderi olmalıydı.

Sigismond parmağıyla kendisini çağırınca Oscar sessiz adımlarla bu odanın içine girdi ve kendini bir aynanın içinden geçiyormuş gibi hissetti. Tek bir fark vardı; Ölümsüzler'in salonunda kütüphane bulunmuyordu. Ölümsüzler okumuyorlardı.

Oscar eski Büyük Üstat'a iyice yaklaşıncaya durdu. Sigismond ağzını açtı ve çocuğun duyamadığı sözcükler söylemeye başladı. Adamın sesi yalnızca soluklar ve iç çekişlerden ibaret gibiydi.

"Kusura bakmayın ama," dedi Oscar, "hiçbir şey anlamadım. Daha doğrusu... pek iyi duyamadım."

Yaşlı adam sanki çok basit bir gerçeği unutmuşçasına elini alnına vurdu ve pelerinini bir köşesinden tutarak bir çeşit zar gibi ağzının önüne gerdi. Pelerin, dudakların hareketiyle titreşti ve ardından tuhaf, âdeta bir mağaranın dibinden gelirmiş gibi bir ses odayı cınlattı.

"Kimsin... sen?"

Oscar karşısındaki olaya hayretle baktı. Önce okulda, sonra da evinde kendi kendine yaptığı basit davulları hatırladı. Bir kumaş parçasının gerilmesi sesi güçlendirmeye yetiyordu! Ölümsüzün pelerini de bu etkiyi yapıyor olmalıydı. İşte, hiç bilmediği bir şeyle daha karşılaşmıştı. Daha öğrenecek çok şeyi olduğu belliydi ve o da bundan başka bir şey istemiyordu!

Ölümsüz ona ciddi bir ifadeyle bakıyordu, Oscar da dikkatini onun sorduğu soru üzerinde topladı.

"Özür dilerim, benim adım Oscar Pill," diye yanıtladı, Sigismond'un onu tanımamış olmasına şaşırarak.

Sigismond arkadaşlarına doğru döndü ve hepsi başlarını salladılar.

"Ne... re... den... ge... li... yor... sun?" diye devam etti Ölümsüz.

Ses daha da hacim kazanmış, yankısı odanın en uzak köşelerini bile doldurmuştu. Oscar hayret içinde yankıyı dinledi.

“İkinci Evren’den, iki krallıktan...”

Bütün topluluk aynı anda başlarını oynattılar. Sigismond, “Nereye... gi... di... yorsun?” diye devam etti.

Oscar duraksadı. İzlediği şövalyeli filmlerdeki kabul törenlerini anımsatan, bir çeşit gizli aine benzeyen bu sorgulamanın nereye varacağını bilemiyordu ama içinde bulunduğu bu durum onda belli bir saygı ve gurur uyandırıyor. Nedeninden tam olarak emin olmasa da babasını düşündü. Onun da şu an hissettiği gururu kendisiyle paylaştığına inanıyordu.

“Sonuna... Krallıkların sonuna gidiyorum! Oradan da diğer Evrenlere geçeceğim,” dedi kendine biraz daha güvenerek. “Bir Medicus olabilmek için, tıpkı...”

Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Ölümsüzler onu iyi niyetle inceliyor ve dinliyorlardı.

“Ne... yapacak... sın?” diye sordu Sigismond Brave.

“Kupa’larımı bulup alacağım. Ayrıca da Pathologus’larla savaşacağım,” diye ekledi Oscar kendinden emin bir şekilde.

Vücuduna sarılı duran ilk Kupa’sı, Hepatolia Şişeciği parıltıya ve tatlı bir sıcaklık yaymaya başlamıştı. Oscar onun ve kendisini aralarına kabul etmiş gibi görünen bu saygıdeğer topluluk tarafından onaylandığını ve kendisine kılavuzluk edileceğini hissetti.

Eski Büyük Üstat kumaşı indirdi ve sesi son bir yankı halinde uzaklaştı. Odadakilerin hepsi gibi o da tatmin olmuşçasına hafifçe gülümsüyordu. Sigismond’un dudakları son bir kere daha oynadı. Oscar onları okumaya çabaladıysa da boşunaydı.

“Hoş geldin, Oscar Pill ve yolun açık olsun. Büyüğüm, sana geleneklerin gerektirdiği gibi bu dileklerde bulundu.”

Oscar mutlu bir şekilde arkasına döndü. Bu evin sahibi ve Medicus’ların Büyük Üstadı Winston Brave bütün heybetiyle karşısında duruyordu. Rafların üzerinde onlarca kitap, alkışlar gibi ciltlerini kütüphanenin ahşabına vurmaya başladılar. Çocuk geriye dönmekten, Cumides Circle’a ve sakinlerine kavuşmaktan, bir yıl önce yere bıraktığı ancak hiç söndürmediği meşaleyi yeniden eline almaktan duyduğu sevinci çılgınlık atarak dışa vurmaya isterdi. Eğilip beyaz elbiseli, boynunda ipek bir kurdele ve en önemlisi gözlerinde unutulmaz kırmızı gözlükler bulunan yaşlı kadına gülümsedi.

“Merhaba sevgili, çok sevgili Oscar’cığım,” dedi en az onun kadar mutlu görünen Bayan Withers.

“Oscar,” diye tekrar söze girdi Bay Brave. “Ölümsüzler’in sana bağışladıkları bu karşılamadan onur duymalısın: Çıraklığının ikinci aşamasına yeni girmiş olan herkese bunu bahşetmezler. Anlaşılan Sigismond ve diğer herkes sana büyük bir değer veriyor.”

Oscar sevincinden kıpkırmızı oldu.

“Sanırım bazı tanıdıkların yanına gelmek için sabırsızlanıyorlar. Onları içeri alalım mı?”

Kapı rüzgâr gibi açıldı ve içeriye giren kırmızı saç örgülü küçük bir kızla gözlüklü, sarışın, toparlak bir çocuk Oscar’a doğru koştular. Valentine ve Lawrence hâlâ hayattaydılar, işte kanlı canlı karşısındaydılar! Önce karşılıklı gülüştükten sonra Oscar onlara bunca zaman hiç ses çıkarmamış oldukları için sitem etmekten kendini alıkoyamadı.

“Yapabileceğimiz bir şey yoktu,” diye yanıtladı Valentine aşırı bir heyecanla. “Sana yanıt vermemize izin verilmiyordu. Ama biz usulca elimizden geleni yaptık, hatta Lawrence bile, inanabiliyor musun? Oysa o oyunbozanlık yapmadan duramaz, yani ikimiz ne zaman birazcık, çok çok azıcık uzaklaşacak olsak...”

Lawrence, Valentine’in anlattıklarını büyük bir dikkatle dinleyen Bay Brave’e gülümserken bir yandan da kızı itip duruyordu.

“Ne oluyor?” diye bağırdı küçük kız. “Canımı acıtıyorsun ama. Neyin var?”

Sonunda o da, dudağının köşesinde bir gülümsemeyle kollarını kavuşturmuş olan Büyük Üstat’la göz göze geldi.

“Bu çok... çok eski bir hikâye Bay Brave. Hem sonra, sadece bir kere olmuştu.”

Bay Brave kuşkuyla parmaklarını kolunun üzerinde tıklattı.

“Tamam, iki kere,” diye itiraf etti Valentine. “Oscar’la iletişim kurmayı iki kere denedik. Ama başaramadığımıza göre sayılmaz, öyle değil mi?”

“Peki ama benimle konuşmalarına ya da bana yazmalarına neden izin vermediniz?” diye sordu Oscar hayretle.

“Çünkü senin Kupalar takvimini izlemen gerekiyordu,” diye yanıtladı Bayan Withers.

“Takvim mi? Ne takvimi?”

Valentine, Lawrence’a döndü.

“Gördün mü? Ben sana söylemiştim. Sürekli saatler, takvimler, hesaplamalar, falan filanla kafamı ütölüyorsun! Ahlâk dersi herkesin canını sıkıyor. Bunlara aldırış etmeden yaşamak çok daha güzel!”

“Her Medicus bir iç takvime uygun olarak yaşar, Oscar,” diye yanıtladı Bayan Withers. “Bu, açıklamaktan daha kolay olur.”

Onlar kütüphanenin tam ortasındaki oval masaya yaklaşırlarken, kendi salonlarındaki Ölümsüzlerse portrelerin duvarının yerine denk geldiği anlaşılan görünmez bir sınırı aşmamaya özen göstererek oldukları yerde öne doğru eğildiler.

“Bana madalyonunu ver lütfen,” dedi yaşlı kadın.

Oscar zinciri boynundan çıkarıp altın Harf'i kadına uzattı. Bayan Withers mücevheri eline alarak masanın tam ortasına denk gelen bir kertiğin içine yerleştirdi. M harfi bu çukura tam oturmuştu. Masanın orta yerinde bir çatlak oluştu ve iki parça birbirinden ayrıldı. Ortaya kendi ekseninde dönerek yatay şekilde yükselen ve göz hizasına gelen büyük, camdan bir levha çıktı. Levhanın tam ortasında altından Harf yoğun bir şekilde parlıyordu ve Oscar'ın kemeri sanki onun çağrısına uyuyormuşçasına belinden çözülerek yükseldi. Salonun içinde uçtu ve masanın önünde boylu boyunca açılıp havada hareketsiz bir biçimde asılı kaldı. O sırada camın üzerinde beş Evren'in isimleri her biri bir keseciğin altında olmak üzere belirdi.

“Şu işe bak, böyle bir şeyi Marki Alphonse'un kitabında bile görmemiştim!” diye bağırды Lawrence büyülenmişçesine.

Ne dediğini, daha doğrusu ağzından ne kaçırıldığını fark ettiğinde iş işten geçmişti. Yazarların suç ortaklığı içinde, Büyük Üstat'ın izni olmaksızın kitapları karıştırıyordu.

Bay Brave kınayan gözlerle Valentine'e baktı.

“Görünen o ki bu evin en ciddi genç adamı bazı küçük hanımların olumsuz etkisi altında kalmış,” dedi çok da içten olmayan bir sitemle.

Valentine ona en güzel gülümsemesiyle karşılık verdi.

“Epey zamanımı aldı,” diye yanıtladı gururla, “ama sonunda ona birkaç numara öğretmeyi başarabildiğimi kabul ediyorum.”

“‘Numaralarını’ kendine sakla küçük hanım,” diye azarladı Bay Brave nazikçe ve Oscar’a baktı.

“Senin Kupalar takviminin iki özelliği var: Yalnızca *senin* Medicus’luk yolunla örtüşür ve zamanla evrim geçirir.”

Oscar başını kaldırdı. Camdan levhanın sağ üst köşesinde yüzü ve kimlik kartı tıpkı geçiş köprüsündeki gümrükçünün levhasında olduğu gibi belirmişti. Burada her şey yazılıydı: Doğum tarihi, kökenleri, adresi, okulu...

“Kemerinin üzerindeki şu küçük M harfini görüyor musun?” diye sordu, her zaman Büyük Üstat’tan ve diğerlerinden daha çok teknik bilgisi olan Bayan Withers (dördüncü Evren Genesis’in sorumlusu olması boşuna değildi). “İşte o, zaman geçtikçe yavaş yavaş ilerler. Geçen yıl ilk Evren’in yani Hepatolia’nın adının üstünde bulunuyordu. İlk Vücut Girişi’ni uyguladığın gün yola çıktı ve yavaşça yol aldı. Bu sabah da ikinci Evren’in adına ulaştı. Şimdi iki krallığın hizasında duruyor. Artık oraya girmeye hazır olduğunu gösteriyor.”

Bilgiye ve açıklamalara her zaman aç olan Lawrence gözlüğünü düzeltti.

“Bu şekilde en gizemlisi olan beşinci Evren’e kadar ilerlemeye devam edecek,” dedi. “İşte o gün Oscar’ın orada maceraya atılarak son Kupa’sını kazanmasının zamanı gelmiş olacak, öyle değil mi Bayan Withers?”

“Kesinlikle. Küçük M, Serebra’ya ulaştığında arkadaşının eğitimi tamamlanmış olacak ve Oscar nihayet tam bir Medicus sayılacak.”

“Ne!” diye haykırdı Oscar dehşetle. “Yani her yeni Evren’e geçmeden önce tam bir yıl beklemem mi gerekecek?”

“Bir anlamda takvimin seni okuyor olacak. M harfinin ilerleyiş hızını o belirleyecek. Bir sonraki Evren’e girmek için ne kadar beklemen gerektiğine de... Ama için rahat olsun; bundan sonra M harfinin iki aşaması arasındayken de Vücut Girişi uygulayabileceksin. Yeterince deneyime sahip olmadığın için bu yalnızca ilk iki aşama arasında yasaktı.”

“Kemerin altında kırmızı olarak görülen yer orası,” dedi Lawrence. “Bak Oscar, buradan itibaren Serebra’ya kadar hiç kırmızılık yok.”

“Ona da takvimin karar verir,” diye düzeltti Bay Brave. “Eğer Vücut Girişi uygulamak için sabırlı olman gerektiğine karar verirse bunu sana bildirecektir.”

Valentine araya girdi, sorusunu sormak için yanıp tutuşuyordu.

“Bay Brave, acaba Oscar’ın takvimi Evrenlere giderken yanında arkadaşlarını götürüp götüremeyeceğini de bildiriyor mu?”

Büyük Üstat başını iki yana salladı.

“Hayır,” diye yanıt verdi. “Böyle şeylere karar veren o değildir.”

“Kimdir peki?” diye sordu Valentine yalvarırcasına. “Kendi siyle mutlaka görüşmem gerekiyor!”

Winston Brave bütün heybetiyle kızın üzerine doğru eğildi. Küçük kız başını eğdi. Gözü korkmuştu ama yalnızca birazcık...

“Görüştün zaten. O kararı *ben* veririm. Şu an verdiğim kararsa,” dedi Büyük Üstat, “Lawrence ve senin bizi yalnız bırakmanız. Oscar, sen kal, seninle işimiz henüz bitmedi.”

İç dünyalardan gelen iki çocuk istemeyerek de olsa boyun eğdiler. Valentine, Oscar’a göz kırptı.

“Seni benim odamda bekliyoruz,” dedi. “Bu sefer ayrılmayacağız! Birbirimize anlatacak çok şeyimiz var!”

Uslu uslu dışarı çıkmaya hazırlanan Lawrence kapı eşiğinde kalakaldı. Holden tiz bir ciyıklama duyuldu.

“Ah çocuğum orada öyle dikilip duracak mısınız? Görüyorsunuz ki geçemiyorum!”

Bir parfüm bulutunun peşi sıra Kontes Lumpini içeri girdi. On sekizinci yüzyıl Fransa Kraliçeleri’ne lâyük bir kıyafet içinde kütüphanede görüldüğü anda, Bayan Withers bile en yakınındaki koltuğa tutunmak zorunda kaldı.

“Anna-Maria,” dedi yaşlı kadın ceketinin cebinden çıkardığı mendiliyle burnunu örterek. “Konsey’e gelirken kıl kumaştan elbise giymek ne güzel bir fikir! Bütün bu ipekler, inciler, kurdeleler, hepsi birbirinden güzel ama... Nasıl demeli? Biraz bunaltıcı değil mi?”

“Alışkanlık meselesi tatlım,” diye yanıtladı Kontes odanın üç metrelik tavanına asılı avizelerden birine sürtünen, pudralanmış muhteşem peruğunu düzeltirken. “Bu bir şey değil, günlük bir kıyafet işte.”

Alçak ama canlı bir ses onun arkasından yankılandı.

“Kimse için sakıncası yoksa ben hâlâ kot pantolonumlayım. Merhaba Berenice, merhaba Winston. Selam Oscar!”

Oscar kendisine Hepatolia'da kılavuzluk etmiş olan sevimli genç kadını, Maureen Joubert'i hemen tanıdı. Kontes ne kadar süslü püslüyse Maureen de bir o kadar sade giyinmişti. Beyaz bir gömlek ve dümdüz mokasen ayakkabılar... Sarı saçları ensesinde kısacık kesilmişti. Önüne düşen perçemini ise nazikçe geriye doğru atarak önünden yürüyen peruğun tepesini bulmaya çalıştı.

“Vazgeçiyorum,” dedi usulca. “Fazla yüksek...”

Pırıltılı gözleriyle, gülümseyen Oscar'a baktıktan sonra koltuğu Ginger Rogers'a oturdu. Bu arada kontes de elbisesinin katlarıyla Sissi'yi tıpkı bir pastanın üstünü kremayla kaplar gibi boğmuştu.

Alistair McCooley kütüphaneye sanki yüz tane Pathologus'la kavgadan çıkmış gibi girdi. Her zamankinden daha huzursuzdu. Buruşuk gömleği ve darmadağın koyu renk saçlarıyla kudurmuş bir yavru köpeği andırıyordu.

“Geç kalmadım umarım,” dedi nefes nefese kalmış bir halde kendini koltuğu Gavroche'un üzerine atarken.

“Hayır, dostum, sakın olun,” diyerek onu rahatlattı Bayan Withers. “Son gelen bile değilsiniz.”

“Çeçen Medicus'larıyla toplantıdaydım,” dedi Alistair heyecanla. “Size bunu mutlaka anlatmam gerek, tam bir devrim hazırlığı içindeler!”

Birden gözü masanın karşı tarafındaki kumaş yığınının altına girince kaşlarını çatı.

“Devrim demişken, Marie-Antoinette idam edilmemiş miydi? Ah, siz miydiniz Anna-Maria?”

Rahatsız elbisesinin içinde ve büyük olasılıkla tuhaf düşüncelere dalmış olan Kontes bu yoruma hiçbir tepki vermedi. Herkes

masanın çevresindeki yerini aldı ve Oscar da kütüphanenin bir köşesindeki iskemleye ilişti. Winston Brave sözü aldı.

“Tamam sayılıyoruz,” artık başlayabiliriz.

“Şimdi tamamımız,” dedi arkalarından sert bir ses.

Öteki üyelerin hepsi sivil ya da geçmiş çağlara özgü giysiler içinde olduğu halde, Fletcher Worm kütüphaneye Medicus pelesinine sarınmış olarak girmişti. Konsey’in diğer üyelerini başıyla selamlamakla yetinip Oscar’ı görmezden gelerek onu karşılamak üzere geriye doğru açılmış olan Makyavel’in üstüne oturdu. Genç Medicus bir süreliğine onu inceledi. Worm hiç değişmemişti: Kısa kesilmiş kırçıl saçları ve şaşırtıcı derecede solgun teniyle balmumundan yapılmış gibi hep aynı görünürdü. Gelişikle, her ne kadar zor olsa da bu adamın varlığını unutmayı tercih eden Oscar’ın keyfi biraz da olsa kaçmıştı.

Kapı vuruldu ve Cumides Circle’in sadık olduğu kadar geveze de olan aşçısı Cherie üzerinde fincanlar, bir çaydanlık ve bir de tabak bulunan bir tepsiyle birlikte içeri girdi. Bu toplantı nedeniyle saman sarısı saçlarını küçük bir bonenin içinde toplamış ve ince uzun vücudundan uçuşan göz alıcı beyazlıkta bir önlük giymişti. Oscar’la göz göze geldiği anda yüzü aydınlandı. Çocuğun dönüşüne sevindiği belliydi. Parkenin üzerinde hafif bir galoş hışırtısıyla (Cherie temizlik hastasıydı ve mutfağında her şey pırıl pırıl parlardı) masanın çevresinde dolaşarak Konsey üyelerinden her birinin önüne birer fincan bıraktı. Sıra Worm’a geldiğinde her zamankinden biraz daha sert hareket etti ve adamın yüzüne bile bakmadı. Oscar’ın karşısına geldiğindeyse yüzü yeniden gülmeye başlamıştı.

“Sizi yeniden görebilmek ne büyük mutluluk,” dedi topluluğa hiç aldırış etmeksizin. “Bu olayı kutlamak için size pasta yaptım,” diye ekledi çocuğun önüne bir tabak bırakırken.

Oscar dehşetle başını tabağa doğru eğdi. Cherie’nin yemeklerini tadan herkes onun ne kadar berbat bir aşçı olduğunu bilirdi.

“Portakallı, zeytinyağlı ve tarçın süslemeli turp pastası. Özlemiştirsiniz diye düşündüm,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Tahmin bile edemezsiniz,” dedi, önünde duran tanımsız cisimden tek bir lokma yeme fikriyle bile boğulacak gibi olan Oscar.

Bay Brave onu kurtardı.

“Teşekkürler, Cherie, kimsenin Oscar’ın tabağından tek bir kırıntı bile çalmasına izin vermeyeceğim, merak etmeyin siz.”

Herkes başıyla onayladı, aşçı kadın çıktı ve Büyük Üstat konuşmaya devam etti.

“Oscar, her şeyden önce Konsey seni kutluyor. Hem geçiş köprüsü sınavını başarıyla atlattın, hem de Ölümsüzler topluluğu sana alışılmadık bir karşılama sundular,” dedi toplantıyı sessizce izlemek üzere hemen bitişikteki salonda toplanan saygıdeğer ruhlara doğru dönerek. “Artık daha karmaşık olan ikinci Evren’e gireceksin.”

Worm nihayet çekik gözleriyle genç Medicus’a şöyle bir bakmaya tenezzül etti ancak hiçbir şey söylemedi. Oscar da onun gözlerinin içine baktı. Anlaşıldığı kadarıyla asık yüzlü Konsey üyesi diğerleriyle aynı coşkuyu paylaşmıyordu.

Winston Brave çocuğun dikkatini yeniden çekmek için, “Hem karmaşık, hem de tehlikeli,” dedi sesini yükselterek. “İçimizden iki krallığı en iyi tanıyan kişinin orası hakkında sana söyleyeceği her şeyi büyük bir dikkatle dinlemen gerekir.”

“Oscar, Solunum ve Pompa krallıklarına hoş geldin sevgili dostum,” dedi Alistair McCooley neşeyle koltuğundan sıçrayarak. “Çok yakında seninle iyi bir ekip oluşturacağız. Kendini hazır hissediyor musun?”

Oscar heyecanla başını salladı. Alistair ona güven veriyordu. Daha önceden de bildiği gibi ikinci Evren’in Konsey içindeki sorumlusuydu ama aynı zamanda daha ilk bakışta içten görünen biriydi ve hepsinden de önemlisi, aynı Oscar gibi disiplinsiz ve heyecanlı bir insana benziyordu. Oscar onunla iyi anlaşacaklarından hiç kuşku duymuyordu.

“Ekip demişken,” diye araya girdi Bayan Withers, “dün konuştuğumuz konuyu size hatırlatmak isterim, Alistair...”

“Çok doğru,” diye kadının sözünü kesti Alistair. “İki krallık ilk Evren’e hiç mi hiç benzemediğinden oraya yalnız gitmemenin daha doğru olacağını düşündüm.”

“Yani bizimle birlikte başka Medicus’lar da mı gelecek?” diye sordu Oscar merakla.

“Evet, senin gibi genç Medicus’lar. Hepsi ilk Kupa’larını kazandılar ve geçiş köprüsünü de başarıyla aştılar. Bir anlamda kolektif çalışma olacak,” dedi Alistair. “Ne kadar çok olursak o kadar güçlü oluruz! Bir bakıma devrim yapar gibi, anlıyorsun değil mi? Çünkü...”

“Evet, teşekkürler Alistair, çok doğru söyledin,” diye araya girdi, Konsey’in genç üyesinin ateşli söylevlerinden birine başlamasından korkan Bayan Withers. “Artık Oscar’ın gelecekteki yol arkadaşlarını içeri alsanız?”

O!

Oscar'ın gözü hem sabırsızlık hem de kaygıyla kütüphanenin girişine takıldı. Sosyal biriydi ama özellikle maceraya atılmak söz konusu olduğunda bağımsızlığına çok düşkündü ve bu yüzden yabancı topraklara pek de iyi anlaşılamayacağı arkadaşlarla adım atma fikri onu ürkütüyordu. Kapı açıldı ve ciddi kâhya Bones peşinde zeki görünümlü, zayıf bir çocukla içeri girdi. Oscar onu görür görmez tanıdı: Geçen yıl tıpkı kendisi gibi cesur bir Medicus çırağı olduğunu öğrendiği, çekingen sınıf arkadaşı Ayden Spencer'dı. Bir gün önce, okulun ilk gününde Ayden'in dersler bitmeden önce ortadan kayboluşunun nedeni de buydu demek. Mutlaka o da gümrükçüyle karşı karşıya gelmiş, Ses'in bilmececiyle boğuşmuş ve bir kaya parçası üzerinde havada asılı kalmıştı...

Onun arkasından bir çocuk daha geliyordu. Oscar bir an duraksadıktan sonra bunun bir kız olduğunu fark etti. Kot pantolon, mavi bir *sweatshirt* ve siyah spor ayakkabı giymişti; kestane rengi saçlarıysa kısacık kesilmişti. Elleri cebinde, bacakları dümdüz ve birbirinden ayrıık olarak duruyor, Ayden'dan iki kat daha güçlü gibi görünüyordu.

“Oscar, Ayden Spencer’ı zaten tanıyorsun. Bu da Sally Bunker, babası Babylon Heights’ta kasaptır.”

Oscar kendisine başıyla selam veren genç kıza dikkatle baktı. Sally babasının dükkânındaki bir sığırı tek başına kaldıracabilecek kadar kaslı görünüyordu!

“Neyse, tanışma faslı bittiğine göre şimdi işimize bakalım arkadaşlar,” dedi Alistair, dünyanın öbür ucundaki buzulları keşfe çıkan bir ekibin başındaymış gibi davranıyordu.

Üç çocuk içgüdüsel olarak masanın karşısına sıralandılar ve dikkatle onu dinlediler. İkinci Evren’in içinde bazı sürprizler barındırdığını bildiklerinden, Alistair’in tavsiyeleri onlar için gereksiz olmayabilirdi.

“Öncelikle biliyorsunuz ki iki krallığın sayısı... ikidir.”

Dantellerinin içinden çıkan Anna-Maria uzun uzun içini geçirdi.

“Eh yani Alistair, bu çocuklar bana sizden bile uyanık görünüyorlar ki bu da az şey değildir çünkü sizi dinlerken resmen başım dönüyor. Bunu biliyorlardır herhalde! İki krallık elbette iki tanedir!”

Alistair sabırsızlıkla sallandı.

“Bu da önemli bir nokta ama: İki krallık iki Kupa demek! Daha doğrusu birbirini tamamlayacak olan iki yarım Kupa demek daha doğru olabilir.”

Çocuklar hayretle birbirlerine baktılar.

“Yani tek bir Evren’den iki Kupa mı getirmemiz gerekiyor?” diye sordu Ayden şaşkınlıkla. Sanki bir tanesi yeterince güç değilmiş gibi...

“Eğer iki tane getirmeniz gerek diyorlarsa iki tane getiririz,” diye kestirip attı görünüşe bakılırsa lafı uzatmaktan hoşlanmayan Sally. “Ne zaman yola çıkıyoruz?”

“Siz de bizimle gelecek misiniz?” diye sordu Oscar.

“Başlangıçta evet,” diye yanıtladı Alistair, “size yolu göstermek için. Sonra bensiz devam edeceksiniz. Zamanı gelince size her şeyi açıklayacağım.”

“Bu Kupa’lar nelerdir?” diye sordu gizemlerden ve yarım açıklamalardan hiç hoşlanmayan Oscar ısrarla.

“Sabırlı ol,” diye karşılık verdi, kendisi de hiç sabırlı olmayan Alistair. “Yola çıkmadan önce tekrar görüşeceğiz. Yolculuğunuz sırasında bazı şeylere ihtiyacınız olacak,” diye de ekledi gizemli bir tavırla.

“Madem her şey konuşuldu,” diye konuyu bağladı Büyük Üstat, “buradaki bütün üyelerin görüşünü almak isterim. Buradaki üç genç Medicus’un bu uzun yolculuğa birlikte çıkmalarını onaylıyor musunuz?”

Dört üye başlarını sallarken Worm ise sessiz kalmakla yetindi.

“Güzel, kimse karşı çıkmadığına göre herkes onay veriyor demektir,” dedi Brave, Worm’un tepkisini gözlemleyerek. “Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bu gençler size güvenebilmelidirler, büyüklerin görevi budur. Özellikle sizin sorumlusu olduğunuz Evren’de bulundukları zamanlarda ve diğer her yerde. Bu konuda size güvenebilir miyim? Dayanışma vazgeçilmezdir. Üstelik sizin de bildiğiniz gibi, bugün dayanışmaya her zamankinden daha çok ihtiyacımız var.”

Oscar, Büyük Üstat’ın neyi kastettiğini tahmin edebiliyordu. Kara Prens Laszlo Skarsdale’in hapisten kaçtığı haberi geçen

yıl hızla yayılmıştı. Tehlike bütün insanlık üzerinde bir kere daha kol geziyordu. Pathologus'lar tedavisi olmayan hastalıkları başlatabilme gücüne sahiptiler ve onlarla vücudun içinde savaşabilme gücüyle yalnızca Medicus'larda bulunuyordu. Winston Brave ve diğer üyeler yakın zamanda yeni kötü haberler almış olabilirler miydi? Oscar bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu. O ve arkadaşları daha önce kâhya Bones'u kurtarabilmek için Pathologus'larla çarpışmışlardı ve düşmanlarının bu işi orada bırakmayacakları da kesindi.

Anna-Maria kendisi için biraz fazla ciddileşmiş olan havayı yumuşatmak istedi.

“Elbette bu çocuklara yardım edeceğiz Winston, bunu siz de zaten biliyorsunuz. Hem onlar da fazlasıyla açığöz gibi görünüyorlar, en çok da şu küçük kıız saçlı. Küçük Pill'di o, değil mi? Berenice, sizce de yakışıklı Vitali'ye fena halde benzemiyor mu? Tıpkı portresi gibi!”

“Tek benzerliği yüzü olmayacak,” diye yanıtlamakla yetindi Bayan Withers yüzünde yarım bir gülümsemeyle.

Küçük, yeşil gözleri gözlüğünün ardında pırıldıyordu. Oscar başından beri ona güvenebileceğini biliyordu ve bundan hiç kuşku duymamıştı.

Maureen Joubert de köşesinden çıktı.

“Oscar, senin Hepatolia'yı ilk ziyaretinden bu yana sürat motorunda kendimi epeyce geliştirdim. En fırtınalı sularda bile motorlu taşıtlar benim için çocuk oyuncağı artık! Arkadaşlarımla birlikte rahatça yola çıkabilirsin, Hepatolia'da ya da nerede olursanız, bana ihtiyacınız olursa ben orada olacağım.”

“Çok güzel,” dedi bağladı Brave ayağa kalkarak. “O halde toplantı sona ermiştir, herkes özgürdür. Berenice lütfen siz...”

“Benim fikrim de belki ilginizi çeker, sevgili Winston.”

O ana kadar heykel gibi oturan Fletcher Worm toplantının başından beri ilk defa konuşmuştu. Büyük Üstat yeniden yerine oturdu ve Bayan Withers dikkatle oturduğu yerde doğruldu. Worm’un her şey söylenip bittikten sonra araya girmek ve tabii ki işleri altüst etmek konusunda özel bir yeteneği vardı.

“Elbette,” diye yanıtladı Büyük Üstat, rahatsızlığını gizlemeye çabalayarak. “Sizi dinliyoruz.”

Worm konuşmaya başlamadan önce sessizliğin sağlanmasını beklercesine bir süre sustu.

“Genç Pill’in aramızda bulunması konusunda ne düşündüğümü hepiniz biliyorsunuz,” diye yineledi Konsey üyesi kimbilir kaçınıcı defa. “Ancak öyle bile olsa, ikinci Kupa’nın, daha doğrusu iki yarım Kupa’nın bu üç çocuk tarafından ele geçirilmesine *karşı çıkmıyorum*. Tam tersine genç McCooley’nin bu fikrini mükemmel buldum.”

Alistair suratını astı. Worm onun yaşını öne çıkarmaktan ve ondan bir yeni yetmeymiş gibi söz etmekten haince bir zevk alırdı. Tam karşılık vermeye hazırlanıyordu ki Brave onu bir bakışıyla susturarak Worm’dan devam etmesini istedi.

“Bu gençler deneyimli değiller. Yardımlaşmayı ve dayanışmayı desteklemek için grup çalışmasından daha iyisi düşünülemez.”

“Herkesin bildiği gibi bunlar sizi tanımlayan değerlerdir,” dedi Alistair bir gol atma fırsatını yakalamış olmanın verdiği zevkle.

Worm buna ufak bir sırtışıla karşılık verdi.

“Genç Medicus’larımızın eğitimini hızlandırmaya karar verdiğinizde size yardımlarımı önermiştim Winston, bunu hatırlarsınız herhalde.”

“Ben de size yanıt olarak bunu gerekli gördüğüm takdirde yardımınıza başvurmaktan çekinmeyeceğimi *bildirmiştim*,” dedi herkes gibi Worm’un aklında ne gibi bir art niyet olabileceğini merak eden Brave.

“Ben sizin başvurmanızdan önce davrandım,” diye karşılık verdi Konsey üyesi, iğneli ses tonuyla, omuzlarını hafifçe kaldırarak.

Ondan başka hiç kimse bu şekilde üstü kapalı olarak bile olsa Büyük Üstat’ın sözlerine karşı gelemezdi. Bu sefer öfkesini tutma sırası Winston Brave’e gelmişti. Yumruklarını sıkı ve sustu.

“Böylece ben de sizin dediğiniz gibi yaptım,” diye devam etti Fletcher Worm. “Genç Medicus’ların eğitimini destekledim ve onları kanatlarımın altına aldım. Bir bakıma sizin bu çocukları yaptığınız gibi yani. Büyüklerin görevi de budur zaten, öyle değil mi, Winston?”

Brave, arkalığına M harfi işlenmiş olan koltuğu Carolus Magnus’un iki koluna dayanarak ayağa kalktı. Harfin ortasındaki yeşil taş, Büyük Üstat’ın ruh halini yansıtacak şekilde buzdan bir parıltıyla ışıldıyordu.

“Bunu daha sonra konuşuruz,” diye yanıtladı. “Bize söyleyeceğiniz başka bir şey yoksa, artık dağılabiliriz.”

“Hayır, size söyleyeceğim başka bir şey yok.”

Onun dışında herkes ayağa kalktı.

“Yalnızca sizi onlarla *tanıştırmak* kaldı,” diye ekledi Worm, Makyavel’in üstünde rahat rahat otururken.

“Tanışmak mı?” dedi kafasındaki takma buklev ve perçemleri düzeltmekle meşgul olan Kontes şaşkınlık içinde. “Kiminle tanışacağız?”

Worm yavaşça ayağa kalktı ve hiç acele etmeksizin kütüphanenin kapısına kadar yürüyerek kapıyı açtı. Bir işaretiyle Oscar’ın yaşlarında bir kız belirdi. Kapının önünde dimdik durup içeri girmeye tenezzül edip etmemekte kararsızmış gibi bir tavırla odayı inceledikten sonra birkaç adım atmaya karar verdi. Oscar onu tanımıyordu. Kızı tepeden tırnağa süzdü. Lacivert bir etek, koyu renkli sandaletler, mavi çoraplar ve yakasına kadar düğmeli, çizgili bir gömlek giymişti. Görünüşü hiç de sevecen değildi ve Oscar karakterinin de aynı olduğunu düşünmeden edemedi. Üçgen şeklindeki yüzü ne güzel ne de çirkindi ama başındaki küçük topuzu, büzülmüş dudakları ve kalkık burnuyla çok da yumuşak huylu olmayan bir mürebbiyeyi andırıyordu.

Worm onu tutup içeri çekti ve o da adama kötü bir bakış atarak elini sertçe geri çekti. Konsey üyesi daha fazla ısrar etmeye cesaret edemedi.

“Iris Flockhart’tan toplantımıza katılmasını rica ettim ki vücudun içine birlikte gireceği yol arkadaşlarıyla tanışabilsin. Diğerleri gibi o da ilk Kupa’ya sahip ve geçiş köprüsü sınavından da geçti. Yolculuğa hazır olduğuna inanıyorum.”

İlk tepki veren Berenice Withers oldu.

“Fletcher bu konudan Konsey’e daha önce neden söz etmediniz? Bizi oldubittiye getirdiniz, görüş bildirmeye hakkımız vardı.”

“Öyle sanıyorum ki Vitali Pill’in sonunun nasıl olduğunu herkes bildiği halde, siz hiçbirimizle konuşmadan küçük Pill’i aramıza almaya tek başınıza karar verdiğinizde bizim de öyle bir

hakkımız bulunuyordu. Oysa Iris'in babasını hepiniz tanıyorsunuz ve o ne hapse girdi ne de adı Birlik'ten silindi. Bu yüzden de birini kabul etmişken diğerini neden reddedeceğinizi anlayamıyorum.”

Bayan Withers önce Winston Brave'e sonra da öteki üyelere baktı. Kapana kısılmışlardı ve Worm'un koruması altındaki bu kızın zorla gruba sokulmasını kabul etmekten başka çareleri yoktu.

Maureen karşı çıkmak için son bir girişimde daha bulundu.

“Bana kalırsa bu konu herkesten çok yolculuğu yönlendirecek ve kafileye kılavuzluk edecek kişiyi ilgilendiriyor. Bu yüzden bence Alistair'in vereceği karara uymalıyız. Hepimiz!”

Worm söze girmesine fırsat bırakmadan Alistair'e döndü.

“Ne demiştiniz, Konsey Üyesi? Ne kadar çok olursak, o kadar güçlü oluruz, öyle değil mi? Genç Flockhart'ın gruba kusursuzca uyum sağlayıp ekibi daha da güçlendireceğinden hiç kuşkim yok.”

Alistair, soran gözlerle Brave'e baktı. Büyük Üstat başını salladı.

“Bu durumda Iris de gruba katılıyor, karar verilmiştir,” diye konuyu kapattı Winston Brave.

Worm memnun olmuş bir ifadeyle kapıya doğru ilerledi.

“Kötülüğe karşı vereceğimiz ve yaklaşmakta olduğunu belli eden mücadelemizde hiç zaman kaybetmememiz gerektiğine göre, size aramıza yeni katılan bir kişiyi daha tanıtmama izin verin. Onun ailesini de hepiniz tanıyorsunuz.”

Her türlü karşı çıkmayı önlemek için Worm işini sağlama aldı.

“Bu genç Medicus'a güvenim sonsuzdur. Onun da bu yolculuğa katılması benim için çok önemli, Winston.”

Kapı sertçe açıldı ve içeriye uzun boylu, geniş omuzlu bir çocuk girdi.

O anda Oscar tavanın üzerine çökeceğini sandı.

kaza

“Moss! Ronan Moss!”

Lawrence hayret içinde, Oscar'ın söylediklerini tekrarlıyordu.

Valentine ise öfkeden deliye dönmüştü. “Bu vahşi, bir Medicus muymuş? Olacak şey değil! İnanamıyorum. Ama Fletcher Worm'un koruması altında oluşu da her şeyi açıklıyor aslında... Kendi adıma ben ona hiçbir zaman güvenemem, orası kesin. Özellikle benimle birlikte bir Globul'e binsin bakalım, işte o zaman çok eğleneceğiz.”

Oscar bir türlü kendine gelemiyordu. Kapının eşiğinde daha Moss'un ayağını görür görmez onu tanımış ve bu da bundan sonra işlerin çok daha karışacağını anlaması için yeterli olmuştu.

“İkinci Evren'e yapılacak yolculuğa onun da katılacağını düşündükçe... şu Iris bile onun yanında sevimli kalıyor! Bana öyle geliyor ki onun varlığı bizi iki krallıkta bekleyen bütün tehlikelerden daha da kötü olacak.”

“Peki ama Bay Brave onu neden kabul etti?”

“Başka çaresi yoktu ki,” diye yanıtladı kendini yavaş yavaş toplamakta olan Lawrence. “Worm’un söylediklerini sen de duydun işte...”

Valentine ona sitem dolu gözlerle baktı ve Oscar da merakla kızı doğru döndü.

“Worm’un söylediklerini mi? Ama siz burada değil miydiniz? Bones’un kütüphanenin kapısını dinlemenize izin verdiği hayatta inanmam.”

Valentine, Hepatolia’lı çocuğun koluna bir çimdik attı.

“Seni hain! Aman neyse,” diye itiraf etti Oscar’a ayağa kalkarak

Odun sobasının arkasına koşup oraları yokladı ve sonunda el yapımı tuhaf bir alet çıkarıp Oscar’a uzattı.

“Bu da neymiş böyle?” diye sordu çocuk merakla, Jeremy’nin Pazarı’ndan çıkmışa benzeyen garip aleti evirip çevirerek.

“Ses dalgaları toplayıcısı,” diye yanıtladı Lawrence bir yandan çevresinde bir şey araştırırken. “Senin de bildiğin gibi metal, ses dalgalarını taşır. Bu yüzden ben de kütüphane ve salondan geçerek bizim odalara kadar gelen kalorifer borularına demirden bir kablo bağladım. Teması güçlendirmek için de kablonun ucuna bir konserve kutusu sardım ve kutunun ucuna da bir ses yükseltici ekleyince bu acayip küçük alet aşağıda söylenen her şeyi duymaya başladı. Daha doğrusu teoriyi ben geliştirdim o da bunların hepsini bir araya getirdi. Tabii Jerry’nin atölyesinde yaptı... Söylesenize, gözlüğümü gören oldu mu?” diye sordu en sonunda.

“Her zamanki gibi üstüne oturmuşsun,” diye yanıtladı Valentine çok değerli casusluk aygıtını yerine koyarken. “Ee, ne diyorsun? Bilgiden yoksun kalınmamalı, öyle değil mi?”

“Aferin,” dedi Oscar gülerek. “Güzel olmuş Lawrence. Görüyorum ki sen de kanunsuzlar tarafına geçmişsin...”

“Ben biraz ısrar ettim,” diye itiraf etti küçük kız kırmızı saç örgülerinden biriyle oynayarak. “Beyefendi kitapları, fiziği, hesaplamaları ve her türlü karmaşık şeyi pek sevdiğinden çok uygun düştü aslında. Alistair doğru söylüyor: Birlikten kuvvet doğar...”

Lawrence gözlüğünü düzeltti ve ciddi tavrına geri döndü.

“Her ne olursa olsun, böyle küçük el becerileriyle Moss’un hakkından gelemezsin, Oscar. Beni asıl şaşırtan,” diye devam etti o mantıklı tavrıyla, “Worm’un bu ikisinin gruba katılmaları için bu kadar ısrar etmiş olması. Neden? Onları tek başlarına da gönderebilir, hatta bizzat onlarla gidebilirdi.”

“Worm beni sevmiyor,” diye açıkladı Oscar. “Orası ortada. Herhalde Moss’un Kupa’larımı bulmama engel olmasını umuyordur.”

“Kupa’larını *bulmamıza* diyecektin herhalde,” diye düzeltti küçük kız. “Biz de seninle geliyoruz. Herkesi ikna etme görevini ben üstleniyorum,” diye de ekledi kendinden emin bir şekilde.

“Hayatta olmaz,” diye yanıtladı genç Medicus. “Bu Kupa’ları bir an önce bulup hiç zaman kaybetmeden üçüncü Evren’e geçmeliyim. Ayrıca bu iş çok tehlikeli.”

Valentine ayağa kalkıp ellerini beline koydu.

“Şu ukalaya da bir bakın,” dedi alaycı bir gülüşle. “Bu iş çok tehlikeliymiş! Unutma, geçen yıl çok daha kötülerini gördük ve eğer biz olmasaydık sen Hepatolia Şişeciğini alamayacaktın, Bay Küçük Medicus!”

“Tamam,” dedi Oscar onu yatıştırmak için. “Bunu sonra konuşuruz.”

Sabah erkenden odasından çıktığından beri ilk defa saatine baktı. Neredeyse on olmuştu, annesi uyanmış olmalıydı. Şanslıysa sabah keyfi yapmasına izin vererek henüz yokluğunun farkına varmamış olabilirdi. Bir gün öncesinin anıları zihnine hücum etti: Geç kalışı, Celia'nın sitemleri ve özellikle de Violette ile kendisinin Barry Huxley'ye karşı tavırlarının onu ne kadar üzdüğü... Durumu daha da kötüleştirmeye hiç gerek yoktu.

Bir sıçrayışta ayağa kalktı.

"Benim Babylon Heights'a dönmem gerek," dedi.

"Hayır, Oscar, daha yeni kavuşmuştuk ama," diye yakındı Valentine. "Bu hafta sonu burada kalsan olmaz mı? Eminim Cherie yatak odanı her zamanki gibi temizleyip hazırlamıştır. Gördüğün gibi bu yıl her birimizin ayrı birer odası var!"

"Siz bütün yılı burada mı geçirdiniz?" diye sordu Oscar şaşkınlıkla.

"Evet," diye yanıtladı Lawrence. "Burada kalabilmek için ben de Valentine gibi yalvarmaya hazırdım ama tuhaf bir şekilde Bay Brave hemen kabul etti. Ben de bu seferlik nedenini anlamak için hiç uğraşmadım," dedi ellerini yusuvarlak göbeğinin üzerine koyarak. "Hadi kal Oscar! Pazartesiye kadar okul yok nasılsa! Daha sana anlatacak çok şeyimiz var."

Oscar duraksadı.

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi sonunda.

On beş dakika sonra Bay Brave'in limuzini Cumides Circle'dan hareket etti. İçindeyse Oscar, iki arkadaşı ve aceleyle doldurdukları bir bavul bulunuyordu. Neyse ki arabanın camları koyu renkliydi de dışarıdan bakan hiç kimse şoförü göremiyordu çünkü sürücü

koltuğunda on iki yaşında bir kız, yetişkin bir adamın kucağında oturmuş ve direksiyona sıkı sıkıya tutunmuştu.

“Bas gaza Jerry! Vites değiştirmek istiyorum, iki saat boyunca ikinci viteste kalacak değiliz ya! Hızlanın hadi!”

Çocukların endişeli bakışları altında Jerry, Valentine’in direktiflerini güler yüzle dinliyordu. Arka koltukta oturan Oscar öne doğru eğildi.

“Valentine, sen ne yaptığını bildiğinden emin misin? Çünkü...”

“Kesinlikle eminim,” dedi kız. “Jerry arabayı sürmeme her zaman izin verir, değil mi Jerry? Benim boyum pedallara ulaşmaya yetmediği için onun dizlerine oturuyorum ve o da bacaklarını bana ödünç veriyor. Bir yerine iki şoförünüz var, daha ne istiyorsunuz çocuklar? Güvenin bana.”

Jerry onunla gurur duyuyormuşçasına başını salladı ve Valentine de şoförün sakallı yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Cherie ile onun çocukları olmadığından kendini bu canayakın küçük kızın sevimliliğine hemen kaptırırvermişti. Oscar boyun eğdi, Lawrence bütün yol boyunca edep ve ahlâk dersleri mırıldandı ve şoförler de kendi aralarında mekanikten bahsettiler. Bir lastik gıcırtısı ve bir sarsıntı Jerry’yi ani bir fren yapmaya zorladı. Önlerindeki araba bir şeye çarpmıştı.

“Siz arabadan inmeyin çocuklar,” dedi Jerry.

Arabadan inip kaza yerine doğru yürüdü. Arabada beklemeye hiç niyetleri olmayan Valentine ve iki çocuk da birkaç saniye sonra onun peşindin gittiler. Asfaltın üzerine boylu boyunca serilmiş olan adamı hepsi tanıdı.

Jerry hemen onun yanına koştu.

“Bay McCooley!”

Hâlâ şok içinde olan Alistair güçlükle doğruldu. Ona çarpmış olan arabanın sürücüsü de hemen yanı başına diz çökmüştü. Jerry onu kenara iterek Konsey üyesini incelemeye koyuldu. Çocukla gelip endişeyle etraflarını sardılar.

“Alistair!” diye haykırdı Oscar. “Beni duyabiliyor musunuz? Benim, Oscar, Oscar Pill!”

Alistair başını ovuşturarak ağzının içinde anlaşılmaz bir şeyler geveledi.

“Çok üzgünüm,” diye özür diledi onu yere sermiş olan adam. “Onu göremedim, birden koşarak caddeye çıktı. Frene son anda basabildim...”

Valentine adama çıkıştı.

“Söylesenize, ehliyetinizi sokakta mı buldunuz siz? Araba kullanmayı bilmiyorsanız bisiklete binin!”

Lawrence gözlerini devirdi.

“Kendini bilmezlik ancak bu kadar olur,” diye fısıldadı Oscar’a.

Yüzünde yara izi olan bu adam Valentine’e kötü kötü baktı.

“İsteyerek çarptığımı mı sanıyorsunuz?”

Bu arada Alistair toparlanmaya başlamıştı. Jerry onu bir süre daha yatmaya zorladı.

“Bir ambulans çağıralım Bay McCooley, böylesi daha güvenli olur. Siz hiç kılmıdamayın. Eğer bir yeriniz kırıldıysa...”

“Hayır, hayır,” diye yanıtladı Alistair asfalta oturarak. “Bir şeyim yok, merak etmeyin.”

“Emin misiniz?” diye sordu Valentine. “İsterseniz sizi hastaneye götürebiliriz.”

“Siz ona bakmayın,” diye uyardı Lawrence. “Ambulans çağırmak daha mantıklı. Jerry haklı, gerçekten böylesi daha güvenli olur.”

“Hayır, benim hiçbir şeyim yok. Hâlâ tek parçayım,” dedi Alistair vücudunun her bir parçasını yoklayarak. “Eve gidip dinlenirsem bir şeyim kalmaz.”

“Ah şu Medicus’lar yok mu? Kendilerine hiçbir şey olmaz sanıyorlar...”

Oscar arkadaşına dirseğiyle vurdu; adam hayretle onları dinliyordu.

“Eğer isterseniz,” dedi adam kendinden pek de emin olmayan bir sesle, “biraz ileride bir klinik var, oraya gidebiliriz. Arkadaşlarınız doğru söylüyorlar, ne olursa olsun böylesi daha güvenlidir.”

Alistair sonunda boyun eğdi ve Jerry’nin tıknaz, kaslı kollarına dayanarak ayağa kalktı. Hep birlikte arabaya bindiler ve iki sokak ilerdeki küçük bir binanın önünde durdular. Ön cephede, ışıklı, uzun bir şeridin üzerinde bir yazı vardı:

Tıp ve Cerrahi Kliniği

Adam onların önünden yürüyerek yol gösteriyordu. İçeri girer girmez yanlarına Jerry’dan bile daha kısa boylu, sırtı kamburlaşmış, yerinde duramayan ve sakalının içinde mırıldanarak konuşan bir doktor geldi.

“G’lin,” dedi Alistair’e heceleri ağzının içinde yutarak. “B’ni takip edin de r’ntgeninizi çekelim.”

“Rıntgen mi? O da ne?” diye sordu Valentine.

Jerry kıza gözlerini kocaman açarak baktı ve oğlanlar da onu öne doğru ittirdiler.

“Biz de geliyoruz,” dedi Alistair’i yalnız bırakmak istemeyen Oscar.

Alistair bir yatağın üzerine uzandı, bilim ve teknolojiye olan düşkünlüğü nedeniyle yapılacakların tek bir anını bile kaçırmak istemeyen Lawrence dışındakilerin hepsi camdan bir kabinin içine sığındılar.

“İş’nlardan k’runmanız için,” diye açıkladı doktor.

Yatak rayların üzerinde kaydı ve Alistair, kocaman madeni bir tüpün içine girdi. Kabinin içindeki ekranda, vücudunun görüntüleri sanki incelenmek üzere parça parça kesiliyormuşçasına akıp geçiyordu. Birkaç saniye sonra Alistair tüpün içinden çıktı.

“Her şey s’lam,” dedi radyolog.

“Salam da nereden çıktı şimdi?” diye sordu yerinde duramayan Valentine sabırsızlıkla.

“Sağ-lam,” diye tekrarladı doktor ter içinde. “Birkaç ç’rük var, hepsi o. Gid’bilirsiniz.”

Bu habere sevinen Oscar Alistair’in ayağa kalkmasına yardımcı olmak için koştu. Konsey üyesi yüzünü buruşturarak güç bela ayağa kalktı ve klinikten çıktılar. Şimdi daha fazla yalpalıyor gibiydi.

“Birazdan geçer,” dedi telaşlanan çocuklara.

Ona çarpan adam birkaç özür daha geveledikten sonra fazla ısrar etmeden ortadan kayboldu. Hem zaten artık herkesin içi rahatlamış olduğuna göre kimse onun biraz daha kalmasını istemiyordu. Alistair limuzine bindi ve Jerry onu evinin önünde bıraktı. Yukarıya çıkarken yardım edilmesi tekliflerini geri çevirdi.

“Artık iyileştim, siz hiç endişelenmeyin.”

Çocuklara el sallayıp basamakları çıktı ancak durup geri döndü. Jerry arabanın camını indirdi ve Alistair eğildi.

“Bundan Bay Brave’e söz etmeye hiç gerek yok Jerry. Anlaşıldı mı? Gayet iyiyim. Önemsiz, aptalca, küçük bir kazaydı sadece.”

“Peki, Bay McCooley.”

“Hoşçakalın, görüşmek üzere Oscar!”

“Görüşmek üzere,” dedi Oscar sevinçle.

Kısa bir süre sonra araba Babylon Heights’dan geçip Pill’lerin evinin önünde durdu. Kaza unutulmuştu bile ve çocuklar sabırsızlanıyorlardı. Yalnızca Jerry hâlâ endişeliydi. Yine direksiyonun başına geçmiş olan Valentine arabadan indi.

“Jerry, acaba motoru biraz açmalı mıyız, ne dersin?”

“Aklınızdan bile geçirmeyin,” diye şakayla azarladı Jerry, altın M işlemeli yeşil kravatını düzeltirken. “Bay Brave beni gördüğü anda kovar!”

Üst katta bir perde kımıldadı. Eski, ahşap evden bir sevinç çığlığı duyuldu ve birkaç saniye sonra da sokak kapısı açıldı. Violette kendini bahçeye attı ve kızıl saçları rüzgârda dalgalanarak biricik kız arkadaşına doğru koşup boynuna atıldı.

“Tekrar geleceğinden emindim!” diye bağırdı.

Sevinç içinde geri çekilip arkadaşına baktı.

“Saçların hâlâ kırmızı demek? Çok güzel.”

“Başka seçeneğim yok zaten,” diye yanıtladı Violette’in tuhaf konuşmalarını zaman içinde unutmuş olan Valentine. “Doğduğumdan beri bu renkteler.”

“Benimkiler de hiç değişmiyor,” diye karşılık verdi Oscar’ın ablası bütün ciddiyetiyle. “Onları her sabah kızıl buluyorum,” dedi saçlarını tutup âdeta düş kırıklığıyla inceleyerek. “Çok yazık! Kıyafetlerime göre değişseler ne güzel olurdu.”

Eğilip bavula baktı.

“Kalmaya mı geldiniz? Harika!”

“Benim bu soruyu yanıtlama hakkım var mı?” diye sordu bir ses arkalarından.

Celia kollarını kavuşturmuş, kapı eşiğinde duruyordu.

“Vay vay vay,” dedi yüzünde bir gülümsemeyle sırtını sokak kapısına yaslayarak, “bu yüzleri daha önce de bir yerlerde görmüştüm sanki. Görüyorum ki oğlum sabahın köründe arkadaş avına çıktığı zaman eli boş dönmüyor...”

Valentine kadına doğru atıldı ancak Lawrence onu kolundan yakaladı. Kızın önüne geçti ve saçlarını tarayarak kongrede konuşma yaparcasına bir tavır takındı.

“Sayın hanımefendi, sizi yeniden görmekten büyük bir sevinç ve mutluluk duyuyoruz. Oscar bizi davet etme nezaketini gösterdi ve biz de... nasıl demeli... şey yapmaya...”

“Kavuşmamızı kutlamak için bana kocaman bir öpücük vermeye mi geldiniz?” diye sözünü kesti Celia ve elini uzatarak devam etti. “Evimize hoş geldiniz çocuklar!”

Oscar bu andan yararlanarak annesine sarıldı ve o da dükkü öfkesi yalnızca kötü bir anıdan ibaretmişçesine hiç karşı koymadı.

“Anne, Valentine ve Lawrence’ın hafta sonunu bizimle geçirmelerinin sakıncası yok, değil mi?” diye sordu.

“Bu, hoşuna gider miydi?”

Oscar başını salladı.

“Eğer seni memnun edecek ve neşelendirecekse, elbette sakıncası yok.”

Oscar ona bir kere daha sarıldı. Celia gözlerinin içine baktığı zaman orada her zaman görmeye alışmış olduğu bütün o sıcaklığı ve sevgiyi bulabiliyordu.

“Biliyor musun?” diye ekledi annesi, “arada sırada senin de böyle tepki vermen hiç fena olmaz. Başkalarını memnun etmenin de önemli olduğunu anlasan... Ne demek istediğimi anlıyor musun Oscar’cığım?”

Oscar başını önüne eğdi. Annesinin ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu ama bu konuyu konuşmamayı tercih ediyordu. En azından o an için... Bay Ha’nın yüzü gözünün önüne geliyor ve onu bir kere daha görme fikri bile canını sıkmaya yetiyordu. Bu konuyu annesiyle hiç konuşmamayı tercih ederdi.

“Bavulu odama çıkaralım!” dedi zoraki bir coşkuyla.

Hep birlikte üst kata yerleştiler. Lawrence, Oscar’ın odasını paylaşırken, Valentine de Violette’in odasında kalacaktı.

Valentine’in sonradan, “Jerry ve benim tarafımdan kusursuzca bakılan 1978 model, şahane Bentley,” olarak tanımladığı bu etkileyici limuzin, Pill’lerin mahallesinde ister istemez epey ilgi uyandırmıştı. Bütün mahalle pencereye çıkmıştı. Celia, Winston Brave’in şoförüne bundan sonra daha dikkatli olacağına ve daha uzakta duracağına söz verdirdi.

“Komşulara ne diyeceğim ben şimdi?”

Jerry’yi bir kahve içmeye zorlamıştı ve adam kahvesi biter bitmez izin isteyip kalkmıştı. Oscar, Violette ve iç dünyalardan gelen arkadaşları Oscar’ın odasında toplandılar; genç Medicus,

onların son bir yıl boyunca Cumides Circle’da neler yaptıklarını çok merak ediyordu.

“Vücudun içindeki maceralarımızı çok özledim,” diye itiraf etti Valentine. “Neyse ki Jerry vardı da mekanikten, karbüratörlerden konuşabildim!”

“Eğer biraz kitap okusaydın canın hiç sıkılmazdı,” diye sitem etti Lawrence küçümseyerek. “Bay Brave kütüphanedeki bazı kitapları karıştırmam için sonunda bana izin verdi,” diye devam etti gözlüğünün arkasından parıldayan gözleriyle. “Orada on yıl daha kalabilirdim.”

“Ayrıca her gün öğleden sonra saat dörtte saklanmak zorundaydık çünkü senin oradan o saatlerde geçtiğini herkes biliyordu. Cherie kütüphanede perdelerin ardına gizlenerek seni gözetliyordu ve ben de her defasında ağlamaya başlayacağını sanıyordum. Sabırsızlıkla geçiş köprüsü sınavı zamanının gelmesini bekliyorduk.”

Tam o sırada fazlasıyla tiz bir klakson sesi çınladı ve çocuklar pencereye koştular. Jeremy çift kişilik bir bisikletin arka tarafından onlara el sallıyordu. Öndeki ağabeyi ise soluk soluğa kalmıştı. Büyük olasılıkla Jeremy, pedal çevirme işine fazla katkıda bulunmamıştı.

“Demek Barth ve ben seni bulabilmek için Babylon Heights’ın altını üstüne getirirken beyefendimiz eve limuzinlerle geliyor, öyle mi? Bu sabah annen bizi arayıp nerede olduğunu sordu...”

Tam o sırada Valentine’in kırmızı saç örgüleriyle, Lawrence’ın ay gibi yüzünü fark ederek sözünü yarıda kesti.

“Vay canına! Meğer bugün büyük günmüş! Herkes dönmüş!”

Barth’ın kaslı omzuna vurdu.

“Yola çıkalım şoför! Bunu kutlamamız gerek! Yarım saat sonra Pazar’da buluşalım arkadaşlar!”

Alistair içeri girip kapıyı kapar kapamaz yatağının üzerine çöktü.

Uyandığındaysa içini bir sis kaplamış gibi, kendini bomboş hissediyordu. Küçük bir lamba yaktı, bu akşam fazla aydınlığa katlanamayacaktı. Yemeğı de çok hafif yedi.

Sonra da salona sığındı. Her ne kadar muayenede bir şey çıkmamış olsa bile, ömründe ilk defa kendisi ve sağlığı için endişeleniyordu. Bu alışık olduğı bir duygu değildi. Daha küçücükken bile gözü pek ve maceracı bir ocuk olarak nam salmıştı ve her türlü yaralanmaya karşı bağışıklığı vardı. Vitali Pill’in oğlu olan şu küçük çocuğı da asıl bu yüzden seviyordu onda kendisinin o yaşlardaki halini görüyordu. Her şeyden çok da bunun için sağlığının yerinde olmasını ve onu Medicus’lar arasında herkesten daha iyi bildiğı ikinci Evren’in içinde en iyi şekilde yönlendirebilmeyi istiyordu.

Geçirdiğı kazayı düşündü. Kendisine arpan adamın söyledikleri bir kere daha zihninde çınladı: Adamın iddiasına göre caddeyi koşarak geçmek istemişti. Oysa o karşıya geçerken gayet dikkatli davrandığından emindi. Gerçekten basit bir kaza mıydı bu? Belki de Büyük Üstat’ı bu olaydan ilk fırsatta haberdar etmek daha akıllıca olacaktı.

Sonunda başını iki yana salladı ve paranoyakça düşünmeye başladığına karar verdi. Kara Prens’in kaçışından bu yana onlara sürekli dikkatli olmaları söylendiğinden o da her yerde kötülük görmeye başlamıştı! Bu, üzerinde durmaya değıcek bir olay de-

gildi. Winston Brave'e ya da bir başkasına bundan bahsetmesine hiç gerek yoktu.

Aslında içten içe bu konunun kapanmasını neden istediğini, de biliyordu. Herkes kendisine babasının sonunun nasıl olduğunu, daha doğrusu nasıl olduğuna inanıldığını hatırlatacaktı. George McCooley ömrünün son yıllarında delirmişti. Kendisinin de hayatta katlanamadığı tek bir şey varsa o da bunun ona hatırlatılmasıydı. Bunun düşüncesini, bu fikri insanların rahatsız bakışlarında okumayı bile hoş göremiyordu. Bunu bir gerçek olarak asla kabullenmemişti. Hatta babasını muayene eden doktorlar kendisine durumu açıkladıklarında bile... “Babanızın kafasının içinde birden fazla kişi var, Bay McCooley. Bir sizin tanıdığınız, akli başında, zeki adam var; bir de zaman zaman bir bağlantı koptuğu sırada ortaya çıkan başka bir George var. Akli hiç de başında olmayan bir adam.”

“Ama bana ve anneme karşı her zamankinden farklı davranmıyor!” diye haykırmıştı Alistair.

“Ne yazık ki sizin tanıdığınız o kişi zamanla kaybolacak ve geriye siz ve aileniz için bir yabancı olan diğeri kalacak. Üzgünüm delikanlı.”

Ne yazık ki doktorlar yanılmamışlardı. Ancak Alistair anılarına sığınmayı tercih etti; zeki ve olağanüstü bir babaya dair hatırladıklarına. O zamandan beridir de sonlara doğru artık kendisini tanımayan o George'la yüzleşmemek, onun varlığını kabullenmemek için kendisine ondan söz edebilecek herkesten uzak durmayı seçmişti.

Deli Alistair McCooley! Siz de babanız gibi delisiniz!

Eğer kazadan söz edecek olursa, karşıdan karşıya geçerken koşmadığını, sağına ve soluna dikkatlice bakmış olduğunu söyleyecek olursa hakkında böyle düşüneceklerdi işte.

Hayır, onun babası delirmemişti. Yalnızca herkesten biraz farklıydı, bunda ne vardı sanki? Annesi de George McCooley'den kısa bir süre sonra ölmüştü. Kimbilir belki de kocası hakkında bütün bu iftiraları duymaya dayanamamıştı.

Ayağa kalktı, kendini zorlayarak birkaç lokma bir şey yedi ve uzun süre bu karanlık düşünceleri zihninde döndürüp dolaştırdıktan sonra bir kez daha derin bir uykuya daldı.

tsunami

Hafta sonu bir saat gibi kısa sürede geçti ve bavulun toplanma zamanı geldiğinde sızlanmalar birbirini izledi.

Dört çocuk birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı. Valentine'i bulunca suya kavuşmuş balık gibi olan Violette, Lawrence'ı şaşkınlığa uğratmıştı. Birinin tuhaflığı diğerinin katıksız mantığıyla birleşince ortaya değişik bir karışım çıkıyor ve kimi zaman ikisinin arasında birbirlerini anlayabilmelerini imkânsız kılan bir duvar örülüyordu ama yine de dörtlü birbiriyle sorunsuzca geçinebiliyordu.

O'Maley kardeşler de gruba dâhil olmuşlardı. Lawrence kadar mantıklı olmayan Barth, Violette'in bitmek bilmeyen en uçuk fikirlerini bile sonuna kadar desteklemiş, Jeremy ise Valentine'i daha önce hiç görmediği ve hayatta ağzına sokmayı düşünemeyeceği şekerlemelere boğmuştu.

"Bu gerçekten yeniyor mu?" diye sormuştu kız usulca Oscar'a. "Nedir bu?"

“Marşmelov,” diye yanıtladı Oscar. “Sevmediysen kendini zorlama, biz sana yardım ederiz.”

Süngere benzeyen mor renkli küpü iyice evirip çevirmiş, göz ucuyla kendisini gözleyen Jeremy’yi düşünerek de yüzünden gülümsemeyi eksik etmemişti.

“İçinde biraz olsun demir var mı bari?” diye sordu alçak sesle. “Şimdi bunun yerinde bir avuç paslı çivi olacaktı ki! Bu saçma sapan şeyi yersem rengim değişecek diye korkuyorum...”

Lawrence ise kibarca reddetmişti.

“Teşekkür ederim,” demişti sırt çantasına koyduğu matarayı çıkararak. “Rejim yapıyorum. Yalnızca zeytinyağı içiyorum.”

Ayden gelecekteki ekip arkadaşları Sally’ye pazar gününü onlarla birlikte geçirmesini teklif etmişti.

“Bu da kim?” diye sormuştu Jeremy şaşkınlıkla. “Korumamız mı?”

Biraz fazla açık sözlü ve biraz da kaba olmakla birlikte Sally’nin sevecen ve neşeli bir kız olduğunu anladılar. İçlerinde en meraklıları olan Jeremy’nin ilk iki sorusuna yanıt verdikten sonra bu işe bir son vermeye karar vererek bisikletlerin başına dikilmişti.

“Tamam, yeter bu kadar. Gidiyor muyuz?” dedikten sonra çocuğun sırtına dostça bir yumruk indirmiş ve Pill’lerin bahçesinin orta yerine kadar uçmasına neden olmuştu.

Hep birlikte Babylon Heights’ı dolaşmaya çıkmışlardı. Sally, yakınlardaki başka bir mahalle olan Golden Crown’da oturduğu için bu semti iyi bilmiyordu. Valentine’i arkasına almış ancak yine de diğerlerinin hepsinden iki kat hızlı pedal çevirmişti.

Günü parkta tamamlamışlardı. Oscar'ın dolabının dibinde buldukları *Trivial Pursuit* oyununu oynamaya başlamışlardı ama Lawrence oyunu hemen kazandığı için eğlenceleri kısa sürmüştü. Violette yarım saat kadar bir süre Barth'a pamuk helvanın yene-meyeceğini çünkü pembe ve şekerli bile olsa pamuğun hazminin mümkün olmayacağını açıklamış; Valentine bir bisküvi kutusunun üzerine atlayıp içindeki bisküvileri boşalttıktan sonra iştahla alü-minyum kutuyu yalamış; Jeremy dondurmacıyla pazarlık ederek grup indirimi sağlamış ve ona göndereceği her çocuk için külah başına bir komisyon koparmış; Sally ise Barth'ı bilek güreşinde yenmişti ve iriyarı çocuğun hâlâ pazıları acıyordu.

İstemeye istemeye eve dönmek için son ana kadar beklediler. Sally daha fazla kalamayacaktı çünkü babası et parçalarını kasap dükkânına asması için onu bekliyordu! Bu yüzden arkadaşlarının ellerini sırayla ezdikten sonra bir maratoncu temposuyla uzaklaştı.

Celia, açlıktan ölmüş bir halde kocaman bir Nutella kavano-zunun çevresine çökmüş olan grubu ayaklandırdı.

“Hadi bakalım, herkes eve! Babylonlular kendi evlerine! Diğerlerini de uyarıyorum, yolculuk saatine beş dakika kaldı. Eğer hazır olmazsanız Bay Brave'in cana yakın kâhyası kulaklarınızı çekecektir, ona göre...”

Beş dakika sonra Pill kardeşler, Lawrence ve Valentine, Celia'nın arabasına atladılar. Oscar ve Violette onlara Cumides Circle'a kadar eşlik etmek istemişlerdi.

Winston Brave'in güzel evinin önüne varınca hepsi arabadan indiler. Oscar saatine bir göz attı, yediye on vardı.

“Akşam yemeği saati hâlâ yedi mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Lawrence. “Yalnız Valentine için değil. Çünkü o sırf Bones’un canını sıkmak için yemeklere on dakika geç ineceğini bildirdi. Ama pazar akşamları genellikle Bay Brave’le birlikte yeriz. Hatta bazen Bayan Withers da bize katılır.”

“O halde hazırlanmak için yaklaşık on dakikanız var,” diye konuyu kapattı Celia çocukları öperken. “Eğer büyük ve güzel evlerde yaşamaktan sıkılırsanız nereye geleceğinizi biliyorsunuz.”

“Oscar, bu hafta bizi görmeye gelecek misin?” diye sordu Lawrence. “Ben herhalde kütüphanede olurum. Eğer sana kapıyı açmazlarsa cama taş atabilirsin.”

“Tamam, okul çıkışında uğrarım. Hem zaten Alistair de çok yakında yola çıkacağımızı söylemişti.”

“Tanrım!” diye bağırdı Valentine. “Bugünün pazar olduğunu unutmuşum ben! Güzelleşmek için yalnızca on dakikam var. Üstelik bugün hiç pas suyu da içmedim, saçlarım çok matlaştı! Sence saçıma ne takayım Violette? Pembe tokalarımı mı, yeşil tokalarımı mı?”

“İkisinden de birer tane,” diye yanıtladı Violette, kendinden emin bir şekilde. “Evet, birer tane çok güzel olur. Bu Bay Brave yakışıklı mı?”

Valentine bayılacak gibi yaptı.

“Hayal bile edemezsin. Onun için çıldırıyorum. Üstelik onun da bana birazcık âşık olabileceğini düşünüyorum.”

Lawrence, Celia’nın kolundaki saate sabırsızlıkla baktı. Onun için en küçük bir gecikme bile kabul edilemezdi.

“Sohbetinizi bölmeyi istemezdim ama yemek odasındaki randevumuza yalnızca sekiz dakika kaldı! Eğer Bay Brave’in duygular

hakkında varsayım yürütmeye devam edersen birazdan yanıtını alacaksın: Seni Evrenler Arası Büyük Ağ'a geri gönderecektir!"

Valentine, Violette'i öpüp parmaklıklara doğru koştu.

"Şu Hepatolialı'larda bir gram romantizm yok," diye söylendi küçük kız.

Sonraki hafta boyunca Oscar, tatil sırasında hemen unuttuğu okul disiplinine ayak uydurmakta çok zorluk çekti. Celia zaman zaman ona uzun nutuklar çekmek zorunda kaldı ancak "Bay Ha" konusuna girmekten kaçındı. Violette ise kendinden beklendiği üzere, iki kere okula gitmeyi unuttu. İlk seferinde bütün iyi niyetiyle kırmızı bir kelebeğin o ne zaman okulun bahçesinden içeri adım atmaya kalkışacak olsa kanatlarını açarak onun içeri girmesine engel olduğunu iddia etti. Ona göre bu kelebeklerin dilinde apaçık bir işaretti. İkinci seferindeyse yanından geçen iki kişinin dünyanın çivisinin çıktığından söz ettiklerini duyunca, çivi herkesten önce bulup Valentine için bir kenara koymak üzere araya girip zamanı unutuvermişti. Celia bunu duyunca hiçbir şey demeyip kızının yanağını okşayarak içini çekmekle yetindi.

"Her şey yolunda mı anne?"

"Evet, canım, her şey yolunda. Eğer senin için de her şey yolundaysa," dedi bezgin bir gülümsemeyle, "benim için de yolunda."

Cuma günü Oscar okula rahatlamış olarak gitti. Sınıf öğretmenleri Bay Penguen, belirli bir tempo yakalamanın zorluğunun farkında olduğundan, beden eğitimi öğretmeninden bu haftaki dersi parkta yapıp ardından da bir piknik düzenlemesini istemişti. Sınıfın bu konudaki heyecanı neredeyse Babylon Heights'ın öbür ucundan bile duyulabiliyordu.

Oscar ilk kez yola çıkmak için tam zamanında gelmişti. Kas-
ketler, güneş kremleri ve öğle yemeğiyle dolu sırt çantalarıyla hep
birlikte yola koyuldular ve sabahın nasıl geçtiğini bile anlamadılar.

Saat on birde, beden eğitimi öğretmeni Bay Ironman, sürpriz
bir etkinlik önerdi. Birkaç dakika içinde bütün sınıf kendilerini
can yeleklerine sarınmış olarak buldular; on beş tane sandal
onları göl kıyısında bekliyordu.

Sandallara doğru yarış tıpkı bir barbar istilasına benziyordu.
Çocukların haykırışları parktaki diğer bütün sesleri bastırdı. Kuşlar
bomba patlamış gibi havalandılar, küçük çocuklar çığlıklar içinde
kaçıştılar, yürekleri ağızlarına gelen yaşlı hanımlar ilaç kutularına
davrandılar ve hemen yakındaki hayvanat bahçesinin hayvanları
telaşa kapıldılar.

Tilla iki arkadaşı Barbie-Reese ve Gölge-Eleanor'u iterek
Oscar'ın yanı başındaki sandalın kenarına oturdu.

“Benimle kürek çekmek ister misin, Oscar?”

Genç Medicus bir an için duraksamıştı ki birdenbire Moss
ikisinin arasında beliriverdi. “Onunla binersen gölün kıyısından
ayrılmazsın,” dedi alayla. “Bin hadi, ben kürek çekerken kaslı
adam nasıl oluyormuş öğrenirsin.”

Tişörtünün zaten kısa olan kollarını sıyrarak ısınmak için
kollarını sallamaya başladı. Tilla saçlarıyla oynayarak Oscar'a
alaycı bir bakış attı ve sandala bindi. Moss da onun yanına atla-
yınca sandal öylesine sallandı ki havası bir anda bozulmuş olan
Tilla düşmemek için çömelmek zorunda kaldı.

“Yavaş ol, devrileceğiz şimdi,” diye sitem etti kürekçisine.

“Merak etme sen,” dedi Moss. “Kontrol bende!”

Oscar, Stella Fischer ile birlikte bir başka sandala bindi. Sürekli defterlere bir şeyler karalayan ve kimseyle paylaşmamak için تنها köşelerde şekerlemeler yiyen bu kızla, geçen yıldan beri herhalde en fazla iki kere konuşmuştu. Ayden, Bayan Golino'nun torunu olan Romano ile eşleşti, Jeremy ise ağabeyini ailelerinin "resmi kürekçisi" ilan ederek sandala onunla bindi. Tilla'nın saç modelinin aynısını yapmak için bu sabah beş dakika uğraşmış olan Eleanor, Barth'ın elinden kaçışını üzüntüyle izlemek zorunda kaldı.

Oscar, Moss ve Tilla'dan uzak durmayı tercih ediyordu. Aklından çoğu zaman dostça fikirler geçmeyen Moss'a su yüzeyindeyken yaklaşmamak daha akıllıca olurdu, özellikle de sandala bindiğinden beri can yeleğinin sıkıldığından, göl suyunun kirliliğinden ve güneşe dayanamadığından şikâyet edip duran Stella'ya güvenemeyeceği ortadayken. Ayrıca kendine açıkça itiraf edemese de Moss ile Tilla'yı sandalda başbaşa görmek keyfini kaçırmaya yetiyordu. Tilla'nın teklifine zamanında karşılık verip de sandala binmediği için kendine kızıyordu. Kabul etmeden önce neden kimse bakıyor mu diye kontrol etme gereği duymuştu ki sanki? Hem ayrıca neden bu kıza da neredeyse kürekçisine olduğu kadar kuşkuyla yaklaşıyordu?

Ekip arkadaşının motor gürültüsünü bastıran sızlanmaları eşliğinde düşüncelere dalıp gitmişken, sandalın arka tarafından bir sarsıntı onu irkiltip kendine getirdi. Hemen arkasına dönüp baktı, gölün ortasındaki kaya parçasının arkasında kalan gruptan uzakta oldukları halde başka bir sandal onlara arkadan çarpmıştı. Sandalın ortasında Moss bacaklarını açmış, elinde bir küreği sıkıca tutarak ayakta duruyordu. Tilla ise gülümsüyordu; her zamanki gibi onu neyin bu kadar eğlendirdiğini anlamak mümkün değildi. Acaba Moss'un saldırısı olabilir miydi? Yoksa Oscar'ın vereceği

tepkinin beklentisi mi? Genç Medicus, Tilla bilmecesinin çözümünü sonraya bırakmayı tercih etti. Stella sızlanmayı bırakmış ve ona çıkışmaya başlamıştı.

“Bu da neydi böyle? Hey Oscar, neler oluyor?” diye en az dört kere tekrar etti, yaşadıkları sarsıntıyla Moss’un sandalı arasındaki bağlantıyı bir türlü kuramayarak.

“Bir şey yok, sen şekerlerini ye,” diye yanıtladı Oscar uzaklaşabilmek için küreklere daha sıkı sarılarak.

Ancak Moss arayışını çabucak kapatıyordu. Tilla bu oyundan epeyce hoşlanmışa benziyor ve kendi yöntemleriyle onu yüreklandiriyordu.

“Hadi ama Ronan, biraz önce söylediklerini duyunca ben de gölün çevresinde uçak hızıyla dolaşacağız sanmıştım. Öf, bu da bir şey mi yani? Baksana Oscar bile senden hızlı gidiyor.”

Moss çabasını ikiye katladı ve çok geçmeden aradaki mesafeyi kapadı.

Bu kez de Stella sızlanacak başka bir şey bulmuştu. “Çok hızlı gidiyorsun, midem bulanıyor! Yavaşla biraz!”

“Miden hızdan bulanmıyor, bindiğimizden beri yediğin bir kilo şekerlemeden bulanıyor!” diye bağırdı Oscar soluk soluğa, bir yandan da omzunun üzerinden takipçilerinin ne kadar yaklaştıklarına göz atıyordu. “Arka tarafa geç de şekerlerini onlara fırlat bari! Hem miden bulanmaz hem de biraz spor yapmış olursun!”

Stella şekerleme torbasını sanki kedi yavrularını korur gibi bağrına bastı.

“Hayatta olmaz!”

İkinci bir sarsıntı kızın çenesini kapadı. Arkalarına dönüp baktıklarında Moss’un kollarını salladığını gördüler ve Oscar tam

zamanında eğilerek üzerine doğru uçan kürekten kendini kurtardı. Küreğin göle düşmesiyle birlikte sıçrattığı sularsa Stella'yı baştan aşağı sırlıslıklam etti ve kız gırtlaklanan bir domuz gibi ciyakladı. Oscar etrafına bakındı. Bu kız on beş dakikadır ilk defa bir işe yaramıştı ama ne yazık ki kimsenin onları duyamayacağı kadar uzaklaşmışlardı. Yine de Stella susmak bilmiyordu ve sonunda Oscar, bu ciyaklamaların kulak zarlarına vereceği zararın Moss'un kafatasına verebileceğinden daha büyük olmasından korkuyordu. Bu arada Oscar ile Stella'nın sandalı kıyıyla bir ağaç gövdesinin arasına sıkıştı. Genç Medicus çaresizce oradan kurtulmaya çalışırken bir ara başını kaldırdı ve o zaman durumunun hiç de iyi olmadığını fark etti. Moss küreğini geri almıştı ve bir kere daha çarpmaya hazırlanıyordu. Çocuk haince bir kahkaha attı.

"Kaçacak yerin yok mu, Pill? Fare gibi kapana sıkıştın desene! Sana da pek yakıştı doğrusu; fare gibi!"

Pruvada ayakta durmuş, küreğini bir sağa bir sola sallarken sandallarının da tehlikeli biçimde bir o yana bir bu yana gidip gelmesine neden oluyordu. Oturduğu yere sıkı sıkı tutunan Tilla'nın, halinden hiç de hoşnut olmadığı belliydi.

Oscar ise sandalın öteki tarafına, Moss'tan mümkün olduğunca uzağa sığınmıştı. Dehşet içindeki Stella da onu öne doğru itip duruyordu.

"Küreğini alsana! Küreğini alsana!"

Oscar sussun diye kızı suya atmak istiyordu ama öncelikle Moss'la uğraşması gerekiyordu. Düşmanının küreği amansızca üstlerine inip kalkıyordu. Stella bir çığlık daha kopararak ağlamaya başladı. Öteki taraftaysa Moss rakibine ulaşmak için hızla ilerliyor, her seferinde sandalı biraz daha sallıyordu.

Telaş içindeki Tilla'nın yüzündeki gülümseme silinmişti.

“Dur, Ronan, yeter bu kadar. Geri dönmek istiyorum, sıkıldım artık.”

Öfkeden ve avının üzerine saldırma isteğinden gözü kararmış olan Moss kimseyi dinleyecek durumda değildi. Tüm gücüyle yeni bir darbe indirdiği anda Oscar da son bir çabayla sandalı sıkıştığı yerden çıkarmayı başarmıştı. Kürek, suyun içine daldı ve Moss da refleks olarak ellerini açıp kendini geriye doğru atarak dengesini sağlamaya çalıştı. Böylece sandalın ön tarafı havaya kalkarken arkası suya gömüldü ve Tilla aşağı yuvarlandı. Feryatlar içinde çamurlu suların ortasına düştü ve debelenmeye başladı. Oscar ona yardım etmeye koştururken, Tilla'nın feryatlarına eşlik edercesine yeniden çığlık çığlığa bağırmaya başlamış olan Stella onun üzerine atladı. Oscar'ın küreği elinden fırladı ve genç kızın kafasına çarptı. Tilla'nın kestane rengi saçları suyun yüzeyinden kayboldu; dibe batıyordu.

Oscar hiç tereddüt etmeden suya atladı. Bu arada Moss, telaş içinde küreğinin ucuyla Stella'yı tehdit ediyor, bir yandan da yardım çağırmak için boş yere bağırıp duruyordu.

Oscar can yeleğini çıkardı ve derin bir nefes alarak suyun dibine daldı. Bütün bu hareketlilik dipteki balığı yukarı kaldırmıştı, bu nedenle Tilla'nın yavaş yavaş batmakta olan bedenini güçlükle seçebiliyordu. Ona doğru yüzüp kızı kollarının altına aldı ve yüzeye çıkmaya çalıştı. Ancak bir şey onları tutuyordu. Nefes alabilmek için kızı bırakıp yüzeye çıktı ve sonra yeniden dalıp bu sefer daha derine indi.

Kızın hareketsiz vücuduna tutunarak ayak bileklerine indiğinde tel gibi yosunların Tilla'nın bacaklarına sarınmış olduğunu

gördü. Bütün gücüyle kızı kendine doğru çekti ancak hem balçık hem de üzerindeki giysiler gücünü zayıflatıyordu. Keşke Barth yanında olsaydı, o çocuk bir ağacı bile kökünden sökebilecek güçteydi! Nefessiz kalmıştı, fazla uzun süre dipte kalamayacağını biliyordu. Tilla'nın yüzü hizasına yükseldi. Kızın gözleri kapalıydı ama ağzından çıkan baloncuklar yüzeye kadar yükseliyordu. Bunlar son nefesleri olabilir miydi?

Bunu görmesi yetmişti. Madem burada yapabileceği bir şey yoktu, Tilla boğularak ölmeden ve birileri gelip cesedini yüzeye çıkarmadan önce onun için bir şeyler yapabileceği başka bir yer olabilirdi.

Elini tişörtünün altına soktu ve kolyenin soğuk temasını hissetti. Madalyonu sağ elinin içinde sıkarak gözlerini Tilla'nın burun deliklerine dikti ve ileri doğru atıldı.

Hâlâ parıldayan M harfini elinden bırakmadan doğrulup çevresine bakındı.

Göz alabildiğince uzanan geniş ovalar artık ona tanıdıktı. Aynı tozlu, çorak topraklar ufuk çizgisine kadar dümdüz uzayıp gidiyordu. Birkaç metre ötesinde ağaçlar vardı. Tilla'nın ikinci Evren'ine girmişti. Onun için yapabileceği herhangi bir şey varsa ancak burada, Solunum krallığında, başka bir deyişle kızın ciğerlerinde olabilirdi. Ancak bu derin, iç sıkıcı sessizlik alışıldık değildi. İşte o zaman bunun geçen seferki Vücut Girişi'yle en büyük farkının ne olduğunu anladı, rüzgâr yoktu. En küçük bir esinti bile... Hatta kendisinin dahi güçlkle soluk aldığını fark etti. Tilla'nın ciğerlerinde çok az hava kalmış olmalıydı. Bu yüzden de acele etmesi, elini mümkün olduğunca çabuk tutması gerekiyordu.

Yukarı baktı, güneş henüz çok yükseklerde olduğu halde yoğunluğu sanki geceye dönüyormuşçasına azalıyordu. Bir gürleme duyarak başını çevirdi. Bu bir geçit töreni, hatta uzaklardan gelen bir tepiniş bile değil, çılgınca bir süratle yaklaşmakta olan bir gümbürtüydü. Yalnızca birkaç saniye içinde kulakları sağır edebilecek kadar yükseldi ve Oscar gözlerinin önünde canlanan dehşet verici manzara karşısında ağzı bir karış, gözleri fal taşı gibi açık kalakaldı.

Ufukta koyu yeşil renkli, köpüklü, berrak bir şerit belirmişti. Çok geçmeden şerit hiç durmadan yükselen bir duvara dönüştü. Sanki gökyüzüne kadar çıkıp bütün kubbeyi kaplayacaktı.

Oscar şok içinde geriye doğru yürüdü. Canavar amansızca yükselirken o da bunun ne anlama geldiğini anladı.

Bu bir duvar değil, kocaman, devasa bir dalgaydı. Oscar bunun bir benzerini yalnızca birkaç yıl öncesinde dış dünyada, Asya'da bir yerlerde yüz binlerce insanı öldürdüğünde televizyonda görmüştü.

Adını da hatırlıyordu, tsunami.

Tilla boğulmak üzereydi, su ciğerlerine doluyordu. Tsunami önüne geleni sürükleyip her bir hava molekülünü yok ederek Solunum krallığını ele geçirmeye hazırlanıyordu.

“Sakin ol Oscar,” demişti bir gün Bayan Withers. “Eğer sükûnetini koruyabilirsen en zor durumların, en çaresiz anların içinden sıyrılabilirsin.”

Oscar gözlerini kapadı ve tam karşısında yükselen ölümcül dalgayı unutmaya çalıştı. Tilla ölmemeliydi, kendi de öyle. Herkesin hayatta yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Kendisinin ne olduğunu biliyordu ve mutlaka Tilla'nın da bir

görevi olmalıydı. Daha önce karşılaştığı güçlükleri gözden geçirdi. Hiçbiri ovaları kaplayan bu dalgaya benzemiyordu ve bu yüzden de aklına hiçbir fikir gelmiyordu. İçinde, önüne geçilemez telaşın yükseldiğini hissediyordu. Aynı anda hem çaresizlik hem utanç hem de öfke içinde madalyonunu artık zirvesini göremeyeceği kadar yükselmiş olan su duvarına doğru uzatıp çömeldi. O anda gözünün önüne bir görüntü geldi, Bayan Withers ile birlikte dibinde bulundukları dağın zirvesinden üzerlerine doğru gelen bir Öd çığı. Oscar'ın madalyonundan fışkıran bir ışın tıpkı lazer gibi çeperden kocaman bir kaya parçası koparmış ve deliğı tıka-mıştı. Oscar birkaç defa daha bunu yinelemeye kalkışmış ancak başaramamıştı. "İstemen ve inanman gerekir," diye açıklamıştı yaşlı kadın. Şimdi başka çaresi yoktu. Bu mutlaka işe yaramalıydı.

Ayağa kalktı ve césaretini kaybetmeden karanlık su duvarının karşısına geçti. Onu nasıl durdurabilirdi? Burada ne dağ vardı, ne de kayalık... Uçsuz bucaksız, çorak ve yıkık dökük oavadan başka hiçbir şey yoktu. M harfini sıkıca tuttu ve gözlerini toprağı dıke-rek bütün gücünü yoğunlaştırdı. M hafifçe aydınlandıktan sonra ateşin üzerine üflenmişçesine sönüverdi. Oscar soluk almakta güçlük çekiyordu: Hava azalıyor, yer sarsılıyor, ışık sönüyordu. *Tilla ölüyor, dedi kendi kendine. Eğer bir şey yapmazsam her şey mahvolacak! Onu kurtarmak istiyorum! Madalyonum ona yardım etsin istiyorum! Buna inanıyorum!*

Farkında olmadan bu son iki cümleyi bağırarak söylemişti. M harfi görülmemiş bir parlaklıkla ışıldamaya başladı. Oscar az kalsın onu elinden düşürecekti. İki eliyle ona sıkı sıkıya tutundu. Vücudunun içinde bir ateşin doğduğunu, karnında müthiş bir enerjinin toplanıp göğsüne ve kollarına doğru yükseldiğini, buradan

da madalyona geçtiğini hissetti. Harf'in içinden göz kamaştırıcı parlaklıkta yeşil bir ışık fışkırdı ve toprağa çarparak onu oydu.

Oscar dengesini koruyarak M'yi hareket ettirdi. Işık toprağa çarptıkça onu patlatıp havalara uçuruyordu. Birkaç saniye içinde tam bir kuyu oluşmuştu. Oscar kendine güvenmeye başlamıştı ama su duvarı yükselmeye devam ediyordu ve çocuğun çevresine incecik bir yağmur yağmaya başladı. Genç Medicus uzun bir hat boyunca önce yavaş yavaş, sonra koşarak ilerlemeye başladı. Oscar kararlı durdukça yeşil ışık da gitgide yoğunlaşıyordu. Toprak un ufak olmuş, yerde tam anlamıyla bir uçurum açılmıştı.

Oscar başını kaldırdı. Dalganın zirvesi eğilmeye başlamış ve duvar onu çevresindeki her şeyle birlikte yutup su dağlarının altına almaya hazırlanan kocaman bir ağız gibi açılmıştı. Çocuk soluğu kesilinceye kadar koştu ve tsunami ile arasındaki boşluğu genişletti.

Sendeleyip yere düştü ve madalyon elinden kurtuldu. Tam zamanında başını çevirdi ve su duvarının taze kazılmış uçurumun içine bir hamlede çöküşüne tanık olabildi. Sular yüzlerce metre düştükten sonra ürkütücü bir gürültüyle dibe vurdu. Oscar ayağa kalkıp aksi yöne doğru koşmaya başladı. Tilla'yı da kendi canını da geçici olarak kurtarmış olabilirdi ancak bunun onlara yalnızca kısa bir zaman kazandırmış olabileceğini biliyordu. Uçurum yakında dolacak ve sonra da dalga oradan taşarak ovayı doldurmaya başlayacaktı.

Soluk soluğa iki yüz metre koşmuştu ki uçurumdan su fışkırmaya başladı. Bu sefer dalga, yükselmekte olan bir bataklığı andırıyordu. Dev bir su birikintisi yatağının kenarlarını yalıyor ve buradan yüzeye çıkarak çatlak toprakların üzerinden akıyordu. Oscar koşmasını yavaşlatmadan çaresizce madalyonunu sıkı.

Su bileklerine kadar ulaşmış, endişe verici bir hızla yükselmeye devam ediyordu.

Artık aklına hiçbir fikir gelmiyor, ne yapabileceğini bilemiyor, önünü göremiyordu.

Her şey bitmişti. Yenilmişti.

Stella bağırarak sonunda onlar gibi gruptan uzaklaşmış olan başka bir sandaldaki kürekçilerin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bunlar Penguen Öğretmen ile Bay Ironman'di. İki öğretmen öğrencilerin sandallarını tekrar tekrar saymışlar ve sonunda iki tanesinin kafileden ayrılmış olduğunu fark ederek onları aramaya çıkmışlardı. Üstelik kaybolan iki ekibin rastgele iki tanesi olmadığını da fark etmişlerdi çünkü söz konusu iki kürekçinin aralarındaki düşmanlığı herkes biliyordu. Moss ve Pill'in su üzerinde bir başlarına kalmış olmaları hiç de iyiye işaret değildi ve bu işin sonunun kötü biteceği çok açıktı.

Her yerden çığlıklar duyuluyor ama nereden geldikleri anlaşılamıyordu.

Bay Penguen bunun üzerine, Barth'ın kürek çekişiyle sandalları suyun üzerinde motor gibi ilerleyen O'Maley kardeşleri sorguya çekti.

"Pill'i gördünüz mü?"

Jeremy doğrulup bütün dikkatini vererek ufuk çizgisini yokladı. "Öteki tarafa geçmiş olmalılar," diye tahmin yürüttü. "Barth, kayalığa doğru kürek çek, belki onun arkasındadırlar. Yanında Stella Fischer denen o gülle olduktan sonra her şey mümkün. Batmış bile olabilirler!"

Barth daha da hızlanınca Bay Ironman İrlandalı kardeşleri takip etmekte epey güçlük çekti. Kaya parçasının çevresinden dolaşarak karşılarında elini kolunu sallayan Moss'u ve sandalın dibine yapışmış, ağzı bir karış açık, canlı bir alarm sirenine dönüşmüş olan Stella'yı buldular. Arkadaşının böğürtüleri arasında Moss'un kendilerine ne söylemeye çalıştığını anlayabilecek kadar yaklaştıklarında, Bay Ironman bir an bile duraksamadan suya atlayarak gözden kayboldu. Uzun kulaçlar atarak Tilla'nın hareketsiz vücuduna ulaştı. Onu yukarıya doğru çekip çıkarmayı deneyince tıpkı biraz önce Oscar'ın fark ettiği gibi kızın ayak bileklerine yosunların dolanmış olduğunu gördü. Kızı bırakıp yüzeye çıktı.

"Penguen! Çantamdan bıçağı ver! Çabuk!"

Öğretmen aceleyle çantaya koştu ve elini sokup karıştırarak çıkardığı bıçağı meslektaşına uzattı. Bay Ironman ördek gibi dibe daldı ve Tilla'nın ayaklarının çevresini eliyle yoklayarak görmeden kesmeye başladı. Genç kızın vücudu sonunda serbest kaldı ve beden eğitimi öğretmeni onu tutup yüzeye çıkardı.

Oscar dizlerine kadar yükselen suların içinde koşarken daha da çok zorlanıyordu ve sonunda ayağı bir ağaç köküne takılıp düştü. Üzerinden çamurlar damlayarak büyük bir çabayla çaresizce ayağa kalktı. Artık Tilla için yapabileceği hiçbir şey olmadığını seziyordu ama belki kızın vücudundan zamanında çıkararak kendi hayatını kurtarabilirdi. Onu kurtarmayı başaramadığı için kendini Medicus olarak yetersiz hissediyordu. Bir daha Bay Brave'in, Bayan Withers'ın, hatta kendi arkadaşlarının bile yüzüne bakamayacaktı. Ancak Tilla'nın içinde ölmenin hiçbir işe yaramayacağını da bilincindeydi. Bir vücudun içindeyken ölen bütün Medicus'lar gibi onun da bütün güçleri kendiyile birlikte yitip gidecek, başka

birine aktarılamayacaktı. Sırf bu nedenle bile olsa buradan çıkması ve sonra da başarısızlığın utancına göğüs germesi gerekiyordu. Çevresine bakınarak daha birkaç saniye önce fark ettiği ağaçları aradı. Belki burada, ölmekte olan Tilla'nın içinden çıkabilmesine yardımcı olacak o meşhur Medicus'lar Kerykeion'unu oluşturuyor olabilirlerdi. Ovanın üzerine alacakaranlık çökmüştü ve Oscar gördüğü o koruluğun tsunami tarafından yok edilmiş olabileceğini düşündü. İşte tam o anda su alçalmaya başladı.

Önce beli sonra da dizleri sulardan kurtuldu. Çok geçmeden geriye yalnızca bileklerine bile ulaşmayan kocaman bir su birikintisi kalmıştı. Oscar, bu seferki ölümcül olacak yeni bir dalganın saldırmasını beklerken su yavaş yavaş geri çekilmeye başlamıştı.

Bazı titreşimler hissetti: Tilla'nın vücudunu sallıyor olmalıydılar! Demek ki birileri onu gölün dibinden çıkarmayı başarabilmişti!

Oscar umut dolu gözlerle ovayı incelemeye koyuldu ve sonunda gözleri, çekilmekte olan suyun ıslak toprak üzerinde bıraktığı şekli buldu: Topraktaki yivler beklenen kadeh şeklini oluşturacak şekilde birleşiyordu.

Oscar madalyonunu avucunun içinde sıkarak gözlerini Kerykeion'a dikti ve böylece Tilla'nın Solunum Krallığı'ndan kurtuldu.

İki öğretmen genç kıza sudan çıkararak sandalın üzerine yatırdılar. Bay Penguen kızın üzerine eğildi ve kollarını indirip kaldırarak Tilla'yı kenara doğru yuvarladı. Birkaç endişe verici saniyenin sonunda Tilla öksürmeye başladı ve ciğerlerine dolmuş olan bütün suyu tükürdü. Jeremy rahat bir soluk alarak kendini san-

daldaki yerine bıraktı ve Bay Penguen de Tilla'nın oturmasına yardımcı oldu.

"Tilla, aç gözlerini! Beni duyuyor musun? Geçti artık, tehlike değilsin, güvendesin," diye kızı rahatlatmaya çalıştı Bay Penguen.

Barth, hiç beklemeden bir sandaldan diğerine atlayarak öğretmenin çığlıklarını duyunca alarına geçip küçük kızın yardımına koşmak üzere gelen cankurtaranların bulunduğu kıyıya doğru, bütün gücüyle kürek çekti.

İçinde Moss ve Stella Fischer'ın bir köşeye büzüşmüş olarak bulunduğu ikinci sandalsa Bay Ironman'ın kürek çekmesiyle yavaş yavaş arkasından gitti.

Cankurtaranların birkaç metre ilerisinde çocuklar göle doğru koşturarak ikinci bir vücut daha çıkardılar. Hâlâ hayatta olan ancak bütün yaşadıklarının üzerine bir de kayalıktan kıyıya kadar yüzmekten bitkin düşmüş Oscar'dı bu. Karaya çıkarılınca sırt üstü devrilip soluksuzca gözlerini yumdu. Bay Ironman'ın sandalı karaya yanaşınca Moss yerinden kalkıp aşağı atladı ve Oscar'a doğru koştu.

"İşte, Pill burada efendim," dedi heyecanla. "Her şey onun suçu! Küreğiyle bize saldırdı, sandal sallandı ve Tilla da göle düştü."

Sandaldan yeni inmiş olan Stella'ya döndü ve bir bakışı kızını susturmaya yetti.

O'Maley kardeşler ve Ayden, Oscar'ın çevresini sardılar.

"Gerçekte neler oldu?" diye sordu Moss'un söylediklerinin tek bir sözcüğüne bile inanmamış olan Jeremy. "Sen nereden geliyorsun böyle? Kendini yüzme havuzunda mı sandın? Kürek çekmeye çıkmıştık, yüzme yarışı yapmaya değil!"

“Bırak da konuşsun, Jeremy,” diye araya girdi neler olmuş olabileceği konusunda bir tahmini olan Ayden.

Oscar soluğunu toplamak için bir süre bekledikten sonra olanları arkadaşlarına anlattı.

“Tabii ki!” diye bağırdı Jeremy öfkeyle. “Moss’un söylediklerinin hepsi yalan! Bunları Penguen’e de anlatman gerek...”

“Ben de aynı şeyi isteyecektim,” dedi çocukların yanına gelmiş olan öğretmen.

Oscar ayağa kalkamayacak kadar halsizdi ve tek sözcük bile söyleyemedi. Öğretmen ona öfkeyle baktı.

“Yardım edin de ayağa kalksın,” dedi diğer öğrencilerine. “Sonra da revire gitsin. Eğer bana anlatılanlar doğruysa, bu sefer gerçekten de sınırı aştın, Pill.”

Bay Penguen hiç beklemeden arkasını döndü. Jeremy öfkeyle ayağa kalktı.

“Ama... Buna izin veremezsin! Moss denen o serserinin kurban rolü oynamasına göz yumamazsın! Neden hiçbir şey söylemedin?”

Oscar yanıt vermedi. Tilla’nın vücudunun içine girmek üzere suyun altında gözden kaybolduğunu nasıl açıklayabilirdi? Medicus’ların tam bir gizlilik içinde hareket etmeleri gerekiyordu. Hem zaten her şeyi anlatacak olsaydı bile ona kim inanırdı ki?

Oscar sonunda Barth’a tutunarak ayağa kalktı. Tilla iki yanına iki öğretmen geçmiş olarak cankurtaranların merkezine doğru güçlkle yürüyordu. Moss ve yandaşlarıysa sırtlarını bir duvara dayamış, yüzlerinde hoşnut birer gülümsemeyle kışkırtıcı bir biçimde Oscar’ı süzüyorlardı.

Kendisine soru sorulduğunda belki de Tilla gerçeği açığa çıkaracaktı. O zamana kadar Oscar kızı neredeyse öldürecek

olan kişi olarak görülecekti. Tilla'nın gözündeysen onu kurtarmay başaramamış kişi olacaktı...

Sırılsıklam saçlarını karıştırarak iç geçirdi. Doğrusu dönem şahane başlamıştı.

çılgın bir umut

Ertesi hafta içinde Oscar, başlarda biraz incinmiş olsa bile sonradan bu olayları unutmayı başarmıştı. Her ne kadar Tilla zihninde (ama kendisine sorulursa kalbinde değil) özel bir yer işgal ediyor olsa da, onun ikinci Evren'ine kendisini bir kahraman olarak görmesi için girmemişti. Onu kurtardığı için mutluydu elbette ama aynı zamanda Medicus güçlerini sağlık için kullanabilmiş olmasına da seviniyordu. Birliğin en başta gelen görevi buydu ve bu görevi yerine getirebilmiş olduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Medicus olabilmek için gereken bu uzun eğitim dönemini sonuna kadar götürmeye karar verdiğinden bu yana ilk defa, kendi kendine gizlice söz vermiş olduğu üzere, babasının bıraktığı meşaleyi devralmış olduğunu hissetmişti.

Gölde yaşananları unutabilmiş olmasının bir nedeni de, hafta başından itibaren her gün bisikletle Blue Park'a giderek Cumides Circle'daki arkadaşlarıyla buluşmasıydı. Kimi zaman bu buluşmalar yalnızca birkaç dakika sürüyordu ama o, bu kısa anlarda bir önceki yıl arkadaşlarıyla paylaşmış olduğu bütün önemli

olayların tadını bulabiliyordu. Valentine ve Lawrence da, günün sonunda arkadaşlarının bisikletiyle oradan geçişini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Kimi zaman bu gezilerde Oscar'a Ayden ya da Jeremy de eşlik ediyor, hep birlikte Cumides Circle'ın bahçesinde bir yandan Cherie'nin hazırladığı ikindi kahvaltısından kaçarken bir yandan da eğleniyorlardı. Jeremy, yeni şeyler denemeyi severdi ve Oscar da arkadaşına sağlam bir şaka yapma fırsatını kaçırmak istemediğinden onu uyarmamıştı ve Jeremy kendini iyi niyetli aşçı kadının ikramına bırakmıştı. Ancak gülmekten yerlere yatan iki genç Medicus'un karşısında, soğan ve somon füme aromalı sıcak çikolatanın tadına baktıktan sonra o da bir daha ikindi vaktinde Cherie ile karşılaşmamaya özen göstermeye başlamıştı.

Perşembe günü Oscar, bütün hafta boyunca yaptığı gibi Moss'la karşılaşmamaya özen göstererek okuldan erken çıkmayı başarmıştı. Pazartesi günü Tilla olayın içyüzünü açığa çıkardıktan sonra Moss'a sert bir ceza verilmişti. İki gün okuldan uzaklaştırılmış, dönüşü içinse birçok ödev verilmişti. Moss bu cezadan en iyi şekilde yararlanmayı bilmiş ve o iki özgür gününü ders saatleri çıkışında Oscar'ı gözetleyip taciz ederek geçirmişti.

"Bakalım ikinci Evren'e birlikte girdiğimiz zaman da işin içinden bu kadar kolay sıyrılabilir misin, Pill?" diye fısıldamıştı diğer öğrenciler yaklaşırken. "Seni koruması için Penguen ya da eteklerinin altına saklanabilmen için annen yanında olmayacak."

Oscar omuz silkmıştı.

"İyi öyleyse, vücut içinde görüşmek üzere! Tabii eğer girmeyi başarabilirsen..."

Aralarındaki gerilim günden güne yükseliyordu ve Oscar tartışmanın kavgaya dönüşmesi için birkaç sözcüğün yeterli olacağını hissediyordu. Oysa her ne pahasına olursa olsun kavgadan

kaçınmalıydı çünkü derslerden sonra okulda cezaya kalmak hiç işine gelmezdi. Cumides Circle'ın kapıları ona yeniden açıldığından bu yana iki hafta geçmişti ve Alistair artık her an büyük günün geldiğini haber verebilirdi. Böyle bir durumda kendini dersler bittikten sonra sınıfın içinde, öğretmeninin bakışları altında, Moss ve kışkırtmalarının iki sıra önünde bulması söz konusu bile olamazdı...

Bisikletine atlayıp Cumides Circle'ın yolunu tutmaya hazırlanıyordu ki birinin seslendiğini duydu.

“Merhaba, Oscar!”

Diken diken saçları epey hırpani görünen, zayıf bir genç adam hemen yanı başında bir ağaca sırtını yaslamış duruyordu.

“Alistair!” diye bağırdı Oscar hem sevinç hem de şaşkınlıkla. “Ama... Burada, Babylon Heights'ta ne işiniz var? Bu mahallede oturmuyorsunuz ki.”

“Seni görmeye geldim. Seninle konuşmaya...”

Alistair McCoolley hiç de iyi görünmüyordu; rengi solmuş, gözlerinin altı çökmüş, zayıflamıştı. Ancak Oscar'ı en çok şaşırtan sesindeki tekdüze, mekanik ton olmuştu çünkü Konsey üyesi her zaman canlı bir ruh hali içinde olur ve bu durum konuşmasına da yansırı. Nedense şimdi çok bitkin görünüyordu. Geçirdiği kazanın etkilerini üzerinden atamamış olmalıydı.

“O adam size arabasıyla çarptığından bu yana, daha iyi misiniz?”

“Evet, biraz daha iyiyim. Yalnızca... Biraz daha uykuya ihtiyacım var, hepsi bu,” dedi Alistair gömleğinin bir ucunu buruşuk pantolonunun içinden çekip çıkararak. “Peki ya sen, kendini

iki krallığın Evren’inde bir maceraya atılmaya hazır hissediyor musun?”

“Kesinlikle!” dedi Oscar heyecandan gözleri parıldayarak. “Eğer isterseniz hemen şimdi yola çıkabilirim.”

Alistair başını sallamakla yetindi. Oscar coşkusunun biraz azaldığını hissetti. Alistair’i Konsey’de ilk gördüğünden beri onun tutkulu söylevlerini ve enerjisini sevmiştir. Bugünse en hafif deyişle, iyi gününde olmadığı söylenebilirdi. Hem içten hem dıştan âdeta sönmüş gibiydi.

“Hayır,” dedi sonunda Konsey üyesi. “Birkaç gün sonra hepinizi bir arada göreceğim ve doğru zamana birlikte karar vereceğiz. Ama seni bu kadar hevesli görmek hoşuma gitti. Bu, insana zevk veriyor,” dedi keyifsiz bir şekilde.

Oscar ne yanıt vereceğini bilemedi. Konsey üyesinin herhangi bir zevk duyduğuna dair en küçük bir belirti yoktu. Tam tersine dalgın ve mesafeli görünüyordu.

Alistair biraz daha neşeli olarak sessizliği bozdu.

“Eğer istersen yolun bir kısmı boyunca birlikte ilerleyelim. Evine mi gidiyorsun?”

“Cumides Circle’a gidiyorum.”

Alistair, buna canı sıkılmış gibi göründü. Genç Medicus onun sıkıntısının nedenini tahmin edebiliyordu. Büyük Üstat’ın kendisini bu halde görmesini istemiyor olmalıydı. Belki de Jerry’nin tavsiyesini dinlemeyip kazayı ondan saklamıştı.

“Her neyse,” diye ekledi Konsey üyesi, “yakında birlikte çalışacağımız için mutlu olduğumu sana söylemek istemişim.” Devam etmeden önce bir an duraksadı. “Eğer sen de baban kadar iyiysen yolculuğumuz çok iyi geçecek demektir.”

Oscar'ın yüzü yeniden güldü.

“Umarım,” dedi. “Onu tanır mıydınız?”

Alistair bir anda canlanmış gibi doğruldu. Gözleri biraz daha parlıyordu.

“Hayır, ne yazık ki tanışamadım. Ama Birliğin doğuşundan bu yana Konsey'in en genç üyesi olması ve kazandığı bütün başarılarla ilgili övgüleri çok duydum. Bunları sen de biliyorsun, değil mi?”

Oscar başıyla onayladı.

“Sanırım senin için durum daha da kötü olmalı. Ne de olsa o senin baban ama sen onu hiç tanıyamadın.”

Oscar karşılık vermedi. Babasının ölümünden söz etmeyi hiç sevmediği gibi onu hiç tanımamış olduğunu söylemek zorunda kalmaktan da nefret ediyordu. Bulabildiği her yolla, gerek annesinin anlattıklarıyla, gerekse bir fotoğraf aracılığıyla babasına yakınlaşmaya önem veriyordu ve bu konulardan söz edince babasından uzaklaşıyormuş gibi hissediyordu. Bu bakımdan ablasından çok farklıydı. Babaları gittiğinde Violette bir yaşındaydı ama konuşmaya ve konuşulanları anlamaya başladığından beri hiç kimseye asla Vitali'nin ölümünden söz etmemişti.

“Ben de,” dedi Alistair, “ben de babamı kaybettim ve bu bana çok acı verdi. Bu yüzden neler hissettiğini anladığımı düşünüyorum.”

Oscar başını ona doğru çevirdi. Şimdi ne diye böyle üzücü şeylerden söz ediyordu ki? Oysa kendisi bunlardan çok, yaklaşmakta olan geziden, yeni bir Evren keşfetmenin heyecanından ya da orada kendilerini beklemekte olan tehlikelerden söz etmeyi tercih ederdi.

Kırmızı ışıkta durdular ve Konsey üyesi şaşırtıcı bir şekilde, gelip giden araçlara neredeyse hiç bakmaksızın kendini caddeye attı. *Araba altında kalmasına şaşmamalı*, diye geçirdi içinden Oscar, adamın kazadan ders almamış olmasına şaşırarak.

“Bazen,” dedi sağına soluna hiç aldırmadan dümdüz yürüyen Alistair, “insan içinden, keşke birileri şu Zümrüt Tablet’i bulsa da şu meşhur Evrensel Deva’yı kullanarak ölmüşleri geri getirebilsek diyor...”

Oscar duyduklarına şaşırarak durdu.

“Zümrüt Tablet mi? O da nedir?”

Alistair başını salladı.

“Kusura bakma, kendi kendime konuşuyordum. Bunu sana hiç... Neyse, bazı günler benim her söylediğimi dinlemesen daha iyi olur.”

“Ama ben dinlemek istiyorum. Lütfen bana şu Tablet’ten söz edin.”

Kalbi hızla çarpıyordu. Son bir yıl içinde öyle çok şey öğrenmiş, Medicus’ların olağanüstü dünyasına girdiğinden ve kendi güçlerini keşfetmeye başladığından beri öyle şeylere tanık olmuştu ki artık en mantıksız gelen şeylerin bile gerçekten var olabileceğine inanıyordu. Violette’in en uçuk fikirlerini bile eskisinden daha kabul edilebilir görüyordu. İşte bu yüzden Alistair’in söyledikleri onun için çok büyük bir önem taşıyordu. Bu nedenle ısrar etti.

“Biraz önce söylediğiniz şeyi tekrar edebilir misiniz lütfen?”

Alistair sinirlendi.

“Beni dinleme dedim, değil mi? Bu konuyu unut ve bir daha hiç konuşmayalım!”

Oscar susup Konsey üyesinin yanından yürümeye devam etti. Adamın yüzündeki ifade ona hayret verici derecede sert ve kapalı geliyordu. Son zamanlarda öğrendiği şeylerden biri de buydu: En güler yüzlü ve dost canlısı görünen insanlar bile bir anda tavrı değiştirebiliyorlardı. Bunu çocuklarda eskiden beri görürdü ama yakın zamanda yetişkinlerde de fark etmeye başlamıştı.

Cumides Circle'a birkaç sokak kala Alistair aniden bir binanın önünde durdu ve endişeyle eve baktı.

"Yollarımız burada ayrılıyor," dedi daha sıcak bir ses tonuyla.

Tam gidecekken Oscar onu tuttu.

"Alistair!"

Konsey üyesi ona doğru döndü.

"Ne zaman gideceğiz..." Sesini alçalttı ve "...ikinci Evren'e yani?" diye ekledi.

"Sabırlı ol," diye yanıtladı Alistair. "Yakında gideceğiz, çok yakında."

Bu sözleri söyledikten sonra bu güzel akşamda kaldırımları dolduran insanların arasına karışarak gözden kayboldu.

Oscar o gittikten sonra uzunca bir süre düşüncelere dalmış bir halde olduğu yerde kalakaldı. "Bu konuyu unut" demişti Konsey üyesi ama nasıl unutabilirdi ki? Medicus'lara ve onların gücüne sonsuz bir güven duyuyordu (ki bu da boş yere değildi) ve eğer Yüksek Konsey'in üyesi olan, en parlak Medicus'lardan biri ona insanları hayata döndürebilen bir tableten söz ederse, bunu unutması nasıl mümkün olabilirdi?

İçinde doğan çılgın bir umut olduğunu hissediyordu ve bu konuyu unutmaya kesinlikle niyeti yoktu...

Cumides Circle'a uğramaktansa Oscar tek başına kalıp düşünmeyi tercih etti ve doğruca Babylon Heights'ın yolunu tuttu. Sakinliğe ve huzura ihtiyacı olduğunda Bay Tin'in çamaşırvhanesinin kendisine her zaman sessiz ve gözlerden uzak bir sığınak sağlayacağını biliyordu. Bay Tin yeryüzünün en az konuşan insanıydı ve onun temizlik kokan kuştüyü sepetleri her türlü koltuktan daha yumuşaktı.

Zihni düşüncelerle dolu bir halde eve döndüğünde annesi henüz işten gelmemişti. Herhalde yine tam çıkacağı sırada o sevimsiz patronu kendisine bir iş yıkmıştı. Geldhof, sıksa, kaypak, kendiyle barışık olmayan ve çalışanlarına kötü davranan bir adamdı. En büyük eğlencesi ise onun acımasızlıklarına sesini bile çıkarmadan boyun eğen zavallı Celia'ya eziyet etmektir. Genç kadın bazen buna dayanmakta çok zorlanıyordu ama ne zaman ona karşı gelse adam daha da kötü davranmaya başlıyordu. Üstelik Celia işini kaybetmeyi göze alamıyordu. Hem kendisinin hem de çocuklarının özgürlüğü için bu bedeli ödemeye katlanıyordu. Vitali'nin ölümünden sonra uzun süre annesinin yardımlarıyla geçinmişti ama onun otoritesi ve iğnelemeleri de tam bir işkenneydi. Bu yüzden kompleksli ve hırçın bir patrona boyun eğerek bile olsa, kendi parasını kazanmaya karar vermişti.

Oscar merdivenin basamaklarını çiftler çiftler çıkararak Violette'in odasının önüne geldi.

On dört yaşındaki genç kız zamanının büyük bölümünü kendi dünyasında geçiriyordu. Oscar kapıyı vurdu ancak ablasından yanıt gelmeyince (ki bu çok normaldi) içeri girdi.

Violette boş bir sayfaya dalıp gitmişti. Oscar tuhaf binlerce nesnenin ortasında sırtını duvara dayayarak yere oturdu.

"Violette?"

“Hı?”

“Rahatsız ediyor muyum?”

“Hayır. Okuyorum.”

“Bu kâğıt boş ama,” diye şansını denedi Oscar.

“Biliyorum,” dedi genç kız kâğıdı katlayıp bir kenara koyarak. “Kendi kafamda yazdığım öyküleri okuyorum. Boş bir sayfa üzerinde daha kolay oluyor.”

“Peki neden gerçekten yazmıyorsun?”

“Çok uzun,” diye yanıtladı Violette. “Hem sürekli değişiyor.”

Oscar fazla üstelemeden kafasını meşgul eden konuya girdi.

“Babamı hatırlıyor musun?”

Genç kız bir an duraksadı, sonra da masanın üzerinden aldığı rastgele bir kitabı açtı.

Oscar ayağa kalktı ve gidip onun yanına oturdu. Kitabı ellerinden aldı ve gözlerinin içine bakmaya çalıştı. Başlarda Celia’nın, daha sonraları Oscar’ın bütün girişimlerine karşın Violette babası hakkında kimseyle konuşmamıştı. Hiçbir zaman! Yıllardır ilk defa Oscar onun kendi dünyasına kaçıp gizlenmesine boyun eğmedi.

“En azından sen onu gördün,” dedi usulca.

Violette başını kaldırdı ve şarkı söylemeye başladı.

Somewhere, over the rainbow,

Skies are blue,

And the dreams that you dare to dream really do come true.¹

1

(İng.) Gökkuşağının ötesinde bir yerlerde

Gökyüzü mavidir

Ve orada kurmaya cüret ettiğin bütün düşler gerçekleşir.

(Over the Rainbow - Söz: E.Y. Harburg, Müzik: Harold Arlen, 1939) (ç.n.)

Oscar iç geçirdi ve tam ayağa kalkacaktı ki, “Bu o,” dedi kız, “Babam.”

“Kim?”

“Oz Büyücüsü! Bilirsin, filmde Dorothy şarkı söylüyor ve harika bir dünya bulmak istiyor. O böyle bir dünyanın var olduğunu biliyor ama hiç kimse ona inanmıyor. Oraya gidince de büyücüyle tanışıyor ve büyücü herkese düşlerini gerçekleştirmeyi vaat ediyor. Korkuluk zeki olabilmek için kafasının içine saman yerine beyin istiyor, teneke adam gerçek bir kalp istiyor, aslansa cesur olmayı... En sonunda büyücü onlara hepsinin aradıkları şeyin aslında kendi içlerinde olduğunu söylüyor. Tek yapmamız gereken, kendi içimize bakmayı bilmek çünkü aradığımız her şey aslında orada,” dedi önce başını sonra da kalbini okşayarak.

Ardından sanki devamı gökyüzünde yazılıymış gibi pencereden dışarı baktı.

“Babamın yüzünü hiç hatırlamıyorum,” dedi cılız bir sesle. “Ama benim için o Oz Büyücüsü’ne benziyor. Bazı geceler beni ziyarete geliyor ve bana eksikliğini duyduğum şeyin içimde olduğunu ve kendi içime bakmam gerektiğini söylüyor. Ben de bu yüzden elimden geldiğince kendi içime gidiyorum. İşte hepsi bu.”

Kardeşine baktı. İfadesi ciddiydi ama üzgün değildi ve ilk defa on dört yaşından daha büyükmüş gibi duruyordu. Oscar koşarak odadan çıktı ve biraz sonra her zaman başucunda tuttuğu fotoğraf albümüyle geri geldi. Albümden Violette’in doğumundan hemen sonra ve Oscar’ın doğumundan bir süre önce çekilmiş olan, Vitali’nin, belirgin şekilde hamile olan Celia’nın ve bebek arabası içindeki Violette’in olduğu fotoğrafı çıkardı. Fotoğrafı ablasına uzattı ancak o bir kere bile bakmadan fotoğrafı eliyle usulca geri itti.

“Oz Büyücüsü bana yeter,” dedi genç kız. “Daha fazlasını istemiyorum.”

Oscar başını eğdi. O babasının ölümünden sonra doğmuştu. Onun daha fazlasına ihtiyacı vardı. Şu anda ablasına bir hayal kahramanından daha fazlasını sunabilmeyi ne çok isterdi.

Ayağa kalkıp sessizce odadan çıktı.

Bir yerlerde, belki bu dünyada belki de başka bir yerde bir tablet, demek istediği şeyi ona verebilecekti.

Onu bulacaktı.

Celia odasının kapısını sessizce kapadı ve sırtını duvara yaslayarak gözlerini yumdu.

Eve yeni gelmiş ve çocuklarının yanına gitmek üzereyken istemeden onların konuşmalarını duymuştu.

Yanaklarından aşağı akmasına bir türlü engel olamadığı yaşları elinin tersiyle silerken duvarın arka tarafından kızının, büyücünün şarkısını söylemeye başladığını duydu.

Somewhere over the rainbow,

Bluebirds fly,

Birds fly over the rainbow,

*Why, then, oh why can't I?*²

2 (İng.) Gökkuşağının ötesinde bir yerlerde,
Uçuyor mavi kuşlar,
Kuşlar gökkuşağının ötesine uçabiliyor,
O halde neden uçamayayım ben de?(ç.n.)

leonid

“Oscar, kalkma saati geldi, canım...”

Oscar gözlerini güçlükle açtı. Bu yılın lanetli olduğu artık kesindi. Cumartesi günü bile sabah keyfine izin yoktu. Annesi ısrarcıydı.

“Dışarıda seni bekleyenler var. Bence pişman olmayacaksın.”

Oscar annesini iyi tanıyordu. Bu kadar direttiğine göre sonunda mutlaka haklı çıkacaktı. Öte yandan amacına ulaşabilmek için her şeyi yapması da mümkündü. Bu durumda acaba ona inanmalı mıydı, yoksa oyuna mı getiriliyordu? Nasılsa kendisine söyleneni yapmadıkça rahat uyuyamayacaktı.

Ne demek istediğini tam olarak anlayamadan annesinin sözlerini tekrarladı. “Dışarıda seni bekleyenler var.” Sonra da pencereye doğru yaklaştı ve dışarıda gördükleri onu tamamen uyandırdı. Yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle dönüp annesine baktı ve hemen banyoya koştu.

Birkaç dakika sonra beline bir havlu sarılmış olarak üzerinden sular damlaya damlaya banyodan çıktı ve dolabına koşturdu.

Ablasının giyindiği gibi rengine, biçimine bakmadan eline ne geçtiyse üzerine geçirdi ve peleriniyle kemerini de alarak koş a koş a merdivenlerden aşağı indi.

Hızla sokak kapısını açtı. Jerry, Bay Brave'in limuzinin önünde kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Onu Cumides Circle'a götürmeye geldiklerine göre bu büyük olasılıkla ikinci Evren'e büyük yolculuğun bugün olacağı anlamına geliyordu!

Annesi ona içi neredeyse dikişleri patlayacak kadar doldurulmuş olan sırt çantasını uzattı.

"Bunlar sana bir ay yeter," dedi oğlundan önce davranıp onunla dalga geçerek. "Yarın akşam gelip seni alacağım, tamam mı? İyi yolculuklar, canım!"

Eğilip oğlunu yanaklarından öptü ve "Seninle gurur duyuyorum, hem de çok. Eminim o da duyuyordur," diye fısıldadı.

Oscar bahçe kapısına koştu. Tam limuzine binmek üzereyken başını kaldırdı. Violette odasının penceresinden ona el salladı ve o da arabaya binip gözden kayboldu.

Oscar Cumides Circle'a vardığında, Bones'un çantasını almasına bile fırsat bırakmadan koşarak basamakları tırmandı. Birinci katın halısının önüne gelince yavaşladı çünkü bu halının, üzerinde koşulduğu zaman dalgalanmaya başlayarak insanları düşürmek gibi sinir bozucu bir huyu vardı. Önünden geçerken Selenia'nın büstünü selamlayarak sağdaki koridora saptı ve son kapının önüne kadar ilerledi. Kapının üzerindeki levhaya kazılı ismi biliyordu: *Alfred Bowden*. Kendinden emin bir şekilde bir önceki yıl kendisine ait olan odaya ve temizlenip havalandırılmış yatağının yapılmış olduğunu ve bıraktığı birkaç parça eşyanın

da yerli yerinde durduğunu görünce mutlu oldu. Ancak her şeyden çok, kendisini sabırsızlıkla bekleyen arkadaşlarını odada bulduğuna sevindi.

Bir hafta sonunu daha birlikte ancak bu sefer Medicus'ların Büyük Üstadı'nın evinde geçirecek olmanın sevincini paylaştıktan sonra Oscar, Lawrence ile Valentine'e, Alistair ile aralarında geçen tuhaf konuşmayı anlattı.

"Zümrüt Tablet mi? Adının bu olduğundan emin misin?" diye sordu Lawrence.

"Kesinlikle," dedi Oscar. "Alistair bu konuda yalnızca birkaç sözcük söyledi. Karıştırmam mümkün değil.

"Böyle bir şeyi hiç duymadım," diye itiraf etti böyle bir durumda bulunmaktan nefret eden Lawrence. "Ama hemen bilgi edinirim," diye de ekledi.

"Ben de hiç duymadım. Ne burada, ne de Evrenler Arası Büyük Ağ'da. Alistair başka neler söyledi?" diye sordu Valentine.

"Bir de karmaşık bir şey, Evren'in *reva'sı* mı ne öyle bir şey işte... Hangi Evren'i kastettiğini anlayamadım. Her neyse, o da bu Tablet ile ilgili bir şeydi ve eğer yanlış anlamadıysam bu Tablet'in ölmüşleri yaşama döndürmek gibi bir gücü varmış!"

Lawrence aklına yatmayan bir şey olduğunda çoğunlukla yaptığı gibi karnını kaşıdı. Her şeyin apaçık olmasını ve çürütülemez kanıtlarla sabit hale getirilmesini sevdiğinden, Oscar'ın söylediği şey ona mantıklı gelmiyordu.

"Ölüleri diriltmek mi? Bu gerçek olamaz," dedi. "Buna olsa olsa Violette inanır."

“Bir yıl öncesine kadar bir vücudun içine girebilmenin mümkün olabileceğine de inanmıyordum,” diye karşılık verdi Oscar. “Ama işte...”

Oscar’dan daha maceraperest olan ve her şeye gözü kapalı atlayan Valentine bile bu konuda temkinliydi.

“Bir şeylere kalkışmadan önce biraz bilgi edinsek daha iyi olabilir, ne dersin?”

Genç Medicus hayretle kızın yüzüne bakakaldı. Ondan coşku beklerken şüphe duvarına çarpmıştı. Çaresizce başını eğdi.

“Böyle söylüyorum çünkü aklında neler olduğunu tahmin edebiliyorum,” diye devam etti kız. “Kendini hayallere kaptırıp sonra her şeyin bir efsaneden ibaret olduğu ortaya çıkar ve bir sonuç elde edemezsen, hayal kırıklığına uğramanı istemeyiz. Ama bu konuyu araştıracağız,” diye de ekledi heyecanla. “Söz veriyorum!”

Konuşmaları yarıda kaldı çünkü Bones kapıyı açmıştı.

“Bekleniyorsunuz,” diye duyurdu Oscar’a.

Genç Medicus bir anda her şeyi unutarak ayağa fırladı. Kâhya onu tuttu.

“Pelerininiz ve kemerinizle birlikte,” diye uyardı.

Bones’un yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Bu o kadar seyrek görülen bir şeydi ki herkesin dikkatini çekti. Valentine alkışlamaya başlayınca kâhya onu bir omuz silkmeyele susturdu.

“Ah, Bones, gülümsediniz ama! Bunu da kutlamayacak mıyız yani?”

Oscar hole indiğinde küçük bir grup Alistair'in çevresini sarmıştı. Dört çocuk da oradaydı ve Moss dışında hepsi dikkatle onu dinliyorlardı. Alistair bu sabah tam formunda gibiydi. Yüzünün rengi daha düzgündü, dinlenmiş görünüyordu ve Oscar onda ilk karşılaşmalarındaki coşkuyu yeniden buldu.

"Ah, son çiçeği burnunda Medicus'umuz da gelmiş! Günaydın Oscar," diye seslendi neşeyle. "Hazır mısınız?"

Oscar başıyla onayladı.

"Mükemmel," dedi Konsey üyesi sevinçle. "Öyleyse artık tamamız ve size bir yığın açıklama yapmaktansa hiç zaman kaybetmeden yola koyulalım diyorum. Bir randevumuz var."

"Sonunda," diye homurdandı Sigismond'un heykeline dirseğini dayamış olan Moss. "Burada sıkıntıdan patlayacaktık..."

Heykelin sarsılmasıyla birlikte çocuk irkildi ve oradan uzaklaştı. Bunu bir tek Oscar görmüştü ve gülmeye başladı. Moss yüzünde tehditkâr bir ifadeyle ona yaklaştı.

"Bir sorun mu var, Pill?"

"Benim yok ama sanırım senin Sigismond'la bir sorunun var."

Alistair iki çocuğun arasına geçerek onları kapıya doğru götürdü. Gözlerini üzerlerinden hiç ayırmıyordu.

"Durun! Bizi bekleyin!"

Hepsi arkalarına döndüler. Valentine ve Lawrence omuzlarında birer sırt çantasıyla koşarak merdivenleri iniyorlardı.

"Biz de sizinle geliyoruz," diye bildirdi kız, Konsey üyesinin karşısına dikilerek.

"Olmaz," diye yanıtladı Alistair. "Hem zaten bu, genç Medicus'lar için bir eğitim gezisi, rehberli turist gezisi değil!"

Lawrence araya girdi.

“Lütfen bizi de götürün, Bay McCooley. Eminim ki çok işinize yararız!”

Alistair eğlenmiş gibi üzerlerine doğru eğildi.

“İşimize mi yarayacaksınız? İyi ama siz ikiniz benim ne işime yarayabilirsiniz ki?”

“Size hatırlatmak isterim ki biz iç dünyalardan geliyoruz,” dedi Lawrence her zamanki yaşlı profesör edasıyla, “ve bu yüzden de oraları avucumuzun içi gibi biliriz.”

Sonra da desteğini almak için Valentine’e doğru döndü.

“Evet, evet, elbette, avucumuzun içi gibi,” diye doğruladı küçük kız.

“Peki ne zamandan beridir bir Hepatolia’lı ikinci Evren’in uzmanı sayılıyor?”

“Şey... ben... iki krallıkla ilgili çok şey okudum,” diye itiraf etti Lawrence. “Yararlı olabilirim...”

“Benim de,” diye ekledi Valentine, “iki krallığın EABA’sında çalışan çok şirin iki kuzenim var. Gerçi Globull’arının en son model olduğunu söyleyemem, hatta yanılmıyorsa hâlâ benzinle çalışıyorlar ama araçlarını bana ödünç verirlerse bir yerden bir yere kolaylıkla gidebiliriz!”

“Teşekkürler,” diye yanıtladı Alistair. “Ama çırağlarımı ikinci Evren’in anıtlarını görmek üzere Globul ile gezintiye çıkarmaktan başka planlarım var. Her neyse çocuklar, artık...”

Valentine cümlesini tamamlamasına bile fırsat vermeden kendini Alistair’in kollarına bırakarak gözyaşlarına boğuldu.

“Haaaaaymır!” diye haykırdı tiyatronun en büyük aktrislerine yaraşır hıçkırıkların arasından. “Size yalvarıyorum, beni burada bırakmayın. Burada bana işkence ediliyor! Tepeden tırnağa siyahlar giymiş, kafasının tepesinde hiç saç olmayan, ölümüne hüzünlü bir adam bana parkelere basarken zorla galoş giydiriyor. Güler yüzlü, temizlik hastası bir aşçı kadın odamı toplattırıp her gün duş aldırıyor bana. Yeter artık, dayanamıyorum, kurtarın beni!”

Merdivenin son basamağında duran Bones gözlerini devirdi ve görünüşe bakılırsa yüzünde bir kez daha gülümseme belirdi. Ayden, Oscar ve iki kız güldüler, Moss ise olan bitenle hiç ilgilenmeden tırnaklarını düzeltmeye devam etti.

Birden, kalın bir ses, gözyaşlarını akıtmak için kendini zorlamakta olan Valentine’in hıçkırıklarını bastırdı.

“Kusura bakma küçük hanım ama ne yazık ki evimde maruz kaldığın bütün bu kötü muamele bir süre daha devam edecek. Her ikiniz de burada kalıyorsunuz!”

Bay Brave onlara doğru yaklaşınca herkes etkilenmiş gibi sustu.

“Demek burada bu kadar mutsuzsunuz?”

Hepatology’ya gönderilme olasılığıyla dehşete kapılan Lawrence hemen araya girdi.

“Hiç de değil efendim, hiç de değil. O burada çok ama çok mutlu. Değil mi Valentine? Söylediklerinin tek sözcüğünde bile ciddi değildi. Zaten çoğu zaman,” diye ekledi arkadaşına sert bir bakış fırlatarak, “hiç düşünmeden konuşuyor. Yoksa Cumides Circle’a bayılıyor. Değil mi Valentine? Söylesene, Cumides Circle’a bayılmıyor musun sen? Hayır, sizi temin ederim buradaki yaşamından öylesine hoşnut ki bunu size söylemeye bile cesaret edemiyor. Hem üstelik yarından itibaren günde tam iki kere duş

almaya başlayacak. Bir tanesi de buz gibi soğuk olacak ki aklı başına gelsin...”

Valentine, Büyük Üstat’a burnunu kırıştırarak dudağının köşesinde beliriveren o müthiş gülümsemelerinden birini yolladı.

Büyük Üstat ikisini omuzlarından yakaladı ve Medicus’lar kafilesine döndü. “Solunum Krallığı’na ilk yolculuğunuzda başarılar dilerim. Bay McCoooley’nin size söyleyeceği her şeyi dikkatle dinleyin çünkü her ayrıntı önemlidir. Bir ekip olduğunuzu da asla aklınızdan çıkarmayın. Her biriniz bir diğerini düşünecek, onun için endişelenecek. Bize gelince,” dedi başını eğip Valentine ile Lawrence’a bakarak, “biz de hep birlikte burada kalacağız.”

“Bu koşullar altında seve seve,” dedi kız, Büyük Üstat’a alev alev yanan gözlerle bakarak.

Lawrence utancından kızarak kızı çimdikledi.

“Çıldırдың mı sen?” diye fısıldadı. “Kendine gel çabuk. O senin gibi on iki yaşında değil!”

“Ne olmuş yani?” diye fısıldadı Valentine dalgınca saç ör-gülerinden biriyle oynayarak. “Her zaman olgun erkeklere karşı zaafım olmuştur zaten...”

“Olgunmuş! Neredeyse deden yaşında!”

Oscar yanlarına geldi.

“Orada fazla kalmayacağım,” dedi arkadaşlarının içini rahatlatmak için. Sonra da eğilip, “Ayrıca güzel bir Kupa’yla geri döneceğim. Bu arada sizler burada benim çok işime yarayabilirsiniz...” diye fısıldadı.

Her iki çocuk da onun neden bahsettiğini anlamışlardı ve başlarını sallayarak anlaşıldığını işaret ettiler.

“Dikkatli ol,” diye uyardı onu Lawrence gözlerini Moss’tan ayırmadan. “Asıl büyük tehlike Evren’in içinden gelmeyebilir...”

Beş çocuk Alistair’in arkasından gözden kaybolurlarken Lawrence ile Valentine ise çantaları ayaklarının dibinde holde kalakaldılar. Bay Brave onları avutmak istedi.

“Çok yakında dönecekler. Hem unutmayın ki arkadaşınızın başının çaresine tek başına bakabilmeyi öğrenmesi gerekiyor.”

Birkaç basamak çıktıktan sonra duraksadı ve geri döndü. “İleride siz de onunla birlikte gideceksiniz, hem de tahmin ettiğinizden bile daha uzağa. Ama şimdi her ikiniz de derslerinizin başına! Eğer dış dünyada kalmayı istiyorsanız çalışmak zorundasınız!”

Jerry on beş dakikadır limuzini sürüyordu. Arka koltukta Sally dizlerini vücuduna doğru çekmiş, neredeyse uzanır gibi oturarak taşınabilir video oyunuyla oynarken Iris ise dimdik bir şekilde oturmuş pencereden dışarı bakıyordu.

“Ronan sen öne, Jerry’nin yanına otur,” diye emretmişti Alistair hep birlikte limuzine binerlerken. “Kızlar arkaya otursunlar, Ayden ile Oscar da benim arabama gelsinler.”

Moss yüzünü buruşturmuştu.

“Babamın arabasında ben hiç şoförün yanına oturmam.”

Jerry ona küçümsemeyle baktıktan sonra nezaketen açık tuttuğu ön kapıyı kapatmıştı. Bu terbiyesiz çocuk kendi başının çaresine bakabilirdi.

“Binmezsen burada kalırsın,” diye kestirip atmıştı Konsey üyesi.

Moss boyun eğmişti. Daha oturur oturmaz da *sweatshirt*'ünün başlığını saçları kısacık kesilmiş başına geçirerek diğerleriyle hiç ilgilenmemiştir.

Iris dikkatini yola vermiş olan Jerry'ye doğru eğildi.

“Arka tarafın pencerelerini açın lütfen,” dedi tiz sesiyle. “Pencereler kapalıyken araba yolculuğuna dayanamam ben.”

Jerry gözlerini yoldan ayırmadan, “Kapının üzerinde, kapı kolunun hemen yanında bir düğme var, küçük hanım.” diye karşılık verdi.

“Teşekkür ederim.”

Iris kendi tarafındaki pencereyi açtıktan sonra Sally'ye, “Her iki tarafın pencerelerinin de açık olması gerekiyor,” diye seslendi.

“Biraz bekle, oyunum bitmek üzere.”

Iris içini çekti, beş dakika sabretti ve yeniden seslendi. “Şunu açar mısın lütfen? *Dayanamıyorum...*”

Sally bir an için başını oyunundan kaldırdı. Iris dudaklarını büzerek ona tepeden baktı.

“Sen de biraz bekler misin lütfen? Ölecek değilsin ya! Teşekkür ederim.”

Iris daha fazla dayanamayarak yerinden fırladı ve video oyununu arkadaşının elinden çekip aldı.

“Hayır, daha fazla bekleyemem. Şimdi açacak mısın?”

Sonra da daha ne olduğunu bile anlayamadan kendini çelikten bir kol tarafından koltuğa yapıştırılmış olarak buldu. Soluğu kesilerek Sally'nin oyununu elinden bıraktı.

Sally ona doğru eğildi. “Eğer yine başlayacak olursan pencereyi değil kapıyı açar, seni de dışarı fırlatırım, Bayan Baş Belası! Anlaşıldı mı?”

Iris yeniden normal nefes almaya çalışırken o da oyununa geri döndü.

“Seni Bay McCooley’ye şikâyet edeceğim, kaba hayvan,” dedi kendinden daha az emin bir tavırla topuzunu düzeltirken. “Göreceksin bak! Bana elini sürmeye hakkın yok! Buna hakkın yok!”

“Neyse ne, hakkımı elde ettim işte,” diye yanıtladı Sally, Jerry’nin dikiz aynasından eğlenerek bakmasına aldırmış etmeden. “Artık susar mısın lütfen? Ben oyun oynarken birinin ciyaklamasına *dayanamıyorum...*”

Neyse ki araba çok geçmeden sakın bir banliyö mahallesinde durdu. Çocuklar peri masallarından fırlamışa benzeyen kırmızı tuğlalı ve samandan çatılı küçük bir evin kapısının önünde toplandılar. Iris elbette hiç zaman kaybetmeden Alistair’in yanına koşarak arabada maruz kaldığı “şiddet gösterisi”nden onu haberdar etti ve sonra da bunun karşılığında kıza verilecek acımasız cezayı beklemek için kollarını önünde kavuşturarak işkencecisine doğru döndü. Medicus’un kendisine kenara çekilmesini önererek bu sorunu başından savuşturduğunu görünce de hayrete düştü. Alistair bütün ekibe seslendi.

“Çocuklar, yolculuğumuz burada başlıyor. Şimdi sizi, bizleri ikinci Evren’ine kabul edecek olan kişiyle tanıştıracam. Sizden iki ricam olacak, nazik olun ve hiçbir şeye dokunmayın. Göreceğiniz gibi bu beyefendi çok sevimli ve...”

“EVİMİN ÖNÜNDE TOPLANMIŞ BU KALABALIK DA NEYİN NESİ BÖYLE?”

Beş çocuk bir insan sesinden çok yırtıcı bir hayvanın kükre-yişini andıran bu feryadı duyunca aynı anda arkalarına döndüler.

Birkaç metre ötelerinde üstünde tek bir ayırkotunun bile bulunmadığı bir çimenliğin orta yerinde askılı pantolon ve yelek giymiş, şişman, yaşlı bir adam yumrukları belinde onlara bakı-yordu. Çengel şeklindeki burnu, delici bakışlı küçük gözleri ve fırça gibi gür kaşlarıyla oldukça öfkeli görünüyordu. Âdeta kızgın bir hacıyatmazı andırıyordu. Ayden geriye doğru bir adım attı ve adam onun bu hareketini fark etti.

“Sen,” diye haykırdı titreyen işaret parmağını genç Medicus’a doğru uzatarak. “Daha vücudun içine bile girmeden geri adım atıyorsan işin bitmiş demektir! Yanınızda bir tavuk sürüsü ge-tirmişsiniz, Bay McCoooley! Kutlarım!”

Alistair ileri doğru atıldı ve tahta bahçe kapısının üzerinden atlayarak adama elini uzattı.

“Sevgili Leonid, nasılsınız?

“Söylesenize, bu yaşa kadar size kapı açmayı öğretten olmadı mı? Umarım veletleriniz sizden daha görgülüdür.”

Alistair eski yerine dönüp bahçe kapısını açarak Leonid’i yeniden selamladı, adam da elini gevşekçe ona uzattı.

“Aklıma gelmişken, kaç kişiler bunlar?”

“Beş,” diye yanıtladı Alistair.

“Beş mi? Ama bana üç çocuk olacak demiştiniz. Biliyorsunuz ki fazla kalabalık olmaları hoşuma gitmiyor.”

“İkisi sonradan eklendi,” diye açıkladı Alistair. “Ama harika çocuklardırlar. Hiç merak etmeyin, içinizde çok uslu duracaklar.”

Leonid sorgulayan bakışlarla hepsini teker teker inceledi. Oscar ve Ayden güvensizce birbirlerine baktılar. Alistair’in “sevimli beyefendi” anlayışı doğrusu biraz tuhaftı. Iris de dimdik olmuştu. Herhalde kendisi kadar otoriter ve baş belası birini görür görmez tanımış olmalıydı. Moss eve küçümseyerek bakıyordu, Sally ise bir an için başını oyunundan kaldırıp adama fazla etkilenmemiş gözlerle baktı.

“Çocuklar, sizi Bay Leonid Smith ile tanıştırayım. Kendisi rahmetli Bayan Lydia Smith’in eşi ve aynı zamanda Leonella ve Leonard Smith’in de babaları olur. Leonard tıpkı bir zamanlar annesinin olduğu gibi herkes tarafından takdir edilen bir Medicus’tur. Leonella ile babası ise Birlik’in üyeleri değildirler. Buna karşın Bay Smith, uzun yıllardır gelenek olduğu üzere genç Medicus’lara çıraklıkları sırasında kapılarını açarak eylemlerimizi destekleme inceliğini göstermektedir. Hem evinin, hem de vücudunun kapılarını...”

“Susun,” diye araya girdi yaşlı adam komşusuyla aralarındaki çite bakarak. “Nerede olduğunuzu sanıyorsunuz siz? Burada yerin kulağı vardır! Bay Brave’in anlattığından bile daha dikkatsiz çıktınız siz! İçeri gelin. Ayakkabılarınızı da dışarıda, sundurmanın altında bırakın.”

Moss bile Leonid’in emirlerine karşı gelmeye cesaret edemedi ve ayakkabılarını çıkardı.

Yepyeni bir bozuk para gibi gıcır gıcır parlayan, cila kokulu bir salona girdiler. Ne bibloların, ne duvarları süsleyen av kupalarının ne şöminenin ne de kapıların üzerinde tek bir toz zerresi bile

yoktu; örtülse kanepelerin kolları üzerinde titizlikle katlanmıştı. Leonid salonun öbür ucuna geçip tekerlekli ve yuvarlak küçük bir masadan kendine bir kadeh viski doldurdu ve bir dikişte içti. Alistair grubunu çoraplarıyla kapı eşiğinde tutmuş, içeri girmek için bütün dikkatiyle evin sahibinden yeşil ışık bekliyordu.

Leonid sabah aperiatifinin verdiği neşeyle onlara doğru döndü.

“Ne yapıyorsunuz siz orada? Bütün gün öylece dikilip duracağ mısınız? Sizi şimdiden uyarayım, saatler boyunca misafircilik oynayacak halim yok benim. Hava kararmadan önce vücudumdan çıkmanız gerek!”

Alistair çocukları odanın ortasına doğru itti.

“Minderleri ezmeden oturun,” diye emretti Leonid. “Yürürken de halılara basmayın!”

Sally tam bir sporcu sıçrayışıyla kenara doğru atılıp kullanılmadığı için yepyeni gibi duran bir kanepenin kenarına ilişti.

Alistair herkesi bir yere yerleştirdi.

“İzin verirseniz Leonid, şimdi genç dostlarıma birkaç talimat vermek istiyorum.”

“Devam edin, devam edin,” dedi yaşlı adam, pantolon askılarını çekiştirirken viskinin etkisiyle yumuşamış bir tavırla bir kadeh daha yuvarlamaya karar verdi.

Alistair herkesi görebilmek için odanın tam ortasında ayakta duruyordu. Çocuklar dikkatlerini onun söyleyeceklerine vermişlerdi.

“Size vereceğim en önemli tavsiye gruptan ayrılmaman ve beni asla görüş alanınızdan çıkarmamanız olacaktır. Bu ilk yolculukta ben de size eşlik edeceğim.”

“Sonrakilerde olmayacak mısınız?” diye sordu Ayden endişeyle.

“Her şeyin bir zamanı var. Şimdi hep birlikte gidiyoruz. Leonid, vücudunun içine grupları kabul etmeye alışkındır, öyle değil mi sevgili Leonid? Ben işaret verdiğim anda,” diye devam etti ihtiyara homurdanması için fırsat bırakmayarak, “içeri girmek için gözlerinizi onun burun deliklerine dikeceksiniz. Şimdi pelerinlerinizi ve kemerlerinizi takın ve...”

“Onlara eşlik etmek de nereden çıktı?” diye sorarak sözünü kesti Leonid gömülmüş olduğu koltuktan güçlkle kalkmaya çabalarken. “Daha dün bana onlar tek başlarına yolculuk yapabilirler diye yalnızca yol göstereceğinizi söylememiş miydiniz siz?”

“Dün mü?” dedi Alistair hayretle. “Karıştırıyor olmalısınız Leonid, dün buraya gelmedim ben!”

“Beni budala yerine koymayın,” diye gürlledi sesini her yükselişinde yüzü biraz daha kızaran yaşlı adam. “Dün öğleden sonra sizinle bu konuyu bu salonda konuştuk. Siz ne dersiniz deyin, ben ne söylediğimin farkındayım!”

“Ama...”

Smith yumruğunu bir sehpanın üzerine indirdi ve sehpa neredeyse ikiye ayrılacaktı.

“Beni dinleyin, Bay McCookey, belki yaşlı bir adam olabilirim ama aklım hâlâ başımda. Belki sizden bile çok... Burada aklını kaçırmış olabilecek biri varsa bunun benden önce zavallı George McCookey'nin oğlu olması gerektiğini size hatırlatırım.”

Alistair'in rengi attı.

“Siz... Siz haklı olmalısınız. Ben çok fazla çalışıyorum, belleğim zayıfladı. Diyelim ki... Diyelim ki fikrimi değiştirdim.”

Moss gülmeye başladı ve Iris de kuşkulu gözlerle genç Konsey üyesini süzdü.

“Sus Moss,” diye fısıldadı Oscar. “Senin yüzünden geri gönderileceğiz!”

“Küçük kıız kafa ne zamandan beridir bana emir veriyormuş?”

“Bizimle yolculuk yapmana izin verilmesi için fazla terbiyesizleştiğinden beridir,” diye yanıtladı Oscar hiç istifini bozmadan. “Hadi, yüzme havuzuna geri dön de bizi rahat bırak. Yok, eğer geçen sene olduğu gibi yine fiskiyeleteri tercih edersen o başka tabii!”

Ayden usulca güldü. Ronan düşmanının neyi kastettiğini gayet iyi biliyordu. Bir önceki yıl gecenin bir yarısı yanında arkadaşlarıyla birlikte Cumides Circle’ın meşe ağacı Zizou tarafından fırlatılmış ve Blue Park’taki yeni evlerinin bahçesinde bulunan fiskiyeleteri arasına düşmüştü. Tam bu hatırlatmaya karşılık vermeye hazırlanıyordu ki Alistair hâlâ uğradığı hakaretin sarsıntısı içinde onlara doğru döndü. Oscar adamın bu haline acıyordu.

“Eğer hazırsanız,” dedi Konsey üyesi bakışlarını öğrencilerinden kaçırarak, “yola çıkabiliriz. Leonid, isterseniz...”

Leonid bir süre homurdandıktan sonra alkol şişesini, kadehini ve şekerlemelerini yakınlarına yerleştirdiğinden emin olarak koltuğuna geçip oturdu.

“Madalyonlarınızı çıkarın! Sağ eline Iris, sağ eline,” dedi sinirle. “Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi!”

“Elbette biliyorum,” diye yanıtladı genç kıız. “Yalnızca temizliyordum.”

Sally gözlerini devirdi.

“Eteğini ütölemeyi de ister miydin? Ne de olsa tam zamanı,”

Iris omuzlarını silktili.

“Etek giysen kendi kendini tanır mıydın acaba?” diye karşılık verdi Sally’nin kılığını tepeden tırnağa inceleyerek.

“Yeter artık,” diye araya girdi Alistair. “Tartışmanıza dönüşte devam edersiniz. Şimdi herkes bütün dikkatini Solunum Krallığı’nın Büyük Ovaları üzerinde toplansın. Oraya gidiyorsunuz. Oraya varınca bir araya toplanarak beni bekleyin. Ben en arkadan geleceğim.”

Leonid’in çevresinde yarım daire oluşturdular ve yaşlı adam ağzına birkaç çikolata attı.

“Anlaştık değil mi? Geç kalmak yok, aksi takdirde hepiniz kendinizi yatağımda bulursunuz!”

Bu tehdit etkili oldu. Hepsi birbirlerine bakarak içlerinden Leonid’in çarşafı içinde gözlerini açmamak için zamanında geri dönmeye söz verdiler. Bu gerçekten de hiç iç açıcı bir düşünce değildi.

Alistair her birine soran gözlerle baktı.

“Hazır mıyız?”

“Hazırsınız,” diye yanıtladı beşi aynı anda.

“O halde, iyi yolculuklar,” dedi Alistair, sonunda yüzü yeniden gülerek. “Unutmayın birkaç saniye sonra ovaların öbür ucunda buluşuyoruz!”

uğultulu kanyonlar

Oscar, pelerinin kenarlarını omuzlarının üzerine doğru çekerek, kocaman kara saptardan oluşan arazinin ortasında ne yapacağını şaşırmış gibi duran Ayden'in yanına gitti.

"Sence bunlar nedir?" diye sordu Ayden.

"Hiçbir fikrim yok. Bitkiler mi? Kurumuş dallar mı?"

Toprağa yeni dikilen bir tanesini tutup çekti.

"Esnekmiş. Kauçuk gibi. Şuraya bak, ucu yelpaze gibi açılıyor."

Yakınlardan gelen bir ses duydular. Yüzünde onlarınki kadar meraklı bir ifadeyle, Sally dalların arasından çıktı.

"Hey, neredeyiz dersiniz? Sanki dev bir süpürgenin çöpleri arasındaymışız gibi hissediyorum."

Üçü birlikte kısa bir süre yürüyerek arazinin öbür ucuna vardılar. Oscar madalyonunu çıkarıp işaret parmağının üzerinde dengede tuttu ve Bayan Withers'ın kendisine öğretmiş olduğu formülü tekrarladı.

Sadık Harf,

Sen kaybolmazsın asla,

Götür şimdi beni de

Yerin aydınlık olduğu diyara.

Madalyon dönmeye başladı ve M harfinin üstteki iki ucu sağ tarafı gösterecek şekilde durdu.

“Bize doğuyu işaret ediyor,” diye açıkladı Oscar. “Yerin aydınlık olduğu diyor, güneşin doğduğu taraf demektir. O halde kuzey bu taraf ve burası da ovaların bittiği yer.”

Ayden etkilenmiş gibi gülümsedi.

“Bunu nasıl yaptığını bana da öğret. Sen madalyonun pusula olarak da kullanılabileceğini biliyor muydun?” diye sordu Sally’ye.

Genç kız başıyla onayladı.

“Tamam,” dedi çocuk üzüntüyle. “Benden hiçbir şey olmaz. Pelerinin de madalyonun da bütün güçlerini en son öğrenen ben oluyorum.”

“Bayan Withers ile birlikte uyguladığımız bir Vücut Girişi sırasında ihtiyacımız olmuştu, oradan biliyorum. Yoksa ben de hayatta bilemezdim,” diye açıkladı Oscar. “Formülü sana yazarım, çok kolay zaten.”

Ayden başını eğdi.

“Ben zaten ne olursa olsun bu Kupa’yı alamayacağımdan eminim.”

“Madalyonunla doğunun yerini bulmayı bilemediğin için bunalıma girecek halin yok herhalde,” dedi hayretle bu kırılğan çocuğu henüz yeterince iyi tanımayan Sally.

Oscar arkadaşını sarstı.

“Geçen yıl hayatımı kimin kurtardığını hatırlatmama gerek var mı? Eğer sen orada olmasaydın ya da ateş diskini o kadar iyi kullanamasaydın ben paramparça olmuştum.”

Genç kız sabırsızlandı.

“Birbirinizi kutlamanız bitti mi acaba? Siz buradan korkuyormusunuz? Hadi gelin, ilerleyelim. Diğerlerini bulmamız gerek. Ayrıca benim bacaklarımı açmam gerekiyor. Cumartesi benim için spor günüdür.”

Sally hızlı adımlarla yürümeye başladı ve çocuklar da onun peşine düştüler. Sırtı ağrıyan Ayden’in soluğu hemen kesilmişti. Çocukluğundan beri birkaç defa belkemiği ameliyatı geçirmiş ve neredeyse bütün okul yaşamı boyunca beden eğitiminden muaf tutulmuştu.

“Laf işte,” diye söylendi, şimdiden onlarla arayı açmış olan kıza bakarak. “Onun için spor günü aslında pazartesi pazara kadardır!”

Oscar arkadaşını fazla yormamak için yavaşladı.

“Doğru söylüyorsun, bu kız çok sportif. Ona yetişemiyorum.”

“Nereye koşturuyorsunuz siz böyle?”

Oscar arkasına döndü. Alistair yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onlara bakıyordu. Hemen yakınında Moss o tuhaf saplardan kopardığı bir parçayla oynuyor, Iris ise bir ağacın çıplak yaprakları altında kendine gölge arıyordu. Sally onları görünce yanlarına gitti ve böylece grup yeniden bir araya gelmiş oldu.

“Yine de doğru yöndeydiniz,” dedi kılavuzları. “Ters rüzgârlar ovalarının ucunda bulunuyoruz. Aynı zamanda da şeyin ayağında... İşte bunun!”

İşaret parmağıyla uzakta bir noktayı gösterdi ve beş çift göz aynı anda kocaman açıldı. Karşılarında gördükleri şey, aralarında bir geçit olduğu tahmin edilebilen baş döndürücü kayalık uçurumlardan oluşan kocaman bir kanyondur. Uzaktan bakıldığında tam ortasından kesilerek ikiye ayrılmış, portakallı bir doğum günü pastasına benziyordu.

Oscar da bu manzarayı bütün arkadaşları gibi hayranlıkla inceledi.

“Bir kovboy filminden fırlamış gibi,” dedi. “Bir tek kaktüslerle Kızılderililer eksik...”

“Kimi zaman aynı bir kovboy filmi kadar tehlikeli olabilir,” diye karşılık verdi Alistair daha fazla açıklama yapmadan. “Ama oraya gitmemiz ve onu aşmamız gerekecek.”

“Adımlarımızı sıkı tutarsak yarım saatlik yürüyüşle orada oluruz,” dedi Sally neşeyle. “Biz babamla her akşam koşuya çıktığımızda bundan çok daha fazla yol katediyoruz.”

“Yanıyorsun,” diye yanıtladı Alistair. “Kanyondan çok daha uzaktayız. Bu kanyon görüldüğünden çok daha büyüktür.”

“Bunun öteki tarafında ne var?” diye sordu Moss paramparça ettiği sapı bir kenara atarak.

“Ne yaptın sen?” dedi Alistair parçaları yerden toplarken. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Bir parça plastik ya da onun gibi bir şey işte,” diye yanıtladı çocuk. “Ne olmuş yani?”

“Bu bir titreşimli sildir. Bunlar ovaların arındırma hizmetinin aracıdır. Bundan sonra ne olduğunu bilmediğin bir şeyi hasara uğratmadan önce bana haber ver,” dedi Alistair belirgin bir hoşnutsuzlukla.

“Sorusunu yanıtlamadınız ama,” diye atıldı içinde bulunduğu durumdan epey rahatsız görünen Iris. “Kanyonun öteki tarafında ne var?”

“Bu Evren’deki ilk yolculuğunuzun hedefi var, Aiol sarayı. Kupa’nızın ilk parçasını orada bulacaksınız. Şimdi yola koyulun bakalım!”

Rüzgârın hiç kesilmeyen gidiş gelişleri altında yürümeye koyuldular ancak daha elli metre gitmemişlerdi ki Iris’in sesi konvoyun en arkasından cınladı.

“Bu güneşin altında yürümem söz konusu bile olamaz. Güneş ışınları deri için çok zararlı, hem üstelik fena halde terledim.”

“Üstündeki o nine yeleğini çıkararak başlayabilirsin,” diye karşılık verdi Sally, başını bile çevirmeden.

“Yeter artık,” dedi Iris kararlılıkla. “Ben burada duruyorum! Ne zaman ki...”

Daha cümlesini tamamlayamadan, bir saniyeden bile kısa sürede Alistair kızın yanı başında bitivermiş, ona öfke dolu gözlerle bakıyordu.

“Küçük Hanım, Fransız Devrimi sırasında nazlı ve kaprisli genç hanımlara ne yapılırdı biliyor musunuz?”

Iris omuzlarını kaldırarak başka tarafa baktı.

“Ayaklarının tabanlarını yakarlardı,” diye devam etti adam. “İşte sıcak dediğin *oydu*, şimdiki hava değil. Bu da işe yaramazsa kelleleri uçurulurdu!”

Iris dehşet içinde bir adım geriledi ama daha sonra kendine hâkim olamadı. “Beni böyle tehdit etmeye hakkınız yok!” diye ciyakladı dimdik durarak. “Eğer kellemini uçuracak olursanız da... o zaman... o zaman ben de sizi Bay Brave’e şikâyet ederim!”

İlk başta kızın küstahlığı karşısında şaşırmış olan öteki çocuklar bunu duyunca kahkahayı bastılar.

“Kafası koparıldıktan sonra ortalıkta koşuşturmaya devam eden tavuklar gibi,” diye fısıldadı Ayden. “Kellesi uçurulmuşken bile *gerçekten* Cumides Circle’a ağlamaya gidecek!”

Sonunda çocuklar ona aldırış etmemeyi tercih edip yeniden yürümeye koyuldular. Tanımadığı bu ovaların orta yerinde tek başına kalmaya korkan Iris de gururunu bir yana bırakarak ilerlemek zorunda kaldı. Gözünün ucuyla ekibini denetleyen Alistair sonunda kıza acıdı.

“Eğer çok sıcak geliyorsa pelerininize sarının. Isı ayarlayıcı özelliği bulunduğundan sıcaklığınızı sabit tutmanızı sağlayacaktır.”

Moss pelerinini omzuna atıp gömleğini açarak kaslı vücuduyla kızları etkilemek istedi. Moss’u başından beri yok sayan Sally yine ona pek fazla dikkat etmedi. Iris ise çocuğa, “Bu şekilde dolaşmak, zorunda mısın? Bu çok kaba, beni rahatsız ediyor. Gömleğinin düğmelerini ilikle lütfen,” dedi.

Moss hafifçe bozularak ağzındaki sakızı biraz daha gürültüyle çiğnemekle yetindi. Iris ve kaprisleri Oscar’ın gözüne ilk defa sevimli görünmüştü.

Alistair doğru söylemişti. Yaklaşık bir saatlik yürüyüşün ardından kanyon hâlâ aynı uzaklıkta ama şimdi çok daha büyük görünüyordu. Kenarları artık neredeyse hiç görünmüyor, kayalık kütlesiyse gökyüzünü yiyormuş gibi duruyordu. Çocuklar hiç konuşmadan, etkilenmiş bir halde yürüyerek ilerledikçe başlarını yukarı doğru kaldırıyorlardı. Sanki merkezinde erimiş taştan bir duvarın yükseldiğini ve hiç durmadan büyüdüğünü görür gibi

oluyorlardı. Öteki tarafa geçmeleri için herhalde bu yarıktan içeri girmeleri gerekecekti ve bu da içlerini hiç rahatlatmıyordu.

Ancak asıl endişe verici olan gürültüydü.

İlk başta hafif bir tıslama olarak başlamış ve sonradan ciddi bir uğultuya dönüşmüştü. Kanyonun içine dolan rüzgâr kayalık çeperlerin arasında eserken âdeta dehşetle haykırıyor gibiydi.

“İşte adını buradan alıyor,” dedi Alistair inlemeyi bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kalarak. “Trake Kanyonu ya da Büyük Kanyon, içlerinde en etkileyici olanıdır ve “Uğultulu Kanyon” olarak da bilinir.”

“İçlerinde mi?” diye sordu Oscar hayretle. “Yani başkaları da mı var?”

“Hemen arkasında dostum,” diye haykırdı Alistair. “Hemen arkasında! Biraz sabır, çok az kaldı.”

Yaklaştıkça kaya bulanıklaşmaya ve üzerinde lekeler varmış gibi görünmeye başlamıştı. Kanyonun zirvesi aşınmış, çeperleri çatlaklarla dolmuş, bunlardan kopan kocaman kayalar yere düşmüştü.

Sonunda kanyonun ayağına vardıklarında çocuklar rehberlerinin çevresinde toplandılar.

“Şiddetli depremle atlatmış, eski dağları andırıyor,” dedi Ayden.

“Aynen öyle,” diye yanıtladı Alistair. “Leonid sağlığına çok da düşkün olmayan ihtiyar bir adam.”

Iris sanki elini zorla içi yapış yapış solucanlarla dolu bir çantaya sokmuş gibi yüzünü buruşturdu.

“Peki neden daha sağlıklı birini seçmediniz?”

“Çünkü güç vakalarla karşılaşmayı ve her türlü durumda başınızın çaresine bakmayı öğrenmeniz gerekiyor. Hadi bakalım, devam!”

Tek sıra halinde geçidin içine daldılar. İçlerinden bir tek Moss, Alistair’in düzenli uyarılarına karşın sürekli gruptan ayrılıyor, bir kayanın üzerine tırmanıp kendine başka bir yol seçiyordu. Oscar en arkada kalıp gözünü hemen önünde yürüyen ve yorgunluktan nefes nefese kalmış olan Ayden’dan ayırmamayı tercih etmişti. Başını kaldırıp baktı. Aslında o da kendini, bu sarp ve devasa kayalık çeperlerin arasında sandviç olmuş gibi boğucu bir hisse kapılmaktan alıkoyamıyordu. Üstüne üstlük yer yer bu çeperlerden beyazımsı ve kimi zaman da yeşil ya da kahverengiye çalan tuhaf bir sıvı damlıyordu. Bayan Withers ona Solunum Krallığı’nın ne demek olduğunu gayet iyi öğretmişti. Şu anda Leonid’in akciğerlerinin içinde geziniyorlardı ve görünüşe bakılırsa bu ciğerler pek de formda değildi. Bu yüzden Büyük Kanyon’un çeperlerinden akan sıvının ne olduğunu tahmin edebiliyordu...

Yavaşça ilerliyorlardı. Güneş tam tepedeydi ve sıcaklık geçidin üzerine kurşun gibi ağırlığıyla çökmüştü. Kendilerini koruyan pelerinlerine karşın hepsi terlemişti. Her zamankinden daha dikkatli olan Alistair, çeperin üzerindeki çatlakları özenle inceliyor ve kayanın dengesiz gibi görüldüğü yerlerden uzak durmaya özellikle çaba harcıyordu.

Birkaç düşüş, sıyrık ve başka türlü hafif yaralanmanın ardından sonunda Büyük Kanyon’dan tek parça halinde ama bitkin ve susamış olarak çıkmayı başardılar. Şimdi karşılarında az önce içinden geçmiş olduklarına tıpatıp benzeyen ancak çok daha küçük olan, sayılamayacak kadar çok kanyon sıralanıyordu.

Alistair onları önceden uyarmıştı gerçi ama yine de bu görüntü onları dehşete düşürdü.

“Bunları da mı geçmemiz gerekiyor?” diye sordu Oscar keyifsizce.

“Hepsini değil,” diye yanıtladı Alistair, “merak etmeyin. Bir tanesi yeter. En yakın olanını seçelim. Nasıl olsa hepsi aynı yere çıkıyor. Önce biraz dinlenin, buna ihtiyacınız var.”

Hepsi tozlu yere oturdular, daha doğrusu çöktüler. Yalnızca Iris, gölgelik bir kaya buldu ve bunun üzerine eteğini buruşturmayaya özen göstererek oturdu. Alistair çocuklara bir matara uzattı.

“Benim kendi mataram var,” dedi genç kız. “Bu kadar kişinin aynı ağızdan içmesi hiç sağlıklı değil,” diye de ekledi, arkadaşlarına kuşkulu gözlerle bakarak.

Oscar ve Sally tam karşılık vermeye hazırlanıyorlardı ki bir sarsıntı oldu. Herkes hemen ayağa kalktı. Ayden neredeyse düşüyordu. Kaslı bacaklarına rağmen Sally ve Moss bile düşmek için bir yerlere tutunmuşlardı. Iris ok gibi fırlayıp çevresine bakındı. Âdeta dikkat kesilmiş bir makiye benziyordu.

“Yer sarsıldı galiba,” dedi Ayden endişeyle.

“Size daha önce de söylemiştim,” dedi Iris ısrarla, “bu hiç de akıllıca değil. Daha iyi bir vücut seçebilirdiniz!”

Oscar, Alistair’e yaklaştı. “Neydi bu?”

Konseyl üyesi başını salladı. “Bana kalırsa dostumuz Leonid’in sabrı tükenmeye başladı.”

Koltuğunda bir saat oturduktan sonra Leonid gerçekten de sıkılmaya başlamıştı. Kendini Medicus’ların Vücut Girişlerine

açmaya ilk başladığında oğlu onu uyarmıştı. “Baba eğer birkaç saat boyunca hareket etmeden durmaya dayanamayacaksan bunu şimdiden söyle.”

“Beni ne sanıyorsun sen?” diye çıkmıştı Leonid. “Ben dünyanın en sabırlı adamıyım.”

Bunun üzerine Leonard yorum yapmaktan kaçınmış ve gülümsemekle yetinmişti.

“Ayrıca benim sözüm sözdür,” diye gürlemişti babası, on dakikadan uzun süre hareketsiz kalma fikriyle kıvranmaya başlayarak. “Madem bu çocukların vücudumun içinde gezinmelerine izin verdim o halde gezinecekler. Bu konu kapanmıştır!”

Ama söylemek başka yapmak başka şeydi, bütün iyi niyetine ve kısa süreli sabrına karşın Leonid sıkılmıştı. Üstelik sırtı ağrıyormaya başlıyordu ve hayatında ilk defa doktorunun tavsiyesini yerine getirmeyi istiyordu: “Biraz hareket edin Bay Smith. Her gün birazcık egzersiz yapmayı alışkanlık haline getirerseniz, bunun büyük faydasını göreceksiniz. Madem öteki alışkanlıklarınızda vazgeçmeye yanaşmıyorsunuz...” diye de eklemişti, adamın yanındaki viski şişesiyle kül tablasına bakarak.

Leonid o gün omuz silkerek, “Tıpkı sporda olduğu gibi doktor, kazanan takımı değiştirmemek gerekir,” diye yanıtlamıştı.

Ancak bugün işine geleni hatırlıyordu. “Neden yararlı olanla zevkli olanı birleştirmeyelim?”

Bacaklarını açmak için bahçeye çıktı. Gül dallarının her birinde aynı sayıda çiçek bulunup bulunmadığını kontrol etti, ne de olsa bu talimatına uymadıkları için şimdiye kadar üç bahçıvanın işine son vermişti. Sonra da Alistair ile genç Medicus’ların şansına soluk soluğa koşarak eve geri döndü. Kendini aynı koltuğun üzerine

bıraktı ve bir an duraksadıktan sonra doğrulup koltuğunun yanı başında, bir sehpanın üzerinde duran işlemeli, tahta kutunun kapağını açtı. İçinden kocaman bir puro çıkarıp ucunu özenle kesti. Puroyu dudaklarına götürüp bir kibrit yaktı.

“Şu mükemmel Cohiba’dan³ birkaç nefesçik çekmenin,” dedi kendi kendine gözleri zevkten parıldayarak, “kimseye bir zararı dokunmaz.”

Sarsıntılar kesilir kesilmez Alistair grubu bir araya topladı. Alışkanlıkları düşünülecek olursa Leonid’in hareketlenmeye başlaması vücudunun içindeki bir Medicus için hiç de iyiye işaret değildi.

“Hadi çocuklar, oyalanmayalım,” dedi sesinde bir parça huzursuzlukla. “Bir an önce bu yeni kanyonun öteki tarafına geçsek iyi olacak. Bu seferki o kadar zor değil ama yol yine de uzun.”

Yine de duran o oldu. Başını kaldırdı, geriye doğru birkaç adım attı ve kuzeye bakarak havayı kokladı. İşte tam o anda mavi işçi tulumlu, eldivenli ve o tuhaf, kara saplarla donanmış çok sayıda adam tıpkı bir karınca yuvasından fışkırır gibi birdenbire ortaya çıktılar. Şefleri gibi görünen bir tanesi diğerlerini iki düzgün sıra halinde hizaya soktu. Sonra da küçük bir yeraltı arabasına binerek bütün hızıyla kafiye doğru yaklaşmaya başladı.

Alistair çocuklara döndü.

“Buradan hiçbir yere kıpırdamayın, anlaşıldı mı?”

Sesindeki gerilim çok belirgindi ve kimse karşı çıkmayı aklından bile geçirmedi. Konsey üyesi kendisini tanımış gibi görünen arabadaki adama doğru ilerledi.

3 Bir tütün markası. (ed.n.)

“Alistair, burada ne işiniz var sizin? Yanınızdakiler kim?” diye sordu adam, onu selamlamakla zaman kaybetmeden ve uzaktan çocuklara doğru bakarak.

“Bunlar genç Medicus’lar, Gildas. İki krallık Kupa’larını almak için geldiler. Burada neler oluyor?”

Ters rüzgârların kanyonun içindeki uğultusu daha da şiddetlenmişti.

“Neler olduğunu mu öğrenmek istiyorsunuz?” diye bağırdı birliği komuta eden adam. Ardından kararmakta olan ufka doğru dönüp işaret parmağını üzerlerine yaklaşan kara buluta uzattı.

“Tarife gerek yok herhalde, değil mi?” dedi hızla arkasını dönerken. “Çabuk olun, eğer çocukların zarar görmelerini istemiyorsanız onları hemen koruma altına alın.”

Alistair’in daha fazla açıklamaya ihtiyacı yoktu. Ovaların üzerine inen kasırga, benzeri görülmemiş cinstendi ve Leonid’in zamanını nasıl değerlendirdiği konusunda da fazla şüpheyi yer bırakmıyordu. Bu duman esintisi çok geçmeden havayı solunamaz hale getirecekti. Bu disiplinsiz yaşlı adama temel kuralları hatırlatmayı neden gerek görmemişti ki sanki? Hemen küçük kafilesinin yanına koştu.

Iris elleri belinde onu bekliyordu.

“Bay McCooley böyle çekip giderek bizi tek başımıza bırakamazsınız! Bu yaptığınız çok tehlikeli ve ben bu durumdan hiç mi hiç...”

“Çember olun,” diye bağırdı Alistair kıza hiç kulak asmadan, “sonra da yere diz çökün! Konuşmayın ve ne diyorsam onu yapın.”

Başını çevirip döne döne toprağı havaya kaldıran ve yoluna ne çıkarsa önüne katıp sürükleyen buluta baktı. Girişi korumak

istercesine kanyonun önüne sıralanmış olan adamlar maskelerini yüzlerine indirerek silah olarak taşıdıkları sapları uzattılar. Birer yelpaze gibi açılan saplar havayı hızla döverek fırtınaya karşı duran bir hava akımı oluşturdular.

Genç Medicus'lar yalvaran gözlerini rehberlerinden hiç ayırmıyorlardı. Kaderleri onun ellerindeydi ve hemen bir şeyler yapılması gerekiyordu. Hem de hemen...

"Pelerinlerinizi uçlarından tutup yanınızdakinin eline değene kadar kollarınızı açın."

Çocuklar büyük bir telaş içinde söylediğini yaptılar. Havayı bir katran kokusu doldurmuş, hepsini öksürtüyordu ama onlar yine de bütün dikkatlerini Alistair'in emirleri üzerinde topladılar. Gerilmiş pelerinler bir çeşit çadır oluşturarak üzerlerini örtüyordu:

"Benden sonra tekrar edin."

Pelerinlerin altındayken,

Tıpkı bir böceğin kabuğu gibi,

Sıyrılmam tehlikelerden,

Onlar yakalayamasın bizi.

Sesler birbirine karıştı ve tek bir taneymiş gibi görünen bütün pelerinler birbirleriyle birleşerek tam bir kumaştan kulübe oluşturdular. Kör karanlığın içinde kalmış olan çocuklar kumaşın içinden yakıcı bir dalganın geçtiğini hissettiler. Bu dalga hiç bitmeyecek gibiydi. Bütün arkadaşları gibi büzüşmüş bir halde bekleyen Oscar, gözlerini açtı ve pelerininin bir ucunu kaldırdı. Hemen o anda yakıcı bir esinti çocuğu soluksuz bıraktı. Telaş içinde deliği tıkamaya çalıştıysa da boşunaydı. Boğucu duman bütün kafilenin genzini yaktı. Genç Medicus çaresiz gözlerle Alistair'e baktı.

Alistair madalyonunu çıkardı. Rüzgârın ve dört bir yanlarını saran duman kasırgasının iniltileri arasında ağzının içinde bir formül geveledi ve Harf'ten çıkan bir sis yükselip pelerinlerin içinde dolaşarak Oscar'ın açtığı delikten dışarı çıktı. Pelerinin ucu yavaş yavaş katlandı ve yarık kapandı. Artık duman içeri sızılmıyordu.

Pelerinler gevşeyerek sırtlarına düştüğünde ve Alistair herkesin ayağa kalkmasına izin verdiğinde, çocuklara saatler geçmiş gibi geliyordu.

Alistair ayağa kalkıp çevresine bakındı. Her yer ölü ağaç kabuklarına benzeyen yıkıntılarla dolmuştu, toprağın üzeri esmer bir toz tabakasıyla kaplanmıştı, taş parçaları rüzgârın etkisiyle bir o yana bir bu yana sürükleniyordu. Düzenli sıra halindeki temizlik birlikleri, şimdi yalnızca darmadağın bir bitkin adamlar yığınınından ibaretti. Ellerindeki saplar bükülmüş, yanmış, kimisi çürümüştü. Şefleri onlara bir araya toplanmalarını emretti ve hepsi güçlkle ayağa kalkarak arkalarındaki Büyük Kanyon'un dolambaçları arasında yavaş yavaş gözden kayboldular.

Alistair karşılarındaki yıkıma hayretle bakan çocuklara doğru döndü.

“Gördüğünüz gibi bazen hasar yaratmak için Pathologus'lara ihtiyaç kalmıyor bile...” dedi. “Maalesef Leonid kolay kolay iflah olmaz ve ikinci bir puro yakmayacağından da emin olamayız. Onun için elimizi çabuk tutalım ve eğer grup tamamsa...”

Alistair bu sözcükleri söylediği anda donakaldı.

“Beşinci nerede?” diye sordu. “Moss nereye gitti?”

Herkes çevresine bakındı ama çocuktan hiçbir iz yoktu. Genç adam söylenmeye başladı.

“Hay aksi! Sizlere sahip çıkmanın kolay olmayacağını biliyordum zaten! Arkadaşınızı bulmamız gerek! Çabuk!”

Başını kaldırdı. Rüzgâr onları dağıtmayı başaramamış gibi gökyüzü hâlâ kara bulutlarla doluydu. Oscar’a baktı.

“Fazla uzağa gitmiş olamaz. Mutlaka şu üç kanyondan birine girmiş olmalı. Pill ve Flockhart, siz soldakine girin, Spencer ve Bunker da sağdakine baksınlar. Ben de ortadakiyle ilgileneceğim. Tekrar söylüyorum,” diye uyardı, “birbirinizden HİÇ ayrılmayacaksınız. Başınız derde girecek olursa geri dönüp beni bu yarığın başında bekleyeceksiniz. Hiçbir sorun çıkmazsa öteki tarafta buluşuruz. Beni iyice anladınız mı?”

Oscar ve Iris bir ekip oluşturmaktan ne kadar mutlu olduklarını açıkça belli eden gözlerle birbirlerine baktılar.

“Neyse, gidelim,” dedi Oscar.

Kız onu kolundan tutup durdurdu.

“Sen, beni izleyeceksin,” diye bildirdi.

Oscar bu kızın emirlerine bir dakika daha dayanıp dayanamayacağını düşünüyordu ki şu anda kılı kırk yarmanın sırası olmadığını hatırladı. Iris kılavuzlarının başına yeterince dert oluyordu zaten, buna bir de kendisinin eklenmesi pek iyi olmazdı. Kızın öne geçmesine izin verdi ve sessizce güçlü Sally’nin arkasında yerini almış olan Ayden’a el salladı.

Dar geçide girer girmez, Iris durup avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı.

“Moss, yeter artık! Eğer buradaysan çık ortaya! İşimiz gücümüz yok, bütün gün seni mi arayacağız?”

Oscar hayretle kızın yüzüne baktı. Gözlerine inanamıyordu. Bu kız ya aptaldı ya da Moss'u hiç tanımamıştı. İkinci seçeneğin doğru olmasını umdu ve kızı yola getirmeye çabaladı.

“Eğer kendi isteğiyle saklandıysa yanıt vermeyecektir.”

Kız şaşkınlıkla ona doğru döndü. “Öyle mi dersin? Ben emrettiğim halde mi?”

Kız geçidin içinde biraz ilerledikten sonra küçük bir çıkıntı bularak üzerine tırmandı. Ayaklarının ucunda yükselerek yeniden bağırmaya başladı. “Moss, eğer on saniye içinde ortaya çıkmazsan seni Büyük Üstat’a şikâyet edeceğim, haberin olsun!”

Oscar biraz gerisinde durmuş, kızı inceliyordu. Hiç de komik bir durum olmamasına rağmen içinden gülmek geliyordu. Hemen yakınında bir ses duyarak aniden arkasına döndü. Kanyonun yükseklerinden düşen çakıl taşları ayaklarının dibine doğru yuvarlanmıştı. Başını kaldırıp tetikte bekledi ama hiçbir şey olmadı. Yalnızca rüzgâr, Leonid’in sorunlu soluyuşuna bağlı olarak bir o yöne bir bu yöne esiyordu. Biraz önceki olay birkaç saniye sonra bir kere daha tekrarlandı ancak bu sefer çeperden aşağı irili ufaklı pek çok taş yuvarlanmıştı. Oscar dikkatle zirveyi inceledi ve yeşil bir kumaş parçasının kayıp gittiğini gördü. Aynı noktada bir çatlak oluştu ve kayanın üzerinden aşağı doğru inmeye başladı. Oscar son anda içeri doğru uzatılmış bir elin ucunda tanıdığı bir madalyonun parıldadığını gördü ve arkasından iri bir taş parçası duvardan koptu.

“Iris!” diye haykırdı çocuk. “Dikkat et! Iris!”

Kaya parçası kulakları sağır edebilecek bir gümbürtüyle yokuş aşağı yuvarlanarak yere çarptı. Oscar sıçrayan taş parçalarından

kendini koruyabilmek için çeperin bir oyduğuna sığınmıştı. Yeniden dışarı çıktığında geçit tamamen tıkanmıştı ve Iris ortada yoktu.

Kayanın üzerine tırmanmayı denediyse de boşunaydı. Öteki tarafa geçmesine olanak yoktu.

Genç kıza birkaç defa daha seslendi ama kendi sesinin yankısından başka yanıt alamadı. Iris kayanın altında ezilmiş miydi? Geçidin içine sıkışmış bir halde hayatta mıydı? Başını kaldırıp baktı. Yukarda ne pelerin kalmıştı, ne madalyon, ne de başka bir şey.

Oscar hiç duraksamadan geri dönüp çıkışa doğru hızlıca yürüdü ve gürültüyü duyup endişelenmiş olan Alistair'le çarpıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Konsey üyesi endişeyle.

Oscar olup bitenleri birkaç sözcükle özetledi ve ikisi birlikte koşar adım kanyonun içine girdiler.

“Seslendim ama yanıt vermedi,” dedi Oscar soluk soluğa.

“IRIS!” diye bağırdı Alistair. “Eğer beni duyuyorsan pelerinini çıkar ve sana öğretildiği gibi havaya yükselt!”

Her ikisi de hiç hareket etmeden durup pelerinin kayaların üzerinde belirmesini beklediler. Bitmek bilmeyen saniyeler geçip gitti. Alistair tam yeniden bağırırmaya hazırlanıyordu ki sonunda havada, kocaman kaya parçasının öbür tarafında kumaşın ucu göründü. Iris yaşıyordu.

“Elbette kaldıramayacağımız kadar ağır,” dedi Alistair bir çözüm yolu arayarak.

“Madalyonlarımızı kullanarak onu kesemez miyiz?” diye sordu Oscar, Tilla'yı boğulmaktan kurtarmak için yaptığı şeyi hatırlayarak.

“Çok tehlikeli olur,” dedi Alistair. “İris taşın altına sıkışmış olabilir. Ona zarar verebiliriz.”

Kısa bir süre düşündükten sonra madalyonunu çıkarmakta olan Oscar’ın kolunu yakaladı.

“Çepere Oscar! Çepere!”

Oscar ona soran gözlerle baktı ancak soruyu sormasına gerek kalmadı.

“Benim yaptığımı yap,” diye emretti Alistair.

Sonra da madalyonunu uzatarak onun ışığıyla dört bir yanındaki kayaları vurmaya başladı ama parça parça...

“Kayayı kırmamaya çalış,” diye açıkladı. “Yalnızca küçük delikler açmaya çalışacağız! Eğer bronşlarını yeterince tahriş etmeyi becerebilirsek Leonid tepki verecektir ve o zaman istediğimizi elde etmiş oluruz!”

Oscar işe koyuldu ve madalyonunun ışığı aracılığıyla kayayı küçük darbelerle delmeye başladı.

“Peki ondan elde etmeyi istediğimiz şey nedir?” diye sordu çocuk, bir yandan da dört bir taraftan sıçrayan taş parçacıklarından kendini korumaya çalışarak.

“Düşün Oscar; ciğerlerin tahriş olduğunda ne yaparsın?”

Leonid puroyu dudaklarından çıkarıp elini göğsünün üzerine koydu. Bir süredir kalbinin arka tarafında küçük bir batma hissediyordu ve şimdi bu giderek tatsız bir yanmaya dönüşüyordu. Kuşkuyla puroya baktı. Kaliteli değil miydi yoksa? Tedarikçisine küfrederek Cohiba’yı kül tablasına bıraktı. Derin bir nefes çekti ve bıraktı. Bir işe yaramamıştı. Yanma giderek ciddileşiyordu.

Bunun üzerine Leonid onun yerinde olan herkesin yapacağı şeyi yaptı ve derin bir nefes alıp öksürdü. Öksürdü, öksürdü, ciğerleri parçalanırcasına bir daha öksürdü.

Kanyonun içine rüzgârın dolmaya başladığını hissettiği anda Alistair kazanmış olduğunu anladı.

“İşte bu!” diye haykırdı zafer kazanmışçasına, aynı şiddetli rüzgâr bu kez ters yönden eserken. “İyi iş çıkardık, Oscar. Leonid derin bir soluk aldı. Bir sonraki hamle işimizi görecektir!”

“İşimizi nasıl görecektir yani?”

“Kendini korumaya al,” diye haykırdı Alistair. “Eğer Leonid öksürürse rüzgâr kasırgaya dönüşerek kayayı yerinden kaldıracak. Çabuk! Bu tarafa!”

Çocuğa kayalığın içindeki bir oyugu işaret ederek aceleyle onu oraya ittirdi. Tam o sırada bir tufan koptu ve kanyonun ağzından içeri dolarak kayaya art arda tam üç kere çarptı. En sonuncusu yapacağını yaptı: Koca taş parçası havaya yükselerek korkunç bir gürültüyle Oscar ile Alistair’in ortasına düştü. İçinden kopan onlarca iri taş parçası dört bir yana yuvarlandı.

Rüzgâr sakinleşip de yine Leonid’in soluyuşuna göre bir o yönden bir bu yönden esmeye başlayınca, iki Medicus sığındıkları yerlerden çıktılar.

Parçalanan kayaların; rengârenk, yapış yapış parçacıkların ve bir toz bulutunun arasında Iris oturmuş ayak bileğini ovuşturuyordu.

“Size bu işin tehlikeli olduğunu söylemiştim,” diye inledi tepeden tırnağa balgamla kaplı olan kız. “Artık hiç yürüyemeyeceğim. Ayağım kırıldı herhalde!”

“Keşke çenesi kırılseydı,” diye mırıldandı Oscar.

“Güzelim kıyafetlerim de berbat oldu,” diye hayıflandı Iris kırışan pilili eteğiyle gömleğini düzeltmeye çalışırken.

“Güzelim kıyafetler mi?” diye sordu Oscar. “*Hangi* güzel kıyafetlerden söz ediyorsun?”

“Zevki olmayan konuşmayın,” diye yanıtladı Iris. Kaza, ukalalığını hiç de azaltmamıştı.

Alistair genç kızın yanına gidip onu hızlıca muayene etti. “Kırık olduğunu sanmıyorum. Yalnızca burkulmuş gibi. Ayağa kalkmaya çalış bakalım.”

Kızı nazikçe ayağa kaldırarak koluna girdi.

“Yavaş!” diye bağırdı Iris. “Acı çekmekten nefret ediyorum!”

“Acıyı sevene rastladın mı?”

“Orasını bilemem ama başkalarının acı çekmesinden hoşlanınlara rastladım,” dedi Alistair’e ters ters bakarak.

Kanyondan çıkıp kasırgayla karşılaşınca ne yapacaklarını şaşırıp geri dönmüş olan Ayden ve Sally ile buluştular.

“Hah, demek buradasınız,” dedi bir ses arkalarından.

Hepsi dönüp baktılar. Moss sanki saatlerdir onları bekliyormuş gibi sinirli bir ifadeyle bakıyordu. Alistair nazlı yaralıyı birdenbire bıraktı ve olduğu yere kapaklanan Iris’in dırdırına aldırış etmeksizin Moss’un üzerine yürüdü.

“Neredeydin sen?” diye öfkeyle haykırdı Konsey üyesi, çocuğun yakasına yapışarak. “Gruptan ayrılman için sana kim izin verdi?”

Moss sert bir hareketle onun elinden kurtuldu. Refleks olarak karşılık vermeye hazırlanıyordu ki Konsey üyesinin öfkesi onu caydırdı. Alistair’e yalnızca tepeden bakmakla yetindi.

“Duman bulutu geldiğinde hepiniz pelerinlerinizin altında titreşip duruyordunuz. Bense ilerlemeyi tercih ettim.”

Oscar öfkeden deliye dönmüştü.

“Yalancı! Kanyona tırmandın ve madalyonunu kullanarak Iris ile benim üzerimize kayayı düşürdün!”

Moss gülmeye başladı. “Saçmalıyorsun, Pill! Elinde kanıt var mı?”

“Her ne olursa olsun,” diye araya girdi Alistair, “sana gruptan ayrılmanı *yasaklamıştım*.”

“Benim eğitmenim Fletcher Worm’dur, siz değilsiniz,” diye karşılık verdi Moss küçümseyerek.

Alistair kıpkırmızı oldu. Suratında sinirli bir ifade belirdi ve bunu gören çocuk endişeyle bir adım geriledi.

“Şimdi beni iyi dinle Moss çünkü bunu bir daha söylemeyeceğim. Burada kararları veren ve yasakları koyan benim. Sense yalnızca hiçbir söz hakkı bulunmayan ve kendisine söyleneni yapmaktan başka çaresi olmayan, kendini beğenmiş bir çaylaksın! Beni anladın mı?”

Moss sessizliğini korudu.

“Tekrar soruyorum, beni anladın mı?”

Çocuk sonunda başını evet anlamında salladı.

“Tek bir ters laf daha eder, en küçük bir soytarılık daha yapmaya kalkışırsan yemin ediyorum ki seni evine geri göndermek ve bir daha asla iç Evrenlere girmemeni sağlamak için elimden geleni yaparım!”

Alistair konuşurken bütün gruptan ses çıkmamıştı. Iris bile sızlanmaya ara vermişti. Moss fırtınanın geçmesini bekledikten sonra Oscar'ın yanına gitti.

“Yanılıyorsun Pill,” diye mırıldandı Alistair uzaklaşınca. “O kayayla ezmek istediğim küçük budala kız değil, sendin! Demek bir dahaki sefere kaldı.”

Oscar çocuğun pis pis bakan gözlerine baktı. Moss onunla çarpışmak istiyordu ve bu konuda seçme şansı olmadığını farkındaydı. Kendini savunabilmek için onunla dövüşmesi gerekecekti. Savaş ilan edilmişti.

Bu arada rehberleri dikkatle çevresini inceleyerek sonunda parmağıyla bir yönü işaret etti. Hepsi onun peşinden gitti. Karsırganın, en yakınlarındaki kanyonun çeperi üzerinden kopardığı kaya parçacıkları, artık hepsinin çok iyi tanıdığı bir simge oluşturmuştu: Üzerinde M harfi bulunan, çevresine yılan sarılı bir kadeh.

“Pekâlâ,” dedi Konsey üyesi Iris'in kalkmasına yardım ederken. “Sanırım hepimiz aynı fikirdeyizdir. Geri dönüyoruz.”

bellekte bir boşluk

“Oscar! Oscar! Neredesiniz çocuklar? Öğle yemeğiniz hazır!”

Cherie elleri belinde, bahçeye doğru birkaç adım yürüdü.

“Tavuk soğuyacak!”

Yanıt veren yalnızca birkaç kuş ve çalılarının arkasından tatlı bir çeşme şırıltısı oldu. Kadın sonunda pes ederek mutfağa geri döndü.

O anda yakındaki meşenin yaprakları aralandı. Dallardan birinin üzerine tünemiş olan genç Medicus eğildi.

“Tamam, gitti,” dedi Cherie’nin pişirdiği tavuğu düşünüp ürpererek. “Artık beni indirebilirsin.”

Ağaç usulca öne doğru eğildi ve dal yere süründü. Oscar çimenlerin üzerine atladı.

“Teşekkürler Zizou. Hayatımı kurtardın.”

“Hayat her an ve her yerde mücadeleden ibarettir!”

Çocuk irkilerek çevresine bakındı. Bu tanıdık ses nereden gelmişti?

“Yukardayım Oscar.”

Başını kaldırdı. Alistair de daha yüksekteki dallardan birinin üstüne oturmuş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Dal alçalarak adamı yere bıraktı.

“Görünüşe bakılırsa ortak dostlarımız var,” dedi.

Zizou’ya göz kırparak bir elini ağacın gövdesinde dostça gezdirdi.

“Cumides Circle’da en sevdiğim yer burasıdır, Zizou’nun zirvesi. İnsan kendini hem her şeye karşı korunaklı hisseder hem de burası benzersiz bir stratejik gözlem noktasıdır. Sanırım bizden başka bu ayrıcalıktan yararlanmayı bilen çok fazla kimse yok.”

Oscar’ın yanına gidip saçlarını karıştırdı. Açıkça görülüyordu ki aralarındaki yaş farkına karşın iki Medicus’un pek çok ortak noktası vardı. Aynı hırpani görüntü, aynı maceracı ruh, aynı isyankâr taraf ve hatta aynı darmadağın saçlar. Tek farkı Oscar’ın kiler kızılken Alistair’in saçının koyu renk olmasıydı.

“Pekâlâ delikanlı, ikinci Evren’e bu ilk yolculuğunuzdan edindiğiniz izlenim nedir?”

Oscar omuz silkti. “Evren iyi ama...”

O duraksayınca cümlesini Alistair tamamladı.

“Bu sabah bize eşlik edenlerin hepsinden pek hoşlanmadın, öyle mi?” dedi ve ardından eğilip sır verir gibi ekledi. “Doğrusunu istersen ben de sadece seninle gitmeyi tercih ederdim. Eminim şimdi Kupa’nın ilk yarısını kazanmış olarak dönmüştük. Ancak kötü ve endişe verici bir zamandayız, bu yüzden de elimizi sağlamlaştırabilmemiz için birlikte ilerlemeniz gerekiyor. Sen de biliyorsun ki sayımız çok fazla değil ve Medicus’ların pek çoğu

daha Vücut Girişini yapmayı bile bilmiyorlar! Sizi bir an önce aramıza kazandırmak zorundayız.”

Oscar başıyla onayladı. Herkes gibi o da, Kara Prens hapisten kaçtığından bu yana Medicus’ların Büyük Üstadı’nın acil durum ilan ettiğini ve dünyanın bütün Medicus’larını bir araya gelip hazırlanmak konusunda uyardığını biliyordu. Bu amaçla kendisi gibi deneyimsiz, genç Medicus’ların en kısa zamanda eğitilmeleri için ailelerin de zorlanması gerekmişti. Oscar’ın babası öldüğü ve annesi de Medicus olmadığı için bu görevi Bayan Withers üstlenmişti. Şu ana kadar Pathologus’ların Prensi henüz kendini göstermemiş olabilirdi ama Bay Brave de Yüksek Konsey’in diğer üyeleri de gerçeğin farkındaydılar. Düşmanları her an saldırıya geçebilirdi, o an çok yakın olabilirdi ve bunun için hazırlıklı olunması gerekiyordu.

“Hey, Oscar, aklından neler geçiyor böyle?” dedi Alistair işaret parmağını çocuğun alnına dayayarak. “Üstelik bunların hepsi çok neşeli de sayılmaz, yanılıyor muyum?”

Doğrulup bahçeye baktı. “Seninle biraz yürüyüşe çıkalım mı? Doğrusu ben vahşi arazileri dostumuz Bones’un bakımlı çimenliğine tercih ederdim ama bir süreliğine sakın olalım derim.”

Oscar bu teklifi seve seve kabul etti. O da kendini pek çok bakımdan Alistair’e yakın hissediyordu. En azından onun keyfinin yerindeymiş gibi görüldüğü ve her zamanki canlılığına kavuşmuş olduğu böyle bir günde...

Gül ağaçları arasındaki toprak yoldan ilerleyerek sonunda çardak altında, gölgelik bir bank buldular.

“Her Şeyden önce seni esaretinden dolayı kutlarım, Oscar,” diye söze girdi Alistair. “Senin sayende Iris kurtuldu. Tabii sen yine de onun teşekkür etmek için boynuna atılmasını bekleme...”

“Sorun değil. Ben de buna can atmıyorum zaten,” dedi Oscar. Alistair güldü.

“Anlıyorum. Herhalde bunun yerine seni haŐlamayı ya da kimbilir kimlere Şikâyet etmekle gözdağı vermeyi tercih edecektir. Ama kimbilir, belki de o kadar kötü huylu değildir.”

Oscar adamın yüzüne baktı. Iris iyi miydi yani? Doğrusu bu konuda çok ciddi Őüpheleri vardı.

“Belki Moss’a kıyasla o kadar da kötü olmayabilir,” diye boyun eğdi.

“Moss’u merak etme sen. Bundan sonra gözüm hep üzerinde olacak. Tehlikede olmayacaksın.”

“Beni korkuttuğundan değil,” dedi Oscar gururla. “Hem zaten ben ona alıŐkınıml. Aynı sınıfta okuyoruz.”

“yleyse her Şey yolunda,” dedi Alistair neşeyle. “Senin için endiŐelenmiyorum zaten. Üstelik nereden geldiğini de biliyorum,” dedi suç ortaęıymıŐıcasına bir bakış atarak.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Oscar’a hafifçe dirseğiyle vurdu.

“Bana anlatılanlara göre baban harika bir adammıŐ. Eminim ki istese bir hamlede bütün Birlik’in tozunu attırabilirdi,” dedi yeni bir devrime atılmaya her an hazır olan Alistair coşkuyla.

Oscar yanıt vermedi. Son zamanlarda yanından neredeyse hiç ayırmadığı, cebindeki küçük fotoğrafa dokunmakla yetindi.

“Winston Brave’e çok saygı duyarım ve Bayan Withers’ı da çok severim elbette ama senin baban gençti ve heyecan doluydu, bu yüzden de...”

Sözünü yarıda kesip Oscar’a baktı. Patavatsızlığının farkına varmıştı.

“Eksikliğini bütün Medicus’lar duyduğuna göre mutlaka oğlu daha çok duyuyordur. Kusuruma bakma, Oscar.”

Çocuk ona hafif bir hüüzünle gülümsedi. Alistair’e kızmamıştı, tam tersine bu adamın kendisiyle bir yetişkinle konuşur gibi açık sözlülükle konuşmasını çok takdir ediyordu. Bunun da ötesinde bir Medicus’un, babasından böyle övgüyle söz etmesi, Vitali Pill’e genellikle yakıştırılan “hain” damgasının tam tersi sözler söylemesi onu mutlu ediyordu.

“Biliyorsun ki insan babasız büyüyerek de iyi biri olabilir,” diye ekledi Alistair. “Bir şey biliyorum da söylüyorum.”

Oscar başını kaldırdı.

“Siz babanızı tanımış mıydınız?”

Alistair duraksadı. Zihninden karanlık düşünceler geçiyordu. Son zamanlarda yalnızca bir tımarhane köşesinde gördüğü ve ziyaretlerinin çoğunda kendisini tanımamış olan yaşlı bir adam hatırlıyordu.

“Evet,” diye yanıtladı. “Ölmeden önce onu daha az görmüş olmayı isterdim ama...”

“Daha az mı?” diye sordu Oscar hayretle. “Bense babamı hiç olmazsa bir kere görebilmiş olmayı isterdim.”

Alistair gülümsedi.

“Haklısın, saçmalıyorum. İnsan sevdiklerini ne kadar görse az gelir.”

Oscar cebindeki fotoğrafı sıktı ve durumdan yararlanmayı denedi.

“Bana şu Zümrüt Tablet’ten söz ettiğinizden bu yana acaba diyorum...”

Alistair şaşkınlıkla yerinde doğruldu.

“Ne demek istiyorsun sen?”

“Hani şu Zümrüt Tablet ve insanları hayata geri döndüren Evrensel Deva! Ben bunun gerçek olduğuna inanıyorum!” dedi Oscar umut dolu bir şekilde.

“Bunları sana kim anlattı Oscar?” diye sordu eli ayağı birbirine dolaşmış olan Alistair.

“Şey... Siz!”

Alistair çocuğun yüzüne baktı. Bozulmuş, hatta öfkelenmiş gibiydi.

“Bana bak, bütün bu Tablet ve Deva hikâyelerini nereden uyduruyorsun bilmiyorum ama asıl önemli olan bana gerçeği söylememen. Çünkü insan, dostu olan kişilere yalan söylememeli.”

Kırılmış olan Oscar ayağa fırladı.

“Gerçeği söylüyorum! Hatırlamıyor musunuz? Babylon Heights’a, okul çıkışında beni görmeye geldiğiniz gün söylemiştiniz!”

Alistair de ayağa kalktı. Bir an için elini şakağına götürdü ve sonra kendini toparladı.

“Bana yalan söylemediğine inanmayı istiyorum ama aynı zamanda bana öyle geliyor ki sen hayaller görüp kendi kendine

hikâyeler anlatıyorsun. Bütün bunları unutacağım ama sen de unutsan iyi edersin.”

Genç Medicus, Alistair'in neden kendisine güvenmediğini anlamayarak geri çekildi. Hayal görmüş falan olamazdı; bu konuyu kendisine açıp da ona Tablet'in varlığından söz eden Alistair'den başkası değildi!

“Bu Tablet ve dirilme meselesini bir an önce unutmaya bak,” diye devam etti Alistair. “Bunlar hiçbir anlamı olmayan ve biz Medicus'ları hiç ilgilendirmeyen karanlık hikâyeler. Böyle bir şey hiç var olmadı, hiçbir zaman. Buna inanların hepsi bedelini çok ağır ödediler, Oscar.”

Çocuk yanıt vermedi. Karşılık vermenin durumu daha da güçleştireceğini hissediyordu. Son birkaç gün içinde yaşananlar zihninde canlandı. Alistair'in geçirdiği kaza örneğin... Muayenele-
rin sonucu içlerini rahatlatmıştı ama böyle bir sarsıntının hafıza üzerinde nasıl bir etkiye yol açabileceği belli olur muydu? Sonra birden Leonid'in evindeyken arkadaşlarıyla birlikte tanık olduk-
ları o tuhaf sahneyi hatırladı. Ya Leonid doğruyu söylediyse? Ya Alistair gerçekten de babasıyla aynı hastalığa sahipse ve Oscar'ın hatırlattığı şeyleri gerçekten unuttuysa?

Daha fazla üstelememenin yerinde olacağı belliydi ama Oscar'ın bu konuyu burada kapamaya da hiç niyeti yoktu.

Alistair biraz gevşedi ve Oscar'ın omzuna yaslandı.

“Neler hissettiğini biliyorum. Yokluğa dayanmak kimi zaman çok güç olabilir. Ama artık,” dedi sıcacık bir gülümsemeyle, “bir ağabeyin var sayılır. Belki babanın yerini tutmaz ama yine de fena sayılmaz, değil mi?”

Oscar gülümseyerek başıyla onayladı. Konsey üyesi biraz önceki hıncını unutmuş gibiydi.

“Mükemmel,” diye haykırdı her zamankinden de neşeli bir tavırla. “Fazla uzaklaşma, seninle işimiz henüz bitmedi,” diye de ekledi hem gizemli hem de sevinçli bir ifadeyle. “Seni son derecede önemli biriyle tanıştırmam gerekiyor.”

Oscar kendisini neyin beklediğini merak ederek gözleriyle onu takip etti. Ancak düşündüklerini de unutmamıştı. Onun da işi henüz bitmiş değildi ve uygun bir an bulur bulmaz ne yapacağını çok iyi biliyordu...

julia araştırıyor

Bones birinci kata çıktı. Elini tırabzanın üzerinden dikkatle geçirip eldiveninde en küçük bir toz izine rastlamayınca tatmin olmuştu. Biraz önce genç Pill, arkadaşları ve Bay McCooley ile birlikte şu meşhur yolculuklardan birine çıkmıştı ve doğrusu onların yerinde olmayı hiç istemezdi. Ev eski sessizliğine ve huzuruna kavuşmuştu ve bu durum kâhyanın çok hoşuna gidiyordu.

Genç Medicus'un Cumides Circle'a yakında döneceğini öğrendiğinden beri canı çok sıkındı. Bu çocuğa karşı herhangi bir düşmanlık beslemiyordu. Hatta tam tersine bir yıl önce kendisini ölümden kurtarmış olduğu için ona minnettardı. Bu genç adamın yetenekli olduğu belliydi ve Bay Brave'in de takdirini kazanmıştı ki bu kâhya için çocuğa karşı dünyanın her türlü övgüsünden daha geçerli bir referans oluşturuyordu. Buna karşın geçmiş, izlerini bırakmıştı ve geçen yazın olayları henüz unutulmuş değildi. Sırf o günleri hatırlamak bile adamın gerginleşmesine yol açıyordu, bu da İngiliz kâhya için az bir şey değildi. Genç adamın adı bile kendisinin huzurunu korumaya büyük özen gösterdiği

bu evin içinde fırtınaların kopmasına yeterli oluyordu. Ayrıca bu çocuğun babası Vitali Pill'in de "karşı taraf"a geçmeden önce bir kahraman gözüyle görülmüş olduğu bir gerçektir. Gelecekte neler olacağını ve bu çocuğun aslında nasıl bir eğilime sahip olduğunu kim bilebilirdi ki? Hayır, bu çocuğa karşı hiçbir olumsuz duygusu yoktu ama yine de gözünü onun üzerinden ayırmamayı tercih ediyordu. Kim ne derse desin...

Bu sabah da genç Medicus'un yokluğundan yararlanarak, evin her tarafını dolaşmayı ve her odadaki her bir mobilya, biblo, tablo ve en küçük bir çivinin bile kendi bıraktığı şekilde durup durmadığını, yakından gözetlediği ve giderek büyüyeceğinden de emin olduğu "Pill kasırgası"na dayanıp dayanmadığını denetlemeyi umuyordu. Oscar'ın disiplinsiz karakteri ve meraklılığı düşünülecek olursa bu konuda kimse Bones'u suçlayamazdı...

Ancak titiz teftişinden önce evdeki diğer büyük tehlikeyi bertaraf ederek işe başlamanın daha akıllıca olacağına karar vermişti. Çünkü başka bir dünyadan gelen bu iki tuhaf çocuk da belaya neden olma konusunda arkadaşlarından geri kalmıyorlardı. Her ne kadar yaşamının *neredeyse* tamamını Medicus'ların Büyük Üstadı olan patronunun yanı başında geçirmiş, Birlik üyelerinin ve daha nicelerinin arasında bulunup onların sırları ve güçleri hakkında kendileri kadar, hatta bazılarının daha da fazla şey öğrenmiş olsa da iç Evrenlerden gelmiş olan bu iki kişi ona, nasıl çalıştıklarını tam olarak kavrayamadığı birer yabancı yaratık olarak görünüyordu. Lawrence ve Valentine de onun kuşkuculuğundan nasiplerini alıyorlardı. Her ne olursa olsun Bones'un yaşamındaki karanlık dönemler onu her koşul altında, her şeyden kuşku duymaya itiyordu ve artık değişmek için de çok yaşıydı.

Bu yüzden hemen şu anda, başka bir işe girişmeden önce ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu iki muhtemel ortalık karıştıracının, Bay Brave'in onları gönderdiği yerde yani her biri kendi odasında, çalışma masasının başında ödevlerini yapıyor olduğundan emin olmalıydı. Büyük Üstat'ın bu iki çocuğun bu dünyada ve Cumides Circle'in içinde kalmalarına karar vererek kendisini üzüntülere boğduğu o gün söyledikleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu; "Öyle olsun," diye kabul etmişti Winston Brave. "Ancak bir şartla: Bones'un size açıklayacağı, evimin kesin kurallarına sıkı sıkıya uyacaksınız."

Çocuklar hemen kabul etmişlerdi.

"Hepsi bu değil," diye eklemişti Büyük Üstat. "Eğer size yabancı olan bir dünyada yaşamak istiyorsanız, onu iyice öğrenmeniz gerek. Bu yüzden de bilmeniz gereken her şeyin size öğretilmesini ve sizin de hiç itiraz etmeden öğrenmeye çalışmanızı istiyorum."

Lawrence bunu duyunca çok sevinmiş, Valentine ise daha az coşku duymuştu. Birinin hayattaki tek arzusu her türlü bilgiyi yalayıp yutmakken diğeri de özgürlüğünü ve bazı durumları, tercih olarak da en heyecanlı ve tehlikeli olanlarını, aynı derecede öncelikli tutuyordu. Küçük kız yine de Büyük Üstat'ın isteğine boyun eğmişti. EABA'ya geri dönüp de bütün yaşamı boyunca bir insan vücudunun damarları içinde denizaltı kullanmaktan başka hiçbir şey yapmamaktansa, her şeyi kabul edebilirdi. Ayrıca her iki çocuk da gizliden gizliye sevgili arkadaşları Oscar'ın geri dönmesini umuyordu ve onun gelişini her gün, her gece beklemişlerdi. Ancak o geri döndükten sonra da uymaları gereken zorunluluklar değişmemişti. Her ne olursa olsun her sabah, pazar günleri dışında, üç saat çıraklık eğitimi görecektlerdi ve Bones onları nerede bulabileceğini biliyordu.

Birinci katın sahanlığına vardığında hareketsiz görünen ve gözleri ancak kâhya geçip gittikten sonra açılan Selenia'nın alçıdan büstüne hızlıca bir göz attı. Ardından sağdaki koridora doğru eğildi. Boştu. O da soldaki koridora girdi ve en uçta, dar bir hole açılan bir kapının önünde durdu. Bu holün içinde iki kapı daha vardı. Birine doğru eğildi ve içeriden gelen tiz ciyaklamayı duyunca yeniden doğruldu.

“Bu lanet kitaplardan bıktım, bıktım, bıktım artık,” diye yakınıyordu öfkeli bir genç kız sesi.

Bones, Valentine'in sesini de öğrenciliğe karşı nefretini de tanımıştı. İçi rahatlayarak kulağını öbür kapıya dayadı. İçeriden hafif bir sayfa çevirme sesi duyuldu. İlk odadaki kızın huysuzluğuyla başa çıkmak içinden gelmediği için, her ne kadar bilgiçliğiyle bazen kendisini zor durumda bırakıyor olsa da, diğeriyle yüzleşmeyi tercih etti. Kapıyı vurup yanıt beklemeden içeri girdi.

Lawrence başını kitaplarından kaldırdı.

“Süre hemen doldu mu?” dedi hayal kırıklığıyla. “Oysa bana daha yeni başlamışsınız gibi gelmişti.”

“Hayır,” diye yanıtladı Bones, hızlıca çevresine göz atarak. “Okumak için biraz daha zamanınız var.”

Yan odadan bir çığlık daha koptu.

“Valentine coğrafyayı pek sevmiyor,” diye açıkladı Lawrence. “Bence onu kendi haline bırakmak en iyisi. Ama eğer gidip bakmak isterseniz...”

Bones diğer odaya doğru endişeyle bakarak başını iki yana salladı.

“Hayır, bence de onu kendi haline bırakmak daha doğru olur. Öğle yemeğine inerken siz odasına uğrarsınız.”

“Tamam,” dedi çocuk başını yeniden kitabına gömerken.

Kâhyanın kapıdan yeterince uzaklaşmış olduğundan emin olunca, Lawrence iskemlesinden fırlayıp bir koşu pencereye gitti ve eğildi. Tam o sırada Zizou’nun en yüksek dallarından biri de eğilerek Valentine’i yere bırakıyordu.

“Çıldırılmışsın sen,” diye fısıldadı Lawrence. “Ne yaptığının farkında mısın? Bones sesini şimdi duydu, seni burada görecekt olursa...”

“Sus,” dedi küçük kız yüzünde koca bir gülümsemeyle ve bahçeye açılan mutfak kapısına doğru koştu.

Lawrence başını iki yana sallayarak odasından çıkıp Valentine’in odasına geçti. Elbette oda boştu. Sessiz adımlarla çalışma masasına kadar yürüyüp bilgisayarın klavyesine ulaşarak arkadaşının sesini kaydettiği dosyayı kapattı.

Hiç ses çıkarmadan koridora çıktı. Bones’un bu katta yapacak başka işleri olacağını ummuştı ama kâhya ağır ve emin adımlarla merdivenlere doğru ilerliyordu. Bu durumda Val’in önceden kararlaştırdıkları gibi mutfaktan geçerek kütüphaneye ulaşması için yalnızca birkaç saniyesi var demekti. İçinden küfretti. Bu kız onun başını yine nasıl bir belaya sokacaktı acaba? Her ikisi de büyük bir riski göze almışlardı ve kızın aksine o risk almaktan nefret ederdi. Bu kızın bu sabah ille de kütüphaneye gitmek istemesi de nereden çıkmıştı?

“Çünkü bunu bizden Oscar istedi,” diye yanıtlamıştı Bones’u atlatmak için plan yapmaya çalışırken.

“İyi de neden bu sabah? Bu acelen nedir?”

“Bugün cumartesi. Sen de biliyorsun ki oraya pazartesi den önce giremeyiz. Oysa Oscar bu Zümrüt Tablet meselesini bir

an önce öğrenmek istiyor. Hem ayrıca,” demişti kitaplarını bile açmadan, “ben ders çalışmaktan çok sıkıldım. Bana macera gerek! Madem ikinci Evren’de ona eşlik edemiyoruz, hiç olmazsa burada bir işe yarayalım...”

Ses kaydı yapılırken derslerden bıkip usanmış gibi rol yapmakta hiç güçlük çekmemişti.

“Başımız derde girecek,” diye sızlanmıştı Oscar ses dosyasını arkadaşının bilgisayarına yüklerken. “Bak görürsün...”

Valentine gülmişti. Yasağa meydan okumak ve kâhyaya oyun oynamak onu heyecanlandırıyordu.

“Ah, oyunbozanlık etme! Bones’la akraba olmadığından emin misin? Aslında ona birazcık benziyorsun da,” diyerek çocuğa takılmıştı hazırladıkları ses kaydını dinlerken.

Lawrence hemen aynanın karşısına geçmiş ve yuvarlak göbeğini okşayarak kendine hem önden hem de yandan bakmıştı. Sonra da elini düz, sarı saçlarında gezdirip burnunun üzerindeki gözlüğünü düzeltmişti.

“Ne saçmalıyorsun sen? Bones hem kel hem de sıska ama benden sağlık fışkırıyor!”

“Eh, madem senden sağlık fışkırıyor, o zaman korkman için hiç neden yok. Tek yapacağın Bones yaklaştığı anda ses kaydını çalıştırıp arka arkaya tekrar ettirmek ve sonra da masanın başına geçip uslu uslu oturmak!”

Bu sabah Lawrence biraz suratsızdı ama Valentine yine de harekete geçti. Onun kendisini yarı yolda bırakmayacağını biliyordu. Oscar ile diğer Medicus’ların yola çıkmalarını beklemişler ve sonra Valentine pencereyi açarak gönüllü suç ortağı Zizou’nun bir dalının üzerine kendini atıvermişti.

Lawrence, Bones'un hareketlerine gözcülük ederken Valentine de mutfağa sızmıştı. Kapıyı açıp baktı. Hole doğru yol boş görünüyordu. Tam atılmak üzereydi ki tiz bir çığlık arkasında çınladı.

"Valentine, yavrucuğum, ne işin var senin burada?"

Cherie beyaz önlüğü içinde dimdik, tepesinde ampul yerine karmakarışık sarı bir saç yığını bulunan bir sokak lambası gibi duruyordu.

"Anladım," dedi Cherie. "Karnın acıktı ve bana söylemeye çekiniyorsun. Ama bana her zaman her şeyi söyleyebilirsin. Hem sonra, insanın içini kazıyan açlıkla durması sağlığı için hiç iyi değildir. İstersen Jerry'ye sor. Benim yemeklerime hiç karşı koyamaz o, gece gündüz yiyebilir. Seni de ne kadar çok seviyor biliyor musun? Ama ben de öyle... Her ne kadar odalarınızın düzenli kalması konusunda size göz açtırmıyor, her gün duş almanız için başınızın etini yiyor olsam da, inan ki seni öz kızım gibi seviyorum. Tabii senin bu domates gibi kıpkırmızı saçlarınla bizim anne kız olduğumuza kimseler inanmaz ama duygular başka şey... Bu yüzden acıktığın zaman bunu bana söylemekten çekinmene hiç gerek yok, hem ayrıca..."

Valentine bu söz tufanına gıkını bile çıkarmadan, bakışları bir Cherie'ye bir merdivenlere gidip gelerek boyun eğdi. Bu gevezeliğe bir son vermesi gerekiyordu ama Bones buraya gelmeden önce Cherie'yi de kırmadan bu işin içinden nasıl sıyrılacaktı? Her geçen saniyenin önemi vardı ve küçük kız tehlikenin yaklaşmakta olduğunu hissettikçe daha da telaşa kapılıyordu. *Neler oluyor bana böyle?* dedi kendi kendine. *Her zaman ne yapacağımı şaşırıp kalan Lawrence olurdu, ben değil! Bir an önce bir şeyler yapmam gerek!* Başını kapı aralığından uzatıp baktı. Artık çok geçti. Kamburu çıkmış bir gölge büyük merdivenler

boyunca duvara gerilmiş olarak uzanan, üzerine M harfi işlenmiş yeşil kumaşa vurmuştu bile. Kendisini odasında çalışıyor bilen Bones onu alt katta yakalayınca adama ne cevap verecekti? En kötüsü bu da değildi çünkü suçüstü yakalandığı için onu hiç bağışlamayacak olan Lawrence'tı. Bundan emindi. Eğer bu hileleri yüzünden cezalandırılacak olursa son nefeslerini verene kadar bunu kendisine hatırlatıp duracaktı...

Bir yandan mutfağın içinde dönüp dururken bir yandan da çenesi hiç durmadan çalışan Cherie'yi hiç dinlemeden, saçma sapan bir hikâye uydurmaya çoktan başlamıştı ki ikinci kattan, bin tane sesin içinde bile tanıyabileceği bir ses duyuldu.

“Bones, bakar mısınız lütfen?”

Bu, Bay Brave'di elbette ama sesinin bu kadar yüksek olması şaşırtıcıydı. Çünkü Büyük Üstat çok öfkелendiği zamanlarda bile asla sesini yükseltmeye gerek duymazdı. Kalın ve hırıltılı sesinin kendiliğinden bir sertliği vardı zaten. Cherie bile bunu duyunca susmuş ve şaşkınlıkla gözlerini her zamankinden daha sık kırpıştırmaya başlamıştı. Bones ise bir an bile duraksamadan hemen geriye dönmüştü. Adımlarını hızlandırarak basamakları tırmandı ve ikinci katın sahanlığına çıktı.

Burada kimse görünmüyordu. Başını kaldırdı. Rhoda'nın büstü çerçevesi içinde, biraz canı sıkılmış gibi ona tepeden bakıyordu. Kâhya büstün tepki vermesini bekledi ancak hiçbir şey olmadı. O da sağdaki koridora saparak tam ortasında içine yeşil bir cevher yerleştirilmiş, M harfi kazınmış olan, fazlasıyla işlemeli, büyük, tahta bir kapının önünde durdu. Taşın bütün ışıltısıyla pırıldamasının ne anlama geldiğini Bones gayet iyi biliyordu. Büyük Üstat çalışma odasıındaydı.

Kapıyı vurup içeri girmesi için izin verilmesini bekledi.

“Ne var Bones?”

Bay Brave yıllardır kâhyanın odasına nasıl girdiğini öğrenmişti. Hiç ses çıkarmadan kapıyı hafifçe iter ve hiç kımıldamadan girişte beklerdi.

“Beni mi çağırdınız, beyefendi?”

Winston Brave, iki geniş penceresi bahçeye bakan, bol ışıklı, dikdörtgen şeklindeki geniş odasının en dibinde bulunan çalışma masasının başına oturmuştu. Burası avukat olarak işlerini görmesi içindi. Medicus’ların Büyük Üstadı olarak çalışacağı, Birlik’le ilgili proje ve konularla uğraşacağı zamanlardaysa evin sahibi kuzey kanadındaki bir kulenin içinde saklı olan ve içine ancak gizli bir kapı ya da gizli bir merdiven aracılığıyla girilebilen, çok daha küçük bir odayı tercih ediyordu. Yine de Cumides Circle’ın hemen hemen her yerinde Medicus mührü bulunuyordu ve her yerde olduğu gibi bu odada da perdeler yeşil kadifedendi ve Medicus’ların Harf’iyle işaretli kordonlar tarafından tutuluyordu, hahırsa biraz dikkatli bakıldığında mür ve sarmaşık çelenklerinin ortalarında M harfinin kolaylıkla seçilebileceği motiflerden oluşan bir işlemeyle süslüydü. *Art-deco* tarzı masanın ayaklarını süslü bir M harfi oluşturuyordu, kanepede yine yeşil kadifeyle kaplıydı ve Bay Brave sağ alt köşesinde M harfi bulunan deri sumenininde hemen yanı başındaki masa lambasını yaktığında da abajurun üzerindeki filigranda yine Harf belirliyordu.

Başını kabarık bir dosyadan kaldırıp kâhyaya baktı.

“Hayır, sizi çağırmadım,” dedi Bones’un çalışmasını bölmesine açıkça bozulmuş olarak.

Dikkatini yeniden işi üzerinde toplamaya çaba gösterdiğini belli ederek ve kâhyasına da artık çekilebileceğini bildirecek şekilde başını önündeki kâğıtlara eğdi. Bones da aklı karışmış bir halde çıktı.

Kapıyı kapattıktan sonra da koridorun ortasında şaşkınlık içinde öylece kalakaldı. Aklını kaçırmış değildi, artık pek genç sayılmayacak da olsa henüz bunamamıştı ve patronunun kendisini çağırdığını duymuştu. Başını iki yana sallayarak çerçevesinin içinde hareketsiz duran Rhoda'nın yanından geçti. Sonunda omuzlarını silkip oradan uzaklaştı.

Soldaki koridordaki bir girintinin içinde Lawrence bir kapının arkasına yapışmış, terden sıırılsıklam bir halde bugüne kadar hiç bu kadar değerli olmamış bir nesneyi sıkı sıkı göğsüne bastırmıştı. Jeremy'nin geçen yıl Pazar'ının bir köşesinde bulup da Valentine'e hediye etmiş olduğu bir mp3 çalardı. İki çocuk eğlence olsun diye bir mikrofon aracılığıyla Cumides Circle'da yaşayan herkesin seslerini kayda alıp bunları da sonradan mp3 dosyaları haline getirmişlerdi. "Böylece, demişti Valentine, "onları taklit etmeyi bile öğrenebiliriz. Bu her zaman işimize yarayabilir, değil mi ama?"

Lawrence taklit konusunda ne kadar kötüyse, her türlü aygıtın çalışma kılavuzunu okuyup anlamak konusunda da o kadar yetenekliydi. Bu yüzden de Bones aşağı inmek üzere ilk basamağa ayağını atar atmaz koşup bu cihazı bulmuş, hoparlörleri takmış ve sesi sonuna kadar açmıştı. Böylece Bay Brave'in sesi evin içinde gök gürültüsü gibi çınlamıştı. Lawrence o an ölümcül bir hata yapmış olduğunu düşünmüş ve rengi iyice solmuştu. Ancak Bones nedense hiçbir şeyden kuşkulananmadan yukarı çıkmıştı.

Titreyerek saklandığı yerden çıktı, sessizliğine duyduğu minnettarlığı göstermek için Rhoda'nın büstü karşısında saray ahalisinden bir soyluymuş gibi yerlere kadar eğilerek selam verdi ve odasına geri dönebilmek için sessizce bir alt kata indi. Şimdi iş, bu küçük oyunun arkadaşına kütüphaneye ulaşacak kadar zaman kazandırabilmiş olmasını ummaya kalıyordu.

Valentine ise bir saniyeyi bile boşa harcamamıştı. Arkadaşının ay gibi yüzünü ikinci katın tırabzanları arasında şöyle bir görmesi, Lawrence'ın ona fazladan birkaç saniye kazandırmak için nasıl bir stratejiye başvurmuş olduğunu anlaması için yeterli olmuştu. Cherie'nin ötüşünü durdurabilmek içinse en etkili yolu kullanmış ve kadının boynuna atılarak yanağına kocaman bir öpücük kondurmuştu. Bu her zaman işe yarardı. Cherie'nin yanakları zevkten pespembe olur, gözleri yaşlarla dolar ve aşçı kadın duygusallaştığını gizlemek için kendini ya yiyecek dolabına ya da tencerelerinin arasına atardı. Küçük kız, bundan sonra holü koşarak geçip kütüphanenin kapısına varmıştı. Soğukkanlılığını hiç yitirmeden kapıyı açıp içeri girdikten sonra da arkasından sessizce kapatmıştı.

Sonunda yalnız kalabilmişti, üstelik de tam olarak bulunmayı istediği yerde. Bunun fazla uzun sürmeyeceğinin farkındaydı, bu yüzden parmak ucunda raflara doğru yürüdü. Arkasındaki, üzerinde portrelerin bulunduğu duvara döndü. İçlerinden yalnızca biri aydınlatılmıştı. Adını bilmediği, elbisesi ve yüzü gibi uğursuz görümlü bir kitabın üzerine eğilmiş yaşlı bir hanımdı bu. Demek ki duvarın öteki tarafındaki Ölümsüzler salonunda ondan başka kimse yoktu ve çok büyük olasılıkla bu kadın da onu hiç fark etmemiş olabilirdi.

Birkaç saniye boyunca araştırdıktan sonra ilgisini çeken kitabı seçti. Bu kalın ciltli bir ansiklopediydi. Bayan Withers'ın koltuğu Titus'un yanına koştu.

“Titus şu kitabı almam için bana yardım edebilir misiniz lütfen?”

Titus biraz isteksiz gibiydi. Kız sabırsızlıkla koltuğu çekip almak isteyince koltuk kaskatı kesildi. Sanki parkeye çivilenmişti. Valentine'in nezaket gösterecek zamanı yoktu. Bağcıklarını bile çözmeden spor ayakkabılarını çıkardı ve raflara doğru yönelip onların üzerine tırmanmaya başladı. İkinci kata ulaştığında tahta raflar sanki suyun üzerinde yüzyormuş gibi sallanmaya başladı. Valentine kenara tutunmak istedi ancak eline kıymıklar batınca rafı bırakmak zorunda kaldı ve tepetaklak düştü. Rafların hemen yakınında duran, Alistair McCooley'nin koltuğu Gavroche, kızın düşeceğini fark edince Titus'un önüne geçerek kuştüyünden minderiyile Valentine'in düşüşünü yumuşatmıştı. Küçük kız ayağa kalktı ve Gavroche'u minnetle okşadı.

“Teşekkürler,” dedi. “Az kalsın krep haline gelecektim. Bones da parçalarımı süpürge ve faraşla toplardı herhalde...”

Gözlerini çaresizce kitaplara doğru kaldırdı.

“İşimi hiç de kolaylaştırmıyorsunuz,” dedi Valentine. “Bu kitaba nasıl ulaşacağım şimdi ben?”

Titus boyun eğip yaklaştı. Genç kız onun üzerine zıplayıp kolunu uzattı. Ve kitaba erişmeyi başardı. Elbette ki daha kapağını açar açmaz satırlar silinmeye başladı. Bu kural hiç bozulmazdı: Yazarının ve sahibinin izni olmadıkça kitapların içeriğini hiç kimse okuyamaz, daha kapakları açılır açılmaz içlerindeki bütün yazılar sanki büyü yapılmışçasına uçup giderdi.

Valentine kapağa hızlıca bir göz atarak altın harflerle işlenmiş olan yazar ismini okudu.

“Size yalvarıyorum, Bay Beaggle,” dedi. “Bay Brave kütüphanedeki kitapları okumama izin veriyor! Ben... ben onun kız arkadaşım!”

Rahatsız olmuş gibi çevresine bakındı. Bu sefer yalanının büyüklüğü onu bile utandırmıştı. Neyse ki portreleri taşıyan duvar yerinden kımıldamadı ve Ölümsüzler salonu ortaya çıkmadı. Eğer içerideki yaşlı kadın onun bu söylediğini duyduysa, her ne kadar ölmüş ve şimdi yalnızca bir ruhtan ibaret kalmış olsa bile yine de mutlaka kalp krizi geçirirdi...

Her şeye karşın ansiklopedinin giriş sayfasının üzerinde bir satır oluşmaya başladı. Anlaşılan ansiklopedinin yazarı Stanislas Beaggle bu meçhul okuruyla iletişime geçmeye karar vermişti.

“Ne bilmek istiyorsunuz?”

Valentine rahat bir soluk aldı.

“Zümrüt Tablet hakkında bildiğiniz her şeyi okumak istiyorum, lütfen.”

“Ne hakkında?” diye yazdı Bay Beaggle hayretle.

“Zümrüt Tablet,” diye tekrarladı holden duyduğu bir ses nedeniyle endişelenmeye başlamış olan küçük kız. “Çabuk olun Bay Beaggle, biraz... acelem var diyelim,” dedi omzunun üzerinden kapıya göz atarak.

Bu konu sinirlerini germişçesine yazarın yazısı bozulmaya başladı.

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum. Ayrıca eminim ki siz bile ne dediğinizin farkında değilsiniz. Bu konuda size söyleyebile-

ceğim hiçbir şey yok. Beni rahat bırakın ve bu kütüphanedeki hiçbir kitabı da rahatsız etmeyin, bu size bir tavsiyedir!”

Valentine yazılanları okuyacak zamanı ancak bulabilmişti ki sayfa yeniden bomboş kaldı.

“Hey!” diye bağırdı. “Tabii ki neden söz ettiğimi biliyorum ben! Bu, ölüleri geri getirebilen bir Tablet’miş, evrensel bir zımbırtıyı kullanarak, orasından tam emin değilim! Geri gelin,” dedi ayağını Titus’a vurarak. “Hemen geri gelin, sizi kötü kalpli yazar!”

Koltuk kızın aklını başına getirmek için hafifçe sarsıldı.

“Ah, özür dilerim,” diye fısıldadı Valentine. “Umarım yay-larınızı bozmamışımdır, Titus. İyi de şimdi ne yapacağım ben?” diye sızlandı. “Oscar’a Tablet konusunda bilgi edineceğime söz verdim, eli boş dönemem. Hem sonra Lawrence da bana saatlerce ders verecektir: ‘Gördün mü boşuna gittin işte, ben sana dememiş miydim, zaten sen hep burnunun dikine gidiyorsun,’ vesaire, vesaire...”

Hayal kırıklığı içinde aşağı inip koltuğu usulca oval masanın karşısındaki eski yerine doğru itti ve tam çıkmaya hazırlanıyordu ki dikkatini bir çeşit nefes alma sesi çekti. Meraklı bakışlarla çevreyi yoklayarak yakındaki bir rafın üzerinde Bay Brave’in ölmüş sekreteri Julia Jacob’un ruhunu içinde taşıyan kitabı fark etti. Kadının ruhu ölümünden sonra Büyük Üstat’la ya da genel olarak Birlik’le ilgili arşivleri ve özellikle de gazete kupürlerini içeren bu dosyaya sığınmıştı. İki karton kapak açılıp kapanarak belli bir hışırtı çıkarıyorlardı. Bu dosya elinin uzanabileceği mesafede bulunduğundan Valentine onu hemen alıp masanın üzerine koydu.

Kapağı açtı ve utangaç, tatlı Julia'nın kendisi gibi incecik yazısı tıpkı bir saç teliyle yazılıyormuşçasına belirmeye başladı. Kadının utangaçlığından sayfanın köşeleri kıvrılıyordu.

"Merhaba Valentine," diye yazdı. "Sanırım siz Bay Oscar'ın arkadaşısınız. Sizi burada daha önce de görmüştüm ama konuşmaya cesaret edememiştim."

"Konuşmaya cesaret edemediniz mi? Bakın işte bu benim başıma hiç gelmez," dedi kız gülerek.

"Beni bağışlayın, belki de haddimi aşıyorum ama anladığım kadarıyla bir şey arıyordunuz ve bulamadınız..."

"Bay Beaggle bana yanıt vermeyi reddetti. Bana öyle geliyor ki sorum onu korkuttu," diye özetledi Valentine. "Acaba siz bana yardımcı olabilir misiniz?" diye sordu umutla.

"Elimden geleni yapmaya çalışırım," diye yanıtladı Julia temkinle. "Sizi dinliyorum..."

Konunun hassas olduğunu fark etmiş olan genç kız bu sefer daha alçak sesle konuşmayı tercih etti. Anlatacaklarını bütün kitapların duymasına gerek yoktu. Tıpkı Oscar ve Lawrence gibi gayet iyi tanıdığı, kapağı yıpranmış ve soyulmuş bir kitaba kaçamak bir bakış attı. Bu bir önceki yıl, yazarı Billy Boyd'un huysuzluğundan çok çekmiş oldukları *Pathologus'lar Antolojisi*'ydi. Boyd'un pek çok kusuru olabilirdi ama bunların arasında ikiyüzlülük yoktu. Eğer konuşulanları duyup da lafa karışmayı isteseydi, bunu şimdide kadar çoktan yapardı. Kız rahat bir soluk alarak konuştu.

"Zümrüt Tablet'ten söz edildiğini hiç duydunuz mu Julia?"

Genç kadın kısa bir süre düşündükten sonra birkaç sözcük karaladı.

“Belleğimde bir şey yok ancak hemen arşivlerimi karıştırabilirim. Burada mısınız?”

“Hiçbir yere kıvıldamıyorum,” dedi genç kız kalbi sabırsızlıkla çarparak.

Kapak kendi kendine kapandı ve sayfaları sanki biri onları ışık hızıyla gözden geçiriyormuş gibi baş döndürücü bir şekilde titreşmeye başladı. Valentine holde ayak sesleri duydu. Bunlar kütüphaneye doğru mu geliyordu yoksa Bones, Cherie ya da Jerry holden geçip gidiyorlar mıydı ayırt edemiyordu ama acele etmesi gerektiğini hissediyordu. Elbette burada tek başına kalma şansı sonsuza dek sürmeyecekti. Julia’yı tutup sarsmamak için kendini zor tutuyordu.

Genç kıza sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda kapak yeniden açıldı ve sözcükler yazılmaya başladı.

“Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum ama,” diye yazdı Julia, “Zümrüt Tablet hakkında fazla bir şey bulamadım. Yüz yıldan fazla bir süre geriye giderek elimin altındaki bütün basın makalelerini ve dosyaları gözden geçirdim ama hiçbir şeyle karşılaşmadım.”

Valentine içini çekti. Belli ki aradığını burada bulamayacaktı. Kitabı eline aldı ve tam Julia’yla vedalaşmaya hazırlanıyordu ki mürekkebin yeniden belirmediğini fark etti.

“Yani hemen hemen hiçbir şeyle... Bir tek hücrelerin canlandırılmasıyla ilgili bilimsel bir makale bulabildim.”

“Hücre canlandırılması da nedir?” diye sordu bir şey anlamamış olan Valentine.

“Konunun uzmanı değilim ama anladığım kadarıyla insan vücudunu oluşturan en küçük unsurların yeniden canlandırılarak

çoğaltılmasıyla ilgili bir işlem. Siz biraz önce ölmüş kişilerin geri getirilmesinden söz etmiş olduğunuz için, bu konunun önemli olabileceğini düşünmüştüm. Ama yanılıyor da olabilirim,” diye karşılık verdi utanarak.

“Yine de anlatın siz,” dedi Valentine kendinden çok da emin olmadan.

İçinden keşke Lawrence biraz daha anlayışlı olup da onunla birlikte gelseydi diye geçirdi. O her konuda her şeyi bildiğine göre belki Zümrüt Tablet’in güçleri ve hücre canlandırılmasıyla ilgili bu makale arasındaki bağı kurabilirdi. Oysa kendisi daha bu kavramın adını bile tam olarak aklında tutamıyordu. Uzun salondaki duvar saati on biri vurdu. Bu konuda daha fazlasını öğrenmenin zamanı gelmişti.

Julia devam etmesine izin verilmiş olduğunu hissetti.

“Büyük bir Medicus biyoloğu tarafından yazılmış olan bu makalede, Hermes’ten söz ediliyor. Bunun size yardımı dokunur mu bilemiyorum ama yine de haberiniz olsun dedim.”

“Hermes,” diye tekrarladı Valentine. “Tamam, bunu not aldım. Acaba bu...”

Cümlesini tamamlayamadı çünkü kapı açılmış ve Bones yüzünde her zamankinden de daha ciddi bir ifadeyle kütüphaneye girmişti. Evdeki sayısız işiyle ilgilenmeye karar vermişti ama neler olup bittiğine dair bir yanıt bulamayınca, Bay Brave’in hayalet çağrısını duymadan önce gitmek niyetinde olduğu yere, yani kütüphaneye uğramaya içgüdüsel olarak karar vermişti.

“Sizin burada ne işiniz var?” diye sordu hiçbir şey anlamadan. “Siz yukarda... sizin yukarda ders çalışıyor olmanız gerekmiyor muydu?”

Julia'nın kitabı kendi kendine kapandı ve masanın üzerinde usulca kayarak kendi rafına doğru yaklaştı. Valentine hiç acele etmeden onu yerine yerleştirdikten sonra Bones'un gördüklerine inanamayan bakışları altında ayakkabılarını ayağına geçirdi.

"Haberiniz olsun, bunu Bay Brave'e bildirmek zorundayım," diye tehdit etti kâhya.

Valentine sakın sakın kapıya kadar yürüyüp adamın karşısında durdu.

"Saat on biri iki geçiyor," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Yani dersler *iki* dakika önce bitti ve ben de buraya indim. Beni holde görmediniz mi? Artık gözlük takmaya başlasanız iyi edersiniz, Bones."

Sonra da onun önünden geçip merdivene kadar yürüdü. Basamakları çıkmadan önce durup başını çevirdi.

"Cumartesileri çalışmamahsınız. Yoruluyorsunuz."

kırmızı kanepede üstünde paloma

Alistair, Cumides Circle'ın salondan geçerek arka taraftaki terasa ve bahçeye açılan kapıyı açtı.

Biraz önce Büyük Üstat'la görüşmüş ve ona genç Medicus'ların ikinci Evren'in kanyonlarında yani Solunum Krallığı'ndaki ilk yolculukları hakkında bilgi vermişti. Elbette artık tamamen iyileşmiş gibi görünen Iris'in sağlığı hakkında bilgi edinmeyi de ihmal etmemişti. Genç kız hastanede kaldığı on dakika içinde dört bir yana emirler, tavsiyeler ve şikâyet tehditleri yağdırınca doktorlar da ellerini çabuk tutarak, ona aslında ihtiyaç bile duymadığı bir ağrı kesici reçetesi yazarak bir an önce taburcu etmişlerdi. O da şimdiden ikinci yolculuğa hazırды.

Alistair, Moss'un davranışlarından söz etmeyi de unutmamıştı.

"Neyse ki genç Pill'in hem sağlam refleksleri hem de yeterli cesareti var," diye de eklemişti.

"Bu her zaman yeterli olmayabilir," diye onu uyarmıştı Bay Brave. "Çok dikkatli olun. Gerçi ben Moss'un görüldüğü kadar kötü niyetli olduğunu sanmıyorum..."

“Ben de bir melek olduğumu hiç sanmıyorum.”

“Ona bakarsanız Pill de melek değildir. Asıl sorun bu ikisinin birbirlerinden nefret etmelerinde yatıyor. Her biri diğeri için tehlike oluşturuyor. İşte bu yüzden sizden gözünüzü her ikisinin de üzerinden ayırmamanızı istiyorum.”

Büyük Üstat’ın tutumu karşısında şaşırmış olan Alistair yanıt vermemişti. Brave söze devam etmişti:

“Fransa ve İtalya’dan endişe verici haberler aldım. Asya’da da bazı can sıkıcı belirtiler görülmüş...”

“Kara Prens mi?” diye sormuştu Alistair.

“Tuhaf hastalıklar,” diye yanıtlamıştı Büyük Üstat. “En fazla bir avuç vaka ve şimdilik kimse bir şeyden kuşkulanmıyor. Ancak bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Neyse, gidin artık ve onlara göz kulak olun. Bu gençlere ihtiyacımız var. Hem de çok acele!”

Konseyl üyesi daha fazla açıklama istememişti. Winston Brave kimi zaman yüksek sesle düşünürdü ve böyle zamanlarda ondan daha açık olmasını istemek hiçbir işe yaramazdı. Görüşmelerini sonlandırdılar. Zaman daralıyordu ve Alistair’in geç kalmayı hiç istemediği bir randevusu vardı, üstelik oraya yalnız da gitmeyecekti.

Taş basamaklardan aşağı inerek bahçede ilerledi.

Yan yana dizili meşe, kayın ve okalıptüs ağaçlarının gölgesindeki dolambaçlı yolları takip ederek inanılmayacak derecede rengârenk ortancaların yanından yürüdü. Belli ki bitkilerin içine Vücut Girişi uygulayabilen az sayıdaki Medicus’tan biri olan Kontes Anna-Maria Lumpini, Cumides Circle’daki ağaç ve bitkilerin içine girdiğinde onların yalnızca davranış biçimlerini değiştirmekle kalmamış, bir hayli şaşırtıcı olan renk tutkusunu

da onlara aşlamıştı. Bahçedeki çiçekler Yüksek Konsey'in saygın üyesi olan bu abartılı görünüşlü kadının yüzü kadar alacalı hale gelmişti.

Ilık rüzgâr altındaki yaprak hışırtıları ve kuş cıvıltıları arasında bazı sesler duyunca kulak kabarttı. İnsan sesi, daha doğrusu çocuk sesiydi bunlar. Gülümseyerek seslerin geldiği yere doğru yöneldi.

Katmerli zakkum yığınlarının içinden geçti, çimenliği hareketlendiren dalgaları çeviklikle aştı, yolunun üzerinde bitiveren ağaç köklerinin üzerinden atladı ve sonunda eğlenmiş ancak soluk soluğa kalmış bir halde gül bahçesine ulaştı. Fiziksel durumu onu şaşırtmıştı. Sağlığı yerinde olduğu ve yakın zamanda hareketsiz kalmadığı halde kendini tükenmiş gibi hissediyordu. Üstelik Cumides Circle'ın bu kocaman bahçesinde daha önce yüzlerce kez dolaşmış olduğundan, bitkilerin kurabileceği her türlü tuzağı da tanıyordu. O halde bu yorgunluk nereden çıkmıştı? Hâlâ geçirdiği kazanın etkisi altında mıydı? Yoksa gece boyunca babasıyla ilgili düşler görmüş olmasından mı kaynaklanıyordu? Pek alışkın olmasa da biraz tatile ihtiyacı olduğu belliydi.

Bu fikirleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştı ve tehditkâr görünmeye çalışsalar da bunu başaramayan gül ağaçlarının üzerine doğru eğildi. Sesler artık belirginleşmişti.

Oscar, Valentine ve Lawrence istenmeyen bakışlardan gizlenebilmek için güzel kokulu Line Renaud güllerinin başlarının üzerinde oluşturmuş olduğu Kızılderili çadırının altına sığınmışlardı. Görünüşe bakılırsa Cumides Circle'ın iki yeni sakini bahçede kendilerine çok sayıda arkadaş edinmişler ve pek çok gizlenme yeri oluşturmuşlardı ama içlerinde en sevdikleri yer burasıydı. Çiçeklerin bolluğu, dikenleriyle yabancıların gözünü korkutuyordu ve buradan Oscar'a da söz etmişlerdi. Genç Medicus grup

halinde gittikleri Vücut Giriş'i'nden döner dönmez arkadaşlarının bıraktığı notu bulmuştu: "Çadırın altında buluşalım." Eğer öğle yemeği saatinde Cherie'den saklanmak için Zizou'nun tepelerine sığındığı sırada Alistair'le karşılaşmasaydı onların isteğini seve seve yerine getirecekti.

Alistair, Bay Brave'in yanına gitmek üzere uzaklaşır uzaklaşmaz, Oscar da koşa koşa gül bahçesine gelmişti. Burada arkadaşlarıyla buluşmuş ve Valentine Julia'nın yazdıklarını kelimesi kelimesine tekrarlamıştı.

"Bu konunun kütüphanedeki dostlarımızın çok da hoşuna gitmediğini fark ettim," dedi genç kız. "Bay Beaggle'ın âdeta eli ayağına dolaştı. Bir an önce kapağını kapatmaktan başka bir şey istemedi."

"Bu konuyu daha fazla araştırmamız için bir neden daha," diye sonuç çıkardı Oscar. "Bütün bunlar, Tablet'in gerçekten var olduğunu ve güçlerinin korku yarattığını gösteriyor. Ama ben korkmuyorum," diye de ekledi durumu açıkça ortaya koymak için. "Hem de hiç."

"Ben de öyle!" dedi Valentine büyük bir mutlulukla. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Ne demek ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Lawrence ikna olmamış gibi. "Maceraya atılmak için sence de biraz erken değil mi?"

"Ah, bazen ne kadar da can sıkıcı oluyorsun!"

"Sen de birazcık daha düşünsen. Elinde bir ipucu mu var sanki?"

"Evet!" diye bağırdı Valentine. "İpucumun adı 'Hermes'."

“Bu pek de yeterli değil,” diye itiraf etti Oscar. “Lawrence sana bir şey ifade ediyor mu bu?”

Arkadařının dūřünmesine izin vermek için Valentine bile sustu. Ne de olsa kendisi bu gizemli Hermes konusunda herhangi bir řey söyleyebilecek durumda deęildi. Hepatolia’lı çocuęun yanıt vermesi çok uzun sürmedi.

“Elbette ediyor,” dedi ciddiyetle. “Hermes, Yunan mitolojisi-
sinde bir tanrıdır. Ticaret tanrısı olarak bilinir.”

“Ah, o zaman Jeremy onun soyundan geliyordur,” diye şaka yaptı Oscar.

“Aynı zamanda da kurnaz zekânın tanrısıdır,” diye ekledi Lawrence. “Yani sen de bu soya dâhil olabilirsin Valentine...”

“ok komik. Devam et.”

“Hermes’in bir kardeşi vardır: Apollon. Güneş tanrısıdır ve aynı zamanda aklın, müziğin ve sanatın tanrısı da odur.”

“Sen onu Bay Brave ile karıştırdın galiba,” diye sözünü kesti Valentine sa örgülerinden biriyle oynayarak. “Öyyyyyle romantiktir ki o...”

“Bırak da sözümü bitireyim,” diye homurdandı, hızını aldığında sözünün kesilmesinden hiç hoşlanmayan Lawrence. “Apollon lirini kardeşinin bastonuyla takas eder ve bunun üzerine bastonun çevresine iki tane yılan sarılır. Bu size bir şey hatırlatıyor mu?”

“Medicus’ların Kerykeion’una benziyor sanki!” dedi Oscar heyecanla.

“Evet, yalnızca Hermes’inkinde kadeh yerine baston var. Hem zaten Romalılar onu tıp tanrısı haline getirdiler ve bugün Amerika’da tıbbın simgesi işte onun Kerykeion’udur.”

“Ben bununla bizim meşhur Tablet arasında hiçbir ilişki kuramadım,” dedi genç kız sabırsızlıkla. “Henüz hiç yol alamadık!”

“Doğrusu ben de bir ilişki kuramıyorum,” diye itiraf etti arkadaşı. “Yalnızca...”

“Yalnızca ne?” diye sordu Oscar ısrarla. “Çabuk ol, Alistair şimdiye kadar Bay Brave’le görüşmesini bitirmiştir ve beni aramaya çıkmıştır bile. Birlikte yapılacak önemli bir işimiz olduğunu söylemişti!”

“Şöyle ki Hermes aynı zamanda Mısırlılar için de bir tanrıydı,” diye açıkladı çocuk hafifçe gülümseyerek. “Tanrı Thot, Isis’e ölüleri diriltmesinde yardımcı olmuştu...”

“Ölüleri diriltmek mi? İşte bu! Aferin sana Lawrence! Sence o, bu işi Zümrüt Tablet’i kullanarak yapmış olabilir mi?” diye bağırdı Oscar.

“Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti Lawrence. “Tanrı Hermes ile herhangi bir tablet arasında bir bağ kuramıyorum. Üzgünüm.”

“Bu konuda bize *kimin* yardım edebileceğini biliyorum galiba,” dedi umudunu yitirmek istemeyen Oscar.

“Bense hiç kimsenin size yardım edebileceğini sanmıyorum.”

Çocuklar irkilerek başlarını kaldırdılar. Güllerle yaprakların arasında Alistair McCooley’nin üçgen yüzü ve karmakarışık saçları belirmişti.

“Gizli toplantınızı böldüğüm için özür dilerim,” diye devam etti adam, “ama sizin yaşıңызdayken bu bahçede ben de kendime aynı gizlenme yerini seçmiş ve aynı dostları edinmiştim. Her ne kadar bugün onlar yolumu kesmeye çalışmış olsalar da...”

Gül dalları aralandı ve üç arkadaş ayağa kalktılar. Alistair, Oscar’a sitem dolu gözlerle baktı.

“Çok inatçısın Oscar Pill. Bunun bazen bir koz olabileceğini herkesten iyi bilirim. Ama bu aynı zamanda büyük bir kusurdur da. Sana daha önce de söyledim: Bütün bunlar gerçekte var olmayan şeyler. Eğer onlara inanmaya devam edersen sonunda kendine zarar vereceksin.”

Oscar yanıt vermedi ve arkadaşları da sessizce önlerine baktılar. Alistair gerginliği yumuşatmak istedi.

“Ancak macerayı bu kadar sevdiğine göre şimdi yapacağımız şey mutlaka hoşuna gidecektir. Hadi bakalım, yola düşelim!”

Valentine koşarak Alistair’in önüne geçti.

“Ama ben de maceraya bayılırım! Üstelik istediğim zaman çok inatçı da olabilirim! Size yalvarıyorum beni de götürün lütfen,” diye diz çöktü.

Alistair güldü. Bu genç kız, Cumides Circle’da oyunculuk yeteneğiyle ünlüydü.

“İnatçılığına ben kefil olurum,” dedi Lawrence. “Bu konuda ona gözünüz kapalı güvenebilirsiniz.”

“Üzgünüm,” diye yanıtladı Konsey üyesi, “ama bu randevuya yalnızca Oscar davetli. Üstelik kaçırması söz konusu bile olamaz,” diye de ekledi saatine bakarak. “Bir dahaki sefere artık inatçı küçük hanım! Oscar koş da pelerinini al. Seni holde bekliyorum.”

Oscar pelerinini göğsüne bastırarak merdivenleri koşar adım indi. Sokak kapısı açıldı ve hızlıca ön bahçeyi aştı. Jerry, Bay Brave’in limuzininin direksiyonuna geçmişti ve Alistair de açık kapının yanı başında onu bekliyordu.

“Hadi çabuk,” diye seslendi Konsey üyesi. “Daha yirmi dakikalık yolumuz var ve görmemiz gereken kişiyi bekletmememiz gerekiyor!”

Genç Medicus arabanın içine atladı ve Jerry hiç zaman kaybetmeden hareket etti.

Güneyden kuzeye doğru şehrin içinden geçtiler.

Oscar bir tepenin üzerine kurulu mahallesi Babylon Heights’ın pembe çan kulesini ve annesinin de çalıştığı fabrikaları görebiliyordu. Buralardan çok ender olarak geçirdi ve her seferinde de Celia’yı bu pis yerden, koca fabrika bacalarından çıkan duman ve isin kirlettiği binalardan bir an önce kurtarmaya kendi kendine söz verirdi. Annesinin burada çalışmaya yalnızca onunla Violette için katlandığını biliyordu. Geçinebilmek için bu işe ihtiyacı vardı. Evet, günün birinde Celia’yı patronunun acımasızca kaprislerine boyun eğmekten kurtarabilmek için elinden geleni yapacak, hatta gerekirse o korkunç Geldhof’un vücudunun içine girerek biraz temizlik yapmayı da göze alacaktı...

Alistair nereye gittikleri konusunda hiçbir şey söylemiyordu ve yirmi dakikanın sonunda Jerry yavaşladı. Yüksek bir göbeğe varmışlardı ve sanki bir ülkenin sınırındaki gümrük kapısına benzeyen bir güvenlik merkezine doğru yaklaşıyorlardı. Ama şehirden çıkmamışlardı. Bay Brave’in şoförü pencereden plastik kaplamalı bir kart uzattı ve bekçi de bariyeri kaldırdı.

Araba yavaşça ilerleyerek her iki yanında da devasa binalar uzanan bir yolu aşıyor. Bu binaların her biri diğerinden farklı olmakla kalmıyordu, aynı zamanda hepsi birbirinden ünlüydü. Bir tanesinin önünden geçerlerken Oscar binayı tanıdı.

“Ama bu Empire State binası! Aynı New York’taki gibi!”

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Alistair. “Bak bu tarafta da Büyük Mısır Piramidi’ni görebilirsin. Şurada Big Ben var ve yanında da Atina Parteno Tapınağı. Sağ tarafta, en diptekini mutlaka biliyorsundur.”

“Beyaz Saray!” diye bağırdı Oscar. “Neredeyiz biz?” diye sordu hayranlık içinde.

“Pleasantville’in çok az bilinen bir banliyösü olan Monument District’teyiz. Buraya, geçiş izni olmayan giremez. Ama bence bizim gideceğimiz bina diğerlerinden daha çok hoşuna gidecek. Geldik sayılır. Bak.”

Genç Medicus sabırsızlıkla ve büyülenmişçesine burnunu cama yapıştırdı. Başını kaldırıp ağzını kocaman açtı ama hiçbir ses çıkmadı. Jerry başını arkaya çevirdi ve Alistair’le karşılıklı gülümsediler.

“Tam senin zevkine göre, öyle değil mi?” dedi Alistair eğlenerek.

Gözlerini karşısında dikilen devasa ve muhteşem kuleden ayıramayan Oscar yanıt verebilecek durumda değildi.

“Paris’e hiç gittin mi?” diye sordu Konsey üyesi.

Oscar başını iki yana salladı.

“Öyleyse Eyfel Kulesi’ne hoş geldin, Oscar.”

Şoför arabayı durdurarak motoru kapattı. Çocuk hiç beklemeden kapıyı açıp arabadan dışarı atladı. Başka bir otomobil; koyu renk camlı, uzun, siyah bir limuzin önlerinde park etmiş duruyordu. Jerry canı sıkılmış gibi kaşlarını çatı.

“Yalnız olmayacaksınız, Bay McCooley,” dedi imalı bir tavırla.

Bu aracın sahibini Alistair de tanıyordu ve hoşnutsuzluğunu gösteren bir hareket yaptı.

“Öyle görünüyor,” dedi kızgın bir sesle. “Eminim bizim geleceğimizden haberi vardı. Ona kim söylemiş olabilir?”

“Hiçbir fikrim yok, beyefendi. Ancak isterseniz ben burada kalıp sizi bekleyebilirim.”

“Teşekkürler Jerry. Fazla uzun süreceğini sanmıyorum.”

“Hiç acele etmeyin,” dedi şoför gözlerini öteki arabadan hiç ayırmadan.

Alistair limuzinden inerek gökyüzüne doğru göz alabildiğince uzanan demirden danteli seyretmekten kendini bir türlü alamayan Oscar’ın yanına gitti.

“Gel Oscar, kuzey ayağındaki asansörü kullanalım. Karşılaşacağın sürprizler henüz bitmedi.”

Asansörün kapısına vardıklarında onları kısacık bir şort, belden düğümlemiş beyaz bir gömlek ve yüksek topuklu, siyah ayakkabılar giymiş, güler yüzlü bir genç kadın bekliyordu. Kıpkırmızı dudakları, kusursuz dişleri, minicik kalkık burnu ve siyah saçlarıyla baş döndürücü güzellikteydi ve görünüşe bakılırsa tam da Alistair’in tipiydi. Konsey üyesi, kadının gülümsemesine karşılık vererek sallanmaya başladı.

“Merhaba Fifties,” diye kekeledi, “ben, şey yapayım... Seni şeyle tanıştırayım... İşte bu...”

Oscar’ın içinden gülmek geldi. Alistair’in nasıl bir sıkıntı içinde bulunduğunu çok iyi anlıyordu çünkü o da aynı şeyi Tilla’nın karşısında onlarca defa yaşamıştı. Aslında insanın Alistair’in yaşına geldiğinde bile bir kızın karşısında bu kadar utanıp sıkı-

labildiğini görmek biraz da içini rahatlatmıştı çünkü ne de olsa kendisi henüz yalnızca on üç yaşındaydı.

Konsey üyesi onuncu defa gırtlığını temizledikten sonra Oscar kendi kendini tanıtmaya karar verdi.

“Merhaba, benim adım Oscar, Oscar Pill ve şey... bizim, yani Bay McCooley ile benim randevumuz vardı da. Ama ben kiminle olduğunu bilmiyorum,” dedi, Alistair aniden sıcak basmış olduğundan çıkarmaya çalıştığı ceketıyla boğuşurken.

“Çok memnun oldum,” diye yanıtladı güzel kadın bir eli belinde diğeri de başının arkasında âdeta fotoğraf çektirirmiş gibi. “Benim adım Fifties Pinup, sizi yukarı ben çıkaracağım. Buyurun lütfen,” dedi asansör kabinini göstererek.

İki Medicus içeri girdiler, kapılar kapandı ve Fifties gözlerini, elini kolunu nereye koyacağını şaşırmış olan Alistair’den hiç ayırmadan, bir kız çocuğunu andıran sesiyle tatlı tatlı konuşmaya devam etti.

“İyi günler! Eyfel Kulesi’nin bu birebir kopyasına hoş geldiniz. Ah, Paris’e bayılıyorum, ya siz, Bay McCooley?” dedi işaret parmağının kırmızı tırnağını kalp şeklinde büzölmüş dudaklarına götürerek.

“Evet, evet, ben de payılırım Baris’e! Şey... yani Paris’e ben de bayılırım.”

“Sağ tarafınızda Pleasantville’in kuzey semtleri bulunuyor,” diye devam etti sevimli kılavuzları. “Solunuzdaysa, şey...”

Birkaç saniye duraksadıktan sonra devam etti. “Güney semtleri miydi? Tüh, unuttum,” diye itiraf etti safça bir kahkaha atarak.

Kıpkırmızı olan Alistair nedenini tam olarak bilemese de kırdı. Oscar da gülmeye başladı ama Fifties’in söylediklerinden

çok adamın verdiği tepkiye gülüyordu. Sonra da onları kuzey ve güney konusundaki son derecede felsefi konuşmalarıyla baş başa bırakarak, asansörün şeffaf duvarlarından görünen görkemli manzarayı seyretmeye başladı. Yaşadığı şehri hiç bu kadar yüksekte görmemişti ve şimdi burası gözüne her zamankinden daha güzel görünüyordu. Kendi mahallesini tanıdı, hatta Kildare Caddesi'ni ve kendi evlerinin rengârenk yer yer eksilmiş tuğlalardan oluşan çatısını bile gördüğünü sandı. Bu manzarayı bir de gece, bulutsuz bir gökyüzü altında hayal ediyordu. Ablasını hatırlayıp şimdi onun da burada, gökyüzüne, yıldızlara her zamankinden daha yakın olmayı ne kadar çok isteyeceğini düşündü. Fifties'in sesi onu düşlerinden uyandırdı.

"Geldiniz," demişti genç kadın sanki bir yıldızın sahneye çıkışını duyurmuş gibi.

Asansörden çıktılar ve ayakları siyah, kalın ve yumuşak bir halının içine gömüldü. Oscar çevresine baktı ve soluğu kesildi.

Asansör, yuvarlak tarafı tamamen camla çevrili yarım daire şeklinde kocaman bir salonun tam ortasına açılıyordu. Evinde olmadığını unutan Oscar cama doğru koştu. Buradan bakılınca bütün yeryüzü tıpkı bir gezegeninki gibi çıkıntılı görünen ufuk çizgisine kadar uzanıyordu.

"İki yüz yetmiş dört metre," dedi Fifties arka duvara zarif bir biçimde yaslanarak. "Bırakayım da manzaranın tadını çıkarın. Birazdan burada olacak," diye fısıldadı Alistair'in kulağına. "Tekrar görüşmek üzere..."

"Görüşürüz," diye yanıtladı Alistair, parlak kırmızı renkte geniş bir kanepenin kenarına ilişip gözlerini süslü mermerden

bir merdivenin arkasında gözden kaybolan Bayan Pinup'ın kıvrımlarından ayırmadan.

Ceketini kadifenin üzerine bırakıp sehpanın üstünde duran bir moda dergisiyle yelpazelendi. Sehpanın üzerinde süs olarak yalnızca bir cam küre, bir tepsi ve kızıl nergis zambaklarıyla dolu bir vazö bulunuyordu. Manzara karşısında büyülenmiş olan Oscar ise camın önünden ayrılamıyordu. Şarkı söyler gibi bir kadın sesi onu yerinden sıçrattı.

“Alistair, tatlım, geldiniz miiiii? Ne kadar güzel! Gelin de bir öpücük verin bana.”

Çocuk hemen arkasına döndü.

Merdivenin başında simsiyah saçları küt kesilmiş, uzun boylu bir kadın duruyordu. Vücut hatlarını ortaya çıkaran, dekolteli, uzun, siyah bir elbise giymişti. Yırtmacından dışarı fırlayan bacağı inanılmayacak kadar uzundu. Dirseklerine kadar çıkan kadife eldivenli ellerinin biriyle altın kaplamalı tırabzana nazikçe tutunurken diğesinde de uzun ağızlıklı bir sigara tutuyordu.

İki konuğuna biraz donuk ancak üzerinde iyi çalışılmış bir gülümsemeyle baktıktan sonra, Fifties'inkilerden bile daha yüksek topuklu ayakkabılarıyla tıpkı bir müzikhol yıldızı gibi merdivenlerden aşağı indi. Bu işi büyük bir yetenekle ve herhalde deneyimin de etkisiyle kolayca başardıktan sonra en alt basamağa geldiğinde bir elini Alistair'e doğru uzattı. Genç Konsey üyesi her zamanki rahatlığına kavuşmuştu.

“Soluk kesiyorsunuz,” dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

“Siz de, değerlim, her zamanki gibi hırpanisiniz,” dedi kadın Konsey üyesinin kılığına hızlıca bir göz atarak. “Ne yazık! Oysa çok baştan çıkarıcı olabilirsiniz. Sizi neredeyse beğeneceğim...”

“Bu çok hoşuma giderdi,” diye yanıtladı Alistair, “ama üstesinden gelebilirim.”

Kadın, simsiyah takma kirpiklerinin arasından ona alev alev yanan gözlerle bakarak kanepenin önüne doğru yürüdü, topuklarının üzerinde arkasını döndü ve zarafetle oturdu. Yırtmaçtan çıkan bacağına diğerinin üzerine attı ve kadifeyi okşayarak daha da havalı bir pozla kolunu kanepenin koluna yerleştirdi.

“Ben kırrrrmızı severim ve siyyyyyah,” dedi Greta Garbo havasıyla sözcükleri uzatarak. “Bu Medicus yeşili uykumu getiriyor. Onu aileme bırakıyorum...”

Kadın geldiğinden beri Oscar gözlerini ondan hiç ayıramamıştı. Annesinin televizyonda gözyaşları içinde seyredip şimdikilerin hiç de onlar kadar romantik olmadığından yakındığı eski filmlerden fırlamış bir aktrise benziyordu. Oscar, Celia’nın heyecanla bahsettiği Elizabeth Taylor, Ava Gardner ve diğerlerinin kim olduklarını tam olarak bilmiyordu ama onların bu kadına benzediklerini düşünüyordu. Tek farkı, bu filmlerdeki aktrisler her zaman çok genç ve çok güzel olurlardı, oysa bu kadın gençliğinin baharında sayılmazdı. Daha yakından bakınca boynunda, dudaklarının ve gözlerinin çevresinde küçük kırışıklar olduğunu fark etmişti. Ama Oscar’a fena halde tanıdık gelen ancak kime benzettiğini bir türlü çıkaramadığı güzel, yeşil gözleri bir genç kıza özgü hayat dolu pırıltısını hâlâ koruyordu. Eğer bu kadın bir film yıldızı olsaydı mutlaka çok sayıda başarılı filmde rol alırdı...

Kadın başını ona doğru eğdi. Alistair hemen devreye girdi.

“Paloma, sizi gelecek vaat eden genç Medicus’larımızdan biriyle tanıştırmama izin verir misiniz? Tam benim sevdiğim

türden, cesur bir maceraperesttir. Oscar, büyük Paloma ile tanışma şerefine erişmiş bulunuyorsun.”

“Susun da ben kendimi tanıtayım. Demek buraya benim için değil onun için geldiniz, sizi aşağılık dalkavuk. Ben de uzun zamandır benimle görüşmek istemediğiniz için meraklanıyordum...”

“Bu genç adamın kim olduğunu öğrendikten sonra benim gibi bir zavallıyla bir saniye bile ilgilenmeyeceksiniz. Karşınızda gördüğünüz kişi Oscar Pill’dir.”

Paloma yerinde doğrularak sigara ağızlığını kristal bir kül tablasının içine bıraktı. Sigarasını asla yakmazdı çünkü hem tütün cildine iyi gelmiyordu hem de dumandan nefret ediyordu. Gözlerini Oscar’dan ayırmadan elini yavaşça minderin altına soktu. Buradan üzeri boncuklarla süslü siyah satenden küçük bir el çantası çıkardı ve içinden aldığı gözlüğü belli etmeden arkasına gizledi.

“Alistair, tatlım, ben konuğumuzla kısa bir süre görüşürken siz de manzaranın tadını çıkarmak istemez miydiniz?”

Alistair telaşlı ve beceriksiz adımlarla cama doğru giderken Paloma da aceleyle gözlüğünü gözüne takıp Oscar’ı tıpkı bir fuar hayvanını incelemiş gibi incelemeye başladı. Ardından gözlüğünü taktığı kadar hızlıca çıkarıp yerine koyarak bir elini son derecede teatral bir şekilde kalbinin üzerine götürdü.

“Alistair, bu benim için tam bir şok oldu! Bu çocuk gerçekten de Vitali Pill’in oğlu, yüzünden belli!”

“Winston Brave size bundan hiç söz etmemiş miydi?”

“Evet, elbette etti ama ben şaka yaptığını sanmıştım!”

Dikkatle gözlerini kısarak bir daha eğildi ve sonra arkasına yaslanarak uyanık bir gülümsemeyle pozunu aldı.

“Aynı onun gibi yakışıklıymış. İyi ki onu benimle on yıl sonra tanıştırmadınız, yoksa beni altüst ederdi...”

“Mutlaka o da sizin için deli olurdu,” diye karşılık verdi Konsey üyesi, elini saçında gezdirip omzuna atmış olduğu ceketini düzeltmeye çabalayarak. “Hepimizin olduğu gibi,” diye de ekledi iltifat konusunda epeyce beceriksiz olan Konsey üyesi.

Bu kadarı Paloma’ya yeterli oldu.

“Kalbinizi kırdığım için beni bağışlayın lütfen ama az önce size yalan söyledim. Siz hiç de benim tipim değilsiniz. Ama ben Vitali Pill gibi bir erkeğe seve seve kendimi bırakırdım,” dedi rüyalara dalmış gibi.

Oscar gülüşüne engel olamadı. Fotoğrafından tanıdığı babasını bir Hollywood galasına gitmeye hazırlanıyor gibi duran bu yaşlı kadınla bir arada düşünemiyordu bile.

“Neden güldünüz?” diye sordu birdenbire ifadesi ciddileşen Paloma.

Alistair öğrencisine gözlerini kocaman açarak baktı.

“Bir şey yok, efendim,” diye özür diledi Oscar. “Yalnızca... annem size birazcık benziyor,” diye yalan söyledi. “Bu yüzden de... eminim babam da sizi çok güzel bulurdu.”

Alistair rahat bir soluk aldı ve Paloma da yeniden gevşedi.

“Pek de tatlı dilliyiiii,” dedi kadın elini çocuğun çenesinin altında gezdirerek. “Hem yakışıklı hem de kadınlarla nasıl konuşulacağını biliyor, ileride dehşet bir şey olacak. Siz de ondan biraz ders alsanız iyi olur Alistair, tatlım.”

Konsey üyesine yanıt verecek zaman bırakmadan sanki acil bir işi çıkmış gibi birden ayağa kalktı.

“Medicus’ların Büyük Üstadı beni bu güzel yüzü göreyim diye aramadı ve siz de bana kur yapmaya gelmediniz. Hadi bakalım benim değerli hazinelerim.”

Çenesini kaldırdı, elleri bir çift kuş gibi iki yanında uçuşarak merdivenlere doğru ilerledi ve iki konuğu da arkasından ilerledi.

Uzun bir koridor boyunca yürürlerken Oscar duvarları dolduran Paloma’nın her yaştan ve her tipten erkekler eşliğindeki sayısız portresini hayranlıkla inceledi. Kadının önünden geçerken bunlardan birini okşadı.

“Ah sevgili, çok sevgili Brad... Geçen yıl Angelina’yı nasıl da kızdırmıştım! Ne kadar kıskanç olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Yalnız bu,” dedi George Clooney’nin fotoğrafının önünden geçerken, “beni fenaaaa halde hayal kırıklığına uğrattı. Sadece kahve yapmayı biliyor o kadar...”

Sonunda dairenin öbür ucunda, başka bir asansörün önüne geldiler. Görevine sadık Fifties onları burada bekliyordu.

“Bu yavrucak da pek şekerdir,” dedi Paloma genç kadının yanağını okşayarak. “Kurabiyem,” diye de devam etti gözlerini dudaklarına dikerek, “şu ruju hemen tazeleyin. Taşmış, çok bayağı görünüyor. Keyfimi kaçıracaksınız şimdi. Ayrıca gömleğinizi de biraz düzeltin. Sanki babanızın gömleğini ödünç almışsınız gibi içinde fır dönüyorsunuz. Manastırda ya da ablamın evinde çalışmıyorsunuz ya... Hoş ikisinin pek farkı da yoktur zaten. Hayır, hayır, şimdi değiştirmeyin. Özellikle burada, asansörün içinde olacak şey mi?” diye ekledi gözlerini devirerek.

Minicik kumaş parçasını neşeyle çözmeye başlamış olan Fifties gözlerini kocaman açtı.

“Ama... hemen dediniz.”

“Ruju kastetmiştim ben. Ayrıca onu da lafın gelişi söyledim. Önce bizi aşağı indirin, sonra da kendinize uygun bir yer bulup bu işleri halledersiniz.”

İki konuğına doğıru eğildi.

“Bu iş bu kızcağızı epey uğraştıracak anlaşılan,” dedi alçak sesle. “Çok güzel ama birazcık şaşşal, siz de fark etmişsinizdir zaten.”

“Yok, hayır, ben... yani, siz öyle diyorsanız,” diye kekeleydi Alistair göz ucuyla mümkün olduğıunca belli etmeden Fifties’in bulunduğı tarafa bakarak.

Paloma ona bakıp gülümsedi.

“Anlıyorum. Ne de olsa erkeksiniz. Tatlım,” dedi Oscar’a tam asansörün kapıları açılırken, “siz sakın bunu kendinize örnek almayın.”

Asansörden önce o indi, sonra da iki konuğı onu izledi.

Bu kez dikdörtgen şeklinde ve penceresiz olan bembeyaz bir salona girmişlerdi. Yeşil önlüklü yaklaşık on kişi bembeyaz zemin üzerinde sessiz adımlarla dört bir yana gidip geliyordu. Eldivenli genç bir kadın yaklaşarak Paloma’ya aynı renkte bir önlük uzattı ve o da isteksizce bunu üzerine geçirdi.

“Bu siyah elbisenin üzerine bu yeşil olur mu hiç? Ama ne yapacaksınız? Birlik için bazen ödün vermek şart.”

“Neredeyiz?” diye sordu Oscar merakla.

“Kulenin ayağında,” diye yanıtladı Alistair.

Paloma, Oscar’la arasına girmiş olan Konsey üyesini görkemli bir hareketle kenara iterek sahnedeki bir drama oyuncusu edasıyla

konuştu. “Oscar Pill, PALOMA ünitesine hoş geldiniz. Eğitimli Medicus’lar İçin Koruma ve Hafif Silahlı Saldırı.”⁴

Oscar, ağzı bir karış açık, bir adım ilerledi. Salonun tam ortasında paralel dizilmiş on tane masa, alanın çoğunu kaplıyordu ve bunlardan her birinin başında bir kişi bilgisayar ekranları, mikroskoplar ve içlerinde bulunan tuhaf nesnelerin çok kalın eldivenler giyilerek tutulduğu, sağlamlaştırılmış plastik camdan kutuların önünde çalışıyordu. Salonun iki yanındaysa iki sıra halinde camdan bölmeler dizilmişti.

“Kendinizi korumanız ve aynı zamanda da korkulan bir Medicus haline gelebilmeniz için hizmetinize ne sunabileceğimi seçmek size kalmış. Birliğin üyeleri ve savaşçıları için tarafımızdan tasarlanıp üretilen her türlü silah ve aleti burada bulabilirsiniz.” diye açıkladı Paloma. “Zamanında babanız da buraya gelmişti, umarım siz de buradan onun kadar yararlanırsınız.”

Aynı genç kadın tekrar yanlarına gelerek Alistair ile Oscar’a da birer önlük verdi ve onlar da bunları hemen üstlerine geçirdiler.

Paloma, Oscar’ı ilk camdan bölmeye doğru götürdü.

Onlar içeri girerlerken Alistair dışarda kalıp burada çalışan bilim adamlarından biriyle koyu bir sohbete daldı.

Bölmenin içinde ikinci bir camdan çeper vardı ve bunun arkasında duran ufak tefek, sarışın ve saçları hafifçe dökülmüş bir adam onlara doğru dönüp el salladı. Sanki Ay’a çıkacakmış gibi, tepeden tırnağa bütün vücudunu saran, tuhaf bir maddeden bir çeşit zırh giyinmişti. Paloma içeride duran masaya yaklaşarak bir düğmeye bastı.

⁴ Fransızca açılımı; PALOMA: Protection et Armement Leger Offensif pour Médicus Avertis. (ç.n.)

“Merhaba Hugo.”

“Merhaba hanımefendi,” diye karşılık verdi adam.

Sesi başlarının üzerinde bulunan hoparlörlerden yankılanıyordu.

“Sizin küçük ne âlemde?” diye sordu kadın.

“Ah, şey... Viradormix’in yeni formülünden umutluyum.”

Oscar biraz daha yaklaşıncı, salonun dibinde, Hugo’nun hemen yanı başında, büzüşmüş, koyu renkli bir kütle bulunduğunu fark etti. Hugo yere küçük, yeşil bir top attıkça homurtular çıkarıyordu.

Kütle açıldı ve Oscar birkaç gece önce kâbusunda görmüş olduğu yaratığı tanıyarak arkaya doğru sıçradı.

“Şu işe bakın! Bu küçük sevimli şeylerle daha önce tanışmış mıydınız yoksa?” diye sordu Paloma.

“Pek sayılmaz. Yani rüyamda gördüm ama o bana yetti.”

“Ama yine de tanışmanız gerekiyor. Bu bir virüs. Virüsler her yerde ve bütün Evren’lerde vardır, üstelik sayıları da gide-rek artıyor. Bu, ikinci Evren’den getirildi. Siz de yakında oraya gideceksiniz, değil mi?”

Oscar başıyla onayladı ve içinde büyük bir huzursuzlukla korkunç yaratığı inceledi. Eğer gerçekten de bu canavarla yüzleşmesi gerekecekse, yolculuk tahmin ettiğinden çok daha tehlikeli olacak demekti. Hedefinin kendisinden tıpkı bir otomobilin otobanda yol alışına benzer bir şekilde uzaklaştığını görür gibi oluyordu. Beş Kupa’yı mümkün olduğunca çabuk kazanıp tam bir Medicus olmak anlaşılan düşündüğü kadar kolay olmayacaktı. Bu cesaret kırıcı düşünceleri zihninden uzaklaştırdı ve dikkatini bunların

yerine Paloma'nın kendisi için hiç kuşkusuz çok yararlı olacak açıklamalarının üzerinde yoğunlaştırmayı tercih etti.

“Onu geçen yıl yakaladık. Derisinin altına elektronik bir çip ve kulağının tepesine de bir mikro-kamera yerleştirip serbest bıraktık. Daha sonra onu tekrar ele geçirdiğimizde kendisi ve benzerleri hakkında epeyce bilgi edinmiş olduk. Davranışları, yaşama biçimleri, beslenmeleri, bir Evren'i nasıl kirletip nasıl yok ettikleri... Aynı zamanda Pathologus'ların onları nasıl değişikliğe uğratarak daha dayanıklı hale getirdiklerini de öğrendik. İşte, Hugo Denlamer bu konunun uzmanıdır.”

Yeniden mikrofona konuştu.

“Hugo, cicim, elinizi çabuk tutun da şu yeni Viradormix formülünüzün ne sonuç vereceğini biz de görelim. Çok çekici bir adamla önemli bir öğle yemeği randevum var. Üstelik adam daha yirmi beş yaşında ve bilirsiniz o yaşta nasssssıl sabırsız olurlar.”

Hugo cebinden Oscar'ının aynısı olan bir madalyon çıkardı ve altın çember içindeki M harfini küçük, yeşil topa doğru uzattı. Işık, maddenin üzerinde yoğunlaşarak onu önce altın rengine, sonra da kırmızıya dönüştürdü. Yaratık bunun üzerine atladı ve onu bir lokmada yuttu.

“Hugo çok korkunç bir madde geliştirdi. Harften çıkan ışığın etkisiyle kan rengine bürünerek iştah açıcı hale geliyor. Virüsler bunu yalayıp yutuyorlar ve birkaç saniye içinde de...”

Oscar, Paloma'nın bakışlarını takip etti. Kocaman siyah kütle önce sendeledi, sonra da dörtayak üzerine çökerek zararsız, küçük bir köpek yavrusu gibi ciyaklamaya başladı. Bir saniyeden daha kısa bir süre içindeyse tuhaf hırıltılarla sarsılarak yere düştü.

Hugo yüzü gülerek onlara doğru döndü. “Henüz bilmediğim konuyla bunun etkisinin hayvanın üzerinde ne kadar süreceği,” diye itiraf etti.

“Oscar ve ben seni bırakalım da hesapla tatlım. Hoşça kal,” dedi elinden hiç bırakmadığı sigara ağızlığının ucuyla çocuğu bölmeden dışarı doğru iterek. “Gelin, tatlım, size gösterecek daha başka muhhtemelen şeylerim de var.”

Paloma bir sonraki bölmeyi görmezden geldi ve elbisesi, arkasından tıpkı bir gelin duvağı gibi sürüklenirken abartılı bir hareketle üçüncü kapıyı açtı.

“Livia, prensesim, bize gösterecek neleriniz var bakalım? Bu karşında gördüğün tapılası çocuk Oscar Pill, günün birinde şahane bir adam olacağı kesin, hem güçlü, hem baştan çıkarıcı, hem cesur, hem...”

Uzun kahverengi saçlarını ensesinde toplamış genç bir kadın gülümseyerek gözündeki koruma gözlüklerini çıkardı ve genç Medicus’un gelecekteki sıfatlarının sayılmasını kısa kesti.

“Bu gelecek vaat eden genç adam, en son Lasercut gamma ışınıyla bir deneme yapmasını önersem, kabul eder miydi acaba?”

“Tatlımım, müthiş bir fikir bu!”

Onun kadar heyecanlanmayan Oscar, Livia’nın uzattığı gözlükleri aldı ve kendi madalyonunu avucunda sıktı. Livia ona birden çok yüzeyi bulunan kristal bir yarımküre verdi.

“Bu yüzeylerin açısı Harfinizden çıkan ışını yoğunlaştırarak onu çok keskin bir bıçak ucu haline getirecek şekilde, incelikle hesaplanmıştır. Bununla, vücudun içinde her şeyi kesebilirsiniz. Her şeyi! Şu beton parçası üzerinde deneyin.”

Çocuk, altından M’sini çok yüzeyli huninin içine soktu.

“Kolunuzu hedefe doğru uzatın,” dedi Livia, “ve benden sonra tekrar edin: Lasercut gamma.”

“Lasercut gamma!” diye bağırdı Oscar.

M bir ateş çemberine dönüştü. İçinden fışkıran yeşil bir ışık kristale çarpıp merkeze doğru yöneldi ve bir saç teliinden daha kalın olmayan, muhteşem parlaklıkta bir ışın halinde maddenin içine tıpkı tereyağına saplanmış bir bıçak gibi rahatça girdi. Oscar beton parçasını tek bir hareketle ikiye ayırdı ve parçaları iki yana düştü.

“Mükemmel,” dedi Paloma işaret parmaklarının ucuyla alkışlayarak. “Bunun sayesinde hangi Evren’de olursanız olun hiçbir yabancı madde size karşı koyamaz. Teşekkürler güzelim, sizi denemelerinizle baş başa bırakalım. Biz de küçük turumuza devam edelim.”

Bölmeden çıktılar. Alistair ortadan kaybolmuştu. Fifties de öyle...

“Ah, burada kimse kalmamış,” dedi kadın şaşkınlıkla. “Daha işimiz bitmedi ki! Parçalayıcı’nın nasıl çalıştığını da öğrenmeniz gerekiyor. Hem sonra Surventex var, Tonivax var... Ayrıca Fabien de bize Murailline’i gösterecekti ve...”

“Murailline mi? Aklını kaçırmışsın Paloma.”

Oscar hemen arkasına döndü. Bu sesi binlerce ses arasından bile tanırdı.

Paloma ise derin bir iç çekerek başını çevirmekle yetindi.

“Berenice, seni görmek ne güzel! Bizim de bu tanıştırma faslını karartmak için biraz ciddiyete ihtiyacımız vardı.”

Berenice Withers bir şey ararmış gibi çevresine bakındı.

“Tek bir kamera yok, bir tane bile paparazzi flaşı patlamıyor. Makyajını silip üzerine daha sade bir şeyler giyebilirsin, Paloma.”

Oscar’ın içinden gülmek geldi. Bayan Withers’ın hazırcevaplığını ve iğneleyici mizah duygusunu özlemişti. Ona sataşmak her zaman büyük bir risk almak demektir. Bu kıvrır kıvrır, beyaz saçlı ve İngiltere Kraliçesi’nin bile eski moda bulacağı tayyörler içindeki ufak tefek yaşlı kadın görüntüsünün altında, uyuyan ve uyanması her an mümkün olan bir yanardağ yatıyordu. Paloma kim oluyordu da tehlikeye böylesine meydan okuyordu?

Bayan Withers rakibine yaklaştı. Paloma ona gülümsedi ve içtenlikle sarılıp öpüştüler.

“Merhaba benim sevgili, sevgili ablacığım.”

yasak silah

Oscar neredeyse yere yığılıyordu.

“Ablanız mı?”

“Evet, biliyorum,” dedi Paloma antik trajedilere özgü bir tonla, “böyle bir kaderi hak etmedim ben. Söylesenize benim aşk kelebeğim, ablamdan çok annem, hatta büyükannem gibi durmuyor mu?”

Oscar soruyu yanıtsız bırakmayı tercih etti. Kadınların ikisini de gücendirmeye niyeti yoktu. Kesinlikle Paloma genç kız kılığına girmiş yaşlı bir kadına Bayan Withers ise, bir yeni yetmeden bile daha canlı karaktere sahip olan ufak tefek bir nineye benziyordu. Tek ortak noktalarıysa muzipçe parıldayan küçük yeşil gözleriydi, her ne kadar Paloma’nın kiler boyaları sayesinde olduğundan daha açık renk görünüyor olsa da.

Onun yerine yanıt veren Berenice oldu.

“On tane estetik ameliyattan sonra bu konuyu tekrar konuşalım. Bu arada,” diye fısıldadı kız kardeşine daha ciddi bir

tavırla, “bu çocuk daha on üç yaşında. Bu kadar derin bir dekolte şart mıydı yani?”

“Öncelikle buraya tek başına gelmedi,” dedi kadın Oscar’ın yanağını okşayarak. “Hem on üç yaşında bir çocuk da elbet büyüyecektir. Ayrıca biraz sonra son derecede heyecan verici bir randevum var. Her zaman söylemişimdir Berenice, insan her koşul atında, günün ve gecenin her saatinde *hazırlıklı* olmalıdır.”

“Neye hazırlıklı?” diye sordu lafa karışmamaya karar verdiğini unutmuş olan Oscar.

“Bir karşılaşmaya elbette, hazinem! Tesadüflerin bizler için ne hazırladığını bilemeyiz ki! Eğer beni dinleseydin,” dedi ablasının boynundaki limon sarısı fuları, çaresiz bir ifadeyle çıkararak, “bana bir parçacık olsun kulak verip de giyim kuşam tavsiyelerime uymuş olsaydın şimdiye kadar evlenmiş olurdun. Hatta belki şimdi, bu yaşında bile ayağının dibinde taliplerin birikirdi.”

“Eğer sen de beni dinlemiş olsaydın,” diye karşılık verdi Bayan Withers, “beş kere evlenip beş kere boşanmış olmazdın ve âşıkların da hiç olmazsa sayılabilecek miktarda olurdu.”

Paloma bunu bir iltifat olarak aldı. Elmas ve beyaz altından kol saatine bakarak telaşlandı.

“Tanrım, şimdiden yarım saat geç kalmışım bile! İnsan kendini bekletmeyi bilmelidir mutlaka ama fazla da ileri gitmemelidir. Bunu bir kenara yazın cicim,” dedi genç Medicus’a. “Ayrıca sakın bunun yaptığını yapıp da, benim tavsiyeme kulaklarınıza tıkamayın. Ben bu konunun uzmanıyım.”

“Orası kesin,” diye onayladı Bayan Withers.

“Ben kaçtım tatlılarım, ben kaçtım!”

Ablası onu tutmaya çalıştı. “Ben de şimdi bir randevudan geliyorum, yalnız seninki kadar heyecan verici değildi. Ama bu konuda sana anlatmak istediğim şeyler var. Bu önemli bir mesele,” dedi Oscar’a doğru hızlıca bir göz atarak.

“Mümkün değil, meleğim,” dedi Paloma. “Akşam dönüşte olsun ya da belki yarın. Ne de olsa aynı yerde yaşamıyor muyuz?”

Oscar daha da çok şaşıyordu. Bayan Withers burada, bu kulenin tepesinde yaşıyordu demek! Doğrusu onun dairesine de bir göz atmayı isterdi. Yaşadığı yerin de kız kardeşininkine giysileri gibi benzemediğinden emindi.

Paloma kırmızı halıda yürüyen yıldızlara özgü salınmayı bir tarafa bırakarak, kendi adını taşıyan ünitenin içinden hızlıca geçti ve bir alet çantasının önünde durarak bunu alıp Oscar’a getirdi.

“Her şey burada genç adam,” dedi çocuğa. “Ekibim bu alet çantasını özenle hazırladı. İçinde doğru zaman geldiğinde, işinize yarayacak her türlü araç gereci bulabilirsiniz. İyi şanslar, bir de sakın hiçbir şeyi kırmayın ve bozmayın! Bu silahların her biri bir servet değerindedir! Alistair nerede? Sizi Cumides Circle’a kim götürecekt?”

“Alistair yukarda,” diye açıkladı Bayan Withers, “çıkmasını ben rica ettim. İstenmeyen bir ziyaretçinin buraya gelmesine engel olmaya çalışıyor. Ben de seninle bunun hakkında konuşmak istemiştım, Paloma. Özel olarak... En fazla birkaç saniye sürer.”

“Lafımın üstüne geldim anlaşılan!”

Yavaş yavaş konuşan pürüzlü ses herkesi susturdu.

Bayan Withers geride, asansörün yanı başında duran Alistair ile göz göze geldi. Adam çaresizce omuzlarını kaldırdı. *Engel olmak için elimden geleni yaptım*, diye okudu kadın dudaklarından.

Fletcher Worm ev sahibesine doğru birkaç adım yürüdü. Kadınsa ona gülümseyerek karşılık verdi. Paloma hiçbir zaman şaşırması görünmezdi. Sigara ağızlığını dudaklarına götürerek elini uzattı. Ancak eli havada kaldı. Worm'un onun elini öpmeye hiç de niyeti yoktu, özellikle de bugün. Sakin görüntüsüne karşın adamın yüz hatları gerilmiş ve gözleri iyice kısılarak âdeta bir çift ışıltılı yarığa dönüşmüştü. Herkesin yüzüne tek tek baktı ve sıra gözlerini kendisine dikmiş olan Oscar'a geldiğinde ona daha uzun süre baktı.

Paloma sonunda adama öfke dolu bir ifadeyle bakarak elini indirdi.

"Fletcher, sizi burada görmek ne hoş. Hem de *benim* evimde ve *habersiz...*" dedi buz gibi bir sesle, son sözcüğün üzerine bastırarak.

Anlaşılan, küçümseyen kadını oynamasına gerek kalmamıştı, bu seferki doğal haliydi. Worm onun söylediklerine aldırış etmeden laboratuvarı uzun uzun inceledikten sonra sonunda kadının yüzüne baktı.

"Biraz önce ablanızla görüştüm ve kendisi bana laboratuvarınızın şu an için yeni başlayan genç öğrencilere kapalı olduğunu bildirdi. Oysa ben burada kimi görüyorum? Genç Pill'i. Ne kadar büyük ve üzücü bir sürpriz bu! Özellikle de bu gençler daha geçen gün yetersizliklerini ve beceriksizliklerini kanıtlamışlarken," dedi Oscar'a doğru dönerek. "Gerçi aile geçmişi düşünüldüğünde bu kimseyi şaşırtmayacaktır..."

Genç Medicus kendini tutabilecek durumda değildi.

“Sizi ailem hakkında konuşmaktan men ederim!” diye haykırdı. “Üstelik benim bir Evren’in içindeyken neler yapabildiğimi bile bilmiyorsunuz...”

“Siz beni *men ediyorsunuz*,” diye tekrarladı Worm.

Hafif bir kahkaha attıktan sonra devam etti. “İkinci Evren’e bu ilk yolculuk sırasında Iris Flockhart çok ciddi şekilde yaralanabilirdi. Şu rastlantıya bakınız ki olay sırasında kendisine siz eşlik ediyormuşsunuz, genç adam.”

“O, Moss’un suçuydu! Onunla ilgilenenin siz olduğunı bize kendiniz söylemişsiniz. Madem öyle ona sorun bakalım neden ikimizin üzerine bir kaya düşürmek için madalyonunu kullanmış!”

Bayan Withers bu tartışmaya bir son vermek için araya girdi.

“Oscar lütfen,” dedi kendisine karşı gelinmesini hoş görmeyeceğini belli eden bir tonda.

Genç Medicus emre boyun eğdi. Worm ifadesiz bir yüzle onun yanına geldi.

“Bir de üstelik küstahmış. Ama buna da şaşırmadım zaten. Kibrini de babasından almış; onun sonunun nasıl olduğunu da hepimiz biliyoruz.”

Alistair ve Bayan Withers koşarak çocukla Konsey üyesinin arasına girdiler. Her ikisi de onların huylarını iyi biliyorlardı. Worm’un acımasızlığı ve becerikliliği çoktan kanıtlanmıştı ve Oscar’ı zıvanadan çıkarmak için de birkaç sözcük yeterli olabiliyordu. Bu işten zararlı çıkacak olan da elbette çocuk olacaktı.

Worm doğruldu.

“Bana yalan söylemiş olabileceğinizi aklımdan bile geçiremeyeceğime göre Berenice, ben de Winston Brave’in bir kere daha bize haber vermeden fikrini değiştirmiş olduğunu varsayı-

yorum. Bu çocuğun PALOMA ünitesini ziyaret etmesi önceden planlanmamıştı.”

“Siz istediğiniz varsayımda bulunun ve bu konu burada kapansın.”

“Kapansın mı? Kesinlikle olmaz.”

“Fletcher, söylediğinizi bir kez daha düşünmenizi size şiddetle tavsiye ediyorum. Sınırları aşmamanızı da...”

Berenice Withers ses tonunu iyice yükseltmişti ve bir anda zararsız bir yaşlı kadından her an saldırmaya hazır yırtıcı bir hayvana dönüşen görüntüsü, herkesi hayret içinde bırakmıştı. Bütün salonun üzerine kurşun gibi ağır bir sessizlik çöktü, çalışan teknisyenler bile donakaldılar. Oscar bir kapışma olmasını umuyordu ama Worm temkinli olmayı tercih etti. Bayan Withers’ın güçlü, saygın ve nüfuzlu olduğunu biliyordu. Onunla çatışmanın, özellikle de Birlik’in ve Yüksek Konsey’in başka üyelerinin de önündeyken kendisine hiçbir yararı dokunmazdı.

“Benim söylemek istediğim,” diye düzeltti Worm her zamankinden daha fazla tıslayan bir sesle, “Paloma Withers ve ekibinin hünerlerinden öteki çocukların da yararlanmasının daha adil olacağıdır. Onların da tıpkı buna benzeyen bir alet çantaları olmalı,” dedi örümcek bacağına benzeyen parmağını masanın üzerinde duran çantaya doğru uzatarak.

“Bu çok gülünç,” diye karşılık verdi Paloma sigara ağızlığını ilk defa masanın üzerine bırakarak. “Her şeyden önce ben Medicus’lar için bir silah süpermarketi işletmiyorum. Ayrıca bu silahlardan herkeste birer tane bulunmasına da hiç gerek yok.”

“Her gruba bir tane gerekli diyelim.”

“Ne demek istiyorsunuz siz?” diye sordu Bayan Withers çok az yumuşamış bir sesle. “Çocukların hepsinin tek bir gruba ait olmadığını mı kastediyorsunuz? Eğer unuttuysanız size şunu hatırlatmak isterim ki hepimiz aynı mücadelenin içindeyiz. Bu genç Medicus’ları ikinci Evren’den Kupa’larını alabilmeleri için bir araya getirme kararını alırken de bu fıkirden yola çıkmıştık. Onları birbirlerine düşürecekimize kendilerine bu değerleri aşılamaı tercih ederim.”

Worm kadının konuyu nereye getirmek istediğini biliyordu. Çocuklar kendisinininkiler ve Bayan Withers’inkiler olmak üzere iki gruba ayrılıyorlardı ve herkes bunun farkındaydı. Ancak onun böyle bir tuzağa düşmeye hiç niyeti yoktu.

“Sizinle kesinlikle aynı fikirdeyim. Ancak anladığım kadarıyla Alistair McCooley çocukları iki gruba ayırmış. Doğrusu bunun çok da uygun bir davranış olmadığı konusunda size hak veriyorum.”

Alistair bu üstü kapalı sitemi yutmak zorunda kaldı. Bayan Withers yanıt vermeden önce birkaç saniye düşündü. Worm öne sürdüğü her türlü gerekçeyi ustalıklı savuşturduğundan yapılacak başka bir şey kalmıyordu.

“Tamam,” diye boyun eğdi yaşlı kadın. “Madem ısrar ediyorsunuz iki çanta hazırlansın.”

Worm gülümseyerek Paloma’nın önünde hafifçe eğildi.

“Sizi ziyaret etmek her zaman bir zevktir, dostum. Yakında görüşmek üzere diyelim. Sizi görmeye tekrar geleceğim ama o zaman ben de yalnız olmayacağım. Yanımda genç Moss’u da getireceğim.”

Herkes gevşeyip işinin başına dönmeden önce adamın, yüzü daha az gülen Fifties'in eşliğinde asansörün kapısının ardında gözden kaybolmasını bekledi.

"Görgüsüz," diye söylendi Paloma. "Bazı erkekler ayak parmaklarını öpebilmek için canlarını verirler, bu Worm ise evime gelip tam bir hödük gibi davranıyor!"

Derin bir nefes aldıktan sonra bir masanın kenarına oturup, sırtını eğip bacaklarını yana doğru açarak oturdu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu ablası.

"Bana güvenebilirsin," dedi yanmayan bir sigarayı içine çekip hayali bir dumanı üfleyerek. "İstedığı alet çantasını alacak."

"Paloma, umarım kusurlu silahlar verip de bu çocukların hayatını tehlikeye atmazsın," dedi Alistair endişeyle. "Onlardan da benim sorumlu olduğumu hatırlatmak isterim..."

"Siz beni ne sanıyorsunuz? Bana güvenin. Bu silahları her önüne gelen kullanamaz."

Oscar canı sıkkın bir halde bu tartışmadan uzaklaştı. Büyük Kanyon'da yaşanan olaylardan Moss'un sorumlu olduğunu hatırlattığında neden hiç kimse onu desteklememişti? Eğer Moss gerçekten de Paloma'nın silahlarını elinde bulunduracaksa gelecek çok karanlık ve çok karmaşık olacak demekti. İki krallığa yapılacak yolculuklar ve Kupa'ları arayış çok da eğlenceli olmayacaktı. Artık bundan hiç kuşkusu kalmamıştı ve kendini en kötü olasılığa hazırlıyordu. Yetişkinleri kendi aralarında tartışmaya bırakıp laboratuvarın dört bir yanında çalışan insanları ve yapılan deneyleri izleyerek kendini oyalamayla denerdi.

En uzaktaki bölmeye doğru gitti. Camlı çeper çok fazla parlıdığından içinde ne olduğu görüleliyordu. Burnunu cama

yapıştırınca bir gölge seçer gibi oldu. Arkasına dönüp baktı: Kimse ona ya da yokluğuna dikkat etmiyor gibiydi. Fazla duraksamadan kapıyı açmak istedi ancak diğerlerinin aksine bunun kapısı kilitliydi. Kilidin üzerindeki damgayı tanıyınca madalyonunu çıkardı ve metalin üzerine dayadı. Harf'te tuhaf bir parlama oldu. Bunu daha önce yalnızca bir kere görmüştü: Bir yıl kadar önce Medicus'ların Büyük Üstadı kendi madalyonuyla çocuğunu üst üste koyduğunda. Kilit anında çözüldü ve kapı aralandı. Oscar hiç ses çıkarmadan içeri süzüldü.

Burada, içerideki alanı ikiye bölen bir koruyucu cam yoktu. Tam karşısında gümüş rengi kombinezonlar içinde, sırtı dönük bir adam ya da bir kadın bir masanın başında dikkatlice duruyordu. Elinde tuttuğu madalyonu çok ışıltılı, bir çeşit küçük sandığın içine sokup çıkarıyordu. Oscar eğildi. Masanın üzerinde uzun ve kırmızı bir nesne vardı ve iki ucundan tutturulmuştu. Neredeyse masanın bütün yüzeyini kaplayan, çok büyük bir et parçasını andırıyordu. Oscar, Paloma'nın teknisyeninin ne yaptığını anlayamamıştı ama kendini fark ettirmek ya da yapılmakta olan işlemi bozmak korkusuyla daha fazla yaklaşmaya da cesaret edemiyordu.

Tam o anda teknisyen madalyonunu kutunun içinden çıkardı. Sanki M harfinin ortasında bir ışık yanıp söniyormuş gibi madalyon aralıklı olarak kırmızı bir parıltıyla ışıldıyordu. Erkek olduğu anlaşılan teknisyen madalyonu yukarı kaldırarak şu sözleri söyledi:

Sistol ve diyastol,

Boyun eğerek Harf'e

Ara verin havada süzölmeye.

Oscar bir şeyler olacağından telaşa kapılarak olduğu yerde öylece kalakaldı ancak hiçbir şey olmadı.

Adam madalyonunu bir kere daha gizemli kutunun içine sokarak kapağını özenle kapadı ve bir adım geri çekilip başka bir formül söyledi.

*Sistol ve diyastol,
Harfin size buyurduğu gibi,
Başlayın yine havada süzölmeye
Hayata dönün geri.*

Şiddetli bir sarsıntı masayı salladı. Sonra bir daha, ardından bir kere daha ver her seferinde bir öncekinden biraz daha güçlü olarak. Oscar dehşet içinde duvara yapışmış ve hatta teknisyen bile bir adım geri çekilmişti. Hepsinden daha şiddetli olan dördüncü sarsıntıda masa havaya uçtu, tahta ve metal parçaları her yöne savruldu. Oscar yüzünü koruyacak zamanı son anda bulmuştu ama sıçrayan parçalardan biri kafasına çarparak onu yere devirmişti. Güröltüyü duyunca irkilen adam arkasına döndü.

“Siz de kimsiniz?” dedi telaşa kutuyu arkasına saklayarak.
“Burada ne işiniz var?”

“Özür dilerim,” diye kekeledi çocuk. “Ben... ben...”

Cümlesini tamamlamak yerine kapıya doğru koştu ve bir hareketle kapıyı itip başını ovuşturarak koridora çıktı. Neyse ki yaralanmamıştı.

Onun hemen ardından adam da dışarı çıktı ve Oscar kendini teknisyenle Medicus’lar grubu arasına sıkışmış olarak buldu. Patlama duyulduğunda yüksek topuklarına karşın koşarak gelmiş olan Paloma tam karşısındaydı.

“İçeri girmenize kimse izin vermediği halde, sizin bu salonda ne işiniz vardı?” dedi kadın öfkeyle. “Şu işe bakın, şehirde görgünden yoksun ne kadar insan varsa bugün benim laboratuvarımda buluşmak için sözleşmişler,” dedi kalbi duracakmış gibi elini göğsüne bastırarak. “Ne korkunç!”

Oscar saç köklerine kadar kızardı. Ciddi bir ifadeyle onu süzen Bayan Withers ile göz göze geldi. Belli ki bugün şanslı gününde değildi. En güvenilir müttefiki bile ona cephe alıyordu.

“Çok özür dilerim,” diyebildi sonunda acınacak halde. “Siz konuşuyordunuz, ben de sizi rahatsız etmek istemedim ve bölmeleri gezmeye devam edebileceğimi düşündüm...”

“Bensiz asla, genç adam! Anlaşıldı mı? Bensiz *asla*!”

Kadın onun yüzüne baktı, hafifçe gülümsedi ve yumuşadı.

“Tanrı’ya şükür ki sizin bu şirin suratınız bugün de gelecekte de sizi pek çok cezadan kurtaracaktır. Ama bundan haddinden fazla yararlanmaya da kalkışmayın. Bütün kadınlar benim kadar romantik olmayabilirler.”

Sessiz kalamayacak kadar meraklanmış olan Oscar sormadan duramayacaktı. “Hanımefendi...”

Kadın gözlerini devirdi.

“Tanrı aşkına, bana Paloma deyin ve şu ihtiyarlara özgü ‘hanımefendi’ hitabını da ablama saklayın, olmaz mı cicim?”

“Paloma,” diye devam etti çocuk, “neydi bu?”

“Ne neydi?”

“Hiçbir şey,” diye atıldı Oscar’ı iyi tanıyan Bayan Withers. “Şimdilik seni ilgilendiren hiçbir şey yok.”

Oscar yalvaran gözlerle Paloma'ya baktı ancak o da ablası kadar katıydı.

“Bu sefer ben de Berenice ile aynı fikirdeyim. Bu silah hakkında daha fazla şey öğrenmene hiç gerek yok. Senin de fark ettiğin gibi hâkim olunması güç bir silah bu, benim ünitemde çalışan uzmanlar için bile. Neyse, konu kapanmıştır!”

Yüzünde koca bir gülümsemeyle uzun salonun ortasına doğru yöneldi ve ellerini sanki bir elmas kutusunu okşarmışçasına Oscar için hazırlanmış olan çantanın üzerinde gezdirdi. Çocuk istemeye istemeye onun peşinden giderken omzunun üzerinden son bir defa arkasına baktı ve teknisyenin yeniden meşhur bölmesine girdiğini gördü.

“İnan bana ihtiyacın olan her şey bunun içinde,” dedi Paloma. “Bu sefer,” diye ekledi konserini tamamlamakta olan bir diva edasıyla çevresindekilere öpücükler yollayarak, “sizden gerçekten ayrılıyorum.”

Asansöre binmek üzereyken bir an durup arkasına döndü.

“Sakın beni daha fazla alıkoymaya çalışmayın,” dedi başını çevirerek. “Hiç umut yok.”

sadakatsiz

Ronan Moss asma kata çıkan merdiveni sonunda bulabildi.

Yarım saatten uzun süredir bu uğursuz holde bekliyordu ve hayatta hiçbir şey onun canını beklemekten daha fazla sıkamazdı. O da babası gibi sabırsızdı ve Blue Park'tan Worm'un aileden kalma şatosuna kadar yaptığı araba yolculuğu bile canını sıkmaya yetmişti.

Burası çok karanlıktı. Çocukluğundan beri karanlıktan fena halde korkardı; babası ne kadar uğraşırsa da bu korkusunu atmaya başaramamıştı. Babası bunu sağlayabilmek için en sevdiği iki yola başvurmuştu, dayak ve zorlama. Ancak her seferinde sonuç felaket olmuştu. Genç Moss günlerini ve gecelerini dolapların ya da kapkaranlık odaların içine hapsedilmiş olarak geçirmişti. "Çivi çivi söker," diyordu Rufus Moss.

Sonuç olarak Ronan karanlığa alışmak yerine ondan daha da çok korkmaya başlamış ve böylece korkusu mutlak bir fobiye dönüşerek yakasını hiç bırakmamıştı. Daha fazla işkenceden kurtulmak için de tek yapabildiği yalan söyleyerek korkusunu

gizlemek olmuştı. Bu yüzden de ışıktan yoksun ve her yanı karanlık kumaşlarla kaplı bu eve geldiğinden beri tek düşüncesi, buradan bir an önce çıkıp gitmek olmuştı.

Kafese konmuş bir aslan gibi kendi çevresinde dönüp durduktan sonra en sonunda asma katı, yani holü çevreleyen sütunlu balkonu keşfetmişti. Orada gördüğü kapılar mutlaka başka odalara açılıyordu ve belki bunlardan birinde bir pencere bulabilirdi. Bu lanet olasıca evin elbet bir yerlerinde bir pencere olmalıydı.

Sessiz olmak için en ufak bir özen göstermeden basamakları tırmandı. Sağ taraftan asma kat boyunca ilerleyerek karşısına çıkan bütün kapıları tek tek açmayı denediyse de boşunaydı. Hepsi kilitliydi. Sonra öteki tarafa geçerek tırabzanlardan aşağı bir göz attı. Hol bomboş ve ıssızdı. Hiç olmazsa istediğini yapabilecekti. Gerekirse Bay Worm'u görmeden çekip giderdi de. Çocuğun geniş gölgesi ardı ardına dizili sütunların üzerinde gezindi ve eli bütün kapı tokmaklarına uzandı. Tam geri dönmeye hazırlanıyordu ki en sonda bulunan kapıyı itti.

Kare şeklinde, boğucu bir odaya girmişti. Dört bir yanda mobilyalar üst üste yığılmış, duvarlar koyu kırmızı kadifeyle kaplanmıştı ve ne yazık ki burada da pencere yoktu. Öfkeyle bir iskemleyle tekmesini savurup çıkmaya hazırlanıyordu ki bir ses onu durdurdu.

İnsan sesine benzeyen, derin nefes alma gibi bir sestir bu.

Bir iç çekiş.

Arkasına dönüp odayı inceledi.

"Bu berbat yerde kimse var mı?"

Yanıt olarak ikinci bir iç çekiş duyuldu. Bu sefer sesin ne taraftan geldiğini fark edebilmişti. Bir duvardan diğerine kadar

uzanan ve ağır bir şekilde yere kadar düşen, koyu kırmızı perdenin arkasından geliyordu. Çocuk oraya doğru yaklaşıp çok kısa bir duraksamadan sonra perdeyi açmak üzere elini uzattı.

“Hayır!” diye haykırdı arkasından bir kadın sesi.

Ronan irkilerek döndü ve karşısında kapının eşiğinde duran rengi atmış hizmetçi kadını gördü.

“Ne işiniz var sizin burada?” diye sordu öfkeyle Moss, kimseden izin almadan bu odaya giren kendisi olduğu halde.

Hayrete düşen kadın kendini topladı ve Moss’un saldırganlığının kendisini ürkütmesine izin vermedi. Koşarak onunla perde arasına girdi ve çocuğu kapıya doğru itti.

“Dışarı çıkmanız gerek, beyefendi, dışarı çıkmanız gerek,” diye tekrar edip duruyordu hizmetçi takılmış plak gibi, sanki Moss telafisi mümkün olmayan bir şey yapmak üzereymişçesine.

Bu perdenin kaldırılmasını her ne pahasına olursa olsun engellemek istediği o kadar belliydi ki bu durum çocuğun merakını daha da kamçılıyordu.

“Çekilin!” diye bağırdı Moss kadını kenara iterek. “Çıkın dışarı. Bu perdenin arkasında ne olduğunu görmek istiyorum.”

“Bekleniyorsunuz.”

Bu seferki kararlı ve buyurgan bir sestti. Moss başını çevirince kapıda kendisini karşılamış olan kâhya kadını tanıdı. Uzun boylu ve güçlü kuvvetli kadın, kapı eşiğinde ifadesiz bir yüzle duruyordu. Moss’un saldırganca tavrından hiç hoşlanmadığı belliydi. Ufak tefek oda hizmetçisi ona yalvaran gözlerle baktı.

“Çok özür dilerim, Bayan Gibbs, bu beyefendiyi Hanımefendi’nin dairesinin önünde görünce koşarak geldim ama çoktan içeri girmişti ve...”

Bayan Gibbs otoriter bir hareketle kadının sözünü kesti. Bir saniyeden bile kısa bir sürede Moss'u kolundan yakalayarak hem onu hem de telaş içindeki hizmetçi kadını dışarı çıkarıp kapıyı kilitledi. Anahtar yığınının elbisesinin ceplerinden birinin içine soktu ve sütunların yanından yürümeye başladı.

“Benimle gelin,” dedi genç Medicus’a. “Bay Worm sizi çalışma odasında bekliyor.”

Moss arkasına dönüp baktı. Hizmetçi kadın sanki büyü yapılmış gibi ortadan kaybolmuştu. Asma kat şimdi öncesinden de karanlık görünüyordu. Ona da bu emre uymaktan başka çare kalmıyordu. Ne kadar nazıkçe de olsa bu bir emirdi sonuçta.

“Oturun,” diye buyurdu kadın çekilmeden önce. “Bay Worm her an gelebilir.”

Verilen mesaj yeterince açıktı. Bu odada hiçbir şeyi karıştırmaması gerekiyordu ve eğer yakalanacak olursa bu sefer işler onun için kötü olabilirdi. Elbette oturmayı reddetti. Odanın öbür tarafına kadar ilerleyip pencerelerin önüne gitmek için, kâhya kadının Fletcher Worm'un çalışma odasının kapısını kapatmasını bekledi.

Sonunda bir pencere bulmuştu!

Tam perdeleri aralayarak içeri biraz ışık girmesini sağlamaya hazırlanıyordu ki bir el onu sıkıca yakaladı.

“Babasının oğlu... Umarım tek benzerlik gün ışığına olan düşkünlüktür,” dedi Worm çocuğun bileğini bırakırken.

Bir adım geri çekilip Moss'u süzdü. Çocuk on üç yaşındaydı gerçi ama en az üç yaş büyük gösteriyordu. Kendisiyle aynı boyda ve her ne kadar Worm bu konuda ciddi bir referans sayıl-

lamayacak olsa bile, ondan iki kat daha kaslıydı ve çok yakında babası kadar güçlü kuvvetli olacağı açıktı. Ancak Worm'un kaba kuvvet kullanmaya hiçbir zaman, daha doğrusu çoğunlukla ihtiyacı olmazdı. Onun bakışı ve ağırlığı yeterli olurdu. Bu adamda, karşısındakinde ona boyun eğme isteği uyandıran bir hava vardı ve bu en çok da Moss gibi kabadayılarda etkili olurdu.

Worm ceketinin Mao yakasını düzeltti ve masasına doğru ilerledi.

"Evimin karıştırılmasından nefret ederim," dedi. "Kesinlikle nefret ederim. Bir dahaki sefere biri seni almaya gelinceye kadar holde bekleyeceksin."

"Keşke eviniz biraz daha neşeli olsaydı," diye karşılık verdi çocuk küstahça. "Her yer kapkaranlık! İnsan kendini mağarada sanıyor. Orada, o holde hiçbir şey yapmadan daha fazla kalamazdım."

Worm biraz önceki yerine geri dönerek keskin bakışlarını Moss'un gözlerinin içine dikti.

"Bu evde ne yapıp ne yapamayacağına ben karar veririm. Hatta her yerde bu böyle. Artık bunu anlamanın zamanı geldi."

"Sizden korkmuyorum. Babam, sizin bana muhtaç olduğunuzu söyledi," diye de ekledi Moss ona kafa tutmaktan gurur duyup sırtarak.

Worm'un yüz hatları buz gibi bir ifade aldı. Yüzündeki bütün kasları gerilerek derisini buruşturdu. Çok uzun zamandır ilk defa Ronan Moss birisinden korkuyordu.

"Eğer ikimizden biri diğerine muhtaçsa bu elbette sensin, seni küçük sefil sümüklü. Sana biraz olsun ilgi gösterdiğim için kendini şanslı sayman gerekir çünkü sana olan ilgimin bittiği,

planlarımda yer almadığın gün bir hiç haline geleceksin. Zaten fazla bir şey sayılmazsın, baban da öyle ama daha da kötü olabilirsin. Hiçten de beter olabilirsin. Beni iyice anladın mı?”

Worm sözünü tamamlarken yüzünde bir gladyatörü bile ürpertebilecek gülümseme vardı. Kendini hiç olmadığı kadar aşağılanmış hissedenden Moss susup başını çevirdi.

Konsey üyesi duvara doğru yürüdü ve kendisine hiç mi hiç benzemeyen bir adamın portresinin karşısına gelince durdu. Şahane bir atın üzerine binmiş, uzun boylu, iri yapılı, koyu renk, gür ve dalgalı saçlı bir adamdı ve parlak kırmızı zırhı ona soylu bir hava veriyordu. Worm sanat eserine hiç bakmadan bir el hareketiyle çocuğu yanına çağırdı.

Moss uslu uslu yanı başına gelince de ceketinin altından madalyonunu çıkararak zırhlı süvarinin üzengisine dayadı. Duvarın üzerinde portrenin durduğu kenarı doğramaların arkasına doğru kayd ve ortaya döner bir merdiven çıktı. Merdiven yavaşça onlara doğru yaklaştı ve durdu. Moss etkilenmiş gibi başını kaldırdı. Başlarının üzerinde tavanın bir parçası ortadan kaybolmuştu.

“Benimle gel,” diye emretti Worm.

Basamakları tırmanarak, şatonun geri kalanından bile daha karanlık olan bir salona girdiler. Worm madalyonunu bir çeşit totemin üzerine bastırarak aşağıdaki açıklığı kapattığında içerisi mutlak karanlığa gömüldü. Moss kalp atışlarını şakaklarında duy-maya başlamış, korkunun içinde yükseldiğinin farkına varmıştı ki şansına tam o sırada çevrelerinde küçük ışıklar parıldamaya başladı.

Yerden tavana kadar plastiğe benzeyen, parlak, siyah bir maddeyle kaplı uzun bir salonun içindeydiler. Hemen hemen

her yere camdan kocaman anlar ve içinde ne olduğu tam olarak anlaşılamayan çeşitli boylarda kavanozlar yerleştirilmişti. Taş parçaları mıydı bunlar? Toprak mı? Yoksa et mi? Duvarlar ileri kitaplarla dolu camlı dolaplarla kaplıydı. Moss bunlardan birine doğru yaklaşarak kitapların adlarını okudu: *Serebra'nın Ortasında, Nöronidler, Beşinci Evren'de Hayatta Kalma Kılavuzu...*

“Sen onlardan bir şey anlamazsın,” dedi Worm.

Moss suratını asarak Konsey üyesine kötü kötü bakarken adam da siyah kristalden bir avizenin altında, mermer bir levhayla kaplı ve ekmeceli ahşap bir bloğun karşısına oturmuştu. ocuk bu tuhaf çalışma masasına doğru yaklaştı. Levhanın üzerinde tuhaf simgeler, işaretler, formüller ve çöllerin ortasında dağları andıran coğrafya haritaları vardı. Worm bu motiflerin ve masanın orta yerinde duran deri bir para kesesinin üzerini örtmek için bir kumaş parçası serdi.

“Bu akşam Blue Park'taki o... güzel evinize döndüğünde ikinci Evren'e yapacağın yolculuklarda senin için çok değerli olacak bir alet çantası bulacaksın.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı Moss somurtarak. “Silahlar... Yarın da tuhaf isimli bir kadın bana bunları nasıl kullanacağımı açıklayacak.”

Worm soğukkanlılığını yitirmeden karşılık verebilmek için birkaç saniye beklemek zorunda kaldı.

“Yanıt verme biçimini hiç beğenmiyorum,” dedi ağırbaşlı bir sesle. “Bu yüzden şimdi susacaksın ve ben sana söz vermedikçe de konuşmayacaksın. Anladın mı beni?”

Moss gözlerini devirdi ve Konsey üyesi ağzının içinde anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Sonra da ani bir hareketle madalyo-

nunu havaya kaldırdı ve Moss'un boynuna asılı madalyonu da onun yanına geldi. Bir saniyeden kısa süre içinde Moss kendini havada asılı buldu.

“Be... beni yere bırakın,” diye hırıldadı zinciri boğazına sarılı olan çocuk. “Bı... bırakın... Be... ni...”

Fletcher Worm elini indirdi ve Moss birdenbire yere serildi. Yakınındaki bir iskemleye doğru süründü, boynunu ovuşturarak başını kaldırmaya cesaret edemeden nefesini toplamaya çalıştı. Eğer başını kaldırmış olsaydı ev sahibinin gözlerinde dehşetle karışık bir öfke bulacaktı.

“Biraz önce söylediklerimi tekrar etmem gerekiyor mu, yoksa anlaştık mı?”

Bu defa Moss başını sallamakla yetindi.

“Evet, Paloma Withers sana kullanımına vermiş olduğu silahları nasıl kullanacağını gösterecek. Buna gelince,” diye ekledi para kesesini genç adama doğru ittirerek, “bunu çalıştırma gücüne sahip olan tek kişi benim. Çünkü onu bir tek ben biliyorum ve sen de Ronan Moss, yarın ya da daha sonra onu kullanabilecek tek kişi olacaksın.”

kanyonların ötesinde

Oscar, Cumides Circle'daki odasında uyandı. Bir gün önce yaşadığı bütün olaylar belleğine hücum ediyordu: İkinci Evren'e yolculuk, ablasından çok farklı olan, her şeyi abartılı Paloma Withers ile tanışma, laboratuvar ve silahlar... Bones'un bütün azarlamalarına ve kontrol amaçlı geliş gidişlerine karşın, arkadaşlarıyla birlikte geceyi gizlice bir odadan diğerine koşturup birbirlerine gün boyu yaşadıklarını anlatarak geçirmişlerdi. Ne var ki kâhya artık ses kaydı hilesine uyanmıştı ve onları bir kereden fazla suçüstü yakalamayı başarmıştı.

“Her biriniz kendi odanıza dönmezseniz, bana da Bay Brave'i uyandırmaktan başka çare kalmayacak,” diye azarlamıştı onları sabahlığı içindeki Bones.

Sonunda hepsi ona boyun eğerek fazla uzun sürmeyecek bir uykuya dalmışlardı.

Oscar yatağından hızlıca kalktı ve yüzünü yıkayıp alt kata indi.

Mutfakta iç dünyalardan gelen arkadaşları birkaç çivi, biraz şeker ve biraz da zeytinyağı ekmekten oluşan bir sofranın başına oturmuş, yorgun ama mutlu bir halde onu bekliyorlardı.

“Selam Oscar!” dedi Valentine heyecanla. “Söylesene birkaç gece daha burada kalabilecek misin? Bir sonraki tatiliniz ne zaman olacak?”

Hiç okula gitmemiş olduğundan okul tatili kavramını anlamakta güçlük çekiyordu. Herkesin, tatiline kendi istediği şekilde karar verebildiğini sanıyordu.

“Tanrı korusun, bu akşam da burada kalamaz!” diye haykırdı yorgun ya da gergin olduğu zamanlarda yaptığı gibi gözlerini her zamankinden sık kırpıştıran Cherie. “Sizi burada görmekten ne kadar mutlu olduğumu biliyorsunuz Oscar. Biliyorsunuz değil mi bunu? Ama bir daha dün geceki gibi bir gece geçirmeyi düşünmek bile istemiyorum. Üçünüzün yaptığı şamata yüzünden hâlâ kendime gelemedim. Tanrım, sanki bütün katta on dakikada bir süvari birlikleri geziyordu. Kesinlikle dayanılır gibi değildi ama başımda bigudilerim olduğu için neler oluyor diye bakmaya da çıkamadım. O halimle Bay Brave’le karşılaşsaydım, aman Tanrım utancımдан ölürdüm herhalde. Tabii budala da değilim, sizin bütün gece Bones’dan kaçmaya çalıştığınızı biliyorum ve sizi anlayabiliyorum da,” dedi elini o kadar bigudiye karşın her zamankinden de düz olan saman sarısı saçlarında gezdirerek. “Ama yine de kabul edersiniz ki kocam Jerry ve bir de onun Gloucester’da yaşayan ablası... Kimden söz ettiğimi anladın değil mi Oscar? Peki ya siz çocuklar? Siz de onunla tanışmış mıydınız? Yani siz de hak verirsiniz ki bütün gece uyuyamayınca...”

Cherie hızını almıştı bir kere. Çocuklar ona pek aldırış etmeden alçak sesle aralarında konuşmayı sürdürdüler. Ne de olsa o kendisine yanıt verilmesini pek beklemezdi.

“Bugünkü programda ne gibi şenlikler var?” diye sordu Alistair’in yönettiği etkinliklere kuşkuyla yaklaşan Lawrence. “Silah üreticisi olan başka bir aktris mi? Yoksa bu sefer klasik baleyle uğraşan bir gizli ajan mı?”

“Çok daha iyisi,” diye yanıtladı Oscar, annesinin çantasına koyduğu ve kendisinin de masanın altında dizlerinin arasına sıkıştırdığı Nutella kavanozuna belli etmeden kaşığını daldırırken.

Cherie’nin kendine özgü tariflerinin farkında olan Celia, oğlunun hayatta kalmasını sağlayabilmek için erzak yardımı yapmayı tercih etmişti. Çok da iyi etmişti çünkü bu pazar sabahı kahvaltıda sofranın tam ortasında bir tepsinin içinde titreşen ve içinde kahverengi parçacıklar görülen, devasa pembe bir puding vardı. Arkadaşlarını kahvaltı sırasında bu çirkin görüntüden kurtarabilmek için Valentine pudingin içine yanlışlıkla peçetesini düşürür gibi bile yapmıştı ama Cherie peçeteyi çıkarmıştı.

“Mantarlı, lokumlu, karamelli ve kerevizli. Hepinize afiyet olsun ama en çok da Oscar’a çünkü bu arka arkaya gelen yolculuklar sırasında onu tok tutacak bir şeyler yemeli!”

“Tok tutmasına tutacaktır bu,” diye yorum yaptı Lawrence yüzünde şaşkın bir ifadeyle gözlerini tepsiye dikerek. “Ama kor-
karım bir daha hiç bırakmayabilir.”

Sonra da tabağının önünde felç olmuş gibi duran Oscar’a döndü.

“Biraz cesur ol, arkadaşım,” diye mırıldandılar her iki arkadaş da içten bir üzüntüyle. “Yanıdayız, seni destekliyoruz.”

“Cherie,” dedi Oscar duraksayarak, “dün gecedен beri biraz midem bulanıyor gibi sanki...”

“Yine mi?” dedi aşçı kadın hayretle. “Dün de aynı şeyi söyledik! Bir doktora görünseniz çok iyi olacak! Vücudun içindeki o yolculuklar sırasında kim bilir ne hastalıklar kaptınız,” diye mırıldandı tepsiyi masanın üzerinden alıp buzdolabına koyarken.

“Evet, haklısınız,” diye yanıtladı Oscar rahat bir soluk alarak. “Kim bilir ne kaptım? Ama hiç aç değilim.”

Valentine puding yüzünden rengârenk olmuş peçetesini sallayarak ona bir şey gösterdi. Oscar sonunda onun ne demek istediğini anladı ve ağzını sildi. Kakaolu fındık ezmesi her tarafına bulaşmıştı!

“Neyse,” dedi kavanozun kapağını kapadıktan sonra masanın altından küçük kıza uzatırken, “ben artık hazırlansam iyi olacak. Bayan Withers ve diğerlerinin söylediklerini doğru anladıysam bugün yine bir iç maceraya çıkacakmışız. Ama daha fazlasını bilmiyorum, Alistair bize kanyonlara geri döndüğümüz zaman bilgi verecek.”

Aşçı kadının susmak bilmez sesi de dâhil olmak üzere mutfaktaki bütün sesleri bir anda bastıran gürültüler duyuldu. Holden geliyordu. Birileri oraya girmiş olmalıydı.

Alistair’in sesinin cınladığını duyunca genç Medicus koşarak mutfaktan çıktı ve peşinde iki arkadaşıyla birlikte merdivenleri dörder dörder tırmanarak odasına daldı.

O pelerinini giyip Gramarye’sini özenle yerleştirirken, Valentine ve Lawrence ise sessizce ve gıptayla onu izlediler. Oscar daha sonra masaya yaklaştı ve içinde değerli Medicus silahlarının olduğu küçük deri çantayı dikkatle inceledi. Çantanın arka tara-

fında bulunan kertik herhalde bunu tıpkı Kupalar için hazırlanmış olan kesecikler gibi kemerine asabilmesi içindi. Çantayı kemere taktıktan sonra pelerinini omzuna attı. Hazırdı.

“Hadi siz çıkın,” dedi arkadaşlarına fazla açıklama yapmadan. “Ben de hemen yanınıza geliyorum.”

Onlar odadan çıkar çıkmaz Oscar yatağına doğru koştu ve yastığının altına elini sokarak aradığı şeyi buldu. Küçük aile fotoğrafını da de pelerininin geniş ceplerinden birine attıktan sonra koridorda Valentine ve Lawrence’ın yanına gitti.

“Neyse, ben artık gideyim,” dedi gözlerini onlardan biraz kaçırarak.

Her ikisinin de, Lawrence’ın bile, onunla gelebilmeyi ne kadar çok istediklerini biliyordu. Öncelikle onunla birlikte olabilmek için, sonra bu kocaman evde kapalı kalmaktan artık iyice sıkılmaya başladıklarından ve son olarak da iç dünya onların kendi dünyası olduğu için. Lawrence Hepatolia’lı’ydı, Valentine ise Bağımsız İlik Cumhuriyeti halkına mensuptu. Anavatanlarını terk etmiş olduklarına her ne kadar pişman değillerse de orayı zaman zaman özleyorlardı ve arkadaşlarıyla yapacakları bir yolculuk süresince oraya geri dönebilmeyi mutlaka isterlerdi.

“Bayan Withers ile konuşacağım,” dedi Oscar onların tek bir sözcük bile söylemelerine gerek kalmadan. “Bu yeterli olmazsa Bay Brave ile de konuşurum. Eminim sonunda yeniden birlikte yolculuk yapmamıza izin vereceklerdir.”

Arkadaşları içinde bulundukları düş kırıklığını gizlemek için ellerinden geleni yaparak başlarını salladılar ama yine de üzüntüleri apaçık görülebiliyordu.

“Söz mü?” diye sordu Valentine.

“Söz!”

“Neyse,” dedi Lawrence, “biz şimdilik senin dönüşünü bekliyoruz. Babylon Heights’a dönmeden önce bize her şeyi anlatırsın. Moss’a karşı da çok dikkatli ol,” diye ekledi endişeyle.

“Eğer yardımcı güce ihtiyacın olursa da ıslık çal ya da Leonid’in bağırsaklarını gıdıkla. Biz senin işaret verdiğini anlarız,” diye devam etti Valentine.

Oscar gülümsedi ve koşarak merdivenleri indi.

Herkes holde toplanmıştı. Alistair ve Ayden ona gülümsedi, Sally ise dostça el salladı. Moss sırtını bir duvara dayamış yüzünde hiç de iyiye işaret olmayan bir sırıtışla onu süzüyordu. Lawrence kendisini ona karşı uyarmakta haklı mıydı acaba? Ne olursa olsun, Moss’a karşı her zaman dikkatli olmakta fayda vardı aslında... Oscar beşinci Medicus’un ortalarda görünmediğini fark edince şaşırdı.

Holün öteki ucundan, oraya özel olarak yerleştirilmiş olan bir kanepeden bir ses yükseldi.

“Acele eder misin lütfen? Geç kalıyoruz. Ayrıca başımızda Bay McCooley varken işler asla öngörüldüğü şekilde yürümediğine göre, bir an önce yola çıksak iyi olacak.”

Oscar içini çekti. Iris için endişelenmişti. Aslında “endişelenmek” fazla iddialı bir sözcük olabilir, olsa olsa kızın nerede olduğunu merak etmişti. Yanıt ise bizzat kendisinden gelmişti. Evet, işte o da buradaydı ve görüldüğü kadarıyla yaşadığı kaza ne yazık ki karakterini bir parça olsun değiştirmeyi başaramamıştı. Kız kanepenin üzerine uzanmıştı ve hemen yanı başında da ona çok benzeyen esmer bir kadın ayakta duruyordu. Kadın kahverengi saçlarını ciddi bir topuz halinde ensesinde toplamış,

lacivert, pilili etek ve beyaz gömlek giymişti. El çantasının sapını eğip bükerek yüzünü öylesine şekilden şekle sokuyordu ki her an ağlamaya başlayabilirmiş gibi duruyordu.

“Sen... her şeyin yolunda olduğun eminsin değil mi canım? Gitmeyi gerçekten istiyor musun? O korkunç kazadan sonra daha gücünü tamamen toplayamadın!”

“Bu Kupa’yı *istiyorum* anne ve *kısmen* yaralı da olsam onu alacağım.”

“*Kısmen* yaralı olmanın nasıl bir şey olduğunu bana açıklamam gerekecek,” diye araya girdi, Sally elleri cebinde kanepenin çevresinde dönerek şimdiki Büyük Üstat’ın atası olan Sigismond Brave’in heykelini hayranlıkla incelerken.

“Kısmen yaralıyım işte,” diye tekrarladı Iris. “Çok büyük bir tehlikenin çok yakınından geçip çok önemli bir psikolojik şok yaşadım. Üstelik,” dedi ayağını göstererek, “gerçek bir yaram da var.”

Ayden merakla yaklaştı. Hastanede aylarını geçirmiş ve belkemiğine çok sayıda ağır ve karmaşık müdahale yapılmış olduğundan sağlıklı ilgili sorunlara karşı çok dikkatliydi. “Kuşkusuz bu durum onu mükemmel bir Medicus yapacak. Hastalığın ve acı çekmenin ne demek olduğunu bildiği için vücutlarına girmeden önce insanların ne hissettiklerini anlayacaktır,” demişti Bayan Withers, Oscar’ın arkadaşının fiziksel zayıflığından dolayı endişelendiğini görünce. O zamandan beridir Ayden biraz daha kilo almış, daha dik durmaya başlamış ve en önemlisi de, her ne kadar hâlâ zaman zaman kendi yeteneklerinden kuşkuya düşüyor olsa bile kendine daha çok güvenmeye başlamıştı.

“Peki... Nerede bu yara?” diye sordu Iris’in bacağına inceleyerek.

“İşte,” diye yanıtladı genç kız. “Ne yani, göremiyor musun?”

“Şu küçük yara bandından mı söz ediyorsun yani? Altında ne var ki?”

“Doktor çok kesin konuştu,” diye ekledi Iris. “Eğer yara mikrop kapsaymış, bacağımlı kesmek zorunda bile kalabilirlermiş.”

Bayan Flockhart mendilini yüzüne bastırarak biraz daha inledi ve Iris’in çevresine toplanan çocuklar başka bir yorum yapmadan dağıldılar.

“Pekâlâ,” dedi Vücut Girişı yapmak için bir yeni yetme kadar sabırsız görünen Alistair, “herkes buradaysa bir saniye daha kaybetmemeyi öneriyorum. Hadi bakalım, yola koyulalım!”

Hepsi çıkışa doğru yöneldiler.

“Size tekrar hatırlatmak isterim ki ben neredeyse yaralıyım ve koşmam mümkün değil, Bay McCooley!” diye bağırdı Iris kanepesinden.

Çocuklar iki arabaya yani Winston Brave’in Jerry tarafından kullanılan limuziniyle Alistair’in cipine binmek için birbirleriyle itiştiler ve görünüşe bakılırsa kimse genç kızın varlığı ya da yokluğuyla ilgilenmedi. Annesi ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

“Yavaş canım, çok yavaş... Tamaaaaaam, bir ayağını bas, şimdi ötekini de koy... Ne dersin, yapabilecek misin?”

Iris, hâlâ açık duran sokak kapısından grubun arabalara yerleşmesini seyretmek için eğildi. Öfkeyle annesinin ellerinden kurtularak iki ayağı üzerine atladı ve koşmaya başladı.

“Bekleyin!” diye bağırdı. “Beni bekleyin! Ayrıca hiç kimse öne oturmasın, orası BENİM yerim anlaşıldı mı? Ben kısmen yaralıyım! Öne BEN oturacağım!”

“Baştan anlaşalım; eğer yine öksürük nöbetlerine yakalanacak olursam ya da bronşlarım tıkanmış gibi rahatsızlık veren bir hisse kapılırsam bu son olur! Dün az kalsın boğuluyordum yahu!”

Leonid salonunun tam ortasında durmuş, delici bakışlı gözüyle (öbür gözü camdandı) tam karşısında duran Alistair’in arkasına yerleşmiş temkinli bir şekilde bekleyen çocuklara bakıyordu. Bu fırtınanın gelişini önceden sezmiş olan Alistair, ev sahibini rahatlatmaya çalıştı.

“Elbette sevgili Leonid, elbette. Bronşlarındaki o tıkanmanın sorumlusu biz değildik. Hatta bu gençler sizi o durumdan kurtarabilmek için ellerinden geleni yaptılar ve genç Pill bu konuda başarılı da oldu.”

“Ya, başarılı oldu tabii, ne demezsiniz?” diye haykırdı Iris ellerini beline koyarak. “Asıl o...”

Cümlesini tamamlayamadı çünkü Sally onu topuzundan yakalayarak Alistair’in arkasındaki eski yerine geri çekmişti. Iris çırpınarak arkadaşına öfke dolu gözlerle baktı.

“Seni bir daha bana dokunmaktan...”

“Bir kelime daha edersen ben de sana karşı başarılı olacağım,” diye tehdit etti Sally yumruklarını sıkarak.

Oscar başını uzatıp hafifçe gülümsemeyi denediyse de gözüklerini takıp dikkatle çocuğun suratına bakan Leonid’in yüzünü güldürmeyi başaramadı.

“Evet, neyse... Her ne olursa olsun, en küçük bir kaşıntıda, en küçük bir aksırıktaki bana, Leonid Smith’e hesap vereceksiniz!”

Genç Konsey üyesi gülümsedi ve ekibine doğru döndü.

“Hazır mıyız?” diye sordu madalyonunu havaya kaldırarak. “Büyük Kanyon’un çıkışındaki küçük kanyonların ayağında buluşuyoruz. *Hepimiz*,” diye ekledi gözlerini Moss’a dikerek.

Ronan Moss adamın yüzüne küstahça baktı, madalyonunu uzattı ve ilk öne atılan oldu.

Bir saniye sonra beş çocuk pelerinlerini açtılar. Hepsi aynı noktaya, Alistair’in buluşma yeri olarak belirlediği yere gelmeyi başarmışlardı.

“Beceri kazanmaya başlıyoruz,” dedi Ayden gururlu ve biraz da şaşkın bir ifadeyle.

“Hedefi belli Vücut Girişi’ni hepiniz kusursuzca başardınız, aferin size,” diye kutladı kılavuzları.

Başlarını kaldırıp baktılar, Alistair onları bir kayanın üzerine tünemiş, dudaklarında bir gülümsemeyle izliyordu. Arkasında Büyük Kanyon, orta yerinden ikiye yarılmış kocaman bir kale gibi yükseliyordu.

“Halimizden oldukça memnunuz,” dedi sevinçle, geçen seferki Vücut Girişi’nde yaşadıkları zorlu maceraları hatırlayan Oscar.

O maceraları Moss da çok fazla özlememiş olacaktı ki ilk defa ağzını açtı. “Bu lanet olasıca kanyonların içinden bir daha geçmek zorunda mıyız?” diye sordu her şeyden bezmiş gibi bir tavırla.

“Başka şansınız yok,” diye doğruladı Alistair. Aralarında en büyük olanının içinden geçerek Leonid’in trakesinden akciğerlerine girmiş oldunuz. Şimdi de bronşlarından geçmeniz gerek, yani daha küçük olan bu kanyonlardan. Birer Medicus olarak bu yolculuğu yapmanızın iki nedeni var.”

“Nedir bu nedenler?” diye sordu Oscar.

“Öncelikle bir dahaki sefer için orayı tanımanız gerekiyor ama aynı zamanda oranın da sizi tanıması gerek.”

“İyi ama... orası yalnızca kayalardan ibaret değil mi?” dedi hayretle.

Alistair başını iki yana salladı. “Yanılıyorsun. İlerleyişiniz sırasında üzerinizde yüzlerce göz olacak ancak onlar sizden farklı olarak kendilerini gizlemeyi bilecekler, hepsi bu.”

Büyük Kanyon’a arkalarını döndüler ve ondan çok daha alçak olan küçük kanyonların karşısına geçtiler. Ayden hayret içinde kanyonları inceledi.

“Hangisini seçeceğiz?”

“Birkaç tanesinden birden geçebilir miyiz? Böylesi çok eğlenceli olurdu,” dedi akli fikri hareket etmekte olan Sally.

“Bunun neresi eğlenceli olacak hiç anlamadım,” diye yanıtladı Iris. “Bence en kısa yol hangisiyse oradan gitmeliyiz...”

“İlk defa onunla aynı fikirdeyim,” diye araya girdi Ayden.

“Ortadakinin içinden geçeceğiz,” diye karar verdi Alistair. “Nasıl olsa hepsi aynı noktaya çıkıyor, merak etmeyin.”

“Hangi noktaya?”

“Krallığın göbeğine çocuklar. Hem krallığın, hem de görevinizin göbeğine...”

İki çeperin ortasındaki, Büyük Kaynon’dakinden daha dar olan geçidin içine girdiler. Sıcaklık burada daha da yüksekti. Güçlükle soluk alıyorlardı ve içerdeki hava gitgide ağırlaşıyordu.

“Bu çok normal,” dedi Alistair. “Kanyonların arasında dolaşan hava yavaş yavaş yükselerek 37 dereceyi buluyor. Üstelik hepsi bu

da değil; sürekli yere bakacağınıza başınızı kaldırın da yukarıya bir göz atın,” diye tavsiye etti. “Bir şey fark ediyor musunuz?”

Soluk soluğa çeperleri incelediler. Küçük bir sis huzmesini ilk fark eden Oscar oldu.

“Sanki kayanın içine delikler oyulmuş da buradan çıkıyormuş gibi,” dedi.

“Doğru,” diye onayladı Alistair. “Daha da iyisi senin dediğin gibi deliklerin arkasında çeperin içine yerleştirilmiş borular ağı bulunuyor ve bunların içinde dolaşan su da giren ve çıkan havayı nemlendiriyor. Solunum Krallığı’nın halkı çok yaratıcı ve sizin de göreceğiniz gibi teknoloji konusunda çok ilerdedir.”

Moss gülmeye başladı. Bu o kadar alışılmadık bir şeydi ki hepsi dönüp ona baktı.

“Sen fazla yaklaşma, Spencer,” diye alay etti kabadayı. “İskeletinde o kadar çok metal var ki paslanabilirsin.”

Ayden kulaklarına kadar kızardıysa da hiçbir şey duymamış gibi yaptı. Oscar onun yerine karşılık vermek için can atıyordu ama Bayan Withers’ın kendisine verdiği son talimatları hatırladı. Moss’un kıskırtmalarına kapılmayacaktı. Kendini yatıştırmak için elini Paloma’nın alet çantasının üstüne koydu. Moss fazla üstüne gelmese iyi ederdi, yoksa Oscar silahları düşmanının üzerinde deneme isteğine kapılabilirdi.

Tabii ki Iris araya girmeden durmayacaktı.

“Vücudunda metal var da ne demek oluyor?”

“Seni ilgilendirmez,” diye atladı Oscar aceleyle. “Ashna bakarsan kimseyi ilgilendirmez.”

Iris, hem rahatsız edici sorulardan kaçınmak hem de grubun ilerleyişini yavaşlatmadığını kanıtlamak için en önde, Alistair'in yanında duran Ayden'a kuşkuyla baktı.

"Bize sözünü ettiğiniz o halkın adı nedir?" diye sordu Oscar konuyu değiştirmek için.

"Aiollu'lar."

"Peki nerede yaşıyor bunlar?"

"Bunun yanıtı çok yakında," dedi genç Konsey üyesi. "Şu son tepenin arkasında."

Bitkin ama meraklı grup adımlarını hızlandırarak büyük bir kayanın çevresinden dolaştı. Sonunda kanyondan çıkmışlardı. En arkadan yürüyen Oscar, iyi aile kızı kılığının içinde ter döken Iris'e çarptı.

"İlerle Iris, hadi artık şu..."

Karşısında gördüğü manzara soluğunu kesince cümlesini tamamlayamadı. Herkesin neden heykel gibi donakaldığını şimdi anlamıştı.

Önlerinde uçsuz bucaksız yeni bir ova âdeta sonsuzluğa uzanıyor, hafif bir eğimle sisten bir örtünün içinde gözden kaybolana dek aşağı iniyordu. Onlara doğru esen rüzgâr, buhar bulutunu taşıyordu. Birkaç saniye sonraysa, tıpkı Solunum Krallığı'nın ovalarındayken olduğu gibi yön değiştirdi. Sis uzaklaşarak dağılıp gözden kayboldu ve ortaya ufku sınırlarına kadar bütün Evren'i kaplıyormuş gibi görünen koyu kırmızı bir okyanusun kıyısı çıktı.

Ağzı bir karış açık kalmış olan Oscar, birkaç adım atarak bu inanılmaz manzarayı daha iyi görebilmek için grubun önüne çıktı.

Okyanusun tam ortasında, benzerine dış dünyada hiç rastlamadığı bir yapı, sanki yüzeye bırakılmış dev bir gemi gibi

yükseliyordu. Bir bilim kurgu filminden ya da video oyunundan fırlamış bir uzay istasyonunu andırıyordu. Metal bir iskeletle tutturulmuş, sayılamayacak kadar çok beyaz ve yarısaydam üçgenden oluşturulmuş bir küreden ibaretti. Merkezdeki kürenin çevresindeyse, tıpkı Dünya'nın çevresinde dönen yıldızlar gibi havada asılı duran daha küçük başka küreler bulunuyordu. Bunlar birbirlerine ve ana küreye yalnızca hareket eden koyu renkli, uçları seçilebilen şeffaf tüplerle bağlanmışlardı. Canlı varlıklardı. Belki de Aiollulardı... Geride bırakılmaya hiç de niyeti olmayan Moss, Oscar'ı kenara iterek en öne geçti.

“Bu şey de ne böyle? Sanki Ay'da gibiyiz.”

“Bu şey dediğin, Aiol kralı ile halkının şehirleridir. Krallığının merkezidir. İşte siz de buraya gireceksiniz.”

“Oraya mı gireceğiz?” diye sordu Iris endişeyle. “Ama nasıl?”

“Aç gözlerini, Iris.”

Genç kız başını devasa boyutlardaki tuhaf saraya doğru çevirdi. Rüzgârın son bir esişiyle birlikte geriye kalan en son sis de dağılmıştı ve önlerinde bir köprü'nün başı görünüyordu. Bu muhteşem köprü, kumun üzerine inşa edilmişti ve kocaman kuleler arasında asılı bir halde tuhaf okyanusun üzerinde yavaşça yükseliyordu. Oscar, New York ve San Francisco köprülerinin fotoğraflarını görmüştü. Gözlerinin önündeki bu köprü'nün yanında onlar küçücük birer asma köprü gibi kalırdı.

“Buradan... buradan mı gidiyoruz?” diye sordu genç Medicus. “Aiol şehrine girmek için bu köprüden mi geçeceğiz?”

Alistair gülümseyerek başını sallamakla yetindi. Gözlerini kısıp dikkatini ufka yoğunlaştırdı.

“Sanırım bu biraz sonra olacak. Hazırlanın çocuklar, sizi büyük pompaya götürmeye geliyorlar.”

Köprünün üzerinde, onlara kilometrelerce gibi görünen bir mesafede, okyanusun buharları arasında titreşen bazı karanlık gölgeler belirdi, sonra da biraz daha belirgin olarak bir grup kişinin birkaç arabaya binmiş oldukları fark edildi. Onların üzerlerine doğru yaklaşıyorlardı.

Oscar refleks olarak elini önce madalyonuna, sonra da kemerine asılı olan Paloma’nın alet çantasına götürdü. Alistair çocukların davranışlarını inceledi. Moss bile sıkıdığı yumruğunun içinde gerginlikle pelerinini buruşturuyordu. Hiç kuşkusuz birkaç saniye içinde Iris de beklenmedik keşiflerden ve maruz kalmaya hiç de niyetli olmadığı tehlikelerden yakınmaya başlayacak ve en yüksek makamlara şikâyet etmekten bahsedecekti. Bu yüzden grubun içini rahatlatma gereği duydu.

“Endişelenmenize gerek yok,” dedi. “Yanımıza yaklaşanların kim olduklarını gayet iyi biliyorum. Bu kişilerden korkmanız için hiçbir neden yok.”

Alistair’in açıklamalarından içi tam olarak rahatlamamış olan Ayden, cesaretle ilerlerken Oscar’a gergin bir şekilde gülümsedi.

Karşılama komitesi artık iyice yaklaşmıştı. Şekiller seçilmeye başladığında, üstü açık bir bisiklet gibi olan ilk arabanın ortasında metal bir kemere tutunmuş bir adamın ayakta durduğunu fark ettiler. Henüz belli bir mesafede olmasına karşın yine de bir dev boyunda görünüyordu. Bay Brave’den bile daha iri ve heybetliydi.

Üç araç köprüden indikten sonra, arkalarında bir toz bulutu bırakarak kumların üzerinden hızla ilerleyip gruba birkaç metre kala durdular. Çocuklar bir araya toplanarak onları incelemeye

koyuldu. Birinci arabanın ortasında duran adam yere atladı ve Alistair'in yanına yürüdü. Uzun deri çizmeler, incecik, yuvarlak bir yaka ve polislerin giydiği çelik yelekleri andıran kolsuz bir yelek giymişti. Rüzgârın yön değiştirerek esişi, uzun, kahverengi saçlarını yüzünün çevresinde uçuşturuyordu. Görünüşe bakılırsa bütün Aiollular uzun saçlıydılar. İki genç adım sıcak bir tavırla el sıkıştı.

“Bizi karşıladığınız için teşekkür ederiz, Gael.”

“Geleceğinizi Winston Brave, kralımıza haber vermiş. Kendisi sınamaları başlatmak üzere çocukları bekliyor.”

Çocuklar endişeyle birbirlerine baktılar. Sınamalar mı? Neyin sınamaları? Ve neden?

Alistair onlara soru sormaları için fazla zaman bırakmadı.

“Genç arkadaşlarım, karşınızda gördüğünüz Aiol kraliyet ordusu Fagosit’lerin⁵ ikinci alayının yüzbaşı Kel Gael’dir. Şehre kadar size o eşlik edecek.”

Sally yüzünde eğlenmiş gibi bir ifadeyle adamı inceledikten sonra Oscar ve Ayden’a doğru eğildi.

“Bu kadar çok saçlı olan Kel Gael,” dedi elini kısacık saçlarında gezdirerek. “Neyse ki adı Saçlı Gael değilmiş, o zaman saçları ayaklarına kadar uzanacaktı herhalde!”

Genç kızın bu rahatlığı onlara da geçti ve gülümsediler. Ayden durumdan yararlanarak araya girdi.

“Bay McCooley, siz bizimle gelmiyor musunuz?”

5 Vücut içindeki yabancı organizma ve maddeleri sindirip yok eden biyolojik hücrelere verilen ad. (ed.n.)

“Hayır. Size bunu daha önce de söylemiştim. Artık sıra sizde. Gael ile kral Aiol size yol gösterecekler ve eminim ki siz de buradan bu Evren’in ilk Kupa’sını kazanmış olarak geri döneceksiniz. Ancak bunun için benim size yardım etmemem gerek.”

“Sizin yardımınız olmadan mı?” diye haykırdı Iris. “İyi ama ya işler kötüye giderse? Bunu hiç düşündünüz mü, Bay McCooley?”

Yanıt beklemeden kollarını kavuşturmuş onları izleyen Gael’e döndü. Arabadan inen iki erkek ve bir kadın daha onun yanına gelmişlerdi. Kadının ki birazcık daha ince olmak üzere hepsinin silüetleri aynı sayılırdı ve her birinin üçgen yüzleri aynı derecede güzeldi. Şefleri gibi onlar da düz birer pantolon, birer boğazlı kazak ve koruyucu yelekler giymişlerdi ve hepsinin saçları omuzlarına ya da daha aşağılara kadar dökülüyordu. Karşılına geçip kollarını kavuşturarak burnunu havaya dikmiş olan genç kıza baktılar.

Iris sıralamaya başladı.

“Bayım, bizim güvenliğimizi sağlamak için neler öngördünüz? Ben bu çocuk yüzünden,” dedi işaret parmağını Oscar’a doğru uzatarak, “az kalsın ölüyordum, siz de biliyorsunuz.”

“Benim yüzümden mi?” diye bağırdı Oscar. “Tam tersine, ben olmasaydım o kayanın altında ezilip gidecektin!”

Gael çocuğa bakıp gülümsedi. Bembeyaz dişleri kusursuzca dizilmişti ve köpek dişleri de yırtıcı bir hayvaninkileri andıracak derecede sivriydi.

“Sence benim yanımda yeterince güvende değil misiniz?”

Kız bir dizi dişe, keskin mavi gözlere, köşeli çeneye ve yanındaki yara izine bakıp bir adım geriledi.

“Elbette,” diye kekeleydi topuzunu düzelterek. “Evet... bir sorun olmaz herhalde. En azından başlarda yani...”

Adam yerinde doğrularak k gruba tepeden baktı.

“Başka sorusu olan var mı?”

Yanıt olarak sessizlik ve birkaç k olumsuz baş sallaması aldı.

“Peki ya senin, öğrencilerin hakkında belli bir talimatın var mı, Alistair?”

“Tek bir şey var; onları bana tek parça halinde geri getir. Hepsine ihtiyacımız olacak, anlarsın ya.”

Gael başını göge doğru kaldırdı. Sanki gökyüzü de Alistair’in söylediklerini doğrularcasına bulutlar kümelenmeye başlamıştı.

“Onları sana geri getireceğim,” diye yanıtladı komutan. “Bir tanesi bile eksik olmayacak! Gelecekte pek de iyi şeyler beklenmediğini biliyorum ve bana kalırsa gerçek daha da acı olacak. Neyse,” dedi Sally ile Iris’i işaret ederek, “siz ikiniz benimle gelin. Sen, sıska olan, Kimi’nin arabasına, diğer iki oğlan, sizler de  arabaya binin. Sizin için güçlükler bugünden itibaren başlıyor.”

Moss dışında grubun geri kalanı Alistair’e doğru döndü ve o da onlara hafifçe el sallamakla yetinerek uzaklaştı. Oscar ve Moss birbirlerine bakıp  arabaya bindiler.

sisler şehri

Araba hızla hareket etti. İki çocuk, Gael'den daha yaşlı, hafif kilolu, az konuşan bir adam olan ve göz ucuyla onları süzen şoförlerinin emriyle arka koltuğa oturmuşlardı. Birbirlerine sırtlarını dönerek her biri bir cama yaklaştı. Şimdilik ikisi de çatışmak istemiyordu. Bilmedikleri ve kendilerini hayrete düşüren bir Evren'in içinde yolculuk ediyorlardı ve Fagosit'lerin yüzbaşısı da yakında sınamalara gireceklerinden söz etmişti. Bu durumda savaş baltalarını gömmek daha akılcıydı. En azından şimdilik...

Moss gülümseyerek sürücüyeye doğru eğildi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Komutanı takip ediyoruz," diye yanıt vermekle yetindi adam.

Birinci araca yetişebilmek için hızını artırdı ve araba kum tepelerinin üzerinde lastik top gibi zıpladı. Moss ön koltuğa tutunup düşmemek için büzüştü. Bunu dikiz aynasından görmüş olan sürücü belli etmeden gülümsedi. Oscar onu bir anda daha sevimli buldu. Sarsıntıları yok saymaya çalıştı ve üstü açık cipin içinde dört bir yana uçuşan kıvrık saçlarını kontrol altına almayı

deneyerek, bütün dikkatini çevresini saran ve kendisini büyüleyen manzaraya verdi. Konvoy köprüünün üzerine çıkınca Oscar uzakta, karada, birer gökdelen boyunda olan ve en tepelerinde devasa birer pervane bulunan metal sütunlar gördü. Şansını denemek istedi.

“Bunlar nedir bayım, şu kocaman bacalar?” diye sordu Moss’un biraz önce aldığından biraz daha doyurucu bir yanıt almayı umarak.

Adam ona şöyle bir göz attı.

“Onlar baca değil, ESİNTİ kuleleridir. Birkaç saniye boyunca hava üfleyip sonra da havayı içlerine çekerler. Sonuç olarak karşı rüzgârları onlar yaratır.”

“Yani demek istediğiniz... Leonid’in soluk alıp vermesini bu ESİNTİ kuleleri mi sağlıyor?”

Adam başıyla onayladı. O sırada uzaktan, ünitelerden birinin motoru sıkışıp durmuş gibi bir ses duyuldu, daha sonraysa rüzgârlar normal biçimde esmeye devam ettiler.

“Biraz ihtiyarladılar artık, çok fazla çalıştılar. Ayrıca sigara dumanından tamamen kirlendiler. İşte bu yüzden zaman zaman düzgün çalışmıyor. Bizim ihtiyar Leonid’i öksürtüyor,” diye açıkladı Aiollu.

Oscar elinde olmadan annesini düşündü. Güçlerini keşfetmeye başladığından bu yana onu da, Violette’i, Barth’ı, Jeremy’yi de sık sık düşünüyordu. Onların da beş iç Evren’i, denizleri, okyanusları, devasa köprüleri ve bacaları vardı. Acaba günün birinde arkadaşlarından birinin içine girip bir kanyonda bulunan bir kayayı yok ederek onun solunumuna yardım edecek miydi? Bayan Golino’nun ESİNTİ kuleleri sonsuza dek çalışabilecek miydi?

Sevdiği insanların içlerinde her şey her zaman düzgün çalışmaya devam edecek miydi? Annesinin ya da ablasının başına herhangi bir şey gelmesini hayal bile edemiyordu ve bir Medicus olduğu için bu kadar mutlu olmasının bir nedeni de buydu. Onların Evren'leri içinde yolculuk yapıp gerektiğinde onları kurtarabileceğini bilmek onu çok rahatlatıyordu. Babasının ölümünden kendini sorumlu tutmuyordu, onun doğumundan bile önce yaşanmış bir şeydi bu ancak onun yokluğunu her geçen gün biraz daha fazla hissetmişti ve şimdi hayatında en çok değer verdiği iki kişiyi koruyabilecek güçlere sahip olduğuna göre, onları kaybederse kendini asla bağışlamazdı.

Sık sık kendine şu soruyu sormuştu: Bir Medicus olarak iç Evren'lerdeki en küçük bir hasarı bile onararak bir insanının asla ölmemesini sağlayabilir miydi? Yeniden babasını hatırladı. Vitali de bir Medicus'tu ama hiç kimse onun içine girip ölmesine engel olamamıştı. İşte bu yüzden Alistair'in geçen gün söyledikleri aklından hiç çıkmıyordu. Eğer Zümrüt Tablet gerçekten varsa ve eğer Vitali'yi geri getirebilecekse onu mutlaka bulmalıydı.

Bulacaktı da.

Düşüncelerinden sıyrıldığında üç araba asma köprünün ortasına gelmişti. Oscar başını kaldırarak bir kuleden diğerine uzanan ve birbirleri arasında bir örümcek ağı kadar sıkı ve geometrik bir dokuma oluşturan metal kabloları baktı. Sonra da aşağı doğru eğildi. Köprünün altında, yüzlerce metre aşağıda, sanki okyanusun derinliklerinde her saniye başında bir sarsıntı oluyormuşçasına, âdeta bir metronom düzenliliğiyle yüzeye doğru bir dalga yayılıyordu. Ancak onu her şeyden çok giderek yaklaştıkları şehir büyülemişti.

Kanyondan ilk çıktıklarında görüldüğünden çok daha uçsuz bucaksız görünüyordu şimdi.

Bu mesafeden Oscar, hem devasa kürenin yarı saydam camları ardında hem de onu çevresindeki sayısız peteğe bağlayan, duruma göre insan ya da yük asansörleri kanallarının içinde yaşayan ve çalışan binlerce bireyin gölgelerini seçebiliyordu. Bu muhteşem şehrin nasıl bir temele dayanabildiğini ve okyanusun yüzeyinde nasıl batmadan durabildiğini merak etti. Bunları sürücüyü sormaya hazırlanıyordu ki konvoy yavaşladı. Şehrin kapılarına varmışlardı.

Rüzgâr yeniden dönmüştü ve 37 derecelik sulardan yükselen sisler çevrelerini kaplıyordu. Arabalar buhar kıvrımlarının arasından bulanık olarak görölüyordu ve çocuklar cipten indikten sonra ancak nemli sisin dağılması için biraz bekledikten sonra arkadaşlarının da yanlarına geldiğini ve şehrin devasa kapılarının açıldığını fark ettiler.

“Benimle gelin,” dedi Gael yüksek sesle. “Bu hantal araçları burada bırakacağız. Onları yalnızca konuklarımızı kıydan buraya getirmekte kullanırız. Şimdi daha ciddi şeylere geçelim.”

Genç Medicus’lar adamın peşine düşerek bir sundurmanın altından geçip büyük bir kentin son derece modern meydanına benzeyen kocaman bir açık alana girdiler. Tek farkı burada hiçbir dükkân, hiçbir lokanta, hiçbir bar yoktu. Bütün binalar iş yerleri gibi duruyordu. Sanki kendi küresi içine hapsolmuş bütün şehir, yalnızca çalışmaya adanmış gibiydi. Meydanın içinden gergin, sinirli bir kalabalık geçip gidiyordu. Oscar’ı şaşırtansa herkesin kendileri gibi giyinmiş olmasıydı: kot pantolonlar, spor ayakkabılar çeşit çeşit takım elbiseler ama hepsi aynı renkteydi; neredeyse şeffaf denecek kadar açık bir mavi. Bütün giysiler her

türlü harekete elverişli gibi görünüyordu. Sanki hepsi bu krallığın gerçek egemeni olan rüzgârın boyunduruğu altına girmişlerdi...

Oscar, meydanın tam ortasında çatıya kadar yükselen ve onu aşip daha da yukarılara çıkan, parıltılı, tuhaf bir sütun fark etti.

O sırada Ayden, Oscar ile Sally'nin kollarına dokundu ve onlar da başlarını şaşkınlıkla kaldırdılar.

Bütün şehir bir tiyatro gibi tasarlanmıştı. İç çeperin üzerine çeşitli düzeylerde kocaman balkonlar yapıştırılmıştı ve bunlar iç içe geçmiş halkalar gibi çeperi kuşatıyorlardı. Her katta bir yığın bina ve ev bulunuyordu. Bunlar her biri ana meydana açılan yuvarlak sokak ve caddeleri oluşturuyorlardı. Meydanın çeşitli yerlerinde zeminden geniş tüpler çıkıyor ve bunlar çepere karşı yükselerek her balkonda, her katta açıklıklar oluşturuyordu.

Kürenin bu iç içe geçmiş devasa balkonların üzerinde kalan üst yarısı, çevredeki küçük küreciklere açılan tuhaf tünellere ayrılmıştı.

Moss bile hem şaşkınlık hem de hayranlıkla yapıya bakıyordu. Iris ise öylesine etkilenmişti ki Aiollu'lara talimatlar yağdırmayı bırakmıştı. Eğer Gael onları gerçek yaşama ve onları bekleyen zorunluluklara geri döndürmeseydi hepsi çevrelerini seyre dalıp öylece kalacaktı.

Adam onları nazikçe iterek hiçbir açıklama yapmadan, tepesindeki ışıklı bir topun üzerinde HAT harflerinin okunduğu bir merdivene doğru sürükledi.

Sally, Gael'in alayının bir üyesi olduğu anlaşılan, uzun, kahverengi saçları örgülü, badem gibi kocaman elâ gözlü genç ve güzel Aiollu Kimi'ye döndü. Bu genç kadının çekingen biri olmadığı ve bütün kadınsılığının yanı sıra en az gruptaki erkekler

kadar da sportif ve dinamik olduğu belliydi. Kendisi de yeterince büyüdüğünde orduya katılmayı düşleyen genç kız bu kadını görür görmez sevmişti.

“Özel birliğe katılmak istiyorum,” diye açıklamıştı kız Ayden’a ve çocuk da onun yüzüne karşısında bir uzaylı varmış gibi bakmıştı.

Gael’in arabasındaydılar ve Sally camdan dışarı eğilmiş genç kadını belirgin bir hayranlıkla izliyordu.

“Özel birlik mi?” diye sormuştu Ayden. “Ne bakımdan özel yani?”

Sally omuzlarını silkmişti.

“Ordunun özel birliklerinin zor ve tehlikeli görevleri olur,” diye yanıtlamıştı Sally yumruğunu sıkarak. “Sahada çalışmak istiyorum ben. Doğruyu söyle, sen beni masa başında çalışırken düşünebiliyor musun?”

Ayden hiç düşünmeden başını iki yana sallamıştı. “Hayır, gerçekten de seni masa başında çalışırken düşünemiyorum. Ama endişelenme, kimse seni masa başında çalışırken düşünemez.”

Sally bunu iltifat olarak alıp gülümsemiş, gözleriniyse şehre girdikleri ana dek, yandaki arabada savaşçı giysileri içinde duran ve Lara Croft’u tahtından indirerek genç kızın yeni ilahı haline gelmiş bulunan genç kadından hiç ayırmamıştı.

“Bu üç harf ne anlama geliyor?” diye sordu, HAT istasyonunun basamaklarını Aiollu genç kadınla aynı tempoda dörder dörder inerken.

“Hızlı Aiol Transferi,” diye açıkladı Kimi. “Daha fazla oylanmayalım, bekletmemeniz gereken biriyle randevunuz var.”

Metro girişine çok benzeyen bir yere varmışlardı. Her biri Kimi’nin kendilerine verdiği manyetik rozetleri taktılar ve bir

bip sesi çıkararak açılan turnikelerden geçtiler. Ancak burada madeni çubukların yerinde mavi ışıklar vardı. Perona doğru yaklaştılar ama görünürde hiç ray yoktu. Onun yerine peronun önünde birer kızağa benzeyen iki koca tüp gidip geliyordu. Gael bir camın ardında duran HAT çalışanına bir işaret yaptı. Adam bir bilgisayar ekranını tuşladı ve madeni tüpün içinde oldukça geniş bir yarık oluştu. Sonra da bunun içinde, oturmak için tek bir sırası bulunan bir sandal belirdi.

“Kim önce geçiyor?”

Oscar öne çıkmaya hazırlanıyordu ki Moss onu itip önüne geçti.

“Önce erkekler,” dedi her zamanki saldırganlığıyla.

Gael ona sert bir ifadeyle baktı. Medicus’un davranışını uyaracak zamanı yoktu. Onu tüpün içine indirmekle yetindi.

“Uzan oraya,” diye emretti. “Kemerini de bağla. Tamam mı?”

Birdenbire havası azalmış olan Moss başıyla onayladı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu endişeyle.

“Korktun mu?” diye araya girdi Oscar ezeli düşmanıya alay edebilme fırsatını kaçırmadan. “Eğer korktuysan bırak da önce erkekler geçsin,” dedi kendini ve arkadaşlarını göstererek.

Kendini aşağılanmış hissedenden Moss ona kötü bir bakış attı ancak yanıt verebilecek durumda değildi. Tüp üzerine kapandığı zaman karanlıkta mı kalacaktı? Şu an için tek kaygısı buydu. Pill bekleyebilirdi, onun hesabını daha sonra nasılsa görürdü.

“Bu şey kapanınca... ışık da sönecek mi?” diye sordu Gael’e elinden geldiği kadar usulca.

Ona yaklaşmış olan Iris'i görmemişti. "Karanlıktan korkuyormusun?" diye sordu yüksek sesle ve hayret içinde, oysa diğerleri Moss'un sorusunu duymamışlardı. "İyi de kaç yaşındasın sen?"

Eğer Moss kompartımanın içine sıkışmış durumda olmasaydı şu anda kızın üstüne atlayıp gırtlığına sarılmıştı. Bunun yerine korkudan ve utancından felç olmuş bir halde onun söylediklerini duymazlıktan geldi.

Kompartıman kapandı. Gael peronun kenarında, sol taraftaki bir düğmeye bastı ve vagoncuk tüpün içinde bir füze gibi hareketlenerek istasyondan ayrıldı. Öteki çocuklar endişeyle birbirlerine baktılar.

Gael parmağıyla Iris'i işaret etti.

"Sen! Madem ders vermeyi seviyorsun sıradaki sen ol. İkinci kompartımana bin."

"Diğerlerinin benden önce geçmelerini tercih ederim. Hepsi çok beceriksizdir, en iyisi onların hepsi gitmiş olsun ben de öyle... Aaaah!"

Gael kızı bileğinden yakalayıp peronda hazır bulunan kompartımanın içine yerleştirdi. Metal pano çeperin üzerinde kayarak vagoncuğu kapadı ve o da bir öncekinin peşinden gitti.

Oscar hemen perona yaklaşıp kompartımanın içindeki yerini aldı ve kemerini bağladı. Kapı kapanmadan önce Gael eğildi ve Oscar ilk defa adamın bakışlarında belli bir yumuşaklık gördü.

"Genç bir Pill'in, eksiksiz bir Medicus haline getirilmesine katkıda bulunmaktan mutluyum, çocuğum" dedi, alçak bir sesle. "Çok mutluyum. İyi şanslar..."

Doğrulup düğmeye bastı.

"Yola çıkıyorsun!"

Kompartıman kapandı.

Oscar motorun önce homurdandığını sonra da kükrediğini duydu ve arkasından da vücudu sanki kocaman bir sekizin içine fırlatılmış gibi bükülmeye başladı. Dört bir yana savruldu, birkaç kere kendi çevresinde döndü ve tam kafasının patlamak üzere olduğunu düşünüyordu ki birdenbire durdu. Pano açılınca arkadaşlarını gördü. Moss'un beti benzi atmış, sırtını bir duvara dayamıştı, Iris ise eli ağzında, eteğini ya da gömleğini bile düşünmeden yere oturmuştu.

Birkaç saniye sonra Sally ve Ayden da kendi kompartımanlarından sendeleyerek, yürekleri ağızlarında çıktılar. Gael ve Kimi yanlarına geldi.

“İlk seferi her zaman etkileyici olur,” diye itiraf etti Gael. “Daha sonra alışıyorsunuz.”

HAT İstasyonundan çıkarak şehre, köprüye ve kanyonlarla okyanusa kadar göz alabildiğine uzanan ovaya tepeden bakan, güzel bir alana girdiler.

“Şu anda şehrin çatısında bulunuyorsunuz,” diye açıkladı Kimi.

“Buraya neden çıktık?” diye sordu Iris. “Başım dönüyor benim, aşağı inebilir miyiz?”

“Hayır,” diye yanıtladı genç kadın geri gelerek. “Daha da yükseğe çıkacağız.”

Çocuklar arkalarına dönüp başlarını kaldırdılar. Aiöl şehrinin çatısının üzerine yerleştirilmiş, küreye tepeden bakan kraliyet sarayı sislerin ve buharların üzerinde gururla ve ışıldayarak yükseliyordu.

Gael onları acele ettirdi.

“Çabuk olun, güneş alçalmaya başlayacak ama siz hâlâ huzura çıkamadınız.”

Hep birlikte hızlı adımlarla alanı aşıp üzerlerinin sıkıca arandığı güvenlik bölmelerinden geçtiler. Holün ucunda kocaman bir kapıya çıkan görkemli merdivenleri tırmandılar.

“İyi de, biz kimin huzuruna çıkacağız?” diye sabırsızlandı Sally. “Ben buraya Kupa’mızı almak için geldik sanıyordum.”

Kimi ona gülümsedi.

“Seninle birbirimize benziyoruz,” dedi genç kızı mutluluktan havaya uçurarak. “İkimiz de hareketi gündelik işlere tercih ediyoruz. Ancak bu seferlik sabırlı olman gerekecek. Sizi kralın huzuruna götürüyoruz.”

Birdenbire başlayan rüzgâr, sarayın içine dolarak metal su borularının çınlamasına neden oldu. Kapılar ardına kadar açıldı ve iki Aiollu peşlerinde Medicus’larla birlikte içeri girdiler.

Kabul salonu duvarlara yerleştirilmiş ve mavinin bütün tonlarını taşıyan bir dizi camın altında uzanıyordu. Zırhlara bürünmüş ve meşhur saplarla silahlanmış muhafızlar sütunların önüne sıralanmışlardı. Oscar onları şaşkınlıkla inceleyerek Ayden’in kulağına eğildi.

“Gördün mü?” diye fısıldadı. “Çok da formda görünmüyorlar.”

“Üstelik pek genç de değiller,” diye destekledi arkadaşı. “Sanki bitkin düşmüş gibiler. Şuradaki kımlıdayamıyor bile. Sence o...”

Cümlesini tamamlamaya cesaret edemedi. Oscar bu konuda içini rahatlatmayı istedi ve Gael ile Kimi’nin başı çektiği gruptan ayrılarak diğerlerinden daha çökmüş durumdaki bir muhafıza yaklaştı.

“Bayım, siz...” diye mırıldandı Oscar, “iyi misiniz siz?”

Adam yorgun ve buruşuk yüzünü kaldırdı. Çenesi titriyor, göz kapaklarını açık tutmakta zorlanıyordu. En küçük bir yanıt verebilmesi bile mümkün değildi ve Oscar, dayanmış olduğu sütunu çekecek olsalar boylu boyunca yere serileceğini düşündü.

“Konuşmaya bile gücü yok. Şehrimde yaşayanların pek çoğu gibi,” dedi sütunun arkasından gelen titrek bir ses.

Oscar yerinden sıçradı. Uzun boylu bir adam karanlığın içinden çıktı. Kırışmış sakalı salonun içinden geçip sütunların arasına sızan ve duvarlardan kaydıktan sonra köşelerde tıslayan rüzgârın etkisiyle titriyordu. Üzerine, içinde aksi yönlerde doğru dalgalanan iki bayrak bulunan bir küre işlenmiş mavimsi dalgaları olan, uzun, beyaz bir elbise giymişti. Sanki siyahlı beyazlı gür saçlarının çevresinde bir rüzgâr esiyormuşçasına başının üzerinde sisten yapılmış, hareketli, tuhaf bir taç süzülüyordu.

Aiol Kralı, Oscar’ın yanına yaklaştığında küçük kabile de onlara doğru yürüyordu.

“Leonid Smith kendine iyi bakmayan yaşlı bir adam, biz de onunla birlikte yaşlandık.”

Diğerlerinden farklı olarak yaşına göre şaşırtıcı derecede dinç görünen hükümdar, çift kanatlı bir kapıya doğru yöneldi ve sarayın ayağındaki geniş alanda toplanan halkına hitap etmek için kullandığı gösterişli bir balkona çıktı. Buradan bütün krallığa tepeden bakabiliyordu. Oscar da onun peşinden gitti. Aiol çocuğun uzaklara dalıp gitmesini bekledikten sonra sesinde bir özlemle konuştu.

“ESİNTİ kuleleri artık doğru düzgün çalışmıyor, kanyonlar çatlayıp ayrılıyor, Leonid’in içtiği tütün lekelere ve aşınmalara yol açıyor, Aiollu’lar yaşlanıyor ve yok oluyorlar... Leonid yaşlı bir

adam ve artık hayatının son demlerini yaşıyor. Bizler de öyle... Keşke biraz olsun kendine baksaydı!”

İçini çekti ve balkonun parlak ışığıyla sıcaklığını bırakarak serin salona geri döndü.

“Sizler belki de Leonid’in vücuduna ve benim sarayıma son girenler olacaksınız.”

Gael ve Kimi birbirlerine baktılar ve çocukları incelediler. Kimi, kral kendilerine hitap ettikçe birbirlerine destek olmak için bir araya toplanmış olan Oscar, Sally ve Ayden’in üzerlerine eğildi.

“İlk bakışta belli olmaz ama,” diye fısıldadı, “aslında çok iyimserdir ve sağlığı da çok yerindedir.”

Aiol çocuklara doğru döndü ve söylediklerinin onları üzmüş olabileceğini fark etti. Daha neşeli bir ses tonuyla devam etti.

“Her şeyin yolunda gitmesi benim için çok önemli. Sizin için de elbette ama özellikle de çok değer verdiğim Winston Brave için. Bu yüzden bir an önce gerçek bir Medicus olmalısınız. Çünkü yaklaşmakta olan korkunç günleri göğüsleyebilmek için sayınız çok da fazla değil!”

Oscar başını kaldırıp Aiollu genç kadına baktı.

“Çok iyimser olduğuna emin misiniz?”

Gael, herkese fazla kasvetli gelmeye başlayan bu konuşmaya bir son vermesi için Kral’ın yanına gitti.

“Haklısınız, Majesteleri. Bu gençlerin Kupa’larını kazanmaya çalışmalarının zamanıdır.”

“Kupa’ları mı? Kupa’ları demek,” diye tekrarladı Kral düşüncelere dalıp giderek...

Sonunda kötü bir rüyadan uyanırmış gibi silkindi.

“Evet, evet, elbette!” diye bağırdı orada toplanmış olan herkesi yerinden sıçratarak. “Eh madem buraya bu Kupa için geldiler, değerlerini göstersizler, onu hak ettiklerini derhal kanıtlasınlar. Büyük Aiöl’un Soluğu ile sınamalar başlasın!”

Bu sözler üzerine salonun kapıları ardına kadar açıldı ve içeriye korkunç bir rüzgâr doldu. Çocuklar uçmamak için sütunların arkasına sığındılar ve bir askerî birliğin içeri girerek hazır ola geçtiğini gördüler.

Kral Aiöl, genç Medicus’lara doğru döndü.

“Bu kez Kupa’nızı bir dağın oyuğunda bulmayacaksınız; bir Evren’in içinde karşılaşacağınız tehlikeleri yenmeniz gerekecek. Ne yazık ki Solunum Krallığı da bu tehlikelerden nasibini yeterince almıştır. Bu engelleri aşmanız ve düşmanlarımızın üzerinde egemenlik kurabilmeniz gerekecek çünkü çoğunluk çok yakında Kara Prens’in yanında saf tutacaktır. Belki de çoktan tutmuşlardır bile... Hazır mısınız?”

Oscar ve Sally her ne kadar bu korkunç haberler içlerini pek açmıyor olsa da aynı anda, “Evet!” diye bağırdılar.

Ayden cesur bir şekilde başını salladı, Iris kollarını kavuşturup konuşmanın devamını bekledi ve Moss da hiçbir talimat beklemeden öfkeyle kapıya yöneldi.

Gael onun yolunu kesti.

“Nereye gidiyorsun?”

“Çıkıyorum,” diye yanıtlamakla yetindi çocuk. “Nerede yaşıyor bu sınamalar? Bir an önce olup bitsin...”

Moss elini kemerine götürdü. Bu hareket Oscar’ın dikkatini çekti ve çocuk düşmanın pelerininin altında merakını uyandıran bir kabarıklık fark etti. Gael, Moss’u kolundan yakaladı ve

pelerin açıldı. Oscar kendisinin de belinde taşıdığı keseciği ve üzerindeki P.L. baş harflerini tanıdı: PALOMA Laboratuvarı. Demek Ronan da kendiyile aynı silahlara sahipti ve o da bunları yanında getirmişti.

“Burada kalıyorsun çünkü sınamaların nerede ve ne zaman yapılacağına ben karar veririm.”

Komutanın gücü Moss’a üstün geldi ve çocuk boyun eğmek zorunda kalarak öfkeli bir hareketle onun elinden kurtuldu.

Gael grubun geri kalanına döndü. “Sizin isimleriniz nedir?”

Çocuklar kendilerini tanıttılar.

“Güzel,” dedi. “O halde Sally, Iris ve Ayden, siz Kimi’yle gidiyorsunuz. Ben ise bu ikisiyle kalıyorum,” dedi Moss ile Oscar’ın yüzüne sanki ikisi arasındaki düşmanlığı hissetmiş gibi bakarak.

Sevinçten havalara uçan Sally, salonun ortasında, sütunların arasında duran genç Aiollu kadının yanında yerini aldı. Ayden da hemen ona katıldı. Iris ise ellerini beline dayayarak Kimi’nin karşısına dikildi.

“Nerede ama?” diye sordu ısrarla.

Kral dirseğini koltuğunun koluna dayadı. “Kafanın üzerinde,” diye yanıtladı. “Kafanın tam üzerinde.”

Beş çocuk başlarını kaldırdılar. Salonun çatısının tam ortasında bir yarık oluştu ve iki parça birbirinden ayrıldı. Beyaz bir yağmur gibi içeri düşen ışık öyle göz kamaştırıcıydı ki bir an için hepsi bakışlarını kaçırmak zorunda kaldılar. Sonra bir motor gürültüsü duyuldu. Salonun üzeri artık tamamen açıktı ve gözlerini yeniden yukarı çevirebildikleri zaman güneşin göz alıcı berraklığı içinde mavimsi kocaman bir böceğin üzerlerine doğru inmekte olduğunu gördüler. Iris telaş içinde Kral’a baktı ancak

adamin yüzündeki muzip gülümseme kaybolmamıştı. Ayden ilk önce geri çekildi, sonra doğrulup Sally'ye yaklaştı ve madalyonunu çıkararak hem arkadaşını hem de kendini korumaya hazırlandı. Motor gürültüsü aralıklı olarak daha da şiddetlendi ve çocuklar yere birkaç metre kala havada sabit kalan canavarın ne olduğunu sonunda anlayabildiler. Üzerinde Solunum Krallığı'nın amblemi olan, iki farklı yöne doğru dalgalanan iki çapraz bayrağın olduğu kocaman bir helikopterdi.

Helikopterin sağ taraftaki kapısı açıldı ve bir halatla tutturulmuş çubuklardan oluşan bir merdiven, Kimi'nin çevresine toplanmış küçük grubun önüne kadar serildi. Genç kadının Sally'yi itmesine gerek bile kalmadan genç kız heyecan ve sevinçten çıldırmış bir halde çabucak helikoptere sportif bir çeviklikle tırmandı. Arkasından gelen Ayden onun kadar çevik olmadığından, tırmanması daha uzun sürdü. Daha sonra Kimi, elini kolunu oynatıp bir yandan da işaret parmağını tehdit edercesine dört bir yana sallayan Iris'i basamakları tırmanmaya zorlamak için belinden yakalayıp çekmek zorunda kaldı. Neyse ki pervanenin gürültüsü kızın sesini bastırıyordu.

Oscar salonun ortasına kadar koşup Paloma'nın çantasını belinden çıkardı.

“Ayden!”

Çocuk helikopterin kapısından aşağı doğru eğildi. Oscar deri çantayı ona fırlattı ama arkadaşı yakalayamadı. Bir el çantayı havada kaptı: Kimi onu Ayden'a uzattı ve çocuk da yerdeki arkadaşına cesaretle gülümsedi. Pilot ani bir hareketle kapıyı kapadı ve genç Medicus'un başı camın yansımaları arkasında gözden kayboldu.

Oscar heybetli Gael'in yanına gidip kolunu tuttu.

"Nereye gidiyorlar?" diye haykırdı uçmasın diye pelerinine sıkı sıkı sarılarak.

Yanıt olarak Gael, geride kalan iki Medicus'u kapıya doğru sürükledi ve bu arada da helikopterin tekrar yükselmesiyle birlikte sarayın çatısı da yeniden kapandı. Oscar son bir defa arkasına döndü. Koltuğunda ifadesiz bir yüzle oturan Aiol, derin bir düşünceye dalmış ve çevresinde olup biten hiçbir şeyin farkında değil gibiydi.

Büyük merdivenden inip sarayın görkemli holünü geçerek açık alana çıktılar. Başlarını kaldırıp baktılar. İçinde genç Medicus'ları taşıyan helikopter, krallığın gökyüzünde yan yatarak şehri ovalara ve kanyonlara bağlayan köprüye doğru alçaldı.

Oscar korkuluklara doğru koştu. Okyanustan yüzlerce metre yüksektydiler ve şu anda köprünün batısına doğru alçaktan uçan hava taşıtına tepeden bakıyorlardı. Arkadaşları doğruca ESİNTİ kulelerinin üstüne uçuyorlardı.

ya şimdi ya da hiç

Kokpitteki üç çocuğun içleri hiç de rahat değildi ama görkemli manzara karşısında büyülenmiş, uçuş yüzünden de biraz başları dönmüş gibiydiler. “Aiola Bir” okyanus kıyısına, ESİNTİ kulelerinin ayağına indi ve çocuklar yere atladılar. Başlarının üzerinde pervane vızıldamaya devam ediyordu ama biraz daha uzaktan, yanı başlarındaki kanyonların tarafından gelen bir gürültü onları daha fazla etkiledi. Rüzgâr çeperlerin arasına doldukça şakakları patlatabilecek güçte, tiz bir feryat halinde uğulduyordu. Helikopterden inmeyen Kimi’ye baktılar. Genç kadın kapının arkasında ayakta duruyordu.

Bu sefer ilk tepki veren Ayden oldu.

“Bu gürültü de ne böyle? Kanyonlarda neler oluyor?”

“Sıkışıyorlar,” diye yanıtladı Kimi, sesi dağılmasın diye ellerini ağzının kenarına koyarak. “Havanın düzgünce geçebilmesine yetecek kadar yer kalmıyor! ESİNTİ kuleleri de artık havayı eskisi kadar güçlü olarak içlerine çekemiyorlar! Şimdi oyun sırası sizde!”

“İyi de biz ne yapabiliriz ki?” diye bağırdı Ayden çaresizce.

“Çok az zamanınız var,” diye haykırdı genç kadın, çocuğun sorusuna yanıt vermeden helikopter onları kıyıda yalnız başlarına bırakarak havalanırken. “Yakında çok fazla türbülans olacak ve o zaman sizi almaya gelemeyiz. Size iyi şanslar!”

Çocuklar tek kelime bile edemedi Kimi uzaklaşmıştı.

Iris arkadaşlarına baktı. “Al işte!” diye haykırdı kız. “Biliyordum ben zaten. Leonid hasta bir adam, buraya gelmemiz tehlikeliydi. Bay McCooley beni dinlemedi, kimse beni dinlemiyor zaten!”

“Bu seferlik seni biz dinliyoruz işte. Adamın hastalığının ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu Sally kendi etrafında dönüp bir çözüm bulabilmek için çevreyi inceleyerek. “Çünkü söyleneni anladın mı bilemiyorum ama bu iş için bütün bir günümüz yokmuş!”

“Sanırım ben biliyorum,” dedi Ayden. “Kardeşimde de aynı sorun var. Astım bu!”

“Astım mı?” dedi Iris boğulurcasına. “Sana da bulaşmış olmasın sakın!”

Sally gözlerini devirdi.

“Eğer astımsa, kardeşini iyileştirmek için ne yapıyorlar Ayden?” diye sordu Iris’le daha fazla ilgilenmeden. “Belki biz de Leonid’e aynı şeyi yapmayı deneyebiliriz. “

Saatine hızlıca bir göz attı. “Yani eğer çabuk yapılabilecek bir şeyse...”

“Çabuk olması gerek,” diye onayladı genç Medicus. “Aksi takdirde Leonid bronşlarını rahatlatmak için şiddetle öksürmeye başlayacak ve o zaman da her şey mahvolacak.”

Oscar’ın havalandıkları sırada kendisine fırlattığı küçük deri çantayı telaşla açarken, bir yandan da arkadaşının bu silahlar

hakkında kendisine anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. Çantanın içini karıştırdı. Hatırladıkları, zihninde birbirine giriyor ve buradaki nesnelerden hiçbirinin ne işe yaradığını bilmiyordu. Tam vazgeçmek üzereyken en dipte bir şey parıldadı. Çocuk elini sokup tam ortasına M harfi kazınmış üç kollu, küçük bir yıldız çıkardı. Gözlerinde bir umut ışığı parladı.

“Başarmak için bir şansımız var... Madalyonlarınızı çıkarın,” dedi kızlara tamamen yabancı gelen kendinden emin bir sesle. “Eğer Leonid için bir şey yapmak istiyorsak, onun nefes alıp verişini kolaylaştırmamız gerek!”

Sally hemen onun söylediğini yaptı ve hatta arkadaşından uzakta durmaya özen göstermekte olan Iris bile aynı şeyi yaptı. Başlarını kaldırıp önce kanyonlara sonra da havayı dışarı üfleyip güçlükle içine çeken kulelere baktılar.

Sally ve Ayden baktı.

“Bir fikrim var,” dedi çocuk.

“Sanırım aynı şeyi düşünüyoruz,” diye onayladı Sally.

Iris’e doğru döndüler.

“Beni ne sanıyorsunuz siz?” dedi Iris tiksinererek. “Sizin aklınıza gelen fikri beni çoktan düşünmüş olamaz mıyım?”

Pelerinlerini açarak rüzgârın yönünü saptayabilmek için onları havada dalgalanmaya bıraktılar ancak daha bunu başaramadan bir sarsıntı meydana geldi ve kıyı ile köprüyü sallayarak okyanusun yüzeyini dalgalandırdı.

“Oldu işte!” dedi Ayden telaşla. “Leonid öksürmeye başladı! Çabuk olun, ayağa kalkalım.”

Üç çocuk doğruldular ve rüzgâr, pelerinlerini su yönüne doğru havalandırdı. Birkaç saniye beklediler ve sonra kocaman kulelerin

motorları dev birer saç kurutma makinesi gibi kanyonlara doğru hava üfleyeme başladı.

“Hazır olun!” diye bağırdı Ayden yıldızı havaya fırlatarak. Kızlar şaşkınlık içinde soran gözlerle baktılar.

“Ama...”

“Şimdi!” diye haykırdı çocuk madalyonunu havaya kaldırarak. “Bütün dikkatinizi yıldızın üzerinde toplayın!”

İkinci bir sarsıntı bütün krallığı yeniden salladı. Sally ile Iris çocuğu, söylediğini tekrar etmek zorunda bırakmadılar ve dediğini yaptılar. Her bir altın Harf alevlendi ve üç ışık da düşen yıldızın üzerinde yoğunlaştı. Işıklar kendisine doğru yönelince yıldızın düşüşü durdu ve yükselmeye başladı.

“Kollarınızı indirmeyin!” diye bağırdı Ayden onlara cesaret vermek için. “Yıldızın düşmemesi gerek, onu kulelere kadar yükseltmeliyiz...”

“Neden ama?” diye sordu hayatında ilk defa bir emre, üstelik de Ayden’in emrine uymakta olduğunu fark eden Iris.

Kız vazgeçip kolunu indirdi.

“Önce bana açıkla, bunu neden...”

Öncekilerden çok daha güçlü üçüncü bir sarsıntı kızın cümlesini yarıda kesti. Kız sarsılıp dengesini yitirdi ve kaba etinin üstüne düşmemek için iki eliyle birden tutunmak zorunda kaldı.

“Madalyonum!” diye bağırdı rüzgâr kanyonların içinde uğuldayarak iyice şiddetlenirken.

Arkadaşları telaşla başlarını çevirdiler. Iris’in altın M harfi yerde yuvarlanıp büyü yapılmış gibi gözden kayboldu. Kız o tarafa doğru koşarak kendini yere attı.

“Burada işte! Bu çatlağın içine girmiş!”

“Al oradan o zaman!” diye haykırdı Ayden.

“Alamıyorum!” dedi Iris öfkeyle. “Çok derin, yetişemiyorum! Hem zaten parmaklarımı kuma ya da toprağa sokmaktan da nefret ederim!”

Ayden, Sally’ye doğru döndü.

“Sen tek başına dayanabilir misin? Eğer yıldız düşüp yere değerse bütün gücünü yitirir ve her şey biter.”

Kız başıyla onayladı ve bir tek kendi ışığıyla yıldızı havada tutmayı becerebilmek için bütün dikkatini madalyonunun üstünde topladı. Ayden ise sarsıntının açtığı çatlağın başında diz çökmüş olan Iris’in yanına koştu. Harfin altın parıltısı görülebiliyordu. Ayden zincirini sıkı sıkı tutarak madalyonunu çatlaktan içeri sarkıtmayı denedi.

Iris pişkinlikle onu tersledi. “Bu yaptığın hiçbir işe yaramaz. Madalyonlarımızın arasında bir bağ yok ki, birbirlerini çekmezler.”

“Senin yaptığın aptallığı temizlemeye çalışıyorum ben, senin yüzünden sınamamızda başarılı olamayacağız! Bu yüzden yorumlarını kendine sakla!”

Iris bu seferlik hiç yanıt vermedi ve o da bir çözüm yolu bulmaya çalıştı.

“Senin şu saçma sapan alet çantanda mıknatıs yoktur değil mi?”

“Madalyon demirden değil ki,” diye yanıtladı Ayden bir çare düşünmeye çalışarak.

Başını kaldırıp uzaklara baktı. Helikopter, Leonid’in öksürük nöbeti sırasında onlara yaklaşmayı başaramayacağı için havada

dönüyordu. Çocuk bakışlarıyla şehrin zirvesini yokladığında, sarayın önündeki açık alanda bazı gölgeler seçer gibi oldu. Oscar'ın uzaktan onu izlediği ve onu desteklediği fikri cesaretini arttırıyordu. Gözlerini kısıtı ve arkadaşının pelerininin rüzgârda dalgalandığını gördü.

Pelerin! Bir mıknaatıs!

Hiç düşünmeden Iris'i kenara itti ve kızın pelerinini çözdü.

“Ne yapıyorsun sen?” dedi kız kumaş parçasına sıkıca tutunarak. “Eşyalarım dokunulmasından nefret ederim!”

Ayden pelerini sertçe çekti ancak Iris direniyordu.

“Pelerinin madalyonunu taniyacaktır! Hemen ver şunu bana!”

“Acele edin!” dedi kaslı kolları güçsüzleşmeye başlayan Sally yalvarırcasına. “Yıldız alçalmaya başlıyor, onu daha fazla havada tutamayacağım...”

Iris bıraktı. Ayden pelerini sarmalayarak bir ucundan sıkı sıkı tutup çatlaktan içeri sarkıttı. Kumaş madalyona dokunduğu anda Harf parıldadı ve pelerine yapıştı. Ayden dikkatlice pelerini çekmeye başladı.

“Yardım edin!” diye haykırdı Sally.

İki Medicus başlarını çevirdiler. Yıldız yerden iki metre yükseklikte süzülüyordu. Birkaç saniye içinde yere düşecekti ve o zaman da sınamadan başarıyla çıkmaları için hiç şansları kalmayacaktı. Bir homurtu rüzgârın uğultusunu bastırdı ve çocuklar okyanusa doğru baktılar. Dalgalı yüzeyde motorlu bir tekne onlara doğru yanaşıyordu.

“Helikopter yanaşamamış olmalı, bu yüzden de bizi almaya tekneyle geliyorlar,” diye sızlandı Ayden. “Başaramayacağız...”

“İyi oldu,” dedi Iris, “buraya daha fazla dayanamayacaktım zaten. Geri dönelim artık, Kupa’mızı da bir başka sefere alırsız.”

“Mümkün değil!” diye bağırdı Sally. “Yenilgiyi kabul etmeyeceğiz! Şu madalyonu çıkarın da yardımımıza koşun çabuk! Hâlâ başarabiliriz!”

Ayden pelerine asıldı ve madalyon çatlaktan çıktı.

Hemen ayağa kalkıp arkadaşlarının yanına koştular. Üç Harfi birden yıldıza doğru tuttular ve fışkıran ışıkların etkisiyle yıldız yeniden yükselişe geçti. Ayden tekrar umutlanmıştı.

“Daha yukarı! Daha yukarı!”

Yıldız gitgide daha hızlı yükselerek çok geçmeden Leonid’in ihtiyar ESİNTİ kulelerinin zirvesine erişti.

“Rüzgârın yön değiştirmesini bekleyelim... İşte böyle! Şimdi havayı kanyona doğru üflüyorlar. Onu son bir defa daha itmemiz gerek!”

Son bir çabayla çocuklar yıldız bir metre kadar daha yükseltebilmeyi başardılar. Şimdi artık tam rüzgârın yolu üzerinde duruyordu. Esintiyle madalyonların etkisi birleşince yıldızın biçimi bozuldu, uzayarak biçimsizce büyümeye başladı ve en sonunda üç kanatlı kocaman bir pervane şeklini alarak hızla havada savruldu. İçine dolan rüzgârla kısa sürede kulelerden bile daha yüksek bir hortum oluşturup önüne çıkan toprağı yerden kaldırarak ilerlemeye başladı. Üç genç Medicus yere yapışarak pelerinlerinin altında kendilerini korumaya aldılar.

Sally şaşkınlıkla başını dışarı çıkardı.

“İnanılmaz! Senin şu yıldız basit bir rüzgârı şeye dönüştürdü... şeye...”

“Müthiş bir kasırgaya,” diye tamamladı Ayden toz toprak içinde ayağa kalkarak. “Bunun adı Surventex. Bakın, doğruca kanyonlara ilerliyor!”

Kasırga yoluna çıkan ne varsa içine alarak ilk kanyona çarptı. İki çeper arasından geçerken kopardığı kaya parçacıkları saman gibi havaya uçtu ve fırtına, kanyonun içinde kolayca kendine bir yol açarak çalışmasına bir sonraki kanyonda devam etti. Çok geçmeden rüzgâr aynı yolu izledi ve sonunda farklı kanyonların içinde dolaştı.

“Başardık!” diye bağırdı Ayden sevinçle. “Astım krizini atlattık, Leonid yeniden nefes alabiliyor!”

Aynı anda tekne kıyıya yanaştı ve Kimi içinden atladı.

“Aferin size!” diye bağırdı önce kulelere sonra da daha uzak-taki açılmış kanyonlara doğru göz atarak. “İşin içinden başarıyla sıyrıldınız!”

“Teşekkürler,” dedi Iris. “Yanlarında ben olduğum için şanslıydılar çünkü ben olmasam bu ikisi yıldızı o kadar yükseltmeyi hayatta başaramazdı!”

Arkadaşları, yüzsüzlüğün böylesi karşısında ne tepki vereceklerini bilemeyerek fal taşı gibi açılmış gözlerle birbirlerine baktılar ve sonra da gülmeye başladılar.

“Geriye yalnızca ödülünüzü almanız kaldı,” diye ekledi Kimi.

Üç Medicus genç kadının bakışını takip ettiler. Birkaç metre arkalarında bir araba onları bekliyordu.

“Siz burada mı kalıyorsunuz?” diye sordu Kimi’den ayrılmayı istemeyen Sally. “Bizimle gelmiyor musunuz?”

“Şimdi de diğer arkadaşlarınız kendileri için hazırlanan sınamadan geçecekler. Ben onların yanına gideceğim.”

Ayden kadına yaklaşp ona alet çantasını uzattı.

“Bunu Oscar’a verebilir misiniz lütfen? Mutlaka ihtiyacı olacaktır.”

Kadın içinde silahların bulunduğu çantayı aldıktan sonra kıyıda teknenin bulunduğu yöne doğru yürüdü.

“Ai ol Krallığı’na sizleri her zaman bekleriz. Görüşmek üzere ve iyi şanslar!”

Ayden ve Iris arabanın arka koltuğuna yerleşmişlerdi. Sally ise isteksizce cipe yaklaşp ön tarafa, sürücünün yanına oturdu. Araba hızla yola koyularak, kasırganın ilk saldırdığı kanyona doğru ilerledi.

“Nereye gidiyoruz?”

Şoför gaza bastı. “Ben süreceğim, siz yol göstereceksiniz.”

Çocuklar hayret içinde birbirlerine baktılar. Ne aradıklarını ya da aradıkları şeyi nerede bulabilecekleri hakkında en ufak bir fikirleri bile olmadan nasıl yol gösterebilirlerdi ki?

“Belli ki ortada bir organizasyonsuzluk var,” dedi yorumlarını not kıracasına savurmakta kararlı olan Iris.

İlk fark eden Sally oldu. “Şuraya bakın! Kanyonun zirvesine,” diye haykırdı! “Kaya!”

“Kayaymış,” diye tekrarladı Iris bezginlikle. “Burada her yer kaya zaten!”

Sabrı taşan Sally kızı topuzundan yakaladı ve parmağıyla kanyonun tepesini gösterdi.

“Tam ortadaki şu kaya sana bir şey hatırlatmıyor mu?”

“Kerykeion!” dedi Ayden sevinçle. “Medicus’ların Kerykeion’unun şekli bu!”

“Harika,” dedi Iris saçlarını düzeltirken iç geçirerek. “Şoför, bizi o tarafta götürün ve çabuk olun.”

“Ama daha geri dönemeyiz ki,” diye hatırlattı Ayden. “Henüz Kupa’larımızı almadık. Hatta daha neye benzediklerini bile bilmiyoruz!”

“Ne olursa olsun,” diye kestirip attı Sally, “ben ortada başka bir işaret göremiyorum. Bu yüzden o tarafa gidiyoruz. Bayım, kanyonun tepesine kadar çıkan bir yol var mı acaba?”

“Beş dakikada orada olursunuz,” dedi Iris’ten çok Sally’nin üslubunu beğendiği her halinden belli olan adam.

Araba, kanyonun ayağına kadar hızla ilerledikten sonra kayalıkların içinde virajlı bir yola girdi. Adamın söylediği gibi yalnızca birkaç dakika içinde kendilerini kanyonun zirvesindeki geniş bir düzlüğün üzerinde buldular. Sisler şehri uzaktan, çevresindeki binlerce peteğiyle birlikte okyanusun ortasında kaybolmuş bir küre gibi görünüyordu. Ayden, Gael ve Kimi’nin planladığı bir meydan okumaya göğüs germek için Moss ile baş başa kalan Oscar’ı düşündü. Iris’in varlığı onun canını bu kadar sıkışmışken kimbilir Oscar, Kupa’sıyla arasına giren Moss hakkında neler hissediyordu. Yine de arkadaşına güveniyordu ve arabadan indi.

Sally, Kerykeion biçimindeki kayayı buldu.

“İşte! Ama... bu çok tuhaf! Kerykeion’un köşelerindeki bu üç parlak nokta da neyin nesi oluyor?”

Taş parçasının yanına koştular. Bir tanesi Kerykeion’un ayağında, ikisi de üst ucunda, toplam üç camdan kutu onları bekliyordu. Iris hiç düşünmeden birini eline aldı.

“İki tarafından da açılıyor bu, çok tuhaf...”

Küpün bir yüzünü açar açmaz içinden bir ses yükseldi:

Uçurumun tepesinden

Göge doğru havalan

Kopar bir esinti

Aiol krallığından.

“Esinti mi?” diye haykırdı Iris kuşkuyla kutunun içini inceleyerek. “Bu kutunun içine bir esinti kapatmamız mı gerek yani? Ama nasıl?”

“Duymadın mı? Herhalde yarım Kupa’mız bu olacak.”

“Mantıklı,” diye katıldı Ayden. “Esinti bu krallık için en önemli şey.”

Sonra da düzlüğün kenarına yaklaşıp uçurumdan aşağı doğru eğildi. Rüzgâr bütün şiddetiyle esiyordu.

Çocuk, arkadaşlarına doğru döndü ve yüreği küt küt atarak kutuyu açtı.

“Başka bir şansımız olduğunu sanmıyorum,” dedi buna inanmayı kendi de istemeyerek. “Bu küçük kutunun içine esinti doldurmamız, sonra da zamanında Kerykeion’a bakabilmek için buraya geri dönmemiz gerek. Hedefi ıskalamazsak iyi ederiz...”

“Yoksa ne olur?” diye sordu Iris.

“Yoksa esintini alamadan, kutun boş ve kırılmış olarak kanyonun dibinde ezilmiş olursun. Böylece bizim dünyamıza da geri dönemezsin. Ancak belki küçük parçalar halinde dönebilirsin, o da eğer biri parçalarını toplamaya zahmet ederse... Hadi başlayalım,” dedi diğer ikisinden daha gözü pek olan Sally.

Üçü uçurumun kenarına dizildiler.

“Hazır mısınız?” diye sordu Ayden güvensiz bir sesle.

“Hazırım,” diye yanıtladı bu son aşamadan dolayı iyice heyecanlanmış olan Sally.

Her zamanki kibri azalmış görünen Iris gönülsüzce başını sallayarak onayladı.

“O halde gidiyoruz!”

Üçü son bir defa daha birbirlerine baktılar, kutularının birer kenarını açtılar ve derin nefes alarak kendilerini boşluğa bıraktılar.

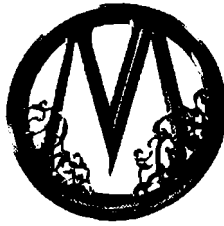
Ayden ayaklarının yerden kesildiğini ve vücudunun düşüşünü hiçbir şeyin engellemediğini hissetti. Tek duyabildiğiyse iki kızın ve daha da şaşırtıcısı kendisinin de ağzından çıkan koca bir çığlık oldu.

Rüzgârın uğuldayarak sarp kayaların arasından estiğini hissetti ve kolunu uzattı. Diriltici bir esinti saydam küpün içine doldu ve küpün birden kendi kendine kapanmasıyla birlikte camın içinden yoğun bir ışık fışkırdı. Bir saniyeden daha kısa bir süre içinde aynı şeyin iki arkadaşının ellerinde de tekrarlandığını gördü. Üçü de Aiol krallığından esinti koparmışlardı. İki kız başlarını kaldırıp yılanın kafasına bakarak madalyonlarını Kerykeion’a doğru uzattılar. Bir şimşek çaktı ve dağıldığında Ayden tek başına, kanyonun içinde düşmeye devam ediyordu.

Kendi çevresinde dönüp başını çeperin üstüne doğru kaldırdı. Madalyonunu eline alıncaya kadar geçen zamanda birkaç metre daha düşmüş ve böylece Kerykeion şeklini taşıyan kaya görüş alanından tamamen çıkmıştı. Sonunun geldiğini biliyordu. Birkaç saniye sonra yere çakılacaktı. Ailesini, arkadaşlarını ve kendisini bekleyen sonu düşündü. Gırtlığından bu kez korku ve öfke dolu bir çığlık yükseldi. Çaresiz bir hareketle pelerinini iki yanından yakalayıp açtı. Kumaş parçası bir çeşit yelkene dönüştü ve o da

bir planöre asılmış gibi oldu. Şaşkınlıkla düşüşünün kesildiğini fark etti. Daha güçlü bir rüzgâr onu taşımaya başlamıştı. Sanki sırtına M harfi işlenmiş yeşil bir yarasa gibi birkaç metre yükseldi ve kanyonun tepesine doğru uzanabildiği kadar yükseğe bakmaya çalıştı. O rüzgâr tarafından taşınırken Kerykeion gökyüzündeki bir serap gibi belirdi. Çocuk, pelerininin kenarlarını bıraktı ve içi yeniden umutla dolarak madalyonunu kayaya doğru uzattı.

Bir saniye sonra iki çeperin arasında öfkeli bir hava akımından başka hiçbir şey kalmamıştı.

arenada

Oscar saray meydanındaki korkuluklara tutunup üç arkadaşının sınanmalarını izlemişti.

Gael'in elektronik dürbünü sayesinde Ayden'in yaptıklarını yakından görebilme olanağı bulmuş ve onun için endişelenmişti. Arkadaşının fiziksel hassaslığını da özgüven eksikliğini de gayet iyi biliyordu. Gördükleriyse onu neşelendirmişti çünkü arkadaşı bir kere daha zor bir durumun içinden kurtulmayı başarmakla kalmamış aynı zamanda iki kızın hayatlarını da kurtarmış ve Kupa'larını kazanmalarını sağlamıştı. Aslında işin bu kısmını Kimi'nin anlattıklarından öğrenmişti çünkü onun uzaktan tek görebildiği kasırganın oluşması ve üç Medicus'un bir arabayla kanyonun tepesine götürülmesiydi.

"Sınamadan başarıyla çıktılar," diye doğrulamıştı genç kadın. "Krallıktan ayrıldılar. Şimdi sıra sizde," dedi Oscar'a PALOMA çantasını uzatarak.

Çocuk, Gael'e yaklaştı.

“Biz de helikopterle köprünün üzerine mi taşınacağız?” diye sordu heyecanlı bir sesle.

“Benimle gelin,” diye yanıtladı muhafızların yüzbaşı daha fazla ayrıntı vermeden.

Üç arkadaşının başına nelerin geldiğiyle zerre kadar ilgilenmemiş olan Moss, beyaz çiçek yığınları arasında gölgelik bir banka serilmişti. Can sıkıntısıyla ayağa kalkıp suratını asarak Gael, Kimi ve Oscar’ın peşine düştü.

Yeniden saraya girdiler ve bu sefer holde, büyük merdivenin arkasında, silindirik şeklinde, parıltılı bir sütun fark ettiler. Sütunun üzerinde bulunan kapıların karşısına geçtiler ve bu kapılar açılınca karşılarında bir kabin çıktı.

Dördü de bu kabinin içine girdi, Gael bir düğmeye bastı ve aşağı inmeye başladılar. Demek bu bir asansördü. İçten dışa, kusursuzca saydamdı.

“Dışarıdan hiç kimse sizi göremez,” diye açıkladı Gael. “Bu asansör yalnızca kralın ve onun konuklarının kullanımına aittir. Bunu kraliyet meydanına inip çıkmak için kullanırlar. Ya da şimdi bizim yaptığımız gibi daha da aşağı inmek için...”

Sarayın bodrum katını daha sonra da sarayın, üstüne kurulmuş olduğu kürenin tepesini geçtiler. Bu kadar yüksekte bakılınca şehrin içi periler diyarı gibi görünüyordu. Şehir meydanına tepeden bakıyorlardı, Oscar dört bir yanda çepere tutturulmuş ve üst üste yerleştirilmiş balkonların içine inşa edilen bina ve sokaklara hayran oldu. Kendilerini göremeyen kalabalığın arasında alçalmaya devam edip meydanın da altına geçtiler ve birkaç düzey daha indikten sonra durdular. Kapılar açıldı ve herkes dışarı çıktı.

Oscar ve Ronan kuşkuyla çevrelerine bakındılar. Kendilerini bir kere daha, tıpkı aşağı inerken içinden geçtikleri kalabalık ve hareketli meydan kadar büyük ve yuvarlak bir meydanın içinde buldular. Ancak burada dört bir yanlarını çevreleyen geniş basamaklardan başka hiçbir şey düzenlenmiş değildi. Zemin çok berrak bir topraktan ibaretti ve basamaklar reçineye benzer beyaz bir malzemedен yapılmıştı. Üzerinde krallık amblemi taşıyan bir tribün bulunuyordu. Oscar basamaklara çıkan açık bir kapı fark etti.

Bu basamakları birer birer tırmanarak en üstteğine ulaştı. Karşısında gördüklerinden büyülenmiş gibi bir an duraksadı. Anlaşıldığı kadarıyla şu anda kürenin en dibindelerdi ve bu düzeyde çeperler tamamen saydamdı. Genç Medicus çevrelerinin suyla kuşatılmış olduğunu fark etti. Sisler şehrinin alt tarafı bütünüyle okyanusun içine batmış durumdaydı ve bir hava kabarcığı gibi yüzüyordu. Son derecede kalın olan cama burnunu dayayarak karşısındaki devasa akvaryumu seyre daldı. Balıkların yerine her türden nesne ve canlı varlık karşı taraftan dönüp beliriyor, kimi zaman da çepere çarpıyordu. Aslında Oscar bu duruma çok da yabancı değildi çünkü daha önce Valentine'in denizaltı aracı Globul DR5 ile Hepatolia nehir ve pınarlarının derinliklerinde gezinmişlerdi, orada da aynı sualtı yaşamı vardı. Ancak bu kocaman, saydam çeperin arka tarafındaki manzara çok daha görkemliydi. Oscar ayrıca çevrelerinde Globul trafiğinin oldukça yoğun olduğu çok sayıda küçük sualtı küresi gördü. Görünüşe bakılırsa suyun yüzeyinde gördükleri ne kadar devasa bile olsa şehrin yalnızca küçük bir kısmıydı.

“Gaz değiş tokuşu işte bu peteklerin içinde yapılıyor,” diye açıkladı basamaklara yaklaşmış olan Gael. “ESİNTİ kulelerinin

kanyonlara doğru üflediği karbon gazıyla dolu hava Leonid'in vücudundan dışarı atılması için buraya alınıyor. Sonra da ESİNTİ kuleleri taze havayı içlerine çekiyorlar. Burada, bu havadan oksijen alınarak Globul'lara yükleniyor.”

“Globul’lar da oksijeni vücudun içinde gerek duyulan yerlere dağıtıyorlar,” diye tamamladı Oscar. “Arkadaşım Valentine bir Alyuvar’dır, ailesi oksijen taşımacılığında çalışıyor.”

“Balıklarla oyun oynamayı bitirdin mi havuç kafa?” diye söze karıştı Moss. “Aşağı in de şu sınamadan geçelim artık.”

Oscar bu iğnelemeye aldırış etmedi ve hiç acele etmeden arenanın dibinde bekleyen grubun yanına gitti. Bir Roma sirkelerini andıran bu yeri bir kere daha gözden geçirdi. Burası ona gladyatör filmlerini hatırlatıyordu. Bir tek imparator ve halk eksikti. Bir de yırtıcı hayvanlar...

Gael’e soru sormak için döndü. “Peki şimdi kim...”

Cümlesini tamamlamadı. Arenada Moss’la yalnızdılar.

Rüzgâr yükseldi ve onların çevresinde döndükten sonra en yüksek basamağa kadar çıktı. Trompet sesleri yankılandı ve sağır edici bir uğultu, içerideki sessizliği bozdu. Oscar başını kaldırıp baktı. Müzik aletleri tepeye yerleştirilmişti ve onlara doğru esen rüzgâr tuhaf müziği çalmıştı. Bu kakofoni bir işaret olmalıydı. Basamakların tepesindeki kapılar açıldı ve güruh halinde Aiollu kadın ve erkekler, sirkin banklarının üzerlerini kumaşın üzerine yayılan bir leke gibi kapladılar.

Oscar ve Moss şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. İçlerinden bir ses onlara turistik gezinin sona ermiş olduğunu ve şimdi artık çok daha ciddi ve kaygı verici yeni bir aşamaya geçildiğini söylüyordu. Başlarını tribüne doğru çevirdiklerindeyse Gael ile

Kimi'nin yükseğe yerleştirilmiş bir koltuğun iki yanında yerlerini almış olduklarını gördüler. Çevrelerindeyse tanımadıkları başka yüzler, ifadesiz bakışlarını iki genç Medicus'un üzerlerine dikmişlerdi.

Rüzgâr yön değiştirdi ve trompetler bir daha çınladı. Bütün arena tek bir kişiymiş gibi aynı anda ayağa fırladı ve Kral Aiol tribüne girdi. Kendisini neyin beklediği konusunda hiçbir fikri olmayan Oscar'a hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre boyunca halk, Kral'a tezahürat yaptı. En az Oscar kadar afallamış olan Ronan'ın sabrı sonunda taşıtı.

"Bu gürültü patırtı yakında biter mi?" diye haykırdı. "Şehrinizden de, kralınız olacak ihtiyardan da bıktım usandım artık, şu sınamayı geçip Kupa'mı almak istiyorum!"

Hem şaşırmış hem de öfkelenmiş olan halk sustu. Kısa bir sessizliğin ardından her yandan yuh sesleri yükselmeye başladı. Kral elini kaldırdı, sessizlik yeniden sağlandı ve rüzgârın kesilmesiyle aynı anda basamakların en son sırası boyunca yerleştirilen olan bayraklar açıldı.

"Doğru söylüyor," dedi Kral yüzünde yarım bir gülümsemeyle. "Bu genç Medicus'lara meydan okumanın ve onları sorumluluklarıyla karşı karşıya bırakmanın zamanı geldi artık. Görevleri düşmanlarımıza karşı kendimizi savunmamızda bize yardım etmek olacak. Pathologus'lar tarafından yönetilen düşmanlar..."

Bu ad söylenince yuhalamalar yeniden yükseldi.

"Görüyorsun, değil mi," demekten kendini alamadı Oscar arkadaşına, "onların üzerinde Pathologus'larla aynı etkiyi yapıyorsun."

“Ben de sana Pathologus’larla aynı şekilde davranmayı düşünüyordum,” diye yanıtladı Moss gizemli bir tavırla, gözlerini halkın üzerinden ayırmadan.

Oscar onu kıskırttığına pişman oldu. Kesinlikle artık konuşmadan önce birazcık düşünmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Özellikle de bir arenanın orta yerinde, konuşulanlardan anlaşıldığı kadarıyla çok da cana yakın olmayan düşmanlarla yüzleştirilmeyi beklerken... Kendisiyle aynı silahlara sahip olan ve aslında müttefiki olması gereken Moss’u da bu düşmanların arasına eklemenin onun için hiçbir yararı yoktu.

Kral yeniden söz aldı ve küstah olan genç Medicus’a seslendi. “Madem senin için hazırladıklarımızı görmeye bu kadar heveslisin, seni daha fazla bekletmeyelim öyleyse.”

Arkalarında önce bir zincir şakırtısı, ardından da şiddetle açılan bir kapı sesi duyunca dönüp baktılar.

Oscar gözlerine inanamadı.

Karşısında kara bir canavar belirmiş, soluk soluğa, hareketsiz duruyordu. Çocuk bu sahneyle gördüğü kâbus arasındaki bağı kurmakta zorlanmadı. Rahatsız uyuduğu o gece kendini ortalarında gördüğü ve sonra da PALOMA laboratuvarında bir örneğiyle karşılaştığı o korkunç yaratıklardan biriydi bu. İki arka ayağı üzerinde doğrulmuş, tüylü, kılları diken gibi, tıknaz ve güçlü, üçgen şeklindeki ağzının üzerinde küçük, simsiyah göz olan aynı yaratıktı. Burun deliklerinden mide bulandırıcı, pıhtılı bir sıvı sızıyordu. Yaratık bir sağa bir sola bakarak koca salonu gözden geçirdi, halk dehşet ve belki biraz da zevk dolu bir çığlık kopardı.

Sınavlarıyla karşılaşmak için sabırsızlanmış olan Medicus’lar, bu isteklerinden pişmanlık duymaya bile fırsat bulamadılar. Are-

nanın öbür ucunda bir kapı hızla açılmıştı. Bu sefer iki çocuğun ürkek bakışları altında şekli bile belli olmayan tuhaf bir kütle, bir toz bulutu içinde içeri yuvarlandı. Ne başı, ne bacakları, ne de kolları seçilebiliyordu. Gael'den bile daha iri, metalik ve pürüzsüz bir kütle...

Kral ayağa kalkıp takdim etti.

“Bir virüs ve bir bakteri. İşte bizim gündelik düşmanlarımız,” dedi. “Kuşkusuz çok yakında sizin için de öyle olacaklar çünkü Pathologus’lar bu sefil yaratıklardan yüzlercesini daha güçlü hale getirip üzerimize salmak için ele geçirdiler bile. Biz bunun bedelini her gün ödüyoruz.”

Sessiz kalabalığı bir ürperti sardı. Oscar endişelenmişti. Amansız düşmanlarının daha fazla beklemeye niyetli olmadıklarına dair başka bir işaretti.

“Bugün,” diye devam etti yaşlı hükümdar, “Kupa’nızı alabilmek için silahlı birliklerimiz tarafından yeni yakalanmış olan bu düşmanlarla çarpışıp onları yenmek zorundasınız.” Kral devam etti, “Solunum krallığının halkı ve kralı size iyi şanslar diler!” Gael onaylar gibi başını eğdi.

Âdeta biraz sonra gerçekleşecek çarpışma ona yaşam gücü ve enerji vermişçesine güçlü bir sesle konuşmuştu.

İki genç Medicus aynı anda sırt sırta verdiler. Her ikisi de gayet iyi biliyordu ki aralarında hiçbir dostluk olmasa bile yardımlaşma, hayatlarını kurtarabilirdi.

Oscar buz gibi bir ter damlasının omurga kemiğinden aşağı doğru süzüldüğünü hissetti.

Moss yavaşça dönerek Oscar’ı daha belirsiz görünen düşmanla, yani şekilsiz bakteriyle karşı karşıya bıraktı.

Dört bir yanlarındaki halk, canavarlar artık saldırmaya karar versinler de dövüş başlasın diye feryat ediyorlardı. Oscar kalp atışlarını şakaklarında hissedebiliyordu ama korkusunu kontrol altında tutmaya çalıştı. Gözlerini yaratıktan ayırmadan ve ani bir hareket yapmadan bir elini madalyonuna diğeriniyse Paloma çantasına götürdü. Moss başını çevirdi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu boğuk bir sesle.

Endişe onu daha da saldırganlaştırmıştı. Oscar ona hızlıca bir göz attı. Moss’un bakışlarındaki hayvanî parlıtyı bu iki korkunç yaratık kendilerinden tanıyor olmalıydılar. Bütün gerilime karşın dövüşme fikri ona yerinde duramayan bir enerji ve gizleyemediği bir zevk veriyordu.

İlk tepki veren onun düşmanı oldu. Kara canavar arka ayakları üzerinde gerilip çocuğun üzerine sıçradı. Moss neredeyse aynı hızla kenara çekildi ve Oscar kendini iki tehlike arasında sıkışmış olarak buldu. Önündeki madenî ve oval kütle biçim değiştirerek kolları ve bacakları olan, başı miğferli, vücudu zırhlı bir savaşçı görünümünü aldı. Arkasındaysa tüylü ve dikenli canavar vardı.

Çığlıkların arasında Gael’in sesini açık olarak seçti.

“Kara yaratık bir virüs. Gerçek bir asalaktır ve ısırıldığı her şeyden beslenir ancak çoğalabilmek için içimize girmesi gerekir. Sizi ısırmasına izin vermeyin!”

Moss bir an bile kaybetmeden karşı saldırıya geçti. Çantasının içinden yarı saydam bir poşet çıkardı ve madalyonunu bunun üzerine bastırdı. İkisini birden iğrenç yaratığa doğru uzattı ve torba şişmeye başladı, iyice şiştikten sonra da patladı. Patlamayla birlikte kalabalık feryadı bastı, yaratık ise kendini sarı ve yapışkan bir madde yığının altına gömülmüş olarak buldu.

“Mukus bu!” diye haykırdı Kimi. “Bunu mikropları boğmak için burada biz üretiriz! Aferin sana Moss!”

Oscar kendi çantasında da bulunan Surfactor isimli silahı tanımıştı. Elinde olmadan yüzünü buruşturdu. Mukus denen şey basbayağı balgamdı! Demek bu yüzden insan bronşit olduğunda ciğerleri bu salgıyla kaplanıyordu, istenmeyen düşmanların üzerini bununla örtüp onları ortadan kaldırmak için.

İğrenmesi çabuk geçti. Virüs yeniden ayağa kalkıp Moss’un üzerine saldırmıştı. Öte yandan Oscar ise henüz saldırıya geçmemiş olan zırhlı rakibini yakından izliyordu.

Virüsün tepkisi karşısında şaşırان Moss geri çekildi. Yerdeki bir mukus birikintisine basıp kaydı ve yere devrildi. Madalyonu yerde yuvarlanıp ondan uzaklaştı. Başını kaldırdığında çocuk, canavarın üzerine doğru geldiğini gördü. Yüreği sıkışarak ağzını açtı ancak hiç ses çıkmadı. Artık kurtulmak için hiçbir şansı kalmamıştı ve bunu en az onun kadar iyi bilen Aiol halkı bu sefer dehşetle feryat etti. Gael silahını alıp tribünün üstünden aşağı atlayıp koştu. Bir saniye sonra Kimi de onun peşinden gitti. Kalabalığın feryadı daha da arttı. Sanki araya girmekte çok geç kalmış olduklarından korkuyor ama aynı zamanda öyle olmasını umuyorlardı.

Oscar her zamankinden de daha atik davrandı. Hemen Pelerinini çözüp kolunun bir hareketiyle onu arenanın üzerinde uçurdu ve hiç telaşa kapılmaksızın şu formülü söyledi:

Böyle bir kabuk, kaya gibi sağlam olsun çabuk.

Kumaş havada açıldı ve ağzını kocaman açmış canavar tam üzerine çökeceği anda Moss’un üstünü örttü. Pelerin dondu ve korkunç kafanın kumaşa çarpmasıyla birlikte tok bir gürültü çın-

ladı. Pelerin her şeye karşı dayanabilecek bir kabuğa dönüşmüştü. Hayvanın çeneleri ona boşu boşuna saldırıyordu. Bunun üzerine yaratık doğruldu ve Oscar'ın üstüne doğru koşmaya başladı.

Gael bir sıçrayışta ikisinin arasına girdi ve tuhaf, siyah bir tüp olan silahını kaldırdı. Virüs, olduğu yerde durdu ve bu tehdit karşısında ürkmüş gibi bir adım geri çekildi.

Moss, Oscar'a ne bir kere bakmış ne de bir işaret göndermişti. Kendisine yardım edilmiş olmasından dolayı aşağılanmış hissediyordu ve bu işi burada bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Size ihtiyacım yok benim," diye haykırdı yüzbaşıya. "Bırakın da işime bakayım."

Virüs biraz daha geri çekilmişti ve sanki savaşı bırakmaya karar vermişçesine sakinleşmiş görünüyordu. Arenanın arka tarafından bir kapı açıldı, ellerinde birer ağ ve Gael'in silahının aynısından birer tüp taşıyan iki asker yarattığı yakalayıp hapsetmek için içeri girdiler. Moss adamların ağlarını ellerinden kaptı ve önce birini, sonra diğerini ustaca fırlatarak birkaç saniye içinde virüsü kıpırdıyamayacak şekilde kısıvrak yakaladı.

Moss savunmasız yaratığa doğru ilerledi. Çantanın içini karıştırarak hiç duraksamadan Fletcher Worm'un kendisine verdiği para kesesini çıkardı. İçinden siyah bir yüzük alıp madalyonunu bunun üzerine yerleştirdi. Sonra da zincirinden tutup madalyonu virüse doğru uzattı. Harf büyümeye başladı ve yüzük renk değiştirerek bir ızgaranın rezistansı gibi parlak kırmızıya döndü. Korkunç bir sıcaklık yükselerek yaratığa doğru yöneldi. Gael ve Kimi şaşkınlıkla bakiştılar.

Bu da ne böyle? dedi Oscar kendi kendine. *Paloma bana böyle bir silahtan hiç söz etmedi!*

Birkaç saniye içinde sıcaklık bin derecenin üzerine çıktı ve hiç kimse yaklaşımadı, ne Gael, ne Kimi ne de muhafızlar. Virüs acıyla kıvrandı, kalabalığı felce uğratan, dehşet verici bir çığlık attı ve derisi çatlamaya başladı.

“Yüzünüzü koruyun!” diye haykırdı Gael.

Oscar pelerinini toplayıp gözlerinin önüne yerleştirecek zamanı ancak bulmuştu ki virüsün kabuğu sıcaklığın etkisiyle katılaşmış gibi binlerce kristal parçasına ayrıldı ve havaya uçtu.

Gael doğruldu ve yıldırım saçan gözlerle Moss’a baktı.

“Onu neden öldürdün? Bu sefer sana saldırmamıştı!”

Moss omuzlarını kaldırdı.

“Artık hiç kimseye saldıramayacak.”

“Hiçbir tehlike oluşturmuyordu ki seni budala!” diye kükredi Gael. “Onu boşu boşuna öldürdün. Üstelik ondan diğerleri hakkında bilgi edinebilirdik. Ayrıca neredeyse bizi de yaralayacaktın!”

Moss kendisine söylenenlere hiç kulak asmadan silahını yerine koydu. Oscar ise bu duruma hiç şaşırılmamıştı. Moss eskiden beri kendini savunamayacak durumda olan güçsüzlere karşı zalimlik ve tacizde zaten uzmanlaşmıştı.

Çok yakından gelen ve kalabalığın sevinç çığlıklarını bastıran bir metal gürültüsü duyunca dönüp baktı. Karşısındaki zırhlı yaratık kolunu boynuna doğru uzatmıştı. Öteki elini gerdi ve parmakları keskin birer bıçağa dönüştü. Arenayı dolduran halk onun yaklaştığını görünce nefesini tutmuştu.

Çocuk yana doğru sıçrayıp madalyonunu havaya kaldırdı. Gael ve Kimi kenara çekilmiş, Moss’un yaptıklarından sonra Oscar’ın tek başına ne kadar başarılı olabileceğini görmek istiyorlardı. Genç Medicus’un kolları kontrol edilemez biçimde titremeye

başladı ve altın Harf'ten fışkıran ışık daha bakteriye ulaşmadan neredeyse öldü. İşte o zaman Oscar, Tilla gölde boğulurken onu kurtarmaya çalıştığı anda aynı ışığın ne kadar güçlü olduğunu hatırladı. *Bunu istemem ve buna inanmam gerek*, diye tekrarladı kendi kendine. Aynı anda ışık yeşil bir renk aldı ve yoğunluğu on kat arttı. Basamaklarda toplanmış olan kalabalığın arasında hayranlıkla bir mırıltı dolaştı. Kral bile olan biteni seyretmek için ayağa kalkmıştı. Işık metale çarpıp ancak bütün beklentilere karşın kabuk, genç Medicus'un kesici lazerine direndi. Daha da kötüsü, ışın zırha çarpıp sekerek Oscar'ın üzerine geri döndü ve çocuk kendini son anda kurtardı.

Yaratık amansızca üzerine yaklaşıyordu.

Oscar telaşla çantasını açtı ve o anda aklına bir fikir geldi. Küçük bir kesenin bağcıklarını çözdü ve içine iki parmağını sokarak bir tutam toz çıkardı. "Bu, klasik doktorların kullandıklarının hepsinden çok daha güçlü bir antibiyotiktir Oscar, tatlım," diye açıklamıştı Paloma. "Bununla her türlü bakterinin hakkından gelmek mümkündür. Yani eğer Pathologus'lar ona, buna karşı direnmeyi öğretmemişlerse..."

Oscar tozu madalyonunun üzerine serpiştirdi ve madalyonun bir pervane gibi dönmeye başlamasıyla birlikte antibiyotik düşmanının üzerine savruldu. Ancak daha tozun tek bir zerresi bile kendisine ulaşmadan, Oscar'ın hayret dolu bakışları altında zırh ortasından kesilerek birbirinin tıpatıp aynı olan iki zırha ayrıldı. Toz birinci zırhın üzerine yayılıp da onu kumdan bir kaleymiş gibi darmadağın ederken ikinci zırh ise canlanarak yine ikiye ayrıldı ve yaratığın aynısından bir tane daha ortaya çıktı.

Gael sesini yükseltebilmek için ellerini hoparlör gibi ağzının çevresine götürdü:

“Bu bir bakteri, Oscar. Çok hızlı ve bölünerek çoğalırlar. Seni çember içine alacaklardır. Onları ortadan kaldırmadan önce çoğalmalarına engel olman gerek!”

Oscar söyleneni anlamıştı. Hemen madalyonunu iki zırhın üzerine fırlattı ve madalyon havada asılı durarak büyümeye başladı. O zaman Oscar, Bayan Withers ile birlikte yaptıkları bir iç yolculuk sırasında öğrenmiş olduğu şu sözcükleri söyledi:

Altın harf,

Bir ruhun varsa eğer,

Bu vücutlara tepeden bak,

Yağdır üzerlerine alevler!

Bir anda madalyondan aşağıya bir ateş perdesi indi ve uğursuz yaratıkları korlarının içine hapsedti. Ancak metal, virüsün kabuğunun patladığı gibi kolayca erimiyordu. Bunun üzerine Oscar elini bir kere daha silah çantasına daldırdı ve bu sefer bir avuç dolusu toz çıkararak bunu bakterilerin üzerine fırlatırken aynı anda da madalyonuna seslendi. Ancak nereden geldiği belli olmayan yoğun bir esinti tozu havada dağıtarak düşmanlarına ulaşmasına engel oldu. Alevlerden kurtulmuş olan bakteriler saldırıya geçmeye hazırıldılar. Oscar ateşten ve tehlikeden heyecanlanan canavarların, üzerine doğru yöneldiklerini gördü.

Neler olduğunu anlayamadan, korunacak bir yer arayarak telaşla çevresine bakındı. Moss’un suratında hain bir gülümsemeyle madalyonunu tişörtünün altına soktuğunu gördü. Oscar’ın hiçbir şüphesi yoktu, sınav arkadaşı kendi madalyonunu ikinci bir pervane olarak kullanmış ve tozun, hedefine varmadan havada dağılmasını sağlamıştı! Artık aklına en küçük bir fikir gelmiyordu

ve bakterilerden biri üzerine çökmeye hazırlanıyordu. Fazla umudu olmadan peleriniyle kendini koruyarak sırtüstü yere düştü.

İki güçlü el bakterinin hareketsiz vücudunu yakalayarak Oscar'ı serbest bıraktı. Çocuk ayağa kalkıp silahını kemerine sokmakta olan Gael'e, yüzünde acıklı bir ifadeyle gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi cesedin sırtına açılmış olan kara deliğe bir göz atarak. "Sanırım siz olmasaydınız..."

Cümlesini tamamlamadı. Yüzbaşının yardımı olmasa bu işin içinden kurtulamayacağını farkındaydı. Bu da sınavı geçemeyip başarısız olduğu anlamına geliyordu.

Başarısız!

Bu sözcük kafasının içinde korkunç bir haber gibi çınlıyordu. Kupa'sının ilk yarısını alamayacaktı. Peki, bunu kendisini hep desteklemiş olan Bayan Withers'a ve Medicus'ların Büyük Üstadı'na nasıl söyleyecekti? Başını kaldırıp, muhtemelen düş kırıklığına uğrayarak yeniden koltuğuna oturmuş olan kralın yüzüne bakmaya bile cesaret edemiyordu. Yalnızca Moss'un yüzüne nefretle bakarak, ondan yapmış olduğu şeyle aynı ölçüde intikam almak için kendi kendine söz vermekle yetindi.

Feryatlar onu daldığı bu karanlık düşüncelerden uyandırdı.

"İmdat! Yangın! YANGIN!"

Gael ve Moss'la aynı anda dönüp baktı. Moss'un madalyonunun çıkardığı esintiyle dağılmış olan alevler en yukarıdaki basamaklara yayılmış, bu basamakları saman gibi tutuşturarak eritiyordu. Kalabalık kurtulmak için arenaya doğru inmeye çabalarken askerler de yangını söndürmek için alanı dolduruyordu. Ancak Aiollu'ların kaçış yolu birdenbire tıkanı. Alevlerden ve halkın yarattığı kargaşadan telaşa kapılmış olan ikinci bakteri,

savaşçılarının elinden kurtulup tribünlere doğru yönelmiş, keskin bıçaklarla dolu kollarıyla havayı kamçılıyordu. Kalabalık yukarıdaki ateşle, basamakların altındaki canavarın arasında sıkışıp kalmıştı. Gael, Kimi ve bir grup muhafız, kalabalığı korumak için bakteriyle aralarına girdiler ancak o sırada yaratık bölünerek ikiye ayrıldı ve iki ayrı zırhlı, Aiollu'ların darbelerine karşı direnir karşı durmaya başladı. İçlerinden biri iyice saldırganlaşarak basamaklara doğru ilerledi. Bıçakları, giysileri ve etleri parçalamaya başladı. Dehşet içindeki kalabalığın arasında birkaç Aiollu yaralanmışlardı.

Moss kollarını kavuşturmuş, bu kargaşadan neredeyse eğlenerek manzarayı izliyordu. Oscar daha fazla dayanamayarak felaket sahnesine koştu. Bu ateşi söndürüp insanların en yukarda bulunan kapılardan dışarı kaçmaları nasıl sağlayabilirdi? Çantasının içini karıştırarak çaresizlikle madalyonuna baktı. Paloma onun için yalnızca astım ya da mikroplar gibi ikinci Evren'e özgü tehlikelere karşı savaşmakta kullanabileceği silahlar hazırlamıştı, Bayan Withers ise ona altın Harf'ini itfaiye kamyonuna dönüş-türmeyi hiç öğretmemişti! Tam vazgeçmek üzereydi ki çantasının en dibinde bulduğu bir nesne aklına bir fikir getirdi. Elbette ya! Fagositex! "Bu silah, enfeksiyonlara karşı vücudun bir savunma mekanizmasından esinlenmiştir," demişti Paloma. "Düşmanı çember içine almanız gerek, beni anlıyor musunuz güzel çocuk? Kaçmasına, hatta kıınıldmasına bile engel olmanız gerekir. Tıpkı aşk gibi ve inanın bana," diye de eklemişti yaramaz bir gülümsemeyle, "bu tekniği kimse benden iyi bilemez."

Şimdi bu tekniği öğrenme sırası kendisine gelmişti.

Küçük paketi açtı ve PALOMA laboratuvarındaki teknisyenlerden birinin kendisi için yaptığı uygulamayı hatırlamaya çalıştı. Yeşil bir macunu eline alıp madalyonunun üzerine yaydı. Sonra

da madalyonu havaya fırlattı ve Harf genişleyip esnekleşerek çok kalın ve parlak bir halat görünümünde havada açıldı. Oscar zincirinin yardımıyla onu başının üzerinde kocaman bir kement gibi döndürdü ve giderek yayılan ateşin önünde Gael ve birliklerinin kahramanca savaştıkları iki bakterinin üzerine fırlattı.

Altın M bakterilerin üzerine tam isabetle düşerek onları sıkıca sardı. İki yaratık boş yere debelenip durdular ve içlerinden biri kurtulabilmek için biçimini değiştirmeyi denedi. Halatlar biraz daha sıkılaştı. Öteki bakteri önce zırhın sonra da bütün arenanın içinde yankılanan korkunç bir homurtu çıkardıktan sonra yeniden ikiye bölündü. Halatın içinde üç tane olmuşlardı ve halatlar hâlâ dayanıyordu. Çok geçmeden üçünün de hareket etmeleri olanaksız hale geldi. Basamakların üzerine çöktüler ve arenanın içinde yuvarlanarak Oscar'ın ayaklarının dibine indiler.

Artık özgür kalan Aiollu'lar bundan yararlanarak kaçıştılar ve askerler yangını söndürürlerken kalabalık da sevinç ve rahatlama çığlıkları attı. Oscar antibiyotik tozunu eline alıp sıkı sıkıya bağlı üç bakterinin üzerine fırlatmaya hazırlanıyordu ki son anda vazgeçti.

“Artık tehlikeli değilsiniz.”

“Mükemmel düşünce genç adam.”

Oscar arkasına döndü. Kral Aiöl çevresi Gael, Kimi, şehrin bazı ileri gelenleri ve kişisel muhafızlarıyla kuşatılmış olarak onu izliyordu.

Moss ise arkada durmuş, yüzünde hoşnut bir ifadeyle olan bitene bakıyordu. Kral ona yaklaşmasını işaret etti. Çocuk önce duraksadı ama sonra boyun eğdi. Aiöl onun tam karşısına gel-

mesini bekledikten sonra asık bir yüzle ona doğru camdan bir kutu uzattı.

“Düşmanını yendin. Gerçi onu savunmasız kaldığı bir anındayken öldürdün ve ölümü sana hiçbir şey kazandırmadı. Belki zalimce bir tatmin duygusundan başka... Al işte Kupa’n,” dedi neşesizce.

Basamaklardan kınama ve hoşnutsuzluk mırıltıları yükseldi. Kral elinin bir hareketiyle onları susturdu. Moss kibirli bir gülümsemeyle Kupa’yı eline alarak Oscar’a tepeden baktı.

“Üzerine krallığının amblemi kazınmış olan bu küçük camdan kutuyu aç,” dedi saygıdeğer Kral. “Sonra da kolunu göğeye doğru kaldır.”

Arenanın içinde bir rüzgâr yükselip çevrelerinde dönmeye başlarken kalabalık da sessizlik içinde ayağa kalktı. Moss söyleneni yaptı ve küçük kutuyu başının üzerinde iyice yukarı kaldırdı. Rüzgâr kutunun içine doldu, saydam çeperlerin arasında altın rengi bir girdap oluştu ve kutu kapandı.

Moss kemerinin ikinci keseciğini açarak her zamankinden de gururlu bir tavırla Kupa’sını yerine yerleştirdi.

Aiol, Oscar’a doğru döndü.

Elleri boştu.

Genç Medicus başını önüne eğerek ona doğru yaklaştı.

“Düşmanının hakkından geledin ve eğer Gael’in yardımı olmasaydı yaralanabilir, belki de ölebilirdin. Oysa Kupa’nı kazanabilmen için bu çarpışmadan zaferle çıkman gerekirdi. Bunu biliyorsun, Oscar Pill.”

Oscar gözlerini kraldan ve çevresindekilerden kaçırarak elini boş keseciğinin üzerine koydu. Demek yine boş kalacaktı. Onun

için çok değerli olan birinin orada olup da pelerininin cebine baksa ne kadar büyük bir düş kırıklığına uğrayacağını düşündü. Küçük fotoğrafı okşadı ve sanki dokununca onu yakmış gibi elini hemen çekip çıkardı.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp asansörün bulunduğu parlak sütuna doğru yürümeye başladı. Tek istediği buradan bir an önce gidip bu korkunç başarısızlığı unutmaktı. Gruptan geriye elleri boş olarak dönen bir tek o olacaktı. Belki Bayan Withers ve özellikle Bay Brave Kupa'sını kazanabilmesi için buraya yeniden gelmesine izin verirdi.

"Çarpışman sırasında bu Kupa'yı kazanmayı hak edemedin, Oscar," diye devam etti Kral, çocuk utanç içinde uzaklaşırken.

Oscar daha fazlasını duymak, Kral'ın sözleriyle aşağılanmak istemiyordu. Ancak Kral ısrarcıydı.

"Buna karşılık, cesur ve zeki olduğunu, başkalarını kurtarmak için kendi canını tehlikeye atmaya hazır olduğunu ve nedensiz yere öldürmeyeceğini kanıtladın. Bunlar seni çok değerli bir Medicus yapacak olan şahane niteliklerdir."

Oscar durdu ve arkasına dönmeye cesaret edemedi. Hükmüme teşekkür etmek için yalnızca başını hafifçe sallamakla yetindi. Hissettiği üzüntü ve hayal kırıklığının yansıdığı yüzünü göstermek istemiyordu. Kendisine doğru yaklaşan ayak sesleri duydu ve Gael karşısında belirdi. Heybetli yüzbaşı çocuğun çenesini tutup kaldırdı ve ellerini ona doğru uzattı.

Oscar'ın yüzü aydınlandı. Gael ona değerli camdan kutuyu uzatıyordu.

“Al bunu,” dedi. “Bunu buradaki herkesten daha fazla hak ettin,” diye de ekledi yüzbaşı, öteki Medicus’a sert bir ifadeyle bakarak.

Olayların gelişme biçiminden öfkeye kapılmış olan Moss’un suratı değişti.

Oscar sevinçle arkasına döndü. Basamakların üzerinde toplanmış halk da sevinç çığlıkları atarak ona tezahürat yaptı. Gael, Kral’ın yanına kadar çocuğa eşlik etti.

“Sen de kutuyu aç Oscar,” diye emretti Kral.

Oscar üzerinde aksi yönlerle doğru dalgalanan iki bayrağın bulunduğu tarafı açtı. Başını kaldırıp en küçük bir rüzgâr esintisi aradı ama hiçbir şey yoktu. Çocuk üzüntüyle Kral’a baktı.

“Sanırım biraz geç oldu,” dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. “Ama yine de teşekkürler.”

Aiol genç adamın söylediklerini duymadı. Eğilip ağzını açtı ve kutunun içine uzun uzun üfledi. Kupa’nın içinde bir sürü pırıltılı nokta uçuşmaya başladı ve Kupa bir elmas gibi parıldadı. Kimi, Gael ve diğerleri bu sahneyi hem şaşkınlık hem de mutlulukla izliyorlardı.

Gael, Oscar’ın kulağına eğildi.

“Kralımız bu onuru bir Medicus’a ilk defa bağışlıyor. Bununla gurur duyabilirsiniz.”

Kral doğruldu.

“Kupa’n ovaların, kanyonun ya da şehrin rüzgârını değil,” dedi soluğunu topladıktan sonra, “Krallığın hükümdarı Aiol’un soluğunu taşıyor. Bunun gücünü ve önemini belki daha sonra fark edersin. Ancak bunun olmasını istemem,” diye ekledi Kral gizemli bir havayla. “Yine de bu nefes sana günün birinde yolu-

nun sonuna kadar gidebilmen için yardımcı olsun,” dedi sanki başka düşüncelere doğru kayıyormuşçasına gözleri bir noktaya dalıp giderek. “İyi şanslar. İyi şanslar Oscar Pill, değerli Vitali Pill’in oğlu.”

Aiol birdenbire fazlasıyla yorulmuş gibiydi. Yakınları nazıkçe onun kollarına girdiler ve hükümdar arenanın en arkasındaki sütunun içinde gözden kayboldu.

Basamaklar yavaş yavaş boşaldı ve sonunda arena bomboş kaldı. Geriye yalnızca iki çocukla Gael ve Kimi kalmıştı. Biraz ilerde birkaç asker bakterileri arenanın derinliklerine götürüyorlar başkalarıysa Gael’in öldürdüğü bakteriyle Moss’un yok ettiği virüsün parçalarını topluyorlardı. Bir an önce gitmek için acele eden çocuk bakışlarıyla çevreyi yokladı.

“Bakın!” diye haykırdı. “Orada, yerde!”

Yaratığın siyah kanı, aktığı yerde meşhur yılanlı kadeh şeklini oluşturmuştu. Geri dönme zamanı gelmişti artık.

Genç kadın yanlarına geldi.

“İki krallıktan, Solunum ve Pompa krallıklarından başka hiçbir yerde yaşamın değeri buradaki kadar iyi bilinmez. Leonid’in ciğerleri ve kalbi vücudunun yaşam merkezidir. Bizler direndiğimiz ve hem şehri hem de Pompa’yı yaşatabilecek kadar genç birkaç Aiollu daha bulunduğu sürece, Leonid yaşayacaktır. Ama biz daha ne kadar direnebiliriz?”

“Bakteri madalyonumun ışığına karşı duyarsızdı,” diye hatırlattı Oscar. “Bunun nedeni...”

“Pathologus’lar,” diye tamamladı Kimi. “Evet, doğru. Onları güçlendirip daha dayanıklı hale getiriyorlar. İşte size bu yüzden

ihtiyacımız var. Bizi sakın unutmayın,” dedi güven dolu bir gülümsemeyle.

“Biz burada her gün yaşamın değerini yeniden öğreniyoruz çünkü onun için çarpışıyoruz,” diye açıkladı Gael daha ciddi bir tavırla. “Hem onun hem de düşmanın yaşamı için. Sakın onlar gibi olmayın. Sırf öldürmek için ya da size onların düşman olduğu söylendiği için öldürmeyin. Hepimizin diğerlerine ihtiyacımız var. Canlı olarak...”

Oscar dikkatle başını salladı. Moss ise ikinci Evren’i terk etmeye hazırlanmak üzere madalyonunu çıkardı.

“Güle güle,” diye ekledi Gael uzaklaşırken. “Yaşamın değerini hiç unutmayın. Asla.”

“Söz,” diye mırıldandı Oscar.

üç kat daha büyük

Oscar, Cumides Circle'a mutfağın tam ortasına döndüğünde, saat öğleden sonra birdi. Açlıktan zil çalan karnı ona, Leonid'in Solunum Krallığı'ndaki maceralı yolculuğundan dönüşte nereye gideceğini söylemişti.

Neyse ki Cherie ocağın başında değildi ve bu da Oscar'a kendine onun hazırladığı tuhaf yiyeceklerden başka bir şeyler bularak odasına sığıp gizlice atıştırması için bir şans veriyordu. Bu akşam Jerry onu Babylon Heights'a bıraktığında sonunda gerçek bir yemek yiyebilecekti.

Sessiz adımlarla mutfağın öteki ucuna kadar yürüyerek duvarları, üzerlerine erzak koymak için raflarla kaplı, ayrı bir oda gibi olan yiyecek dolabının kapısını açtı. Genellikle Oscar'a bir kavanoz reçelle biraz ekmek ya da birkaç bisküvi yetiyordu. Cherie yiyecek dolabındaki erzakları büyük miktarlarda bulundurma alışkanlığında olduğundan, eksilmeler kimsenin dikkatini çekmiyordu. Hem zaten Bay Brave'den başlayarak bu evdeki herkes sofrada sunulan yemeklerden kurtulmanın birer tekni-

ğini geliştirmişti ve karınlarını da ya Cumides Circle'ın dışında doyuruyorlar ya da şimdi Oscar'ın yaptığı gibi kendilerine gizlice atıştırmalıklar hazırlıyorlardı.

Dikkatlice dolabın içine girerek kapıyı içeriden kapattı. El yordamıyla elektrik düğmesini buldu. Kapının üzerindeki ampulden sarı bir ışık yayıldı. Oscar arkasına döndü ve yerinden sıçradı.

Küçük bir taburenin üzerine tünemiş olan Jerry, elinde koca bir sandviç, ağızı dolu, yalvaran gözlerle ona susmasını işaret etti.

“şanslısınız, sevgili Oscar,” diye açıkladı ağızındaki koca lokmayı yutar yutmaz. “Bugün ögle yemeğinde karımın ilham perisi yine işbaşındaydı. Brokoli, ravent, fıstık, meyankökü ve *bolca* gül kokulu sirkeden oluşan bir karışımın içinde bekletilmiş kuşbaşı et... Üstelik de iğ... Onunla evlendiğimden bu yana görüp tatmadığım şey kalmadı sayılır ama bu sefer gerçekten kendini aştı,” diye ekledi koyu renk sakalının içinde bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle.

Oscar da gülümsedi.

“Umarım bana ayırmamıştır.”

“Eğer sizi eline geçirirse kurtulacağınızı pek sanmıyorum çünkü yemeğın çoğu kalmıştı. Bones kendisini önceden uyarma nezaketini gösterdiği için Bay Brave alışma odasından hiç ık-mayıp ögle yemeğine inmemeyi tercih etti.”

Genç Medicus, iki dilim yumuşacak, taze ekmek arasındaki şahane salam, sosis, peynir, salata, minik domates, salatalık turşusu ve hardal karışımına gıptayla bakarak şoförün yanına yaklaştı. Jerry ona göz kırparak atıştırmalığını ikiye böldü.

“Alın,” dedi sandviin yarısını uzatarak. “Bu sizi akşama kadar idare eder.”

“Teşekkürler,” dedi Oscar hiç duraksamadan ve koca bir lokma ısırdı. “Amma da lejjetliymiş, şandvişlerin kralışınıj şij Jerry!”

“Öyle de denebilir,” dedi Jerry kendiyle gurur duyarak. “İç dünyadan gelen yumurcaklar bile tadına bakmayı kabul ettilerse, düşünün artık! Tüh, az kalsın unutuluyordum, odanızda sizi bekliyorlar. Aklımdan çıktığını onlara söylemezsiniz herhalde...”

“Merak etmeyin,” dedi Oscar aceleyle kalan parçayı da yutarak. “Acil bir işim çıktığı için geciktim derim!”

Jerry kocaman kahkahasını patlattı ancak sonra tehlikenin henüz geçmemiş olduğunu hatırladı. Cherie her an içeri girebilirdi. Hiç kuşku yok ki bu gizli atıştırmaları affedilmez bir ihanet olarak görecekti...

Şoför kusursuz takım elbisesini ve altın işlemeli yeşil kadifeden yeleşini düzeltti. Cherie dayanılmaz bir aşçı olabilirdi ama diğer ev işleri, özellikle de çamaşır konusunda kimse ona kusur bulamazdı. Jerry hiçbir şey olmamış gibi bir ifadeyle ve peşinde bir melek kadar masum görünen Oscar ile mutfaktan çıktı. İkisi, suç ortakları gibi birbirlerine bakıp holde yollarını ayırdılar.

Oscar en az yarım saatini sisler şehrindeki yolculuğunu anlatmakla geçirdi. Arkadaşları, en çok da Valentine, hem macerayı dinlemekten heyecanlanıp hem de kaçırmış olmaktan dolayı üzülerek gezinin en küçük ayrıntılarını bile öğrenmek istediler. Kralla karşılaşmayı, sınamaları dinlediler ve Moss’un yaptığı alçaklığı duyunca çok öfkelenildiler.

“Ondan nefret ediyorum!” diye bağırdı genç kız küçücük yumruklarını yanı başındaki yatağın üzerine indirerek.

“Sakin ol,” dedi Lawrence. “Sen kendini yaralayacaksın ama Moss’a bir şey olmayacak.”

“İçimi boşaltmam gerekiyor! Senin üzerinde uygulamamı tercih eder misin?” diye sordu çocuğa bir çimdik atarak. “Ya sana ne demeli Oscar? Ne oldu da durduk yerde onun hayatını kurtardın? Bıraksaydın da o zavallı virüs onu yiyip yutsaydı. Tadı da berbattır herhalde ama olsun, şimdi biz o heriften tamamen kurtulmuş olurduk.”

“Bilemiyorum,” diye itiraf etti Oscar. “Ne olursa olsun, iki krallığı görünce yaşamın önemli olduğunu, hiçe sayılmaması gerektiğini anlıyorsun. Her ne nedenle olursa olsun, kimseyi öldürmek istemiyorsun...”

“Moss’u bile mi?” diye sordu Valentine hayretle.

“Moss’u bile, evet. Onun Evren’lerinin içinde de onu yaşatmak için çalışanlar var. Hem onun yaşaması da mutlaka birileri için önemlidir.”

Onlara Gael ile arkadaşı Kimi’nin son söylediklerini tekrarladı.

“Yine de çılgınlık bu,” diye itiraf etti Lawrence. “Yaşam o kadar az şeye bağlı ki... Birkaç bakterinin çoğalarak bir krallığı ele geçirmesi yeterli oluyor. Sonra birden solunum kesiliyor ve yaşam bitiyor.”

“Bu aynı zamanda da rahatlatıcı ama,” diye ekledi Valentine. “Gael ve arkadaşları Evren’i korumak için oradalar ve sayıları da çok fazla.”

Oscar, Gael’in sözlerinin zihninde çınladığını duyuyordu: “Yaşamın değerini hiç unutmayın.” Bunu bir daha hiç unutmaya-
cağını hissedebiliyordu. Yaşamın değeri asla, kendisinden yoksun
kalındığı zamanki kadar bilinemiyordu. Oysa Oscar doğduğundan

beri kendisini yaşamdan yoksun hissediyordu. Babasının ölümü ve yokluğu ona çoğu zaman kendi varlığı içindeki bir boşluk, bir eksiklik gibi gelmişti. Bu his her zaman baskın olmuştu. O halde evet, o yaşamın değerini biliyordu ve yaşam, uğrunda savaşılmaya değerdi.

Hem bu gerçekten de mümkünse, ölüleri yaşama geri döndürmek için her şeyi yapmaya da değerdi. Buna inanmayı istiyordu.

“Tablet konusunda araştırma yapacak zamanı bulabildiniz mi?” diye sordu arkadaşlarına umutla.

“Evet ama hayal kırıklığına uğrayacaksınız.”

Valentine ona neredeyse ilk krallığın içine yapılmış bir yolculuk kadar tehlikeli olan kendi macerasını anlattı. Bones’un ortalıkta kol gezdiği bir pazar sabahı kütüphaneye girmişti. Oscar arkadaşlarının bunu başarabilmek için yaşadıklarını gülerek dinledikten sonra araştırmanın sonucuna ve Julia’nın onlara verdiği bilgilere sıra gelince dikkat kesildi.

“Tanrı Hermes hakkında okunabilecek ne varsa hepsini okudum,” diye tamamladı Lawrence. “Başka hiçbir şey öğrenemedim. Bu arada onun pek çok halk için diriliş tanrısı olduğunu doğruladım. Ama ayrıca...”

“Ayrıca ne? Başka bir şey daha mı buldun?” diye sordu Valentine şaşkınlıkla.

“Çok kurnaz, hilekâr bir tanrı. Tüccarların ve hırsızların koruyucusu, gerisini siz düşünün artık,” dedi Lawrence suratını asarak. “Pek iç açıcı değil... Belki de Alistair haklıdır. Bütün bu Tablet hikâyesi buna inanmayı isteyen insanları kandırmak için uydurulmuş bir düzmecedен ibarettir!”

“Ama belki de Alistair yanıliyordur,” diye kestirip attı arkadaşının söylediklerine bozulmuş olan Oscar.

Lawrence üstelemedi.

“Bence başka birinden fikir almamız gerekiyor,” diye devam etti Oscar.

“Senin aklından bir şey geçiyor,” diye tahminde bulundu Valentine.

Genç Medicus gülümsedi.

“Bir efsane, mitolojik bir tanrı... Sizce bütün bunları bu işi aydınlabilecek kadar iyi bilen kim olabilir?”

Kendilerini göstermeden basamakları inerek Cumides Circle’ın holünü geçtiler. Kütüphaneye gizlice sızdılar ve Oscar hiç zaman kaybetmeden Titus’u selamladı. Koltuk fazla nazlanmadan rafların altına doğru kayıp geldi. O da sahibesi Bayan Withers kadar güvenilir bir dosttu.

Oscar ışık hızıyla ayakkabılarını çıkarıp en kalın kitapların bulunduğu en üst rafa kadar tırmandı. Kenarı altın rengi kaplamalı, güzel deri kapaklı bir cildi çekip alarak Titus’tan aşağı indi ve eseri masanın üzerine bıraktı.

“Sence bize gerçekten de yardımcı olabilecek mi?” diye sordu Valentine şüpheyle. “Geçen yıl bile hafızası pek iyi değildi de o yüzden emin olamıyorum, yani...”

Lawrence kıza öfke saçan gözlerle baktı.

“Marki Alphonse hakkında nasıl böyle konuşabilirsin? O çok zeki bir adamdır ve bildikleri saymakla bitmez...”

“Yaşı da öyle ama,” dedi genç kız Alphonse’un onları duyuyor olabileceğinden çekinerek fısıltıyla.

“Ne olursa olsun, aklıma daha iyi bir fikir gelmiyor,” diye itiraf etti Oscar. “Eğer şansımız varsa Alphonse formuna yeniden kavuşmuş olabilir,” dedi bu söylediğine pek de inanmadan.

Kitabın bembeyaz giriş sayfasını açtı ve boğazını temizledi.

“Merhaba, Alphonse,” dedi neşeli bir sesle. “Ben Oscar Pill, umarım sizi rahatsız etmiyorumdur?”

Yanıt gelmedi. Kâğıdın üzerinde ne bir mürekkep lekesi belirdi, ne de kaz tüyü kalemin hışırtsı duyuldu. Alphonse yazı yazmak için hâlâ bunu kullanan son kişiydi.

Oscar sıkıntıyla arkadaşlarına doğru döndü.

“Uyuyordur belki de...”

Valentine bezginlikle başını iki yana salladı.

“Uyumuyor ama kulakları duymuyor. İkisi aynı şey değil.”

“Hadi ama,” dedi Lawrence öfkeyle. “Tam öğle uykusu saatindeyiz de ondan.”

“Tamam o zaman, günde yirmi saat öğle uykusu uyuyor diyelim. Geri kalan dört saatte de kulakları duymuyor zaten. Size söylüyorum, boşa zaman harcıyoruz.”

“Durun biraz!” dedi Oscar gözlerini kocaman açarak. “İşte burada, geldi!”

İlk sözcükler biraz güvensiz ama şıklıkla yazılmış, süslü püslü halleriyle belirmişlerdi.

“Nasıl? Ne? Neler oluyor? Silâh başına çocuklar, çarpışın! Yürüyelim vatanın evlatlarınıu, zafer günü geldüüüüü!”

Fransız ulusal marşının sözleri kâğıdın üzerine karalanan notalara karıştı.

“Al işte,” dedi Valentine gözlerini devirerek. “Yine Fransız Devrimi’nde takılıp kalmış bu. Yarım saat buradayız demektir.”

Oscar boyun eğmeyi reddetti.

“Hayır, Alphonse, devrim bitti, bütün kelleler uçuruldu... Ben Oscar, bunlar da Valentine ve Lawrence. Bana eşlik ettiklerini biliyorsunuz zaten.”

Çocukları ittişirdi ve onlar da selam verdiler.

“Evet, evet, *elbette*,” diye hatırladı Alphonse. “*Çok derin düşüncelere dalmış olmalıyım, geldiğinizi duymadım.*”

“Düşünceymiş,” dedi Valentine gülerek. “Tabii ya, ben de zaten her gece derin düşüncelere dalyorum, yakında çok zeki olacağım.”

“Birazcık da sessiz olsan çok iyi edeceksin,” diye fısıldadı Lawrence. Birazdan adamı gücendireceksin.

“*Görüşmeyeli nasılsınız çocuğum?*” diye yazdı marki en güzel yazısıyla ve artık tamamen uyanmış olarak.

“Çok iyiyim, teşekkürler,” diye yanıtladı Oscar nazikçe. “Ben de derin derin düşünüyordum da, aklıma bir soru takıldı, bir türlü yanıtını bulamadım. Biz de mutlaka siz bize yardımcı olabilirsiniz diye düşünerek kalkıp size geldik.”

“*Sorun öyleyse, sorun sorunuzu bana,*” diye karşılık verdi yaşlı adam coşkuyla. “*Biliyorsunuz ki benim naçiz bilgilerim her zaman emrinizdedir.*”

Genç Medicus hiç nazlanmadı.

“Tanrı Hermes’i tanır mısınız, Alphonse?”

“Hermes mi? Zeus’un oğlu, Apollon’un kardeşi mi? Elbette tanırım.”

“Size dememiş miydim ben?” dedi Lawrence kendisine güvenmedikleri için biraz bozularak.

“Sevimli bir serseriydi, yaramazlık yapmadan duramazdı. Onun hakkında ne bilmek istiyorsunuz çocuklarım?”

“Görevinin ne olduğunu öğrenmek,” dedi Oscar ihtiyatla.

Valentine’in yaşadıklarından dersini almıştı. Kendilerine Zümrüt Tablet’ten söz edilen herkes aşağı yukarı aynı tepkileri veriyor gibiydi. Büyük olasılıkla Alphonse bu kütüphanede başvurabilecekleri son koz olduğundan akıllı davranmaları gerekiyordu.

Alphonse düşünmeye başladı. Oscar bu durumdan yararlanarak onu biraz dürtmeyi denedi.

“Acaba onun... ölüleri diriltme gücüne sahip olduğu doğru mu?”

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladı marki. “Zamanında öyle olduğuna inanılmış ama eski metinler dikkatle incelendiğinde, Hermes’in işinin daha çok ölüleri cehenneme götürmek olduğu anlaşılıyor...”

Üç çocuk hayal kırıklığıyla birbirlerine baktılar.

“Bu pek hoş değil elbette,” diye itiraf etti Alphonse. “Bu tanrının sizin dikkatinizi neden bu kadar çektiğini sorabilir miyim acaba? Merak ettim doğrusu...”

“Şey, ben hücrelerin yeniden canlandırılmasına ilişkin bir makale okudum da,” diye yanıt verdi Oscar yalan söylediği için üzülerek. “Orada Hermes’ten söz ediliyordu. Ben de biraz daha fazlasını öğrenmeyi istedim...”

“Medicus’ların tarihinde de bir hayli ünlü olan başka bir Hermes daha vardır ama onun mitolojik tanrıyla uzaktan yakından bir ilgisi yoktur.”

“Siz yine de anlatın!” dedi Valentine heyecanla.

“Hermes Trismegiste’ten söz ediyorum elbette.”

“Elbette,” diye onayladı bu Hermes’in adını ilk kez duymuş olan Lawrence. “Bize ondan da biraz bahsedebilir miydiniz?”

Alphonse içini çekti, yani kitabın kapağı bir an için yükselip tekrar düştü.

“İzin verirsiniz önce kitabımın bazı sayfalarına şöyle bir göz atayım. Kimi zaman belleğim beni hafifçe yanıltabiliyor da...”

“Acele etmeyin,” dedi Oscar sabırsızlığını gizlemeye çalışarak.

Güzel kapak küçük bir toz bulutu kaldırarak kapandı ve sonra yeniden açıldı. Sayfalar bir o yana bir bu yana dönüp durduktan sonra Alphonse sonunda sayfalardan birinde karar kıldı. Bu sayfada saçları kırışmış olduğu halde aslında oldukça genç olan, elinde bir altın külçesi taşıyan, güler yüzlü bir adam görülüyordu.

Marki’nin sözcükleri sayfanın üst boşluğunda belirmeye başladı.

“İşte burada! Doğum tarihi bilinmeyen Hermes Trismegiste. Kimileri antikçağda bile var olduğundan söz ediyor, kimileri ortaçağdan, kimileri on beşinci yüzyıldan, kimileriye onu on sekizinci yüzyılın sonlarına yerleştiriyorlar. Doğrusu ben adından yola çıkarak onun çağımızın ilk yüzyıllarından birinde yaşadığına inanıyorum ama emin de değilim.”

“Adı Yunancadan geliyor sanırım,” dedi Lawrence. “Trismegiste, ‘üç kat büyük’ anlamına geliyor.”

“Aferin genç adam,” diye kutladı Alphonse. “Kesinlikle doğru. Hepatolia’da Yunanca da öğretiliyor demek.”

“Hayır, ama ben internet üzerinden bir DVD sipariş etmiştim,” dedi çocuk gururla. “Bones’un adını verdim ve ödeme için de bir numara. İşe yaradı.”

“Numara mı?” diye sordu Oscar hayretle. “Neyin numarası?”

“Doğrusu bilmiyorum ama Bones’un telefonla bir şey sipariş verirken on iki rakamlı uzun bir numara verdiğini duymuştum. Bunun işime yarayabileceğini düşünüp numarayı ezberledim,” diye açıkladı Lawrence safça.

“Dâhice bir buluş!” dedi Valentine. “Birkaç kere denedik, her seferinde işe yaradı.”

Oscar kâhyayı ve birdenbire suyunu çekmiş olan banka hesabını düşündü. Ancak konudan uzaklaşmayı istemediği ve Alphonse’un ansızın düşünce zincirinin ucunu kaçırabileceğinden korktuğu için, banka kartının nasıl çalıştığını arkadaşlarına açıklama işini ertelemek zorunda kaldı.

“Peki bu Hermes Trismegiste neler yapmış?” diye sordu.

“Her şeyden önce, bir kimyacıydı. Herkes onu uzun zaman bir Medicus sanmıştı oysa aslında ölü hücreleri yeniden canlandırabildiğini iddia eden bir şarlatan olduğu ortaya çıktı.”

“Bunu gerçekten yapabiliyor muydu?” diye sordu böyle şeylere inanmak için fazla mantıklı olan Lawrence.

“Hayır, aslında hiç yapmamıştı ama insanlar ona inanmaya başladılar ve onun büyücü olduğundan kuşkulandılar. O da canını kurtarabilmek için dikkatleri kimya konusundaki çalışmalarının üstüne çekti. Kurşundan ya da başka herhangi bir madenden altın elde edebileceğini iddia etti. Çok zengin olduğu için aslında bütün

yaptığı kendisine getirilen her türlü madeni, sandıklarında sakladığı altınlarla değiştirmekti.”

“Sonuç olarak, huzurunu satın aldı yani,” diye haykırdı Valentine.

“Kesinlikle. Bu ona pahalıya patladı gerçi ama şarlatanlığın ve düzmeceler uydurmanın sonu budur işte.”

“Ama... Başka hiçbir gücü yok muydu yani?” diye üsteledi Oscar kederle. “Yaşamla ve ölümle ilgili bir şeyler?”

Marki kısa bir süre duraksadı ve çocuklar bunu yaşına bağladılar.

“Söyledim ya zaten, bu bir dedikoduydu, yalnızca söylenti. Size yardımcı olabildim mi?”

“Evet,” diye yanıtladı Oscar cılız bir sesle. “Teşekkürler Alphonse.”

Kitabı kapatıp yerine yerleştirdi.

Üç çocuk sessizce kütüphaneden çıktılar. Valentine ve Lawrence bir an birbirlerine bakıp arkadaşlarının yanına geçtiler.

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” diye şansını denedi Lawrence heyecanla.

Genç Medicus çaresizce omuzlarını kaldırdı. Valentine onun moralini yükseltmeye çalıştı.

“Lawrence ve ben kararlıyız, pes etmek yok! Başka yerde arayacağız!”

Oscar arkadaşlarına gülümsedi. “Teşekkür ederim. Ama ben, sanırım ne yapmam gerektiğini biliyorum...”

İki arkadaşı onun baktığı tarafa baktılar. Bones merdivenin önünde, yanında Oscar'ın bavuluyla, sırtı hafifçe eğik, gözleri yarı kapalı olarak, hiç hareket etmeden duruyordu.

“Jerry sizi bekliyor,” dedi sakın ses tonuyla. “Babylon Heights’a dönme zamanı geldi.”

Oscar kâhyanın sesinde bir tutam rahatlama hisseder gibi oldu.

“Gitmem gerekiyor,” dedi fazla heyecanlanmadan.

“İkinci krallığa ne zaman gidiyorsun?” diye sordu Valentine.

“Alistair gelecek hafta sonu için bize burada randevu verdi. Eğer Leonid de isterse elbette.”

“Bir de o zamana kadar çok fazla puro içmezse,” diye ekledi Lawrence. “Hadi git de okuluna dön, seni ballı,” dedi arkadaşını avutmak için. “Biz soruşturmamıza devam edeceğiz.”

“Hafta içinde bizi görmek için uğrarsın, değil mi?”

“Yarın okul çıkışında,” diye söz verdi Oscar.

Kütüphanenin loş ışığında Bréviaire Dükü ve Carabin Markisi, aynı zamanda da Medicus'lar tarihinin en kapsamlı ve en doğru kitabının yazarı olan Alphonse de Saint-Larynx'in içi içini yiyordu.

İhtiyar bir bunak yerine konmak zaman zaman işe yarayabiliyordu. İnsanlar karşılarında sağır ya da kuşbeyinli bir adam bulunduğu inanıp tedbiri elden bırakıyorlardı bu da onun başka koşullar altında kendisine söylenmeyecek şeyleri öğrenmesini sağlıyordu. Bu sayede genç Pill'in aslında belli ettiğinden çok daha fazla şey öğrenmeyi istediğini de anlamıştı.

Çocuğun sözleri bundan daha açık olamazdı. “Hermes Trismegiste yaşam ve ölümle ilgili bir güce sahip miydi?” Kendisinin

işinin bitmiş olduğuna inanan insanların aksine o asla karşısındakileri hafife almazdı ve genç Oscar'ın ne kadar zeki olduğunu da biliyordu. Şu halde aklında çok belirgin bir fikir olmalıydı ve Alphonse da bunun ne olabileceğini gayet iyi biliyordu.

Kimyacı Medicus'un resminin bulunduğu sayfadaki kendi metnini yeniden okudu ve sonra da bir sonraki bomboş sayfaya geçti. Çocuklar buraya bakmadan önce ustalıklı silmiş olduğu satırları yeniden ortaya çıkararak başlığı okudu:

Hermes Trismegiste'in Muhteşem Buluşu

Alphonse'un ruhu kitabının derinliklerinden içini çekti. Hiç kuşkusu yoktu. Bu çılgınca bir fikir, sonu olmayan bir arayıştı ve daha önce de çok sayıda Medicus'u yoldan çıkarmıştı. Yalnızca bir efsaneden, dayanağı olmayan bir söylenceden ibaretti.

Daha doğrusu, çok uzun bir zaman boyunca, ta ki o bu konunun üzerine eğilinceye kadar herkes böyle olduğuna inanmıştı.

O ve başka biri daha bu konunun üzerine eğilinceye kadar...

Ancak bütün insanlığın iyiliği ve güvenliği için keşiflerinin meyvesini bir sır olarak saklamaya karar vermemişler miydi? Bu keşfin izini yalnızca bu kitabın içinde ve söz konusu satırları ancak ve ancak son derecede acil ve önemli bir gereklilik durumunda göstermek koşuluyla saklamıştı.

Bugün o üç çocuk karşısına geçtiklerinde böyle bir gereklilik hissetmemişti. Hatta tam tersiydi.

Bildiklerini kendine saklaması daha güvenliydi. Hem kendi, hem o çocuklar hem de bütün Birlik için...

Evet, o gizemli ve tehlikeli Zümrüt Tablet hakkındaki metni bu çocuklardan gizlemekle iyi yapmıştı.

bay dışarı

Barry kadını âdeta gözleriyle yiyordu.

Celia çiçekli önlüğünü üzerine geçirmiş yemek hazırlamak için mutfakta koşuşturuyordu. Gülümsedi. Bu adamın üzerinde nasıl bir etkiye sahip olduğunun farkındaydı ve bir süredir de bundan utanmıyordu.

Oysa başlarda bu hiç kolay olmamıştı. Sorun çocuklarının verdikleri tepki değildi, hayır. Annelerinin yaşamına başka bir erkeğin girdiğini görmenin onlar için hiçbir zaman kolay olmayacağını biliyordu. Annelerinin yaşamında başka bir erkeğin babalarının yerini aldığını da düşünmüyordu. Çünkü onlara da daha en başında söylediği gibi kimse kimsenin yerini alamazdı. Üstelik Vitali'nin yerini kim doldurabilirdi ki? Hayır, ona asıl ağır gelen çocuklarının bakışları değil kendi kendine bakışıydı. Aynada kendine baktığında, neredeyse on dört yıl önce elinden alınmış olan erkeğinden başka bir erkeği isteyebileceğini düşündüğü zamanki bakışı... Bir başkasıyla hayatını yeniden kurmayı *hayal etmek* bile ona kendini suçlu hissettiriyordu.

Ancak bunca zamandır peşinden ayrılmayan ve kendisinin de bir o kadar zamandır karşı koyduğu Barry sayesinde işler biraz olsun değişmişti.

Adam onun hoşuna gidecek şeyler yapmayı kafasına koyduğundan bu yana o da kendisine sürekli kur yapılmasına, her gün telefonla aranıp hatırının sorulmasına, kendisine bir demet çiçek getirilmesine alışmaya başlamıştı. Israrın ağırlığı göze batsa da, adamın telefondaki sesi bir arabacıdan farksız olsa da, getirilen çiçekler birbirine uyumlu olmasa da bütün bunlar onun hoşuna gidiyor, ona kendini iyi hissettiriyor ve kendi yaşındaki her genç kadın gibi (ne de olsa henüz otuz beş yaşındaydı) onun da buna hakkı olduğunu, böyle yaparak ölmüş kocasına ihanet etmiş olmayacağını düşündürüyordu.

Belini iki elin sardığını hissetti. İki büyük, güçlü, kendinden emin, samimi el... Gülümsedi, elindeki tahta kaşığı bıraktı ve vücudunu usulca bu ellerin arasından sıyrıldı.

“Söylesene,” dedi Barry, “akşam yemeğini evde yememiz şart mı gerçekten? Kırk yılda bir, bir pazar günü seni görmek için yalvarmak zorunda kalmadım, hiç olmazsa dışarı çıksaydık, seni bir lokantaya götürseydim! Herhangi bir lokantaya da değil,” diye üsteledi Barry. “İyisine, hem de en iyisine.”

Celia dönüp ona baktı. Her ne kadar Oscar’ın bu adamı kesin biçimde reddedişi canını sıkıyor olsa da, aslında oğlunun tamamen haksız olmadığını da görebiliyordu. Barry dünyanın en ince erkeği sayılmazdı. Ama bu o kadar da önemli değildi, kendisine karşı bu kadar ilgiliydi ya... Hiç kuşkusuz en az yirmi kere daha onu “en iyisinden” bir lokantaya götürmek istediğini tekrar edecekti ama sonuç olarak bu adam ona ilgi gösteriyordu

ve onun da buna ihtiyacı vardı. Dahası, oldukça yakışıklıydı ve Celia'nın da bundan hiç şikâyeti yoktu.

“Çocuklar evde, Oscar da eve döndü...”

“Nereden döndü ki?” diye sordu aslında konu arabalara, spor ya da “en iyisinden” lokantalar olmadıkça pek de meraklı olmayan Barry. “Sanki her hafta sonu bu veledin yolunu gözlüyor gibisin. Biraz tuhaf...”

Celia yalan söylemektense konuyu değiştirmeyi tercih etti.

“Yukarı çıkıp onlara bir bakar mısın? Ne de olsa birbirinizi pek sık göremiyorsunuz. Eminim birbirinize anlatacak bir yığın şey biriktirmişsinizdir. Şimdi tam sırası değil mi? Ben de o arada yemeği hazırlarım.”

Barry'nin gülümsemesi silindi. Kendisini çok da fazla ilgilendirmeyen ve görünüşe bakılırsa bu konuda duygularının karşılıklı olduğu bu iki yumurcakla zaman geçirme fikri keyfini kaçırmış gibiydi. Ne de olsa adam bu çocuklarla arasının kötü olduğunu göremeyecek kadar kör değildi. Kızla işler biraz daha kolaydı. Sanki yıldızlardan yeryüzüne inmiş gibi duran bu kız, sık sık dalıp kendi evrenine geri döndüğünden onunla konuşma zorunluluğu ortadan kalkıyordu. Zaten böyle anlarda onunla konuşmaya kalkmak, bir sandalye ya da dolapla konuşmaya çalışmaktan farksızdı. Buna karşılık oğlanla işler daha zordu. Hiç de uysal görünmüyordu. Ama Celia böyle istediye... Hem zaten altı üstü dayanılacak birkaç dakikaydı işte...

Oscar öfkeyle odasının kapısını kapadı. Eğer bu hafta da kötü başlamadıysa hayatta kötü hafta diye bir şey yoktu herhalde.

Bay Brave'in arabasından inip de evin önünde, caddenin orta yerine park edilmiş kırmızı spor arabayı gördüğü anda, kendisini neyin beklediğini anlamıştı; salonun ya da mutfakın ortasında koca bir sersem. Jerry'ye doğru dönüp bakmıştı ancak gözlerindeki hüznün azalmamıştı. Şoförün, ona cesaret verici bir işaret yapmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu ve Bay Brave'in limuzini sokağın köşesinde gözden kaybolmuştu.

Oscar derin bir nefes alarak eve girmiş ve annesini kucaklayıp Barry'ye de yalnızca başıyla selam verdikten sonra "merdiven çıkma" kategorisinde dünya rekorunu kırmıştı.

Çantasını odanın ortasına huysuzca fırlattıktan sonra başını uzatıp koridoru kolaçan etmişti. Hiç ses duyulmuyordu. O da şansını ablasının kapısı aralık duran odasında denemeye karar vermişti.

Violette açık saçları beline kadar dökülmüş bir halde yerde oturuyordu, yanı başındaysa bir makas duruyordu. Saçlarını toplayıp sol omzuna attı. Bir CD'den son derecede dingin bir Hint müziği yayılırken o da kendi kendine bir şeyler mırıldanarak saçlarının uçlarını tarıyordu. Oscar ablasının söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamamıştı. Sessiz adımlarla dışarı çıkıp yeniden odasına doğru yönelmişti ki merdivende ayak sesleri duydu. Bunlar annesinin hafif adımlarına hiç benzemiyordu. Hayır, çıkan sarsıntılara bakılırsa basamaklardan yukarı doğru bir öküzü itildiği düşünülebilirdi. Demek ki Barry geliyordu.

Hemen odasının kapısını kapadı ve kilitledi. Bunu her zaman yapmazdı. Öncelikle saklayacak fazla bir şeyi olmadığı için ama aynı zamanda Celia, "Eğer size bir şey olursa içeri nasıl gireriz?" diyerek onlara kapılarını kilitlemeyi kesin olarak yasakladığı için. Kulağını kapıya yapıştırdı. Bu su katılmamış budala bu

katta ne arıyor olabilirdi ki? Annesinin ondan dolabından ya da komodininden kendisine bir şey getirmesini istemiş olmamasını umdu çünkü Barry'nin, annesinin yatak odasında bulunmasının düşüncesi bile onu tiksindiriyordu.

“İçerde kimse var mı?” diye anırdı Barry kapının öteki tarafından.

Oscar üzerine su fırlatılmış bir kedi gibi aniden geriye doğru sıçradı. Yanıt vermesi, hatta kapıyı açması söz konusu bile olamazdı.

Barry gürültüyle burnunu çekmeye başladı.

“Kokuyu alabiliyorum. Burası kızıl saçlı kokuyor, haaaaa?”

Budala, kendi şakasına kahkahalarla gülerken Oscar da gözlerini devirdi. Tabii buna şaka demek mümkünse eğer...

Barry'nin uzaklaştığını duyunca içi rahatladı. Merakla kapıya doğru yaklaştı. Merdivende hiç ses yoktu. Annesinin sevgili arkadaşı nereye gitmiş olabilirdi?

Yandaki odadan ayak sesleri duyuldu. Oscar ablasının sesini tanıdı, sonra bir kahkaha daha ve bir çığlık.

Oscar başından ayaklarına kadar bütün vücudunda buz gibi bir dalganın gezdiğini hissetti. Daha önce ablasının çığlık attığını hiç ama hiç duymamıştı.

Kurşun gibi odasından fırlayıp Violette'in odasına daldı. Barry elinde makas ve bir tutam kızıl saçla ayakta duruyordu.

“Ne yaptın ona?” diye haykırdı Oscar ikisinin arasına girerek. “Neden bağırırdı?”

“Küçük bir şaka sadece,” dedi Barry gülerek. “Baktım saçının tellerini sayıyor, ben de iki santimlik bir tutam kesiverdim. Bunu bu kadar büyütecek değil herhalde, ha?”

Violette dehşet içinde kardeşine sığındı. Oscar öfkeden çıldırmış gibi Barry'ye doğru döndü.

“Şaka mı? Şaka yapmak için insanda biraz mizah duygusu olmalı, seni kaba ahmak!”

Bay Ha'nın gülümsemesi yok oldu.

“Seni küçük sümüklü velet, kendini ne sanıyorsun sen?” diye bağırdı Barry makası ve saçları elinden bırakarak Oscar'ın yakasına yapışıp onu erik ağacı gibi sallarken. “Nedir benim siz iki pis yumurcaktan çektiğim? Bu saçlarıyla konuşuyor, sen de bana hakaret etmeye cüret ediyorsun ha?”

Oscar öfkesine daha fazla hâkim olamadı. Çılgınlar gibi debelenerek Barry'nin her tarafına vurmaya, yumruklarını ve tekmelerini adamın neresi denk gelirse oraya savurmaya başladı. Adam onu saçlarından kavradı ve ayaklarını yerden keserek duvara fırlattı.

“Yeter! DUR! Çıldırdın sen!”

Tokat, odanın içinde bir kamçı darbesi gibi çınladı. Biraz önce ne yaptığının farkında olmayan Celia kendinden geçmiş gibi elini ovuşturdu. Gözleri birer pinpon topu gibi yusuvarlak olmuş Barry ise ne olduğunu anlamadan elini yanağına götürdü.

“Kızın delirmiş,” diye kekeledi en sonunda. “Saçlarına bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Sonra da bu,” dedi Barry işaret parmağını Oscar'a doğru uzatarak, “hayvan gibi üzerime atladı!”

Celia iki çocuğunu bağrına bastırarak Barry'nin gözlerinin içine baktı.

“Benim kızım harikadır, oğlumsa çok cesur, hepsi bu işte. Bu benim çocuklarıma ilk ve son el kaldırışıdır, beni duyuyor musun, Barry Huxley?”

“Ama...”

“Şimdi o yeni yetme kasketini ve o cırlak, bayağı arabayı alıp buradan gideceksin. Bir daha da buraya asla ayak basmayacaksın. Asla.”

Bütün vücudu gerilmişti ve adamı parça parça etmeye hazır gibiydi. O bir sevgili olmaktan önce bir anneydi ve çocuklarına el sürülecek olduğunda da bir dişi aslana dönüşebiliyordu.

Eli hâlâ yanağında olan Barry, ne yapacağını bilemiyormuş gibi, şaşkın ve öfkeli gözlerle bir ona bir diğerlerine bakıyordu.

“Sana gitmeni söyledim,” diye tekrarladı Celia.

Adam içini çekti, başını iki yana salladı ve koridorda gözden kayboldu.

Celia sokak kapısının kapandığını duyuncaya kadar bekledi ve gözlerini kapayarak Violette’in yatağına oturdu. Çocukları tek sözcük söylemeden yanına geldiler. O da bir an için onlara sıkıca sarıldı ve sonra ayağa kalktı.

“Anne,” diye şansını denedi Oscar. “Biz...”

“Hayır,” dedi annesi neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle ve yüzünü dönmeden. “Biraz yalnız kalmak istiyorum. Yalnızca kısa bir süre.”

Önlüğünü çözüp yere bıraktı ve dışarı çıktı. İki çocuk kar-makarışık odanın ortasında başları önlerine eğik, kıpırdamadan durdular.

“Bir daha hiç gelmeyecek mi?” diye sordu Violette.

“Hayır,” diye yanıtladı Oscar. “Sanmıyorum.”

Şaşırtıcı şekilde bir türlü sevinemiyordu. Gözünü annesinin yerde buruşuk bir halde duran mutfak önlüğüne dikmişti.

Violette kızıl saç tutamını yerden aldı ve ona üzün baktı. Hâlâ yerinde duran öteki yarısını bulabilmek için saçlarının arasına soktu, iki parçayı birbirine uydurmayı dı ve sonra vazgeçti.

“Ayrılık zor olmalı,” dedi saçının yetim kalmış tuta hüzünle bakarak.

Oscar annesinin yatak odasına doğru baktı. Kapı kapalı.
“Evet,” dedi. “Zor olmalı.”

Alistair dayanınca

Ertesi sabah, yani pazartesi günü okula dönüş zor oldu. Oscar'ın zihni hâlâ kanyonlar, petekler, saraylar, arenalar ve canavarlarla doluydu. Bu sabah mucizevî bir şekilde erken geldiği okulun bahçesinde ders zilini beklerken herkesten biraz uzakta durdu.

Birinci krallık kadar Alphonse'un söylediklerini, daha doğrusu söylemediklerini de unutamıyordu çünkü marki Hermes ya da Zümrüt Tablet hakkında pek bir şey bulabilmiş değildi. Acaba yaşlı adama karşı daha açık sözlü olup daha doğrudan sorular mı sormalıydı? Artık hangi yolu takip etmesi gerektiğini şaşırmıştı. Bu konuda düşünmeyi daha sonraya bırakmaya çalıştı. Bütün öğrenciler okul binasına doğru koşuşturmaya başlamışlardı bile.

Sınıfına girdi. Moss yandaşlarının ortasında, sınıfın en arka tarafındaki yerini almış, sweatshirt'ünün başlığını kazınmış kafasının üzerine geçirerek bir sandalyeye yayılmıştı. Yüzündeki sivilceler daha da artmış gibi görünüyordu. Sanki her ikisi de kendi evlerinde sessiz sakin birer hafta sonu geçirmişler gibi Oscar'ı tamamen görmezden geliyordu.

Oscar Jeremy'nin yanındaki yerine oturdu. Çocuk bugün çok heyecanlıydı.

“Dün bize neden uğramadın? Neler olduğunu öğrenmek için meraktan çatladık! Anlat hadi!”

Oscar tam yanıt vermeye hazırlanıyordu ki masasının üzerine kocaman harflerle birkaç sözcük karalanmış olduğunu gördü.

Jeremy de aynı anda eğildi ve büyük bir merakla, yüksek sesle okudu. “Bir dahaki sefere bücüre acıyıp da Kupa vermezler. Hak edip kazanması gerekecek!’ Bu da ne böyle? Ne demek oluyor bu?”

Oscar öfkeyle arkasına döndü. Moss yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

“Bunun bedelini ödeyecek,” diye homurdandı Oscar, yazının üzerini bir defterle kapatarak. “Valentine haklıymış. Virüs onu yemeye kalktığında ona yardım etmekle aptallık etmişim!”

“Ne?” diye haykırdı Jeremy. “Moss’un hayatını mı kurtardın yani? Canına mı susadın sen? Öf, seni de hiç yalnız bırakmaya gelmiyor. Birdenbire nazik oluveriyorsun. Birazcık da aptal...”

Çocuğun kulağında bir tıslama çınladı ve masanın üzerine uzun bir sopa indi. Jeremy ile Oscar irkilerek hemen doğruldular.

“Böyle daha iyi,” dedi kalın ve boğuk bir kadın sesi.

Bayan Atwood sınıfa girmişti, daha doğrusu oturmakta olan öğrencilerin başlarını ancak aşabilen şapkasının tepesinden sınıfa girmiş olduğu tahmin edilebiliyordu.

Fen bilgileri öğretmenin kısa boyu ile öfkesi ters orantılıydı. Huysuzlanmaya başladığında yoluna çıkmamakta hatta atış menzili içinde bile bulunmamakta yarar vardı. Yanından hiçbir zaman ayırmadığı, kendinden daha uzun boylu olan bambu sapından yapılmış değneğini büyük bir ustalıkla elinde çevirdi. Bunu hem

tahta üzerindeki bir şeyleri işaret etmekte hem de sorun çıkaran öğrencilerin dikkatini çekmekte kullanırdı. Gerçekten de değneğini kusursuz bir isabetle öğrencinin birkaç milimetre yakınına indirmesi, en azgınları bile yatıştırmaya yeterli olurdu. Oscar başta olmak üzere herkes sustu.

“Tamam,” dedi kadın kürsüye çıkarken. “Biyoloji kitaplarınızı çıkarıp yirmi dördüncü sayfayı açın. Bugün solunum sistemini inceleyeceğiz. Göreceksiniz çok heyecan verici bir konudur!”

Jeremy usulca güldü.

“Aramızdan bazıları için çok daha az heyecan verici olacağını hissedebiliyorum,” diye fısıldadı. “Medicus’lar biyoloji dersini neden alırlar acaba?”

Bayan Atwood sanki biri sırtından çekiştirmiş gibi birden arkasına dönüp sopasını havayı yarmaya hazır bir şekilde kaldırdı. “Kim konuştu? KİM?”

Jeremy elini kaldırdı.

“Moss konuştu efendim. Aslında konuşmadı da karnı gurdadı. Elinde değil, her zaman bağırsaklarında sorun var...”

Bütün sınıf kahkahalarla güldü. Moss öfke dolu saldırgan bir bakış fırlattı. Her kim olursa olsun onunla herkesin içinde alay etmesine izin veremezdi, özellikle de O’Maley’lerin en küçüğü olacak bu bücürün...

Jeremy daha da ileri gitti.

“Efendim, bugün ciğerler yerine sindirim sistemini inceleysek olur mu? Hem arkadaşımızın nesi varmış onu da öğrenmiş oluruz!”

“O’Maley, seninle teneffüste görüşeceğiz,” dedi Moss dişlerinin arasından.

“Hangi O’Maley ile görüŖeceksin?” diye sordu Barth, kardeşinin bir arkasındaki sıradan tehdit edercesine doğrularak.

“Bizde birine seslendin mi ikisi birden karşılık verir,” diye ekledi Jeremy ağzı kulaklarına varırcasına gülümseyerek.

“Yeter!” diye bağırdı sınıfındaki Ŗamataya alışılmadık derecede hořęörü göstermiş olan Bayan Atwood.

Genellikle babası herkes tarafından küçümŖenen Moss’un tarafını tutan bir öğreimen bulmak pek kolay değildi. Buna karşılık Jeremy’yi herkes severdi ve Bayan Atwood da aslında bir öğrencinin bu küçük zorbaya kafa tutmasına memnun olarak gülmemek için kendini zor tutmuştu. İlke gereği sopa Moss’un Ŗapkasının altına gizlenmiş başının yakınlarında birkaç kere çınladı ve dersin sonuna kadar bir daha kimse gıkını bile çıkarmadı.

Zil çaldığında ayağa ilk kalkan Tilla oldu. Bir yanında Gölge, diğer yanında Barbie ile birlikte sıraların arasından geçerek Oscar’ın yanına geldi.

“Ronan bana bir kupadan söz etti,” dedi yüzünde yarım bir gülümsemeyle. “Sen bir kupa mı kazandın, Oscar?”

Oscar derin bir soluk alıp kıza hiç aldırış etmeden eşyalarını topladı.

“Sen bir yarışmaya katıldın öyle mi? *Sen?*” dedi Tilla’nın elbisesinin aynısından giymiş olan Gölge, arkadaşını taklit etmek için alaycı olmaya çalışarak.

“Evet,” diye yanıtladı Jeremy, Gölge’nin yusuvarlak burnuna bastırıp iterek. “Bu çok özel bir yarışmaydı. Amaç arkadaşını taklit etmek. Bir de kendine ait kişiliğin olmayacak! Neyse ki sen bu yarışmaya katılmadın, Gölge, yoksa kupayı kimseye kaptırmazdın.”

Kız utanarak omuzlarını kaldırdı ve geçip Tilla'nın arkasına saklandı.

"Yarışmalara bayılırım ben," dedi Tilla, Oscar'ın gözlerinin içine bakarak. "Çok komik bulurum. Özellikle de kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olanları..."

"Kazanmak için dövüşmeye ya da hile yapmaya ihtiyacım yok benim," diye karşılık verdi Oscar bu defa bakışlarını kaçırmadan. "O konuyu Moss'la konuşsan daha iyi edersin."

"Mutlaka," dedi kız saçının bir tutamıyla oynayıp kuşkusuz daha önce de okumuş olduğu yazıyı okuyabilmek için masanın üzerine doğru eğilerek. "İnsan bir kupayı hak etmeden kazanmışsa dövüşmeye de ihtiyacı yok demektir."

Oscar kızın iğnelemesine aldırmadan kapıya doğru uzaklaştı. Tilla döndü.

"Beklesene! Ronan bu yarışmanın ne olduğunu bize söylemeye yanaşmadı," diye ekledi Tilla, iki takipçisi nedenini tam olarak bilmeden gülüşürlerken.

Jeremy ile Barth üç kıza hiç aldırış etmeden Oscar'ın peşinden gittiler.

"O baş belası kıza neden ağzının payını vermedin?" diye sordu iki kardeşin küçüğü. "Ben bu işi seve seve yapardım ama o zaman da senin kendini savunmayı bilmediğini söyleyecekti."

"Kimseyle kavga etmek istemiyorum. Ne Moss'la ne de onunla."

Aslında doğruyu söylemediğinin farkındaydı. Tilla'yla kapışmaya gerçekten de hiç niyeti yoktu ama son iki gündür yaptıkları için Moss'a haddini bildirmeye hazırdı.

"Neyse tamam, tamam," diye boyun eğdi Jeremy. "Bırakalım artık, bu konuyla bir dahaki sefere ilgileniriz. Bu kızlar o kadar

dayanılmaz ki eminim çok geçmeden karşımıza bir fırsat daha çıkacaktır... Bizimle kantine geliyor musun?”

Oscar başını iki yana sallayınca iki kardeş vereceği yanıtı tahmin ettiler.

“Annen yine dünyanın en güzel sandviçini yaptı,” dediler aynı anda ve seslerinde biraz gıptayla.

“Çok yazık,” dedi Jeremy. “O zaman biz de sebzelerin yerine bize doğru dürüst bir şeyler versin diye Lina’ya sensiz yalvara-cağız demektir.”

Barth arkadaşının sırtına dostça, sıkı bir yumruk indirdi.

“Senin hakkın olan patates kızartmaları için de ben kendimi feda ederim artık.”

“Sağol,” dedi Oscar omzunu ovuşturarak. “Arkadaş dediğin böyle olur zaten.”

Bütün arkadaşlarının binadan çıkmalarını bekledikten sonra tarifi mümkün olmayan bir şamatanın içine karışarak kantine doğru yöneldi ve gözetmenin dikkatini çekmeden okuldan dışarı sıvıştı. Elbette hiçbir öğrencinin gün içinde binadan ayrılmasına izin verilmiyordu ama kurallara uymak ya da özel izin istemek Oscar’ın uzmanlık alanına girmiyordu. Özellikle bugün hiç! Biraz soluklanmaya, yalnız kalmaya ve durum değerlendirmesi yapmaya ihtiyacı vardı.

Babylon Heights parkından içeri daha yeni adım atmıştı ki değerlendireceği durum apaçık belli oldu; durumu kesinlikle iç açıcı değildi. Acil olarak kendine bakışlardan kaçınabileceği gizli bir sığınma yeri bulması gerekiyordu. Onunla ayaküstü havadan sudan konuşmak isteyecek ya da şu anda yüzlerce başka öğren-

ciyle birlikte bir sofrada oturuyor olması gerektiğini hatırlatacak birileriyle her an karşılaşabilirdi.

Sık kullanılan yollardan ve tehlikeli karşılaşmalardan titizlikle kaçınarak çimenlerin üzerinden göle doğru yöneldi.

Kendisini çocukluğundan beri tanıyan kadına karşı bütün sevimliliğini kullanarak, bedava bir sandal almak için onu ikna etti. Kadın onun ısrarları karşısında fazla dayanamayarak kendisini Pill hanesindeki yetkililere karşı ele vermemesi sözünü aldıktan sonra boyun eğmişti.

“Anlaştık öyleyse,” dedi Mylene işaret parmağını sallayarak. Can yeleğini çıkarmayacaksın ve adanın arka tarafına geçmeyeceksin. Sürekli gözümün önünde olmanı istiyorum. Eğer başına bir iş gelirse ben de işimden olurum.”

“Söz veriyorum,” diye yanıt verdi Oscar sağ elini kalbine götürüp gülümseyerek. “Bir kere gidip geleceğim, hepsi o kadar.”

Kadın iç geçirdi.

“Bir sandalda tek başına... Aklımı kaçırdım herhalde. Neyse, sana güvenebileceğimi biliyorum.”

Oscar, Mylene’in fikrini değiştirmesine fırsat bırakmadan sandala atladı. Elinden geldiğince hızlı kürek çekerek kimseye fark ettirmeden adacığa ulaştı. Arkasına dönüp göl kıyısından ayrılışından bu yana onun en küçük bir hareketini bile gözetim kulübesinden izleyen Mylene’e el salladı ve sandalını adacığın üzerinde çıkıntı yapmış bir ağaç köküne bağladı.

Çahlıların arasına süzülüp aradığı şeyi buluncaya kadar dalları ve ayrık otlarını kaldırdı. Eğilip kayalığın ortasındaki bir açıklıktan içeri kayd ve her yanı yosun kaplı küçük bir mağaranın içine girdi. Burayı iki yıl kadar önce ablasıyla keşfetmişlerdi. Rahatsız

edilmeyeceğinden emin olarak tam da sığınmayı istediği türden bir yerdı.

Yere oturup sırtını serin çepere dayayarak gözlerini kapadı. Aslında son iki haftanın sonucu oldukça basitti. Her şey çok güzel bir sürprizle başlamıştı. Güçlerini yeniden kazanmış, Cumides Circle'a geri dönmüş ve ikinci Kupa'sını aramak üzere yolculuğa çıkacağına dair söz almıştı. Sonraysa kötü haberler ve düş kırıklıkları birbirini izlemişti. Onu en çok şaşırtan şey Moss'un da Birlik'in bir parçası olduğunu öğrenmesi olmuştu ve üstüne bir de Fletcher Worm onun koruyucusu çıkmıştı. Yolculuklar hep tuzaklarla dolu geçmişti ve en sonunda da kabul etmek istemese de az kalsın Kupa'sının ilk parçasını alamadan geri dönecekti. Belki de Moss haklıydı. Ona acımış oldukları için Kupa'sını vermiş olabilirler miydi? Ama hayır, kral Kupa'sının içine bizzat üfleyerek onu hak ettiğini kanıtlamıştı...

Elbette oyun henüz bitmemişti ve Moss'un, arkadaşlarının işlerini bozma konusundaki kararlılığının, özellikle de söz konusu arkadaşın adı Oscar Pill olduğunda iyice şiddetlendiğini hesaba katılacak olursa, Kupa'nın ikinci kısmının arayışı epeyce eğlenceli ve tehlikeli olacağa benziyordu...

Ancak içten içe onu asıl rahatsız eden bu değildi. Cesaretini çok ender olarak kaybederdi. Başından beri bu konuda kararlı olduğu için bu işi sonuna kadar götüreceğini biliyordu. Bunu hem kendisi hem de ailesi için istiyordu ve en çok da babasına, kaybettiği onurunu yeniden kazandırabilmek için.

Onu her şeyden daha fazla kederlendiren konu da buydu zaten; babası. Alistair'in söyledikleri aklından hiç çıkmıyordu. O sözcüklerin her birini açıkça duyduğundan kesinlikle emindi ve bir yerlerde bir şeyin, babasını ona geri verebileceğine, Vitali

Pill'i yaşama döndürebileceğine derinden inanıyordu. Kısa bir süre için bile olsa... Ona bir dakika bile yeterdi. Babasını görmüş olmak yeterdi. Onu görmek, ona dokunmak, onun sesini duymak...

Zümrüt Tablet sayesinde...

Şaşırtıcı şekilde bu konuyu araştırmaya kalktığında ya hakkında hiçbir şey bilinmiyordu, ya bundan bahsetmekten kaçınılıyordu ya da Oscar bu işten vazgeçirilmeye çalışılıyordu... O da bunu, doğru yolda olduğunun ve Alistair'in ona yalan söylememiş olduğunun bir kanıtı olarak görüyordu. Her ne kadar genç Konsey üyesi sonradan bu konuda hiç konuşmamış olduklarını iddia etmişse de, bu noktada belleği kendisine oyun oynayan Oscar değil o olmalıydı çünkü çocuk konuşmanın bütün ayrıntılarını hatırlıyordu. Onun sesini sanki şu anda bile duyabiliyordu.

"Hâlâ bunu düşünüyorsun, öyle değil mi?"

Oscar başıyla onayladı. Bu sesin ona bir hafta önce söyleyip de sonradan inkâr ettiği şeyi doğrulamasını daha da ötesi, ona yol göstermesini isterdi.

"Haklısın," dedi ses. "Zümrüt Tablet gerçekten var ve kim-senin onun varlığını kabul etmek istemiyor olması da gücünün herkesi korkutacak kadar fazla olmasından kaynaklanıyor. Oysa ondan en iyi şekilde yararlanmaları herkes için daha iyi olurdu..."

"İnsanları yaşama döndürmek için," dedi Oscar alçak sesle. "O zaman Hermes Trismegiste bu Tablet'i gerçekten üretti, öyle mi?"

"Aynen öyle."

Ses değişmişti. Bu son sözcükleri söylerken biraz soğumuş, biraz sertleşmişti. Tıpkı Zümrüt Tablet'ten ilk defa söz eden o ses gibi... Omzunun üzerine buz gibi bir dokunuş çocuğu ayağa sıçrattı.

Alacakaranlığın içinde ince uzun bir gölge seçti ve kim olduğunu tanımakta hiç güçlük çekmedi.

“Alistair!” diye haykırdı hayretle. “Ama siz... Gerçekten burada mısınız?”

Konsej üyesi hemen yanı başında, zamanla düzleşmiş bir taşın üzerine oturmuştu ve ilerleyerek ışığın içine girdi. Yine çok solgun görünüyordu, yüz hatları gerilmişti. Sanki yine bir kazadan çıkmış gibi bütün neşesini yitirmiş görünüyordu. Yüzünde en küçük bir gülümseme kalmamıştı, üstü başıysa her zamankinden de perişandı.

“Evet, *gerçekten* buradayım,” diye doğruladı Alistair. “Neden sordun? Yoksa hayaletlere mi inanıyorsun?”

Oscar her ne kadar geç adam son derecede ciddi görünüyor olsa da, bu sözleri şaka olarak aldı.

“Ben de tam sizi düşünüyordum da... Sizi ve geçen gün bana söylediklerinizi... Sonra siz birden ortaya çıktınız.”

“Seni hayal kırıklığına uğratacağım ama ben de senin gibi bir Medicus’um, yalnızca sihirbaz değilim. Senin yaşlarındayken ben de hep buraya gelirdim, hepsi bu. Hâlâ da buraya gelmeyi seviyorum. Bu bir rastlantı yani... Ama belki de değildir.”

“Hayır,” dedi Oscar. “Bunun yalnızca bir rastlantı olmadığından eminim az önce Zümrüt Tablet’i düşünüyordum,” dedi umutla.

“Onun gerçekten var olduğuna inanıyorsun öyleyse.”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Hakkında hiçbir şey bulamadım. Yalnızca Hermes Trismegiste adında bir kimyacınn ölüleri geri getirmek konusunda bir şöhreti varmış. Ama o da sahteymiş, tıpkı madenleri altına dönüştürmesi gibi...”

“Oysa ben kesinlikle eminim ki Hermes Trismegiste Zümrüt Tablet’i gerçekten üretti. Buna inanmayı istiyor musun?”

“Evet,” dedi genç Medicus. “Size güveniyorum. Her ne kadar...”

“Her ne kadar ne?”

Oscar biraz duraksadıktan sonra devam etti. “Her ne kadar zaman zaman bazı şeyleri unutuyor olsanız bile...”

Alistair önce hafifçe güldü sonra yüzü tekrar asıldı.

“Benim... Hasta olduğumu mu düşünüyorsun? Sence ben deli miyim Oscar?”

“Hayır,” diye yanıtladı çocuk aceleyle.

“Biliyor musun? Delilik hiçbir şey değildir aslında. Her şey neyi “normal” saydığımızla ilgili.”

“Babanız,” dedi Oscar devamını nasıl getireceğini bilemeden.

“Ben onun deli olduğuna inanmıyorum. Belki o da benim gibi yapıyordu. Kendisine soru sorulmasını istemediğinde bir şeyleri unutmuş gibi davranıyordu.”

Oscar başka yorum yapmadan başını salladı. Yeniden nemli toprağa oturup Alistair’in devam etmesini bekledi. Konsey üyesi, çocuğun düşüncelerini okumuş gibiydi.

“Yani Tablet hakkında sana söylediklerimi unutmuş değilim.”

Oscar’ın içinden adamın boynuna sarılmak geldi ama onun tavırları bu konuda kendisini pek de yüreklendirmiyordu. Sormak için yanıp tutuştuğu soruyu en sonunda sordu.

“Peki neden sizden başka kimse bu konuda benimle konuşmaya yanaşmıyor?”

Alistair mağaranın alacakaranlığı içinde parıldayan gözlerini devirdi. “Çok basit. Eğer bu Tablet bulunursa ve onun olağanüstü

güçleri kullanılarak ölümler diriltilebilirse Medicus'ların amacı ne olacak? İşte bu yüzden hiç kimse, özellikle de Büyük Üstat, asla onun varlığını kabul etmek istemiyor. Bunun yerine her kim onu eline geçirmeyi isterse o kişiyi caydırmayı tercih ediyorlar. Ama ben onun, bazı insanları hiç tanımamış olan bazı kişilerin çok işine yarayacağını biliyorum. İşte hepsi bu..."

Oscar, Alistair'in söylediklerine şaşırmıştı ama aynı zamanda onun başkaldırmak ve kurallara uymamak konusunda ne kadar meşhur olduğunu da biliyordu. O, Bay Brave'in talimatlarını her zaman harfiyen yerine getiren Bayan Withers ya da Maureen Jobert gibi değildi. Bu konuda Oscar da Alistair'e ders verebilecek konumda değildi elbette...

"Öte yandan, belki de onlar haklıdır," diye ağız değiştirdi Konsey üyesi. "Belki gerçekten de eğer Tablet'in güçleri kötüye kullanılacak olursa Medicus'lar Birliği'nin varlık nedeni ortadan kalkardı."

"Hayır," dedi Oscar heyecanla. "Hayır, haklı olan sizsiniz. Tablet gerçekten de çok yararlı olabilir. Hem sonra yalnızca bir kere kullanmakla da yetinilebilir. Ona bir daha asla dokunmadan..."

"Sence bunu yapabilir misin?" diye sordu Alistair.

"Evet," dedi Oscar kararlılıkla. "Size söz veriyorum ve ben verdiğim sözleri her zaman tutarım."

Alistair sanki ansızın müthiş bir yorgunluğun pençesine düşmüş gibi içini çekti.

"Tamam," diye karşılık verdi sonunda. "Sana güveniyorum. Hem daha önce de söylediğim gibi seninle ikimiz aynı durumda sayılırız. Tek farkımız şu ki sen babanı hiç tanımadın. Bu yüzden

de eğer Tablet'i bulursak ve onu yalnızca bir kere kullanmaya karar verirse bu sen yapacaksın."

Oscar adamın yüzüne minnetle baktı.

"Siz... Bunun sizin için sakıncası olmadığından emin misiniz?"

"Dediğim gibi, öncelik senindir. Ben de verdiğim sözleri hep tutarım."

Oscar sevinç içinde Konsey üyesinin kollarına atıldı ve adam rahatsız olmuş gibi kenara çekildi. Oscar ise bir adım geriledi. Alistair'in vücudu taştan yapılmış gibi soğuktu.

"İyi misiniz?" diye sordu Oscar endişeyle. "Belki de geçen günkü kazadan sonra yeterince dinlenemediniz..."

"Hayır, hayır, bir şeyim yok," diye karşılık verdi Konsey üyesi suratını asarak.

Sonra ayağa kalktı, bir an için sendeledi ve çepere tutundu. "Biraz hızlı kalktım," dedi Oscar'ın araya girmesine fırsat bırakmadan.

Çocuk içi pek rahatlamamış gibi adamı inceledi. Alistair'in daha fazla bir şey söylemeden çekip gitmesinden de korkuyordu. Kimbilir, belki bir dahaki karşılaşmalarında Konsey üyesi yine başka bir ruh hali içinde olacak ve bugünkü konuşmalarının tek bir sözcüğünü bile hatırlamayacaktı! Oscar, bu işi burada bırakmamaya kararlıydı.

"Zümrüt Tablet'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Alistair önce duraksadı. Arkasını dönüp mağaranın biraz daha içlerine doğru sokuldu ve Oscar da onun peşinden gitti. Adam eğildi. O kadar yakınındaydı ki genç Medicus onu görmeden neredeyse nefesini üzerinde hissedebilecekti.

“Hem evet hem hayır,” diye yanıtladı Konsey üyesi. “Zümrüt Tablet bir yerde gizli... Hem de ikinci Evren’in içinde. İki krallığın içinde bulunuyor ama tam olarak nerede olduğunu kimse bilmiyor, bilenlerse hiçbir şey söylemiyorlar. Asla!”

“O halde onu bulmak için ne yapabiliriz?” diye sordu Oscar büyük bir düş kırıklığıyla.

“Yakında ikinci krallığa gideceksin,” diye hatırlattı Alistair. “Ben Tablet’in orada saklı olduğundan neredeyse eminim. Eğer gerçekten öyleyse bulmana yardım edeceğim.”

“Ama nasıl? Bu sefer bizimle mi geleceksiniz?”

“Hayır,” dedi Konsey üyesi. “Ama sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım. Güven bana. Artık gitmem gerek. Ah,” diye ekledi mağaradan çıkmak için eğilirken, “son bir şey daha var...”

Oscar onu dikkatle dinledi.

“Bütün bunlar aramızda kalmalı. Bu konuda anlaştık mı?”

“Evet,” diye yanıtladı Oscar aceleyle. “Anlaştık.”

“Bay Brave’e ya da Bayan Withers’a bir şey söylemek yok. Aksi takdirde Tablet yok demektir... Hatta belki vücut içine yolculuk ikimiz için de yasaklanabilir.”

iki görünü

“Biraz yoğurt için hiç yer kalmadı mı?” diye sordu Celia, içi dolu iki kâseyi sallayarak.

Her iki çocuk da aynı anda başlarıyla reddettiler.

Genç kadın sofrayı toplamak üzere ayağa kalktı. Oscar bakışlarıyla annesini takip etti. Onu yemeğin başından beri üzgün görmüştü. Sanki Violette’in de miras olarak aldığı menekşe renkli şahane gözleri parıltılarını yitirmiş gibiydiler. Celia’nın saçları ilk defa hiç taranmamış, kızından ödünç aldığı kavun şeklinde bir tokayla gelişigüzel toplanmıştı. Başını çevirip Oscar’ın bakışını yakalayınca elini başının üzerinde gezdirerek saçlarına çeki düzen vermeye çalıştı. Oscar annesinin neden bu durumda olduğunu tahmin edebiliyordu. Öte yandan Violette’in aklında bir gün önceki sahneden hiçbir şey kalmamış gibiydi ve kız her zamanki gibi neşeyle şarkılar söyleyip bir şeylerden söz ediyordu.

“Hadi bakalım, şimdi ödevlerinizi yapmak üzere odalarınıza, sonra da banyoya girip birer kitap alarak doğruca yatağa,” dedi Celia.

Oscar annesiyle baş başa kalmayı bekledi.

“Anne, sana bir şey söylemek istiyordum...”

Celia dikkatle ona baktı. Oğlu doğru sözcükleri bulmak için çabaladıktan sonra onları beceriksizce sıraya dizmeye başladı.

“Şey, dün... Violette’in odasında Bay Ha... şey yani Barry...”

Celia içini çekip başını çevirdi.

“Bak Oscar, bence... bence şimdi bunu konuşmanın zamanı değil.”

“Yapmamalıydım... Ona söylediklerimi söylememeliydim,” diyebildi Oscar güçlkle.

“Oscar,” diye üsteledi annesi daha da kararlı bir ifadeyle. “Şimdi sırası değil. *Benim için değil*. Bunu daha sonra konuşalım. Yarın.”

Oscar tek kelime etmeden başını salladı.

“Hatayı kabul etmeni takdir ediyorum,” dedi Celia dümdüz. “Şimdi lütfen odana çık.”

Oscar tam çıkıyordu ki annesi onu kolundan yakaladı. “Her ihtimale karşı tekrar ediyorum; yatarken yanına bir kitap al. Bir pelerin, bir madalyon ya da Medicus’ların tarihi veya Evren’lerin coğrafyası üzerine bir ders kitabı ya da başka her ne karın ağrıysa değil, gerçek bir kitap!”

Oscar aynı anda hem gülümsedi hem de yüzünü buruşturdu. “Haftaya cumartesi ikinci krallığa gidiyoruz ve...”

“Umurumda bile değil,” diye kestirip attı Celia. “Haftanın tek bir tanecik akşamı sen onu düşünmedin diye o krallık havaya uçacak ya da yerin dibine batacak değil ya. Onun yerine hoşuna giden bir kitap seçip biraz gevşe.”

Oscar pijamasını üzerine geçirmiş, enerjik bir şekilde dişlerini fırçalıyordu ancak akli baş yerde, annesindeydi. Her zamankinin aksine bu sefer bir gün önce yaşanan olayların üzerinden geçmeyi isteyen kendisiydi, üstelik de kendisini hatalı bulduğu halde. Oysa Celia konuşmalarını kısa kesmeyi tercih etmişti. İçindeki suçluluk duygusuna karşın hâlâ Bay Ha'ya kin tutmaya devam ediyordu çünkü ne olursa olsun Celia'nın kederinden onu sorumlu tutuyordu. Ne de olsa eğer bu adam bu kadar kaba olmayıp da biraz daha düzgün davranabilseydi, genç kadın onu bir mikropmuş gibi kapının önüne koymak zorunda kalmayacaktı.

O acı verici sahneyi zihninden kovmaya çalıştı. Önceliği, annesinin yüzünü yeniden güldürmek ve ona yaşama sevincini geri kazandırabilmektir. Bunun için ille de yeni bir erkek olması ve Celia'nın yaşamını yeniden kurması mı gerekiyordu? Keşke üç kişilik aileleriyle, her ne kadar her köşesi yıkılıyor olsa bile kendi evlerinde yaşamak ona yetebilseydi. Oysa Violette'in de kendisinin de başka hiç kimseye ihtiyaçları olmamıştı! En azından babalarının yerini almaya çalışan bir serseme... Peki neden anneleri daha fazlasını istiyordu? Ablasıyla kendisinin, annelerine yetmediklerine inanmayı reddediyordu.

Yorgunlukla bu sonu olmayan düşünceleri bastırmaya çalıştı ve okuldan dönüşünden bu yana büyük bir zorlukla hiç düşünmemeyi başardığı şeyi hatırladı: Alistair ile karşılaşmasını ve Zümrüt Tablet'i.

Tıpkı karanlık bir odanın içinde nihayet yakılan bir ışık gibi birdenbire bağlantıyı kurdu: Eğer Tablet'i ele geçirmeyi başarabilirse bir kerede bütün sorunları çözmüş olacaktı! Kendisi, hayatında hiç görmediği babasını görmüş olacak, Celia ise kocasının geri dönüşünden yararlanarak aşk yaşamına bıraktığı yerden devam

edebilecekti! Ne Bay Ha kalacaktı ne de keder! Kesinlikle bu keşif herkes için yararlı olacaktı.

Alistair'le yaptığı konuşmayı sonlandıran soru hâlâ yanıtsızdı; bu değerli Tablet nasıl bulunacaktı?

Hızla, sandalyesinin arkalığına bıraktığı Medicus pelerinine döndü. Onu oradan alıp özenle dolabındaki askılardan birine astı. Gülümsedi, bütün giysileri sanki dolabına bir bomba atılmış gibi odanın dört bir yanına saçılmış bir haldeyken, şimdi bu kadar titizlikle hareket ettiğini görse annesi çok şaşırırdı. Sahip olduğu Medicus niteliklerinin sihirli nesneler gibi kendisine ilham vermesini umarak elini madalyonuna götürdü. Oysa Bayan Withers ona birçok defa söylemişti: “Bizler sihirle kendimizi eğlendirmeyiz, Oscar. Bizler Medicus’uz ve olağanüstü güçlerimizi başkalarının yararı için kullanırız,” demişti. Altın Harf’ini bıraktı ve dolabının altına doğru eğilerek içinde kemeriyle Kupa’larını barındıran kutunun yerinde ve kapalı olup olmadığını kontrol etti. Baş pelerinine sürtünerek sert bir cisme çarptı. Oscar başını ovuşturarak söylene söylene doğrulduğunda elektrik çarpmış gibi hissediyordu.

Pelerinini askıdan alıp ceplerini heyecanla yokladı ve sonunda büyük iç cebinden zafer kazanmışçasına bir kitap çıkardı.

Gramarye’sini!

Bunu daha önce nasıl da düşünememişti! Onu kullanmayalı bir yıldan fazla oluyordu ve bu olağanüstü kaynağı başvurabileceğini unutmuştu! Oysa o sahibinin her türlü sorusuna yanıt verirdi. Ancak tek bir şartla: Soru, soran kişiyi ilgilendirmeliydi. Sayı konusunda da bir kısıtlama vardı aslında. Günde en fazla iki soru sorulabilirdi, Vücut Giriş’i sırasındaysa yalnızca bir tane,

hepsi o kadar. Oscar ranzasına koşup arkasını döndü. Odasının kapısının aralık kalmış olduğunu fark etti ama kapamak için yeniden aşağı inmeye sabrı yoktu. Yatağına yerleşip sırtını duvara dayadı ve Gramarye'yi çarşafının üzerine bıraktı.

Kitabın yeşil kadifeden kapağını okşayıp M harfi işleminin üzerinde oyalanırken hareketler ve sözler kendiliğinden aklına geldi. Kullanmak için çok katı kurallar vardı. Her ne kadar kendi Kupa'lar takviminin dayatması sonucu Gramarye aylar boyunca sessiz kalmış olsa da, Oscar onunla nasıl iletişime geçeceğini unutmamış olduğunu fark edince sevindi. Kitabın bomboş ve bembeyaz olan tek sayfasını açtı. Gerekli formülü hiç duraksamadan alçak sesle tekrarladı:

*Gramarye,
Varsa eğer belleğinde,
Ver yanıtı geciktirme
Yoksa hiç umut içinde
Beni boşuna bekletme.*

Sayfa bir an için titredi. Oscar bunun ne demek olduğunu biliyordu; Gramarye sorusuna yanıt vereceği için çok sevindi. Sol elini boş sayfanın üzerine koydu. "Bu el bilgi elidir Oscar," demişti Bayan Withers. "Sağ el ise güç ve eylem eli." Gramarye'ye sorusunu sordu.

"Gramarye, Zümrüt Tablet'i mutlaka bulmam gerekiyor. Bana onun yerini söyleyebilir misin?"

İncecik uçlu bir kalem ve yeşil mürekkeple yazılan yazılar belirdi:

*"Ben yalnızca seni ilgilendiren soruları yanıtlayabilirim,
Oscar Pill."*

“Ama bu beni ilgilendiriyor! Onu aramaya çıkacağım ve sen de bana yardımcı olmalısın!”

Sözcükler silinip de sayfa eski beyazlığına dönerken Oscar da soluğunu tutmuştu. Uzun bir süre sonra bir çerçeve çizildi ve başta bulanık olan bir görüntü belirdi.

Yüreği hızla çarpan Oscar bütün dikkatini toplayarak eğildi.

Gökyüzünden bakıldığında suda görülen halkalar gibi birtakım dalgalanmalar gördü. Kitaptan bir ses yükseldi. Arada bir durup şiddetle yeniden esen bir rüzgâr sesiydi. Sonra sanki kamera yaklaştı ve bir denizin ya da okyanusun yüzeyindeki dalgalar belirginleşti. Sanki durağan, uçsuz bucaksız bir su birikintisinin ortasına küçük bir çakıl taşı atılmış gibi bütün dalgalar merkezdeki tek bir noktadan çevreye doğru yayılıyordu. Kamera yine yükseldi ve Oscar akıntıların üzerinden Aiöl Kralı’nın şehriyle kıyıyı birleştiren devasa köprüyü tanıdı. Sonraysa kamera dalgaların içine doğru dalıp kırmızı derinliklere iniyormuş gibi bir hisse kapıldı ve sayfanın her yanına sular sıçradı.

Oscar şimdi de kendini suyun içindeymiş gibi hissetti. Neredeyse kusursuz bir sessizlik vardı. Globul’ların, Prot & İn’lerin ve denizin dibinde gidip gelen binbir türlü tuhaf yaratığın ortasında belli belirsiz koyu bir leke oluştu. Kamera, büyüklüğü hiç durmadan değişen bu gölgenin çevresinde dönüyor gibiydi.

“Bu da ne böyle?” diye mırıldandı Oscar korkuyla. “Tablet’i bulmak için oraya gitmem mi gerekecek?”

Oscar bunları söylerken görüntü ortadan kayboldu. Çocuk kitabı eline alıp sıktı.

“Hayır, dur! Gramarye, Gramarye’m benim, geri gel! Nereye gitmem gerektiğini tam olarak göremedim! Ben...”

Cümlesini tamamlamadı. Aynı çerçevenin içinde şimdi ikinci bir görüntü belirmişti. Bu sefer Oscar gördüklerini tanımakta hiç güçlük çekmedi: Bembeyaz bir yer, masalar, siyah bir elbisenin ucu, uzaklaşmakta olan unutulmaz bir ses. Sonra ardı ardına dizilmiş camdan kapıların arkasında tuhaf nesnelerle çalışan, beyaz önlükler içindeki kadın ve erkekler. PALOMA laboratuvarı. Kamera yavaş yavaş laboratuvarın en arkasına, en sondaki deney bölmesine doğru yönelir gibi oldu. Kapı aralıktı ve bir adam yüzünü döndü. Oscar, Hugo'nun yüz hatlarını tanıdı. Arkasındaysa koyu kırmızı bir kütle vardı. Görüntü çok kısa süre kaldı. Hugo koşup kapıyı kapattı ve bütün resim, sayfanın yüzeyinden buhar olup uçtu.

Oscar kitabı kapatıp sırtı duvara dayalı gözlerini yumdu. Demek Gramarye'nin sorusuna yanıt buydu. Her zaman olduğu gibi yanıt yine gizemliydi ve ne anlama geldiğini anlayabilmek için üzerinde biraz düşünmek gerekiyordu. Ancak bugünkü yanıt ona her zamankinden biraz daha açık görünüyordu, en azından kısmen. Zümrüt Tablet'i bulmak için nereye gitmesi gerektiğini biliyordu artık. PALOMA görüntüleriye daha şaşırtıcıydı ve bununla Tablet arasında bağ kurmak zordu.

“Keşke benim de benimle konuşan bir kitabım olsaydı. Nereden buldun onu?”

Oscar irkilerek Gramarye'yi yastığının altına soktu. Ablası karşısında, merdivenin üzerinde durmuş, sabırsızlıkla bir yanıt bekliyordu.

Celia oğlundan, her zaman ablasına Medicus'lar hakkında mümkün olduğunca az şey söylemesini isterdi. Valentine öyle dalgındı ve o kadar kolay kandırılabilirdi ki bu çok büyük titizlikle saklanan sırrı mutlaka ele verirdi. Görünüşe bakılırsa bu akşam gördükleri onu hiç de şaşırtmamıştı. Onun kadar tuhaf

bir aabaya sahip olmanın böyle bir yararı da vardı. En akla hayale sığmayacak olaylar ya da nesneler onu hiç mi hiç şaşırtamıyordu. Ayrıca bütün bunlar onun kendi kendine uydurdukları kadar inanılmaz da değildi zaten.

“Bundan bana da bir tane bulabilir misin?”

“Hayır, şey... Bu bir kitap değil aslında, bu... Şey bu... Ben DVD oynatıcımı bir kitabın üstüne koymuştum da... Evet, bu bir DVD oynatıcı.”

Genç kız hayretle dirseğini yatağa dayadı.

“Çok komik, ben de onunla gerçekten konuştuğunu ve onun da sana yanıt verdiğini sanmıştım. DVD oynatıcın sana yanıt veriyor mu? Doğrusu ben,” dedi kocaman bir gülümsemeye, “sohbet eden nesnelere bayılıyorum. Yani konuşan, yanıt veren, anladın mı? Ben onlarla her zaman konuşurum ama çok azı yanıt verir.” Üzölmüş gibiydi.

“Evet,” dedi Oscar. “Çok iyi anladım. Eğer öyle bir kitap bulursam senin için alırım, tamam mı? Ama bundan anneme söz etmene hiç gerek yok. O bunu anlamaz nasılsa.”

“Biliyorum,” dedi ablası aynı fikirde olmaktan ve sırdaşıktan hoşnut gibi.

Merdivenden aşağı indi ve tam odadan çıkmak üzereyken bir an durdu. “Annem bu aralar pek fazla gülmüyor,” dedi cılız bir sesle. “Bu... çok üzücü.” Bir an duraksadıktan sonra devam etti. “Belki de bu aralar onu pek de iyi anlayamadığımız içindir.”

“Merak etme sen,” dedi Oscar. “Onu mutlu edeceğiz.”

“Nasıl? Ne zaman?”

Oscar elini yastığının altındaki yeşil kadifenin üzerinde gezdirdi.

“Yakında.”

dallarda kurulan plan

“Düşünsene,” dedi Valentine muzip bir gülümsemeyle, “eğer bir yedeğini yapmayı becerirsen, bu bizim için özgürlüğe açılan kapı demek olacak! Buna ihtiyacımız var, Law, bunu geri çeviremezsin. Olmaz.”

“Sana nasıl geri çevirebileceğimi göstermemi ister misin? Sadece şöyle diyoruz: HAYIR.”

Küçük kız gözlerini devirdi. Lawrence, odasının ortasında kollarını kavuşturmuş onun yüzüne bakıyordu. Sağ elinde de kendi ürettiği tuhaf bir çeşit macunu gergin bir şekilde mıncıklıyordu.

“Dinle, Lawrence,” diye şansını son bir kere daha denedi Valentine. “Sen de kaç kere burada bazen daraldığını söylemiştin.”

“Küçük bir fark var: Ben, beni taciz ettiğin zaman da daralıyorum. Aynı şey değil.”

“Ben mi seni taciz ediyormuşum? Melek gibi kızım ben!”

“Tamam o zaman, bu durumda benim canım cennete gitmek istemiyor diyelim...”

“Adına bu kadar uygun olman şart mıydı sanki? Çok katırsın! İyi, öyle olsun! Kimi zaman biraz ısrarcı olduğumu kabul ediyorum ama bu her ikimizin de iyiliği için. Üstelik çok da kolay olacak. Bende bahçeye açılan mutfak kapısının anahtarı var, sen de bir yedeğini yapmamızı sağlayabilecek bu harika macunu ürettin. Sorun ne? Eğer bu senin canını sıkıyorsa, eğer vicdanını rahatsız ediyorsa seni hemen rahatlatabilirim; yedek anahtarı sen yapacaksın ama ben kullanacağım.”

Camda tok bir gürültü duyunca irkildiler. Lawrence’ın rengi soldu ve çocuk telaş içinde arkasını dönüp ne yapacağını bilemediği macunu ağzına attı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye haykırdı Valentine hayretle. Çıldırıyor muydu?

“Suş delilini yutuyorum,” dedi bütün gücüyle macunu çiğnemeye çalışırken. “Böylece ihanetimi kanıtlayamazlar.”

“Biz hiç kimseye ihanet etmedik ki,” diye karşılık verdi genç kız, Lawrence’ı ağzını açıp değerli maddeyi tükürmeye zorlarken. “Çabuk şunu bana ver Law! Zehirleneceksin!”

Olanca gücüyle Lawrence’ın sırtına vurarak çocuğun dengesini yitirmesine neden oldu.

“Dur!” diye bağırdı Lawrence fena halde acı olan meşhur macunu ağzından çıkararak. “Boğazıma kaçmadı ki! Hem zaten tadı da o kadar berbatmış ki hepsini yutmama imkân yoktu,” dedi yüzünü buruşturarak. “Sanırım hapse girmeyi tercih edeceğim.”

Camın diğer tarafındaki gürültü daha da ısrarcı oldu. Biri inatla cama vuruyordu.

“Hapismiş,” dedi Valentine yanı başındaki gürültüye hiç aldırmadan. “Daha neler! En kötüsü Bay Brave seni derhal Hepatolia’ya geri gönderir,” diye takıldı çocuğa.

Lawrence gözlerini kocaman açtı. “Geri mi gönderir?” dedi çökmüş bir sesle, hamur topunu elini yakmış gibi masanın üstüne bırakarak. “İyi ama beni neden gönderiyor? Ben bir şey yapmadım ki...”

Bu sefer yakınmasını tamamlayamadı bile çünkü pencereye vuran kişi neredeyse camı kıracaktı. Her ikisi de konuşmayı kesip o tarafa döndüler. Cama yapışmış olan yüzü anında tanıyarak ikisi birden camı açmaya koştular.

“Oscar! Zizou’nun dalının tepesinde ne işin var senin?” diye sordu hem şaşırmış hem de sevinmiş olan Valentine.

En yüksek dallardan birinin üzerinde dengede duran genç Medicus alçak sesle, “Buraya geldiğimi kimsenin bilmesine gerek yok. Hem gözetlenmediğimizden de emin olmak istedim. Ne demek istediğimi anlarsınız ya,” diye yanıt verdi.

“Bones evde değil,” diye açıkladı her zaman düzenli ve herkesin programından haberdar olan Lawrence. “Çünkü saat beş. Bu saatte hep o gizemli alışverişlerini yapmaya çıkar. İçeri gelsene, başımı döndürüyorsun...”

“Sizin benim yanıma gelmenizi tercih ederim,” dedi Oscar, Zizou iki çocuğu almak üzere en geniş dallarından birini usulca yaklaştırken.

İkisi de duraksamadılar. Valentine, Zizou’nun becerikliliğinden ve dikkatinden emin olduğundan ayağını nereye bastığına bile bakmadan atladı, Lawrence da daha dikkatli olarak onun peşinden gitti.

Meşe, çocukları gür yapraklarının arasına sardı ve güzel evden, özellikle de Bay Brave'in çalışma ve yatak odalarının da bulunduğu ikinci katın hemen yakındaki pencerelerinden uzaklaştı. Yeterince mesafe alıp yerleştikten sonraysa dallarını açarak Oscar ile arkadaşlarını gün ışığına çıkardı.

O zaman genç Medicus arkadaşlarına, Alistair ile en son karşılaşmasını ve Gramarye'nin gizemli yanıtlarını anlattı.

"Sisler şehrini kuşatan okyanusun derinliklerini tanıdım. Ama Gramarye neden daha sonra bana PALOMA Laboratuvarını göstermiş olabilir? Tablet hangisinde bulunuyor?"

"Ona tekrar sordun mu?" dedi Valentine. "Benim kitaplar hakkında ne düşündüğümü bilirsiniz, bence çoğu zaman saçma sapan konuşuyorlar."

Bu ağır hakaret karşısında sarsılmış olan Lawrence az daha ağaç dalından aşağıya yuvarlanacaktı. Onun gece gündüz demeden, yalnızca teknolojik deneyler için ara vererek okuduğu kitaplar hakkında nasıl böyle konuşulabilirdi?

"Saçma sapan konuşan asıl sensin," diye karşılık verdi. "Hem zaten onlar da senin hakkında aynı şeyi düşünüyorlar, merak etme. Siz birbiriniz için yaratılmamışsınız."

"Soruyu ona dün de bugün de sordum," diye yanıtladı Oscar. "Ve?"

"Yanıt hep aynı. Hatta dün akşam son bir kere daha denediğimde Gramarye'yi kızdırdım. Kocaman harflerle 'Yanıt verdim zaten!' yazdı sadece."

"Yine de," diye araya girdi Lawrence, "verdiği yanıt bana oldukça açık görünüyor."

Valentine gökyüzüne doğru bakarak dalın üzerine uzandı.

“Aydınlat bizi Einstein. Biz biraz yavaş kavıyoruz, ne yapalım?”

“Evet,” dedi Lawrence hoşnut bir gülümsemeyle. “Biliyorum. Bu yüzden de size yavaşça açıklayacağım.”

“Acele et yoksa sana o lezzetli anahtar macununu yuttururum!”

Lawrence yanıtlamaya başlamadan önce düşüncelerini sıraya koymak için biraz bekledi.

“Sen PALOMA Laboratuvarına neden gitmiştin Oscar?”

“Size anlatmıştım ya. Paloma bana ikinci Evren’in içindeyken kendimi savunabilmem için içi silah dolu bir çanta verdi.”

“O halde yorumumun doğru olduğundan aşağı yukarı emin gibiyim,” diye yanıt verdi Hepatolia’lı çocuk. “Baştan alalım. İlk görüntülerin ne anlama geldiğini iyice anladığını sanıyorum. Gramarye sana aradığın şeyi bulman için ikinci krallığı ve Pompa denizinin derinliklerini iyice araştırman gerektiğini söylemeye çalışıyordu. PALOMA Laboratuvarına gelince... Orada Tablet’i bulamayacaksın ama bunun için işine yarayacak bir silah bulacaksın!”

Oscar görüntüleri daha net hatırladı. En sondaki deney salonunda yoğunlaşıyorlardı. Paloma’nın kendisine yasaklamış olduğu o meşhur silah olabilir miydi?

“Sonuç olarak,” dedi Valentine. “Tablo denizin dibinde demektir ama oraya gitmeden önce Eyfel Kulesi’ne bir uğraman gerekecek.”

“Eğer haklıysan, Lawrence, benim mutlaka diğerlerinden önce ikinci krallığa gitmem gerekiyor. Çünkü eğer grupla birlikte gidersem Tablet’i arama fırsatım olmaz.”

“Özellikle de Moss ensendeyken,” diye hatırlattı Valentine.

“Tek başına mı gideceksin?” diye sordu Lawrence şaşkınlıkla. “Bu çok tehlikeli olur. Üstelik ikinci krallıkta hiç kimseyi de tanıımıyorsun. Bunu yapamazsın...”

“Onu tek başına gönderen kim? Ben de gidiyorum,” dedi genç kız, bu fırsata sahip olmaktan dolayı büyük bir sevinçle. “Sen istersen burada kalabilirsin.”

Çocuk omuzlarını kaldırdı. “Saçmalama. Bana ihtiyacınız var. Sizi yarı yolda bırakmak bana göre değil.”

“Tabii ya, sen bizim ayaklı kütüphanemizsin... Hadi ama sen de bizimle gelmek için can atıyorsun aslında!”

Lawrence gülümsedi.

“Biraz o da var, evet. Hem sonra biz senin dostlarınız, öyle değil mi Oscar? Geçen sene daha kötüleriyile karşılaşmadık mı?”

“Mükemmel, karar verildi, hep birlikte gidiyoruz,” dedi Valentine saç örgülerinden biriyle oynayarak. “Yalnız ufak bir şey var,” diye ekledi tereddütle. “Sence Paloma daha geçen cumartesi senden esirgediği bu silahı sana verecek mi?”

“Pek sanmıyorum,” diye itiraf etti Oscar. “Onun izni olmadan ele geçirmemiz gerekecek...”

“Nasıl? İzinsiz mi? Ama...”

“Ah, hayır! Kuralların ve saatlerin dışına her çıktığımızda bir kriz mi yaratacaksın?” diye öfkeleni Valentine.

“Ne olursa olsun başka şansım yok,” diye kestirip attı genç Medicus. “Ona ihtiyacım var; bu Tablet’i bulmak zorundayım,” dedi kararlılıkla.

“Peki bunu nasıl başarmayı düşünüyorsun?” diye sordu Lawrence arkadaşlarının yasa dışı alışkanlıklarına karşı çıkmanın

bir işe yaramayacağını bildiğinden kendini duruma alıştırmaya çalışıyordu.

“Hiçbir fikrim yok! Ama bunu hemen yarın kimin yapabileceğini biliyorum. Hem de herkesten daha iyi,” diye yanıtladı Oscar yüzünde küçük bir gülümsemeyle.

O sırada Zizou’nun yaprakları birden üzerine kapandı ve arkadaşlarını taşıyan dal yere kadar eğildi.

“Hey Zizou! Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Valentine. “Daha işimiz bitmedi ki!”

“Zaman zaman kendisine söyleneni de yapar,” diye karşılık verdi meşenin ayağında onları bekleyen Bones. “Burada neler karıştırdığınızı öğrenebilir miyim?”

İki çocuk birbirlerine baktılar.

“Şey, biz...” diye başladı Lawrence, “biraz temiz hava almak istedik diyelim, sevgili Bones. Evet ya, akşamın bu saatinde odalarımızda boğucu bir sıcak oluyor. Hava almak için de tıpkı... tıpkı küçük kuşlar gibi bir ağaç dalına tünemekten daha iyi bir yol var mıdır?”

Valentine çocuğa baktı.

“Kuşlar da nereden çıktı şimdi?” diye mırıldandı kız, Bones gözlerini kısıp çocuğun kuşlar ve ağaçlarla ilgili şaşırtıcı yanıtını değerlendirmeye çalışırken.

“Ne bileyim ben? Ne diyeceğimi şaşırdım işte. Sende daha iyi bir bahane var mıydı?” diye karşılık verdi Lawrence fısıltıyla.

Bones içini çekip iki çocuğu Cumides Circle’ın ana binasına giden yola doğru itti.

“Her neyse, ben de size artık yuvaya dönme zamanının geldiğini söylüyorum ve bir dahaki sefere de adına kapı dediğimiz şeyi kullanmanın hem daha akıllıca hem de daha kolay olduğunu aklınızda tutmanızı rica ediyorum.”

Bones bir an için durdu ve gözlerini iyice açıp ağacın tepesini görebilmeye çalıştı.

“Bu söylediğim herkes için geçerlidir,” diye ekledi Valentine ve Lawrence’ı şaşırtacak kadar yüksek bir sesle. “Önden buyurun küçük hanım,” dedi Valentine’e dönerek.

Genç kız dönüp elini kolunu nereye koyacağını şaşırmış olan Lawrence’a baktı ve omuzlarını kaldırıp ilerledi.

“Beni her zaman şaşırtıyorsunuz Bones, bunun farkında mısınız?”

“Elimden geleni yapıyorum,” dedi kâhya dudaklarında ender görüldüğü kadar kaygı verici de olan bir gülümsemeyle.

sessizlik, çekim var!

Bentley hiç ses çıkarmadan yavaşladı. Sanki motor durmuştu da araba suyun üzerindeymişçesine kayıyordu.

Güvenlik kulübesinin önüne gelince durdu. Siyah cam birkaç santim alçaldı ve eldivenli bir el rozeti uzattı. Güvenlik görevlisinin yüzü güldü.

“Vay be, Jerry, seni Monument District’te bir hafta içinde hiç bu kadar sık görmemiştik! Formda mısın bari?”

“Jerry’nin elinden çıkma güzel bir sandviç her derde devadır,” diye yanıtladı şoför yüksek sesle.

Görevli hayretle kaşlarını çatı.

“Eh, hiç tatmadım ama sana inanırım! Her şey yolunda mı?” diye sordu adam camın üstündeki açıklıktan bir şeyler görebilme umuduyla eğilerek. “Karnın mı acıktı? Karın aşçı olduğuna göre bu da biraz tuhaf ya, neyse!”

Jerry koca bir kahkaha atarak uzaklaştı. Şoför ise yanıt olarak hafifçe el salladı ve hemen ardından cam yeniden yükseldi. Bu

tepki karşısında şaşırان güvenlik görevlisi bir an duraksadıktan sonra bariyeri kaldırdı ve limuzin de ünlü anıtların bulunduğu mahalleye girdi.

Sürücü koltuğunda bir kasket ve Jerry'nin paltosu içindeki Lawrence ter döküyordu. Normalde kehribar rengi olan teni uçuk sarıya dönmüş, hatta yer yer yeşillenmişti.

“Yavaşla,” dedi titrek bir sesle, “yavaşla!”

“Direksiyonu sıkıca tut, bana yalnızca ne gördüğünü söyle ve benimle hiç ilgilenme, ben bu arabayı kendim yapmışım gibi iyi tanıyorum,” diye fısıldadı onun ayaklarının dibine çömelmiş elleri pedallarda duran Valentine. “Sandviç konusunda da bravo! Nereden çıktı o öyle?”

“Nereden mi çıktı? Çok komiksin doğrusu,” dedi genç Hepatolia'lı mp3 kayıt cihazıyla minik hoparlörlerini gerginlikle cebine yerleştirirken. “Elimde bu vardı, ne yapayım yani? Bütün günümü Jerry'nin sesini kaydederek geçirdiğimi mi sanıyorsun?”

“Yola çıktığımızdan beri dırdır ediyorsun, dayanılır gibi değilsin...”

“Dırdır etmiyorum ben,” diye düzeltti Lawrence. “Korkudan ölüyorum.”

“Hadi oradan,” diyerek arkadaşının dizine vurdu genç kız. “Birazcık gerildin diye korktuğunu sanıyorsun, o kadar.”

“Gerilecek ne var sanki? Dış dünyanın insanlarına göre on iki ve on üç yaşlarındayız ve sahibinin haberi olmaksızın “ödünç” aldığımız, çok güzel bir arabayı kullanıyoruz... Buraya gelmek için delirmiş olmamız gerek,” diye tekrarladı Lawrence onuncu defa. Polisin onları izlediğinden emindi ve her an karşılarına çıkabilecekleri endişesiyle çevresine bakınıp duruyordu.

“Delirmiş mi? Hiç de değil,” diye düzeltti Valentine. “Yalnızca çok zekiyiz. Mutfak kapısıyla garaj kapısının anahtarlarının yedeklerini çıkarmak iyi bir fikir değil miymiş? Kime teşekkür edilmesi gerekiyor?”

“Eğer yakalanacak olursak anında vücut içine geri gönderileceğiz ve işte sen de o zaman, eğer sana iş bulmak nezaketini gösterirlerse iki milyon iki yüz otuz dört bin üç yüz otuz bir kardeşine teşekkür edebilirsin... Jerry’nin arabaya ihtiyacı olursa ne olacak peki? Bunu hiç düşündün mü?”

“Bay Brave bütün gün New York’ta olacak, Jerry de izinli.”

“Rüya görüyorum,” dedi Lawrence elinin tersiyle yüzündeki teri silerken. “Kesinlikle bir rüyanın içinde olmalıyım. Bütün bunlar gerçek olamaz. Bu bir kâbus ve ben birazdan uyanacağım.”

“Sus da yola bak, başımıza iş açacaksın! Ne görüyorsun?”

“Taj Mahal’in önünden geçiyoruz. Yavaşla, Oscar’ın bize dün verdiği kroki üzerinden yolu kontrol etmeliyim. Hah, işte burada! Çok yaklaşmışız!”

Başını kaldırıp dikiz aynasından baktı.

“Arkada işler yolunda mı?”

Oldukça sakın görünen üç surat sessizce başlarını sallamakla yetindiler.

Lawrence başını yardımcı pilotuna doğru eğdi.

“Öyleyse gidiyoruz,” dedi Valentine heyecandan çıldırmış gibi.

Gaz pedalına bastırdı ve araba öne doğru sıçrayarak CN Kulesi ile karşı köşedeki Versay Sarayı’nın kesiştiği noktaya kadar ilerledi. Sırasıyla Notre Dame Katedrali’ni, Sidney Opera Evi’ni

ve Çin Seddi'ni geçtiler ve köşede, içinde Withers kardeşlerin yaşadığı çelikten dantel belirdi.

Güvenliği geçtikten sonra direksiyonu yeniden ele almış olan Valentine manevra yaparak devasa Eyfel Kulesi'nin önüne arabayı park etti. Motoru durdurup arkasına döndü.

“Geldik. Sıra sizde arkadaşlar!”

Üç yolcu arabadan indiler ve şoförleri camı indirdi.

“Şu anda saat beş buçuk,” diye uyardı kız, âdeta bir casusluk filminin kahramanymış gibi çok ciddi bir tavırla. “Yarım saat zamanınız var eğer geç kalırsak akşam trafiğine yakalanırsınız ve saat yediden önce evde olmamız gerekiyor.”

“Yarım saate kalmadan döneriz,” dedi üçünden en küçüğü kendinden son derecede emin bir ifadeyle.

Sonra da yanında iki suç ortağıyla birlikte kulenin kuzey ayağına doğru ilerledi ve arkasına döndü.

“Birazdan görüşürüz küçük kız,” dedi abartılı bir Sicilya aksanıyla.

Valentine gülümsedi. “Ben senden büyüğüm... İyi şanslar! Birazdan görüşürüz. Sakın yakalanmayın!”

Fifties, gömleğine göbek deliğinin üzerinde bir düğüm atarak asansöre doğru on dört santimlik topuklu ayakkabılarının izin verdiğiince koşmuştu ki zil bir kere daha, bu kez ısrarla çaldı. Marilyn şarkı söylerken genç kadın kapıyı açtığında tuhaf bir tabloyla karşılaştı. Üç kişi karşısında hareketsizce durmuş, gülümseyerek ona bakıyorlardı.

Ortadaki, en kısa boylu olanı başına bir Borsalino şapka geçirmiş ve 1930'lu yıllar Chicago'sundan bir dedektif gibi belden kemerli bir yağmurluğa sarınmış genç çocuk, dişlerinin arasında duran puroyla bir şeyler söylemeye çabalıyordu. Bir tarafında uzun boylu, sağlam yapılı, fırça gibi saçları kenarlarda iyice kısa kesilmiş, elleri cebinde, spor ayakkabılarıyla sakın ve rahat götünen bir erkek, diğer tarafındaysa kıvıll saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış, vücuduna üç kat büyük gelen ve rüzgârda uçuşan bir elbise içinde kaybolmuş, topuklu ayakkabılarının üzerinde mucizevî bir şekilde dengede durabilen ince uzun bir kıvı vardı. Her biri bir çizgi filmde fırlamışa benziyordu.

Fifties her ne kadar ortadakinin ağzının içinde gevelediği tek sözcüğü bile anlamamış olsa da, gülümsemelerine gülümseyerek karşılık verdi. Anlamadan gülümsediği çok sık olduğu için, takma kirpiklerini sevimli bir şekilde kırpıştırarak devam etmekte zorlanmadı. Yağmurluklu genç anlaşılabilir olmak için ağzındaki puroyu çıkardı.

“Bayan Pinup?” dedi sonunda.

“Evet, benim,” diye yanıt verdi genç kadın, sanki piyangoda kazandığı açıklanan numara kendisinininkiymiş gibi bir neşeyle.

“Tanışıyor muyuz?”

Çocuk puroyu tekrar ağzına soktu.

“Tam olarak Bayan *Fifties* Pinup sanırşam?”

“Efendim?”

“Tam olarak Bayan *Fifties* Pinup sanırsam?’ demek istedi,” diye tercüme etti uzun boylu kıvıll saçlı kıvı. “İlk adınızı bile bilmesi ne tuhaf!” Yanındakine döndü. “Onu *gerçekten* tanıyor musun?”

Ortadaki ona mümkün olduğunca belli etmeden bir dirsek attıktan sonra purosunu ağzından çıkarıp yağmurluğunun iç cebine soktu.

“Mükemmelmış,” dedi Fifties’i tepeden tırnağa süzerek. “Tek kelimeyle mükemmel. Tam istediğimiz gibi!”

Yanındaki iri kıyım başını sallamakla yetindi. Elbiseli genç kız ise çok sevinmiş gibi ellerini çırttı.

“Evet, Bayan Pinup, siz mükemmelsiniz! Tam istediğimiz gibisiniz!”

Fifties’in gülüşü daha da içtenleşti çünkü neler olup bittiğini de kendisinden ne istendiğini de hiç anlayamıyordu.

“Ben mi?” dedi hem şaşırmış hem de sevinmiş gibi. “Bu harika ama... ne için?”

Bu uçuk grubun şefi gibi görünen ortadaki hemen atıldı:

“Konuşmamız gerek, Bayan Pinup. Gelin,” dedi onu nazıkçe içeri doğru iterek, “biraz oturalım şöyle. Eviniz de pek güzelmış.”

Hepsi içeri girdiler ve Fifties hemen ezberini çalıştırdı. “Sizleri Bayan Paloma Withers’ın muhhhhhhteşsem malikânesinde ağırlamaktan onur duyarım, vesaire, vesaire...”

Grubun şefi bir hareketiyle onu susturup asansörün içine itti.

“Evet, evet, biliyoruz tabii, teşekkürler. Dinleyin Fifties, size bir haberim var; karşınızda Amerikan sinemasının yaşayan efsaneleri Jerrrrremio ve Barrrrrtholomeo Corrrrrmaleone kardeşler bulunuyor.”

“Sicilya sineması,” diye düzeltti kızıl saçlı kız alçak sesle. Yolda gelirken kendisine verilmiş olan talimatların ansızın değişmesinden rahatsız olmuştu. “Sicilyalı dememiş miydik?”

“Ma si, si,⁶” diye düzeltti çocuk. “Sicilya sinemasının yaşayan efsaneleri ama elbette sonradan Amerika’da da büyük başarı kazandılar,” diye ekledi yanındaki kıza imalı bir bakış atarak. “Her neyse Fifties, siz çok ama çok şanslısınız.”

“Ah, çok teşekkür ederim,” dedi genç kadın içten bir minnettarlıkla.

“Nedenini biliyor musunuz?” diye sordu genç adam.

“Hayır,” diye itiraf etti Fifties. “Ama yine de çok nazıksınız.”

“Nezaketten de öte... Biz size hayatınızın fırsatını sunuyoruz!” Fifties etkilenmiş gibi geri çekildi.

“Hayatımın mı? Aman Tanrım!”

“Telaşa gerek yok, birazdan her şeyi anlayacaksınız,” dedi “prodüktör” söylediğinden kendisi de pek emin olmadan. “Bir film çekiminin tam ortasındayız ve şu işe bakın ki başrol için bir aktrise ihtiyacımız var. Tahmin edin, bize kimden söz ettiler?”

Genç kadın uzun uzun düşündüyse de çıkaramadı. Film yapımcısı ona yardım etmeye karar verdi.

“Sizden, Fifties, sizden!” diye bağırdı. “Şu rastlantıya bir bakın: Biz bir aktris arıyoruz ve bize sizden söz ediyorlar!”

Kızıl saçlı kız endişelenerek, belli etmeden iriyarı çocuğun kulağına uzandı.

“Gerçekten birini mi kaybettik Barth?”

“Hayır, Violette,” dedi çocuk usulca. “Kaybettiğimiz için değil elimizde bulunmadığı için aktris arıyoruz. Hâlâ Valentine ve

6 (İtalyanca) Ama evet, evet. (ç.n.)

Lawrence'ın arabada anlattıkları oyunun içindeyiz. Ama bunun bir oyun olduğunu söylemememiz gerekiyor, anlıyor musun?"

"Ah, ben de korkmuştum," diye fısıldadı şaşkın asistan kız. "Her neyse," diye devam etti yüksek sesle, "bence siz bu rol için mükemmelsiniz."

"Ah, ne harika," dedi genç kadın. "Sizce ben gerçekten bir filmde oynayabilir miyim?"

"Elbette," diye yanıtladı Violette onu bu kadar mutlu gördüğüne sevinerek. "Madem Jeremy... yani Jeremio öyle söylüyor..."

Jeremy başıyla onayladı. Şu ana kadar plan kusursuz işlemiştii ve Babylon Heights'ın en akli bir karış havada kıızı olmakla ünlü Violette de, bütün beklentilere karşın hâlâ bir gaf yapmamıştı. Yani hemen hemen... Barth onun da gelmesi için çok ısrar etmişti ve şimdilik iyi götürüyordu ama o yine de biraz kuşkuluydu. Şu meşhur tuhaf tepkilerinden birini vererek oyunlarını açık etmeden önce biraz daha hızlanmakta yarar vardı.

"Bu rol için gereken her şeye sahipsiniz ama yine de emin olmak için birkaç deneme çekimi yapmamız gerekiyor. Barrrrrrrtholomeo gerekli her şey yanında mı?"

Barth, bir tavan arasında buldukları ve Jeremy'nin Pazarı'nda satılmayı bekleyen eski bir süper sekizlik kamerayı omzunda asılı duran çantadan çıkarıp başının üzerinde salladı.

"Filmimizi son derecede modern stüdyolarda çekeceğiz elbette ama deneme çekimlerinde her zaman hafif malzemeleri tercih ediyoruz," diye açıkladı Jeremy, kameraya sanki ilk kez gördüğü tuhaf bir hayvanı incelermiş gibi bakan genç kadına. "Yalnız," diye şansını denedi Jeremy, "şöyle geniş, boş, bembeyaz

bir alan olsa çok işimize yarardı, anlarsınız ya? Öyle bir yeriniz var mı buralarda?”

“Tabii!” diye bağırdı Fifties. “Salona geçebiliriz, Paloma evde değil.”

İki çocuk rahat birer soluk alarak birbirlerine baktılar çünkü evin sahibesiyle karşılaşmaktan korkuyorlardı. Onu kandırmak bu sevimli Fifties’i kandırmak kadar kolay olmayabilirdi... Violette ise düş kırıklığına uğramış gibiydi.

“Ne yazık,” dedi. “Kardeşimin anlattığına göre çok eğlenceli bir kadınmış.”

“Ya? Sizin kardeşiniz kim?” diye sordu Fifties merakla.

“Bir hayran,” diye araya girdi Jeremy telaşla Violette’i arkasına iterek. “Bayan Withers’ın bütün filmlerini görmüş de...”

“Sahi mi?” dedi şaşırmış olan Violette alçak sesle. “Ama...”

“Ne diyorduk?” dedi çocuk, kızın sesini bastırmak için bağıarak. “Evet ya, salon. Ama bu pek de iyi bir fikir değil. Fazla ışıklı olmaması gerek, fazla eşya da olmamalı.”

Baş döndürücü yükseklikteki topuklarının üzerinde ondan daha uzun olan Fifties’in yanına yaklaştı.

“Çok güzelsiniz Fifties, bu yüzden de sizin güzelliğinizi ortaya çıkaracak çok saf bir dekora ihtiyacımız var. Dümdüz bir yer, beyaz döşeme taşlı falan, anlıyor musunuz?”

“Şey... Asansör olabilir mi?” diye sordu genç kadın çaresizce.

Jeremy gözlerini devirdi. “Şöyle diyelim... Sanki biraz şey gibi bir yer... Hani sanki... bir labo...”

Fifties güzel gözlerini kıstı ve bu iki heceyle başlayan hiçbir sözcük bulamayarak çocuğu kedere boğdu. Barth bile içini çekti,

umutsuzca sözcük arayan zavallı Fifties'e yardım etmeye can atıyordu.

“Laboratuvar,” dedi Violette gülümseyerek.

“Şu işe bak, mükemmel bir fikir,” dedi Jeremy. “Bu hiç aklıma gelmemişti benim. Ama herhalde buralarda laboratuvar bulunmaz, öyle değil mi?”

“Ama vaaaar,” diye karşılık verdi Fifties aniden bir aydınlanma yaşamış gibi ellerini yanaklarına götürerek. “Alt katta bir tane var!”

Arkasından da canı sıkılmış gibi devam etti. “Ama sizi oraya götüremem, yasak, yasak, yasak. Paloma’nın izni olmadan oraya kimse gidemez.”

Jeremy iki suç ortağına bakıp, “Çok yazık,” dedi üzüntüyle. “Fena halde hayal kırıklığına uğradım. Özellikle de sizin için Fifties. Sizi bu filmde düşünüyorum da, güzel yüzünüz afişlerde, dünyanın her yerinde...”

Yüzünde takınmayı çok iyi bildiği yıkılmış ifadeyle başını iki yana salladı.

“Ne kadar yazık oldu! Oysa şu laboratuvarda yalnızca iki dakikacık. İnanılmaz bir şanstı bu, sizce de öyle değil mi çocuklar? Hâlbuki her şey ne kadar da iyi başlamıştı: Buraya geldik, kapıyı bize Fifties açtı, hemen alt katta da bir laboratuvar varmış ama püf! Küçücük bir deneme çekimi yapamadığımız için hepsi uçup gitti... Yazık doğrusu,” dedi içini çekerek. “Muhteşem bir kariyer başlamadan bitti. Hadi, gidelim artık, Barrrrrtholomeo!”

Violette’in gözleri dolmuştu.

“Hayır, olamaz, çok yazık Bayan Fifties,” diye haykırdı içten bir üzüntüyle. “Başlamadan biten bir kariyer... Emin misin, Jeremy?”

Barth kızı çıkışa doğru ittirdi.

“Jeremio,” dedi Violette’in kulağına fısıltıyla.

“Kusura bakma,” diye karşılık verdi kız alçak sesle. “Gerçek olmadığı halde içime çok dokundu! Öyle güzel bir öyküydü ki... Peri masalı gibiydi ve sonra, Jeremy’nin dediği gibi, püf!”

“Jeremio,” dedi çocuk ısrarla.

“Jeremio, evet.”

Jeremio bakışını Fifties’den ayırmadan onları kapıya doğru itti. Zavallı genç kadın onları durdurmak için arkalarından koştu.

“Durun, bekleyin... İki dakikadan fazla sürmeyeceğinden emin misiniz?”

“Elbette,” diye güvence verdi Jeremy. “Zaten başka bir çekime yetişmemiz gerek. Bütün akşamı burada geçiremeyiz.”

“Peki,” dedi Fifties ve içini rahatlatmak için, “çok sessiz olabilir misiniz?” diye sordu.

“Hiçbir şey olmamış kadar sessiz,” dedi Jeremy acımasızca. “İnanın kimse çekim yaptığımızı bile anlamaz.”

“Öyleyse çabuk olun, bu taraftan,” dedi Fifties gözleri parıldayarak.

Kadın asansöre doğru koştu, Jeremy diğerlerine göz kırptı ve üçü birlikte hiç duraksamadan onun peşine düştüler.

Kapılar bomboş salonun içine açıldı. Beyaz önlük giymiş bir kadın, bir masanın başında çalışıyordu ve yalnız görünüyordu. PALOMA Laboratuvarının geri kalanı bomboştu. Fifties asansörden çıkıp koşarak genç kadının yanına gitti.

“Merhaba Livia, burada birkaç deneme çekimi yapabilir miyiz? Bir film için, aktris oluyorum da... Fazla zaman almayacak ve Paloma da kızmayacak.”

Laborant kadın dönüp hayretle kadının yüzüne baktı. “Fifties neden söz ediyorsun sen? Bu insanlar da kim?”

Kuşkulu bir tavırla üçlüyü inceledi. Jeremy yağmurluğunun önünü açıp şapkasını çıkarırken, Barth ve Violette de Fifties’i salonun en arkasında, diğerlerinden biraz daha açıkta duran camlı bir kapıya doğru götürdüler.

“Merhaba hanımefendi,” dedi çocuk. “Benim adım Jeremio Cormaleone. Babylon Heights okul gazetesi için çalışıyorum. PALOMA Laboratuvarı hakkında bir röportaj hazırlıyorum. Bayan Paloma Withers’in da izniyle elbette.”

Henüz kuşkuları dağılmamış olan Livia, uzun, kahverengi saçlarını bağladı. “Paloma’dan izin aldığınızdan emin misiniz? Adım ne demiştiniz?”

“Elbette izin aldık. Bu gazete için...”

“Okulunuzun gazetesi için, anladım.”

“Sorunlu çocuklar için bir okul,” dedi Jeremy üzgün bir köpek yavrusu gibi bakarak. “Kötü muamele görmüş, kimsesiz, hatta terk edilmiş çocuklar. Bazen de biraz deli çocuklar,” dedi iki suç ortağına doğru bakarak.

Livia elinde kamerayla dolaşan uzun boylu, şişmanca çocuğa ve sürekli gülümseyen, esnek vücutlu, kızıl saçlı kıza dikkatle baktı. Kılıklarının rüküşlüğüne bakılacak olursa bunlar en sonuncu gruba dâhil olmalıydılar. Herhalde bu okul kaçıklar içindi.

“Peki burada ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Pek fazla bir şey değil. Röportajı biraz renklendirmek için Bayan Pinup’ın birkaç fotoğrafını çekeceğiz.”

“Demek  yle,” dedi Livia. “Madem renk istiyorsunuz Fifties’in dudaklarının resmini çekmeniz yeter... Neyse, beni burada bekleyin,” diyerek uzaklaştı hâlâ biraz kuşkuyla.

Hızlı bir yürüyüşle salonun öteki tarafına geçip bir çalışma odasının kapısını açtı. İçeri girip telefonu eline aldı.

Jeremy kaybedecek bir saniyeleri bile olmadığını hemen anladı.

Violette’in teşvikiyle akla hayale gelmeyecek pozlar vermekte olan Fifties’i kolundan yakalayıp camlı kapıya yapıştırdı. “Asansörden inince sağda, en arkada, en sondaki kapı, demişti Oscar. Karıştırmama imkân yok.”

Jeremy salonun karşı tarafına bakarak derin bir soluk aldı.

“Yerini al Barth, yerini al! Fifties g l mseysin, çekiyoruz!”

Fifties, onlara kapıyı a tığından beri zaten gülümsüyordu. Bu yüzden de daha fazlasını yapması pek kolay değildi ama yine de ruju tazelenmiş dudaklarıyla bu işin altından başarıyla kalktı. Dudaklarını b zmiş, ellerini dizlerine dayayıp eğilerek Marilyn pozu veriyordu ki çalışma odasının kapısı çarptı. Jeremy tokmağı indirdi. Deney salonu boştu. Fifties’e doğrulmasını söyleyip onu içeri itti ve arkasından gözünde kamerayla Barth ve elinde projektör niyetine bir el feneriyle Violette de içeri daldılar. Jeremy sessizce kapıyı kapadı.

 ocuk feneri Violette’in elinden aldı ve salonu inceledi.

Bir masanın üzerinde altı yuvarlak, kare şeklinde, yeşil kapaklı bir kutu vardı. Tıpkı Oscar’ın tarif ettiği gibiydi.

Yüreği hem heyecan hem de gerginlikle çarpıyordu: Doğru salonu bulmuşlardı.

“İyi ama... burası biraz karanlık değil mi?” diye sordu genç kadın.

“Hayır, hayır, üzerinize spot ışığı verince burası mükemmel olacak, sizi iyice ortaya çıkaracak,” diye yanıtladı Jeremy fenerin ışığını kadının gözlerine tutarak.

“Ah! Hiçbir şey göremiyorum,” dedi gözü kamaşmış olan genç kadın.

“Flaşlara alışmanız gerek ama, Hollywood’da çok karşılaşırsınız!”

Kardeşinin işaretiyle Barth, belli etmeden masaya doğru yaklaştı ve elini değerli kutuya uzattı. Kamerayı bırakıp çantasını açtı ve ganimeti içine yerleştirmeyi denedi ama boşunaydı. Kutu tahmin ettiklerinden daha büyük çıkmıştı. Fifties sendeledi ve düşmemek için masaya tutunmak üzere birkaç adım attı. Barth kutuyu sırtına sakladı ve gömleğinin altına sokmaya çalıştı. Bunun için gömleğinin düğmelerini açması gerekti ve göğsü çıplak olarak kaldı.

Jeremy koşup genç kadını kolundan tuttu.

“Ne yapıyorsunuz?” diye sordu Fifties. “Daha başlamadık bile!”

“Fikrimi değiştirdim,” dedi çocuk, Barth ile Violette’e kendisine yardım etmelerini işaret ederek. “Çekimi dışarıda yapacağız. Öyle daha iyi olacak.”

“Ama siz... karanlığın beni iyice ortaya çıkaracağını söylemişsiniz?”

“Beyaz da size çok yakışacak,” diye yanıt verdi Jeremy bölmenin kapısını gerginlikle açarken. “Hadi, hadi, herkes dışarı.”

“Silahı aldım,” diye fısıldadı Barth. “Artık gidebiliriz.”

Jeremy onları dışarı itip yeniden içeri girdi.

“Ne yapıyorsun sen?” diye sordu ağabeyi alçak sesle. “Acele et, yakalanacağız şimdi.”

“Biri bana bu komedinin ne anlama geldiğini DERHAL açıkla-
sın,” diye feryat etti laboratuvarın öteki ucundan bir kadın sesi.

Saçları özenle yapılmış, üzerine kırmızı ipekten, gösterişli ve yakası oldukça açık bir elbise giymiş, uzun boylu, esmer bir kadın asansörün önünde ellerini beline koymuş duruyordu. Yanı başındaysa üniteye ilk girdiklerinde karşılaştıkları genç kadın, Livia, üzerine kristal bir koni oturtulmuş bir madalyonu uzatmış onlara nişan almıştı.

“Bilmem ne gazetesinin küçük muhabirlerine kıllarını bile kıpırdatmamalarını öneririm. Bu silahtan çıkacak olan ışık ustura gibi keskin olacaktır.”

Göz kamaşması geçip de yeniden görmeye başlayan Fifties, Paloma’nın yanına koştu.

“Bayan Withers, size haaaaarika bir haberim var. Ben de sizin gibi aktris oluyorum!”

“Benim de sana bir haberim var,” diye karşılık verdi Paloma öfkeyle. “Şu andan itibaren kendini tamamen kariyerine adanabilirsin çünkü işine son veriyorum! Siz ikiniz kimsiniz ve burada ne arıyorsunuz?”

Duydukları karşısında yıkılmış olan Fifties, Barth’ın omzuna kapanarak gözyaşlarına boğuldu, çocuksa sırtında sakladığı gizemli kutudan dolayı iyice rahatsızdı. Livia’nın tehditlerine ve ev sahibesinin öfkeli sorularına karşı tamamen duyarsız olan Violette ise ilerledi.

“Ah, hanımefendi,” dedi ellerini kavuşturarak, “gerçekten de çok güzelmışsiniz! Annemin seyrettiği filmlerin kahramanlarına benziyorsunuz tıpkı, hani şu ayakkabı giymeyen kontes gibi...”

Paloma başını eğip ayaklarına baktı. Evden çıkmadan önce kimbilir kaç defa üzerini değiştirmişti ve Livia’nın araması üzerine ayakkabı giymeye fırsat bulamamıştı. Kızarak elbisesini öne doğru çekti. Daha önce hiç ama hiç toplu ayakkabı giymeden insan içine çıkmamıştı ve bunun kendisine hatırlatılması da hiç hoşuna gitmemişti.

“Yavrucuğum,” diye karşılık verdi, “eğer Ava’yı kastediyorsan o aslında hiç de sanıldığı kadar güzel sayılmazdı. Ben onu makyajsız da gördüm o yüzden kimse bana aksini iddia etmesin,” dedi çıplak ayağını döşeme taşına vurarak. “Oysa ben tamamen doğalıyım!”

Livia şaşkınlıkla ona baktı.

“Paloma, Ava Gardner’in laboratuvarımıza film çekmeye geldiğini hiç sanmıyorum... Onun yerine bu gençlerin kim olduklarını öğrenmeye çalışsak olmaz mı?”

Emri duyduğunda deney salonundan çıkmamayı tercih etmiş olan Jeremy bir saniye daha beklemedi.

“Sizsiniz,” diye haykırdı gözlerini Paloma’nın üzerine dikerek.

“Evet, benim. Peki siz kimsiniz?” diye karşılık verdi kadın tuzağa düşmeden.

Jeremy, Violette ile Barth’a doğru döndü.

“Tamam, oldu işte, şimdi mutlu oldunuz mu? Artık eve dönebilir miyiz?”

Rahatlamış gibi uzun uzun içini çekerek belli etmeden Violette’i asansöre doğru sürükledi.

“Bunlar sizin hayranlarınız Bayan Withers. Bizim evin bütün duvarları sizin resimlerinle dolu. Onların kendi odalarından hiç söz etmiyorum bile! Görseniz kendi yüzünüzden duvar kâğıdı yapılmış sanırsınız. Sizi görmeye gelmek için bütün bunları uydurmak zorunda kaldım çünkü aksi takdirde bizi asla içeri almazlardı...”

Kadına en sevimli gülümseyişini yönelttikten sonra dönüp diğer ikisine gözlerinden yıldırımlar saçarak baktı.

“Sizin karşınızda öylesine büyülediler ki dillerini yuttular sanki!”

“Evet, doğru, size tapıyoruz hanımefendi,” diye tekrarladı Violette uslu uslu. “Sizi tanımıyorum ama yine de size tapıyorum!”

Jeremy yıkılmış gibi gözlerini yumdu. “Neyse,” dedi. “Bayan Withers’ı daha fazla rahatsız etmeyelim artık.”

Fifties’in sesini duyunca arkasına dönmek zorunda kaldı.

“Ama siz... Benim için gelmediniz mi yani? Ben sinema yıldızı olmayacak mıyım?”

“Elbette olacaksınız!” diye haykırdı genç kadın için üzülmüş olan Violette. “Madem Jeremy öyle söyledi! Hem bu zor bir şey değil ki! Eğer aktris olmak istiyorsanız siz de benim gibi yapın. Kendi kafanızın içinde kendi filminizde oynayın ve onu kafanızın içinde kendiniz izleyin. Çok işe yarıyor! Aynı gerçek gibi oluyor,” dedi coşkuyla.

Oscar’ın ablasıyla aynı hayal gücüne sahip olmayan zavallı Fifties kendi kafasında çevireceği bir filmin ona dünya çapında bir başarı kazandırmasının mümkün olmayabileceğini düşünerek haklı bir endişeye kapıldı ve yapacak başka bir şey bulamadığı için gözyaşlarına boğuldu. Kendini Barth’ın kollarına öylece bır-

rakıverdi. Ancak değerli paketine sahip çıkmaya çalışmakta olan çocuğun onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Fifties kendisini hiç kimsenin ve hiçbir şeyin tutmadığını hissetti. Hıçkırıklar arasında, çaresizlikle açık gömleğe tutundu ve tutunmasıyla birlikte çocuğun gömleğini yırtarak kolları bacakları havada sırtüstü yere serildi. Jeremy hemen ağabeyinin yardımına koştu. Kutuyu onun ellerinden kapıp hiçbir şey olmamış gibi yağmurluğunun içine soktu. Barth ise yanı başında laboratuvarın orta yerinde çıplak kalmıştı. Rahatsızlık içinde ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak dudaklarını kemirdi.

Diğer yandan Paloma her şeyi unutmuştu. Yaşına göre vücudu son derecede gelişmiş olduğundan onu tanımayan birinin on sekiz yaşında sanabileceği Barth'ın kaslı bedeninin çıplak görüntüsü, kadına bütün tazeliğini ve cilvesini geri kazandırmıştı. Salonun ortasına doğru ilerleyip en sevdiği baştan çıkarıcı kadın pozlarını takınarak bir masanın kenarına ilişti ve başını yana eğerek elini kolunu nereye koyacağını şaşırmış olan zavallı Barth'a ateşli bir bakış fırlattı.

“Demek öyle? Demek bana hayransınız genç adam?” dedi kısık bir sesle.

“Hayran mı?” diye araya girdi Jeremy, Fifties'in üzerinden atlayıp Violette ile Barth'ı çıkışa doğru iterek. “Şaka mı yapıyorsunuz? Aşk demek daha doğru olur, hatta tutku! Hep birlikte bir fotoğraf çektirmeye ne dersiniz?”

Silahını indirmemiş ve dikkatini hiç azaltmamış olan Livia, Paloma ile sahtekârların arasına girdi.

“Önce deney salonuna bir göz atsak,” diye önerdi genç kadın, patronuna. “Oradan çıktılar çünkü,” diye ekledi.

“Gidin bakan, gidin hadi,” dedi gözünü Barth’tan ayırmadan.
“Benim gözüm üstlerinde!”

Livia, PALOMA Laboratuvarının arkasına doğru yöneldi, yanından geçerken hayal kırıklığını hâlâ atlatamamış olan Fifties’in omzuna hafifçe vurdu ve kapıyı açarak en sondaki salonun karanlığı içinde gözden kayboldu. Barth’ın rengi atmıştı, Jeremy ise son derecede rahat bir tavırla belli etmeden asansörün çağırma düğmesine bastı. Ağabeyini Paloma’nın üzerine itti ve kadın ellerini çocuğun kollarına geçirerek ona asılı kaldı.

Öte yandan Livia hiç zaman kaybetmeden salonun içine girmişti. Bir kalem çıkardı ve onu bir tıklamayla el fenerine dönüştürdü. Hızlıca içeriği gözden geçirerek masanın önünde durdu. Fenerin ışığı zayıftı ama yine de gizli ve yasak silah olan kutunun yerinde durduğunu görmesi için yeterli oldu.

Dışarı çıktı.

“Her şey yerli yerinde,” dedi salonun öbür ucundaki Paloma’ya.

“Mükemmel, canım, mükemmel! Artık gidebilirsiniz, hadi oyalanmayın, görüyorsunuz ki bizi rahatsız ediyorsunuz,” dedi Paloma sabırsızlıkla. “Bu zavallı kızı da yanınızda götürün, yerde oturmaktan üstü başı buruşacak. Sonra o gözyaşları, ah, şu hale bakın! O sevimli surattan eser kalmamış, boya nehrine dönüşmüş yüzü!”

“Böyle ağlamaya devam ederse yakında kuruyacak üstelik,” dedi Violette üzüntüyle.

Paloma bir an kızın yüzüne bakıp omuzlarını kaldırdı ve başını Barth’ın omzuna yaslayarak eski pozuna geri döndü.

O sırada asansörün kapıları açıldı. Omzunda kamerayla Jeremy, Violette’i sürükleyerek geri geri yürüdü ve zemin kat düğmesine bastı.

Barth sanki elektrik çarpmış gibi birden fırladı.

“Hey, beni bekleyin!”

“Ama... Ne yapıyorsunuz siz?” diye bağırdı desteğini kaybedince dengesi bozulan Paloma yerinde doğrularak.

Alabildiği tek yanıtta suratına kapanan iki kapı oldu.

Yirmi bir kat yükseklikte çocuklar kabinin içinden füze gibi fırladılar.

Jeremy giriş kapısını açtı ve üçü birden koşmaya başladılar.

“Bu sefer gidiyoruz,” dedi Lawrence. “Burada daha fazla kalamayız. Gerekirse daha sonra taksiyle onları almaya geliriz ama birazdan Jerry eve dönecek ve...”

Cümlesi yarıda kaldı.

“Ve ne?” diye sordu en küçük bir telaşa kapılmaksızın dalgın dalgın otomatik vites kutusunun koluyla oynayan Valentine.

“Gaza bas,” diye yanıtlamakla yetindi kocaman açılmış gözlerini ileriye dikmiş olan Lawrence.

Kız onun bakışını takip ederek başını çevirdi ve biri üstü çıplak, gömleği elinde olmak üzere, kollarını çılgınlar gibi sallayarak dünyanın bütün hızlı koşma rekorlarını kırmakta olan üç çocuğu gördü.

“GAZA BAS!” diye bağırdı bu kez Lawrence.

Valentine bu emri yerine getirecek zamanı ancak bulmuştu ki kapı açıldı ve üç kaçak arabanın içine doluştu. Limuzin ileriye doğru sıçradı ve asfaltın üzerinde bir lastik gıcirtısı çıkararak yola koyuldu.

carrie dinlemede

Limuzin, Monument District'in güvenlik görevlisinin önünden tek kelime bile söylenmeksizin geçti ve içindekiler de koyu renkli camları tek bir santim bile indirmediler.

Arkadaki üçlünün nefes alış verişlerini düzene sokup şoförlerinin sorularını yanıtlayabilmeleri için beş dakika daha sessizce yol almaları gerekti.

"Evet, evet, iyi geçti," dedi sonunda Jeremy, Barth gömleğinin düğmelerini boynuna kadar iliklerken.

"Öyle mi dersin?" dedi ağabeyi hayretle. "Silahı arka salonda bırakmak zorunda kaldık..."

Jeremy gülümseyerek yağmurluğunun önünü açtı ve içinden yeşil, kadife kapaklı, dibi yuvarlak tuhaf kutuyu yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifadeyle çıkardı.

"Bunu mu kastediyorsun?" diye sordu şakacı çocuk.

"Vay canına, nasıl yaptın bunu? Ama beyaz gömlekli kız deney salonuna girdiğinde her şeyin yerli yerinde olduğunu söylemişti!"

Violette arka koltuğun altından saçı başı darmadağın, kıpkırmızı bir yüzle çıktı.

“Söylesenize, benim salyangozlar için yolculuk kutumu gören oldu mu? Kapağı ve dibi yeşildir, çimen sansınlar diye. Paloma’nın evine girerken burada bırakmıştım.”

Valentine ve Lawrence kahkahayı bastılar, Barth kendini tuttu, Jeremy ise masum bir tavırla pencereden dışarı baktı.

“Ne var? Ne oldu?” diye sordu Oscar’ın ablası şaşkınlıkla. “Sizce salyangozlarım yolculuk yapmaktan hoşlanmadılar mı?”

“Tam tersi,” diye düzeltti Jeremy, “yatıya bile kaldılar.”

Yarım saatten kısa bir süre içinde, üç kırmızı ışıktan geçtikten ve yoldan geçen yayalara Bay Brave’in Bentley’sinin bir Formula 1 arabası olduğunu düşündürmüş olabilecek birkaç keskin dönüşten sonra, hepsinin yürekleri ağızlarına gelmiş biçimde hedeflerine ulaşmışlardı.

Valentine ayağını gaz pedalından kaldırdı ve Blue Park Caddesi’nde yavaş yavaş süzöldüler. Cumides Circle’a elli metre kala kız frene bastı ve Lawrence arabadan indi.

“Yol açıksa el sallayın,” dedi direksiyondaki arkadaşı. “İyi de neyin var senin? Sararmışsın... Yani solmuşsun diyecektim,” diye düzeltti Hepatolia’nın doğal ten rengini düşününce.

“Hiç, hiçbir şeyim yok,” diye yanıtladı Lawrence arabadan sağ çıkmış olmanın verdiği büyük mutlulukla. “Biraz önce senin de dediğin gibi azıcık gerginim o kadar. Birazdan geçer. Ben gideyim artık.”

Dikkatle parmaklıklara yaklaştı. Bahçe kapısı kapalıydı ve evin içine doğru giden yol boştu. Gerçi Bones’un kapının arkasında

pusu kurmuş olması ve tam Valentine'in arabayı yavaşça garaja sokacağı o kader anında karşılarına çıkması gibi bir risk hâlâ vardı ancak kâhya söz konusu olduğunda her an risk var demektir ve doğrusu bu da genç kızın hiç de canını sıkmıyordu. Evin çevresi sessizdi ve Lawrence başını kaldırıp baktığında bazı pencerelerde perdelerin çekilmiş olduğunu gördü. Bu fazla sürmezdi, o yüzden de arabayı yerine park edip içeri girmenin tam sırasıydı.

Anlaştıkları gibi kolunu salladı ve araba yavaş yavaş parmaklıkların önüne kadar geldi, aracın radyatör kafesi üzerine yerleştirilmiş olan M harfi dövme demirle yazılmış olanın tam karşısına geldiği anda kapı açıldı.

Lastikler çakıl taşlarının üstünde Lawrence'a saatler gibi gelen birkaç saniye boyunca gıcırdadı ve Bentley evin çevresinden dolaşarak garajın içine girdi. Garaj kapısı kapanınca Lawrence rahat bir soluk aldı. Birkaç saniye sonra arkadaşları yanına geldiler.

"Hoppa," dedi Valentine sevinçle arabanın anahtarlarını atıp tutarak. "Ne gören ne duyan oldu. Şimdi artık için rahatlamış olduğuna göre, daha sık ödünç alabiliriz," dedi Lawrence'a.

"Evet, öyle tabii. Şimdi artık geriye Oscar'ı beklemek kaldı. Ne öneriyorsun? Hazır başlamışken istersen salona geçip Bones'dan bize birer bardak meyve suyu getirmesini isteyelim, ne dersin?"

Valentine yanıt vermeden anahtarları havaya fırlattı ve sonra da ustalıkla yakaladı. Violette ise bu teklifi coşkuyla kabul etti.

"Meyve suyu mu? Seve seve. Şu Bones'un kim olduğunu bilmiyorum ama bize ikramda bulunması büyük incelik. Sen de susadın mı Barth?"

Hiçbir yanıt gelmeyince kız şaşkınlıkla arkasına döndü ve menekşe rengi güzel gözleri kocaman açıldı. İki kardeş devasa

bir meşe ağacının tehdit edici dalları tarafından yerden bir metre yükseğe kaldırılarak garajın dış kapısına yapıştırılmışlardı.

“Şey... sanırım... bu ağaçla küçük bir sorunumuz var,” dedi normalde pek endişelenmeyen Jeremy.

Valentine ve Lawrence arkadaşlarının yardımına koştular.

“Zizou, onlar bizim dostumuz!” diye haykırdı kız. “Lütfen yere indir onları!”

Zizou bir an duraksadıktan sonra boyun eğdi.

İki çocuk üstlerini başlarını düzelterek hâlâ şokun etkisiyle biraz gerilediler.

“Bu... bu da neydi böyle?” diye sordu Jeremy hayretle.

“Sessiz ol,” diye uyardı Lawrence. “Onu gücendireceksin. Çok hızlı kafa atar, dikkatli ol...”

Violette ise son derecede doğal bir tavırla ilerleyerek Zizou’nun en alçaktaki dallarından birini sıkmak üzere elini uzattı.

“Merhaba,” dedi sanki bütün yaşamı boyunca hareket edip düşünebilen ağaçların arasında yaşamışçasına bir rahatlıkla. “Benim adım Violette Pill, sizinki nedir?”

Barth dikkatlice yaklaşıp gözlerini ağaçtan ayırmadan elini arkadaşının koluna koydu. “Violette,” dedi alçak sesle.

“Hı?”

“Sen... bir ağaçla konuşuyorsun,” diye fısıldadı diğerlerinin duymamasına özen göstererek.

Babylon Heights’ta yaşayan herkes gibi o da genç kızın acayipliklerinin her zaman farkındaydı elbette ama onu kırmamak ya da zor durumda bırakmamak için bunu göstermemeye çalışırdı. Kız duyduğuna şaşırmış gibi onun yüzüne baktı.

“Evet... Onun bir ağaç olduğunu ben de biliyorum. Ne var bunda? Bir ağaç neden konuşmasın?”

“Doğru,” diye yanıtladı iriyarı çocuk sonunda nezaketle. “Sen de haklısın.”

Kız yeniden, yaprakları biraz daha cana yakın hale gelmiş olan Zizou’ya doğru döndü.

“Sizinle daha önce de karşılaşmışım gibi hissediyorum,” diye devam etti Violette son derecede kibar bir tonda. “Bizim bahçemizdeki aileden olabilir misiniz? Babylon Heights’ta, Kildare Caddesi’nde...”

Zizou titreşmekle yetindi.

“Ah, öyleyse tıpatıp bir benzeriniz var. İyi ama Oscar bana sizden neden hiç söz etmedi acaba?”

Violette kardeşinin adını anınca ağaç en alçaktaki yaprakları genç kızın yanağını okşayacak kadar eğildi. Karşılık olarak o da bütün diş tellerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi.

“Umarım daha sonra yine görüşürüz,” dedi.

“Hepiniz birden burada ne yapıyorsunuz böyle? On dakikadır sizi bahçede bekliyorum!”

Beş genç arkalarına döndüler. Oscar soluk soluğa karşılarında duruyordu.

“Çok merak ettim.”

“Tesadüfen buradan geçiyorduk, düşün artık,” diye yanıtladı bugün heyecan üstüne heyecan yaşamakta olan Jeremy.

“Eve fazla yakınsınız,” dedi Oscar kuşkuyla bisikletini duvara dayarken. “Bay Brave’in bu tarafa bakan pencereleri de var!”

Valentine başını iki yana salladı.

“Evde kimin olup olmadığını öğrenmek için seni beklediğimizi mi sanıyorsun?”

“Burada bir tek Bay Brave yaşamıyor ya,” diye hatırlattı Oscar.

Başını kaldırıp Violette’in hâlâ büyülenmiş gibi karşısında dikildiği meşe ağacına doğru baktı.

“Sanırım Zizou’ya ihtiyacımız olacak. Görünüşe bakılırsa tanışmışsınız zaten...”

Ağacın yanına gitti.

“Zizou, bize bir iyilik yapar mısın? Blue Park’ta olursak daha rahat konuşabiliriz.”

Zizou çok yüksek ve sağlam bir dalını yere kadar indirdi.

“Hadi,” diye emretti Oscar diğerlerine. “Atlayın!”

Beşi de ağaç dalının üzerine yerleştikten sonra genç Medicus da onlara katıldı.

“Hazırız,” diye seslendi ağaca.

“Eh,” dedi Lawrence, “bugün yapmadığım şey kalmadı. Anahtar kopyacılığı, araba kullanma, garaj gözcülüğü derken sıra geldi cambazlığa... AAAAAAAAAAAAAH!”

Cümlesinin sonu havada yankılandı. Zizou dalını yavaş yavaş kaldırmak yerine onu bir mancınık gibi kullanarak altı çocuğu parmaklıkların üzerinden geçirip çığlıklar atan birer top güllesi gibi caddenin üzerinden geçirdi ve mucizevî bir şekilde yumuşacık bir yaprak yığının üzerine indirdi.

Oscar doğruldu. “Herkes geldi mi? Herkes iyi mi?”

“Bu ağaç kesinlikle çatlak,” diye sızlandı başında yapraklardan oluşmuş bir taçla ayağa kalkmaya çalışan Lawrence. “Hepimiz deliyiz aslında! Bu yolculuk hiç bitmeyecek!”

Diğer dördü de yaprakların arasından çıktılar. Herkes tek parça halinde görünüyordu. Oscar ayağa kalkıp spor ayakkabılarının ucuna bastı ve hemen bir adım geriledi.

“Ah... Ayağa fazla hızlı kalkmamızı tavsiye ederim... Tabii eğer yüksekliğe dayanabiliyorsanız o başka.”

Eğilip baktı. Yirmi metre kadar aşağıda insanlar parkın içindeki patikalarda yürüyüş yapıyorlardı.

“Bir şey keşfettim,” dedi Jeremy.

Hiçbir şeyden kolay kolay korkmayan Barth da eğildi ancak yükseklik pek de hoşuna gitmedi.

“Ne keşfettin?” diye sordu kardeşine.

“Kendi boyumdan yükseğe çıkar çıkmaz başımın döndüğünü,” dedi çocuk gözlerini kapayarak.

Violette dört bir yanını saran yaprakları okşadı. “Ben burayı çok sevdim. Ayaklarımızın yerden kesilmiş olması hoş bir değişiklik değil mi?”

Lawrence gülümsedi.

“Bazılarımızın ayağı yere hiç basmıyor ki zaten...”

“Öyle mi?” dedi Violette hayretle. “Kimmiş o? Ne kadar da şanslıymış! Ben de hep havalarda gezinmeyi isterdim doğrusu...”

“Peki şimdi buradan aşağıya nasıl ineceğiz?” diye sordu ablasına kıyasla ayakları yere daha sağlam basan Oscar.

Ağacın dalları sanki büyü yapılmış gibi yanlara doğru açıldı, Oscar, Lawrence ve Valentine de gövdenin üzerinde beliren ışıklı simgeyi aynı anda tanıdılar.

“Medicus’ların M’si!” diye haykırdı Lawrence. “Ama o zaman...”

“Bu Geçit Ağacı,” diye tamamladı onun gibi iç dünyadan gelmiş olan arkadaşı. “Ben onun yok olduğunu sanıyordum!”

Ağaç küçük grubu korumak için onların çevresine dallarından bir bariyer ördü ve onları yere indirmek üzere alçaldı. Dallar çözüldü ve çocuklar aşağıya atladılar.

“Hiç anlamıyorum,” dedi Lawrence elini yüzü gibi yusuvarlak olan göbeğinin üzerinde gezdirerek. “Ben topa benzemiyorum değil mi? Zizou ne diye benimle futbol oynamaya kalktı ki?”

“Buralarda hiç normal ağaç yok mudur?” diye sordu şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmış olan Barth.

“Sen daha hiçbir şey görmedin,” diye yanıtladı Valentine. “Bunun gövdesinin içinde bir de asansör var ve oradan gizli bir tünele geçiliyordu!”

“‘Geçiliyordu’ mu? Neden artık geçilmiyor?” diye sordu kardeşlerden her zaman meraklı olan küçüğü.

Genç kız tam açıklamaya hazırlanıyordu ki Oscar’ın kendisine bakışını görünce susmak zorunda kaldı. Jeremy iyi bir dosttu ama hem meraklı hem de çok gevezeydi. Dahası her iki kardeş de Medicus değildiler. Belki de ağzı sıkı olmakta yarar vardı. Gerçi Violette de Birlik üyesi değildi ama hem babası hem de kardeşi üyeydiler ve zaten genç kız öylesine dalgın ve tuhaftı ki bugün gördüklerini muhtemelen yarın unutmuş olacaktı. Dahası gördüklerinde hiç şaşırtıcı bir şey bulmamış da olabilirdi! Oscar konuyu değiştirdi.

“Paloma’nın evini ziyaretiniz nasıl geçti peki?”

Çocuklar ona öyle karmakarışık bir öykü anlattılar ki Oscar sonuç olarak değerli kutuyu arkadaşının elinde gördüğüne sevinmekle yetindi.

“Jeremy’nin Pazarı’ndan hediye,” diye haykırdı çocuk zafer kazanmışçasına.

“Aferin size! Harikasınız,” diye onları kutladı Oscar aceleyle kutuyu eline alırken.

“Ablan mükemmeldi,” diye ekledi Barth kızarak.

Jeremy hayretle onun yüzüne baktı.

“Öyle tabii,” dedi Barth. “Paloma’nın yüzünü yumuşatmayı başaran o olmadı mı?”

Kardeşi omuzlarını kaldırdı ve dikkatle değerli, küçük kutucuğu inceleyen Oscar’a baktı. “Bunun nasıl çalıştığını bize gösterecek misin?” diye sordu.

Ancak Oscar kutuyu açmaktan kaçındı.

“Mümkün değil. Gramarye bana yalnızca şeyi... aradığım şeyi bulmam için buna ihtiyacım olabileceğini söyledi.”

“Ne aradığını da bize hâlâ açıklamadın,” dedi iyice meraklanan Jeremy.

Bu sefer Oscar’ın ağzı sıkı davranmayı tercih etmek için Lawrence’a ihtiyacı olmadı.

“Kupa’mı,” dedi ayrıntıya girmeden. “Onu mutlaka bulmam gerekiyor. Bir yılını kaybettim, arayı kapatmak zorundayım,” diye açıkladı kutuyu okul çantasının içine koyarken.

Hızlıca saatine göz attı.

“Violette, eğer yirmi dakika daha gecikirsek annem polisi değil, orduyu arayacaktır. Hemen gitmemiz gerek. Tekrar teşekkürler coc...”

Hemen yakınlarındaki çalılıklardan gelen bir ses duyunca hem o hem de Jeremy aynı anda başlarını çevirdiler. Oscar diğerlerine

susmalarını işaret ederek madalyonunu çıkardı ve dikkatlice ilerledi. Bu parkta bir önceki yıl yaşadığı deneyim yüzünden en küçük bir tehlikeyi bile göz ardı edemezdi.

M harfini gür bir çalıya doğru uzattı ve fişkırان yeşil ışık en dıştaki yaprakları ısıtmaya başladı. Birkaç saniyede ışın daha derinlere daldı ve ince bir duman yükseldi.

“Dikkatli ol, Oscar,” diye uyardı Lawrence çok alçak sesle. “Yangın çıkaracaksın!”

Tiz bir çığlık duyulunca genç Medicus kolunu indirdi. Çalılıkta bir hareketlenme oldu ve kısa boylu bir kız eli belinde dışarı çıktı. Görünüşe bakılırsa madalyonun ışığı hedefe isabet ettirmişti.

“Carrie,” diye haykırdı Jeremy. “Ne işin var senin burada? Bizi mi gözetliyordun?”

“Kim bu kız?” diye sordu Valentine.

“Moss’un kız kardeşi,” diye açıkladı Barth sırf ismini söylerken bile yumruklarını sıkarak.

“Selam Carrie,” diye bağırdı Violette neşeyle. “Sen de bizim gibi ağaçtan ağaca geziyor musun yoksa?”

Oscar madalyonunu elinden bırakmadan küçük casusun yanına gitti. Kız geri çekileceği yerde gözlerini onun gözlerine korkusuzca dikerek olduğu yerde durdu.

“Seni takip ettim,” dedi.

“Neden?”

Kız omuzlarını kaldırdı.

“Çünkü ağabeyime kafa tutabilen bir tek sen varsın. Bir de biraz aptal olan şu yarma...”

Barth yüzünde tehditkâr bir ifadeyle kızın üzerine eğildi.

“Kimden söz ediyorsun sen mikrop?”

Gölgesinde neredeyse kaybolmuş olan kızın karşısında kocaman görünüyordu. Yine de bu bile kızı ürkütmeye yetmedi.

“Senden,” dedi Carrie gözünü bile kırpmadan. “Ronan’dan korkmadığım gibi senden de korkmuyorum. Kimseden korkmam ben.”

Bunu söylerken neredeyse bağırmıştı. Onu duyan, içinde bir şeylerin kaynadığını ve ağabeyinin adını anarken öfkeden çıldırdığını anlayabilirdi.

“Beni neden takip ettin?” diye sordu bu konuyu burada kapamaya hiç de niyetli olmayan Oscar. “Konuştuklarımızı duydun mu?”

“Hepsini,” diye yalan söyledi küçük kız, “söylediğiniz her şeyi duydum. Size yardım etmek için de yanınızda kalmak istiyorum. Size Ronan hakkında pek çok şey anlatabilirim. Ayrıca ben çok güçlüyümdür.”

İnceikti ama dinamik olduğu bir gerçektir.

“Senin gibi bir bacaksıza ihtiyacımız olduğunu mu sanıyorsun?” dedi kızın kendisi hakkında söylediklerine içerlemiş olan Barth.

“Elbette! Sende kas var ama size beyin de lazım!”

Barth, on dört yaşında olup dört yaş da büyük görünen biriyle alay etmeye kalkışmanın ne demek olduğunu ona öğretmek için bu kızı Geçit Ağacı’nın tepesine uçurmaya hazırды ama Jeremy aralarına girdi.

“Ben de bu konuda seninle aynı fikirdeyim Carrie ama o işin çaresine bakıldı. Ben buradayım işte!”

“Beni dinle,” dedi Oscar. “Bize yardım etmeyi istemen çok nazikçe ama sanırım ben, ağabeyine karşı başımın çaresine tek başıma da bakabilirim. Hem sen daha çok küçüksün ve...”

“Küçük değilim ben!” diye gürledi kız. “Bebekmişim gibi konuşmayı kesin artık!”

“Sana ihtiyacımız yok,” diye tekrarladı Jeremy. “Artık evine git de bizi rahat bırak Carrie. İstersen yolda Pazar’a uğrayıp şekerleme alabilirsin.”

“Senin şekerlemelerini istemiyorum ben!”

Violette onu yatıştırmak istediye de kız onun ellerinden kurtuldu.

“Sizin de ağabeyimden farkınız yok,” diye devam etti Carrie. “Her zaman ona boyun eğmemi ve karşısında susmamı istiyor. O da ablamla bana aynı babamın anneme yaptıklarını yapmak istiyor ama ben asla Lorna gibi boyun eğmeyeceğim! Asla!”

Koşarak uzaklaştı.

“Bekle, Carrie!” diye bağırdı Violette arkasından. “Küçük olmak süper bir şeydir!”

“Ne acayip bir kız,” dedi Valentine. “Kaç yaşında bu?”

“On yaşında,” diye yanıtladı Oscar.

“Gelecek vaat ediyor,” dedi Lawrence endişeyle. “Neyse ki kalmasına izin vermedin...”

Oscar yanıt vermeden küçük gölgenin ağaçların arasında uzaklaşmasını izledi. Gözden kaybolmadan hemen önce kız dönüp baktı. Oscar kızın yüzünün yaşlar içinde olduğunu görünce davranışından pişmanlık duydu. Ancak çok geçmeden önceliklerini hatırladı. Silahını almıştı ve Tablet artık uzanabileceği bir

mesafedeydi. Üç gün sonra Leonid'in içine diğerlerinden önce tek başına girecek ve onu bulacaktı. Ondan sonra nasılsa on yaşındaki mutsuz kız çocuklarıyla ilgilenmek için bolca zamanı olacaktı.

tilla işin içine karışınca

Haftanın son iki günü öyle bir geçti ki Oscar'ın Carrie'yi ve hatta ağabeyini düşünecek bir dakikası bile olmadı.

Zaman ilerledikçe yaklaşan ve tehlikeli geçeceğine emin olduğu yolculuğunu gitgide bir takıntı haline getiriyordu. Kendisine daha ilk günden öğretilmiş olan bir zorunluluğu, yani bir Medicus'un vücut içinde yolculuğa çıkarken bundan Birliği mutlaka haberdar etme kuralını çiğnemeye karar vermişti. Ancak başka seçeneği yoktu, gidecek ve o Tablet'i bulacaktı. Üstelik onunla gelme konusunda ısrar etmiş olan Valentine ile Lawrence'ın varlıkları da işini epeyce rahatlatıyordu.

Planlarını yapabilmek için iki defa daha rüzgâr hızıyla koşarak Cumides Circle'a uğramıştı. Kesin olan bir şey vardı ki o da bu sefer Bay Brave'in arabasını ödünç alamayacaklarıydı çünkü birkaç saat sonrası için diğer dört Medicus'un, Büyük Üstat'ın evinde Alistair ile randevuları vardı ve Jerry onları Leonid'in evine götürecekti.

“Gizli silahı güvenli bir yere koydun mu?” diye sordu Lawrence endişeyle. “Bence ona ihtiyacımız olacak. Birinci krallık ve orada karşılaştığın bütün o canavarlar hakkında anlattıklarından sonra ben bu ikinci krallığa hiç güvenemiyorum. Özellikle bir de Pathologus’lar için çalışan canavarlar varsa...”

“Kaygılanma sen,” diye yanıtladı Oscar. “Paloma’nın silahları son teknoloji ürünüdür. Ne Pathologus’lar ne de onların güçlendirilmiş bakteri ve virüs orduları bu silahlara karşı koyamazlar. Gizli silah da benim küçük sandığımda, Kupa’larımın yanında güvende duruyor.”

“İyi öyleyse, lojistikle ben ilgilenirim,” dedi Hepatolia’lı. “Otobüs tarifeleri, şehrin coğrafi haritaları, Bones’un ve Bay Brave’in bu cumartesi günkü programları...”

“Ben de, atıştırmalık olarak ihtiyaç duyacaklarımızı mutfaktan “ödünç” alacağım. Bir de Cherie’nin demir kutular içinde sakladığı bozuk paralardan...”

“Ne!” diye bağırdı Oscar. “Cherie’nin parasını mı çalıyorsun sen?”

“Önemli bir şey değil canım, birkaç küçük metal parçası yalnızca! Mutfağın her yeri metal dolu zaten; konserve kutuları, iskemleler...”

“O başka bu başka! Parayı bir şeyleri satın almak için kullanıyorlar, bunu daha önce de konuşmuştuk,” diye hatırlattı Lawrence. “Bizim oradaki gibi, bulduğumuz her şeyi almıyoruz burada.”

Oscar gerçekten de onlara paranın değerini geçen yıl açıklamıştı. Ancak iç dünyalardan gelmiş olan iki çocuk zamanlarının çok büyük bölümünü Cumides Circle’da geçirdikleri ve bahçenin

sınırlarından dışarı çıkmaları yasak olduğu için hiç para kullanmaları gerekmemiştir.

“Ben onun kutularından aldığıma göre,” dedi Valentine ısrarla, “o da Jerry’nin ya da Bay Brave’inkilerden alsa olmaz mı?”

“Hayır, olmaz,” diye yanıtladı Oscar. “Paranın nasıl kazanıldığını artık kesin olarak anlamam gerekiyor, Val. Bu arada ben annemden otobüs için biraz bozukluk isterim, senin Cherie’den almana gerek yok.”

“Peki neden sen anneninkileri alabiliyorsun da ben Cherie’ninkileri alamıyorum?” diye sordu bu bozuk para işinden hâlâ hiçbir şey anlamamış olan genç kız.

“Çünkü... çünkü Cherie para kazanabilmek için çok çalışıyor,” diye yanıtladı Medicus.

“Annen kendi parası için çok çalışmıyor mu yani?”

“Çalışıyor tabii ama ben onun oğluyum. Biraz da benim için kazanıyor.”

“Eh iyi öyleyse, sorun yok. Çünkü Cherie benim de onun kızı gibi olduğumu söylüyor.”

“Neyse, boşver. “

Cumartesi sabahı çok erken saatte buluşarak yaşlı adamın evine otobüsle gitmek üzere anlaştılar. Ertesi gün Oscar grip ya da ciddi bir nezle gibi bir bahane uydurarak resmî randevuya neden gelemediğini açıklayacaktı...

Cuma günü çocuk yerinde duramıyordu. Temkinli Lawrence’ın tavsiyesine uyarak planlarından İrlandalı kardeşlere hiç söz etmemiştir.

“Neyin var senin böyle?” diye fısıldadı Jeremy ders boyunca iskemlesinin üzerinde sallanıp duran Oscar’ın kulağına. “Bütün sınıfı sallayacaksın sonra da kabak yine benim başıma patlayacak!”

Tahtada matematik problemleri çözmekle meşgul olan Penguen Öğretmen arkasına döndü.

“O’Maley, fazla yüksek sesle konuşmuyorumdur umarım! İstersen devam etmek için senin bitirmeni bekleyeyim?”

“Yok, hayır, devam edin siz efendim. Zaten Oscar beni dinlemiyor, ben de susarım... Şey, özür dilerim,” diye kendini topladı çocuk.

Bütün sınıf gülmeye başladı. Bay Penguen onun yanına geldi, kollarını arkasında kavuşturup eğildi. “Çok nazıksın. Ancak ben de senin konuşmana engel olduğum için kendime kızıyorum, bu yüzden en iyisi sen dersten sonra burada kal. O zaman istediğin kadar konuşursun, ben de seni dinlerim. Eminim anlatacak çok ilginç şeylerin vardır.”

“Ah, hayır efendim, lütfen,” diye yalvardı Jeremy. “Bugün dersten sonra Pazar’da açık kapı günü düzenlemiştim. İndirimli satışlarımız var. İsterseniz siz de buyurun, gerçekten çok işim...”

“İşlerin bekleyebilir. Bir saat cezalıydın. Israr edersen iki saate çıkar, onun için tek kelime daha etme!”

Oscar bir şey söylememek için kendini tuttu. Eğer Bay Penguen ona da ceza vermek gibi korkunç bir fikre kapılacak olursa bütün planları sekteye uğrayacaktı. Dersin bittiğini bildiren zil çalınca, yüzünde cenazeye gidermiş gibi bir ifade bulunan arkadaşına yüreklendirici bir işaret yaptı. Barth yanlarına geldi ve Jeremy ona, o gelinceye kadar Pazar’a göz kulak olması için gerekli talimatları verdi.

“Bütün bir haftamı okulun ve mahallenin her tarafına el ilanları dağıtmakla geçirdiğimi düşünüyorum da,” diye sızlandı Jeremy, “mahşer gibi bir kalabalık olacak ama ben orada olmayacağım! Ne dersin, sen başa çıkabilecek misin?”

Barth hiç duraksamadan başıyla onayladı. Kardeşiye Oscar’a doğru döndü.

“Söylesene, sen de ona biraz yardım edemez misin? Yalnızca bir saatliğine!”

Oscar, en küçük çocuklardan yeni yetmelerin en büyüklerine kadar bütün Babylon Heights’ın orada olacağını bildiği indirimli satışlardan uzak durmak niyetindeydi çünkü bu türden kalabalıklardan nefret ediyordu.

“Sanırım annemin bana ihtiyacı var,” diye kendini kurtarmaya çalıştı.

“Olamaz,” diye kestirip attı Jeremy, “o da gelmek istediğini söylemişti çünkü!”

Oscar kalabalıktan kaçınmak için başka ne bahane uyduracağını bilemedi.

“Öyleyse,” dedi, “Violette’ten Barth’a yardım etmesini isterim, sonra ben de yanlarına giderim. Bu sana uyar mı?”

“Uyar,” dedi Barth sevinçle.

Jeremy yüzünü buruşturup çaresizlikle omuzlarını kaldırdı ve sonra da indirimin ayrıntılarını ağabeyiyle konuşmayı tercih etti. Zavallı Barth’ın üzerine bir tavsiye ve talimatlar çığı düşerken Oscar da durumdan yararlanıp oradan uzaklaştı. Birkaç metre ötede Tilla ve iki arkadaşı, Moss’un grubunun arasında duruyorlardı. Kız başını çevirip bir saç tutamının arkasından ona gülümsedi ve Moss’un da bu sahneyi kaçırmamasından emin oldu. Oscar her

ne kadar bu ikisinin birlikte olması fikrinden hoşlanmıyorduyse da ne birine ne de diğetine en küçük bir ilgi göstermeksizin bisikletine atladı. Kendisi ve arkadaşları için otobüs biletlerini almaya gidecek ve sonra da eve dönüp hazırlıklarını yapacaktı.

Eve girince Oscar yalnız olduğundan emin oldu. Celia henüz iş-ten dönmemişti ile Violette de Barth'la birlikte okuldan doğruca Pazar'a geçmişti.

Hızla basamakları tırmanıp odasına koştu. Dolabını açtı, pelerinini katladı, Gramarye'siyle dolabın dibinde sakladığı ve içinde kemeri ve Kupa'ları, yani Hepatolia Şişeciği ile Kral Aiol'un nefesini taşıyan camdan kutucuk bulunan küçük sandığı aldı ve hepsini sırt çantasının içine yerleştirdi. Tam çıkmak üzereydi ki bir an durup geri döndü ve yatağına çıkıp fotoğrafı yastığın altından çıkararak şortunun cebine soktu, sonra da merdiveni koşarak inip sokak kapısından dışarı çıktı.

Evin çevresinden dolaşarak bisikletini koyduğu deponun kapısını açtı ve çantasını içinde kovalar, kürekler, can simitleri ve çocukluğunda Celia'nın onları deniz kıyısında tatile götürdüğü zamanlardan kalmış başka ıvır zıvırların bulunduğu yarı yarıya şişirilmiş bir şişme havuzun arkasına gizledi. Böylece ertesi sabah erken saatte Val ve Law ile buluşmak için ailesini uyandırmadan evden kaçmaya çalışırken eli ayağı birbirine girmeyecekti. Celia, Oscar'ın ertesi gün beklendiğini zaten biliyordu ama neden bu kadar erken yola çıktığını ve Jerry'nin onu almaya gelmesini beklemeden neden kendi kendine gittiğini annesine açıklamak zorunda kalmamayı tercih ediyordu...

Yolun boş olduğunu kontrol ettikten sonra deponun kapısını kapayarak bahçe kapısından dışarı süzüldü ve Kildare Caddesi boyunca koşmaya başlayarak Barth ile Violette'in yanına doğru yol aldı.

O'Maley'lerin evlerinin yakınlarında sanki bir ayaklanma çıkmış ya da çılgın bir kalabalık bir rock yıldızının çıkmasını bekliyormuş gibi bir görüntü vardı. Violette ile Barth, Pazar'ın indiriminden ilk yararlananlar arasında bulunmak için kuyruk oluşturmuş bu insanların arasından ilerleyebilmek için kendilerine yol açmakta güçlük çekmişlerdi.

Daha Barth kapıyı açar açmaz yeni yetmeler Bay O'Maley'in garajının içine bir fırtına gibi doluşuverdiler. Neyse ki anneleriyle babaları işadamları oğullarının kendilerinden rica ettiği üzere evde bulunmuyorlardı.

"Ah, olmaz, indirimli satışlar sırasında burada kalamazsınız! Diğer anne babalara casusluk yaptığınızı düşünürler sonra!"

Jeremy yanılmamıştı. Herkese satışlar sırasında Pazar'a hiçbir yetişkinin parmağını bile sokamayacağı konusunda güvence verilmişti. Bu haber müthiş bir mutlulukla karşılanmıştı. Bir aile büyüğüne benzeyen hiç kimsenin indirimli satışlara girmesine izin verilmeyecekti. Hatta yaşı büyük olan abla ve ağabey gibi başka denetleyiciler bile caydırılıyorlardı.

Kalabalığın içinde bunalan Barth ne yöne döneceğini şaşır-mıştı. Malların yerlerini işaret ediyor, sandıkları açıp kapatıyor, depoyla bahçe arasında koşuşturup duruyor ve en sonunda da paraları topluyordu. Şansına, kardeşlerin Oscar aracılığıyla tanışmış oldukları Sally Bunker da oradaydı. Barth onu görür

görmez hemen kimsenin bir şey aşırmadığını denetlemesi için Pazar'ın çıkışına yerleştirmişti ve kız da görevini kusursuzca yerine getirmekteydi. Görev yerine kollarını kavuşturarak tam bir koruma görevlisi gibi yerleşmiş, tek bir el hareketiyle kapıdan çıkan herkese poşetlerini açtırarak içlerini denetliyor, hiç kimse de ona karşı koyamıyordu.

Violette ise çok geçmeden kendini çevresini sarmış olan bu panayıra tamamen yabancı hissetmeye başlamıştı. Çığlıkların, bir mala sahip olabilmek için edilen kavgaların, kahkahaların ve itişip kakışmaların ortasında o yalnızca bu kalabalığın üzerinde yükselen bir buluta binmeyi ve aşağıdaki yaygara bitene kadar da orada kalmayı düşünüyordu. Kendini hemen bir kenara çekmiş kendisiyle konuşmaya kalkışanlara ve hatta diğer herkese de nazikçe gülümseyerek bu telaşı ve coşkulu kargaşayı izliyordu.

Garajın bir köşesindeki bir karton yığınının üzerine oturmuştu ve satılan nesneler kadar hareketsizdi. Tam o sırada bir ses onu kendini içine hapsettiği koruyucu baloncuktan çıkarması için ısrar etti.

“Canın mı sıkıldı, Violette?”

Genç kız başını kaldırdı ve karşısında yüzünde yarı alaycı yarı sevecen bir gülümsemeyle dikilen Tilla'yı gördü. Neyse ki Violette düşleri ve kendi dünyasına yaptığı yolculukları tarafından korunuyor olduğundan onunla dalga geçenlerin farkına bile varmazdı. Hem zaten bunların sayısı da çok fazla değildi çünkü çoğu insan içten içe onu severdi ve tuhaflıklarına gülseler bile bu genellikle onu gülünç değil sevimli bulduklarındandı.

Violette ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Hayır, sıkılmadım. Kendi evime döndüm.”

Tilla kızın ne demek istediğini tam anlayamamış olduğundan ona soran gözlerle baktı. Gölge ile Barbie arkadan ona yaklaştılar.

“Ne diyor bu?” diye sordu, Pazar’ın “Çin işleri” rafında gözüne kestirmiş olduğu iki saç tokası arasında kararsız kalmış olan Barbie.

“Bana sanki burada bizimle birlikte, Pazar’daymışsın gibi geldi, öyle değil mi?”

“Burada bizimle birlikte, Pazar’da olduğunu göremiyor musun yani?” diye üsteledi Gölge.

“Evet öyle tabii,” diye yanıtladı Violette. “Ama içerideki evime döndüm,” diye de ekledi işaret parmağının ucunu kafasına dayayarak, son derecede açık bir şeyden söz edermiş gibi.

Gölge önce gülmeye başladı sonra sustu. Tilla’nın ne tepki vereceğini beklemeyi tercih etti. Barbie omuzlarını kaldırıp iki saç tokası arasındaki zorlu tercihi geri döndü. Tilla ise bir an duraksadıktan sonra Violette’in ne demek istediğini çok iyi anlamış gibi başını salladı.

“Elbette. Peki acaba,” diye sordu kız dikkatle Violette’in kafasına bakarak, “oradan çıkıp da buraya, Pazar’a dönmen mümkün mü? Sana bir şey sormak istiyorum.”

“Tamam,” diye yanıtladı Oscar’ın ablası.

Her ne kadar aklının herkesinkinden farklı çalışıyor olması onunla iletişimi pek kolaylaştırmıyor olsa da, konuşmalara katılmaya ve insanların istediğini yapmaya her zaman hazırды. Tilla da bu durumdan yararlandı. Kızın spor ayakkabılarının kendisinininkilerle aynı pembeden olup olmadığını kontrol eden Gölge’yi bir bakışıyla gönderdi. O uzaklaşınca yüzünde melek gibi masum bir ifadeyle Violette’e baktı.

“Biliyor musun? Ben senin kardeşinden çok hoşlanıyorum ama o çok içine kapalı, benimle konuşmaya hiç yanaşmıyor.”

“Öyle mi? Oysa bana her şeyi anlatır,” diye yanıtladı Violette bütün saflığıyla.

“Belki de utangaçtır,” diye ekledi Tilla saçının bir buklesiyle masumca oynayarak. “Belki de beni güzel bulduğu için benimle konuşmaya cesaret edemiyordur.”

Violette başını kesin bir tavırla iki yana salladı.

“Hayır, hayır, öyle olduğunu hiç sanmıyorum. Yalnızca senin kimin tarafında olduğundan emin olamıyor,” diye açıkladı Violette. “Senin Moss’un arkadaş grubuna dâhil olduğunu düşünüyor...”

“Ben mi? Hiç de bile!” dedi Tilla sanki narin, küçük kalbini en hassas noktasından incitmişler gibi. “Ben hiçbir gruba dâhil değilim bir kere,” dedi gururlu bir ifadeyle.

“Ayrıca senin fiziğini kullandığını da düşünüyor çünkü herkes seni çok güzel buluyor. Hâlbuki Oscar diyor ki hani şu Naomi var ya, uzun boylu esmer kız, onu da en az senin kadar güzel buluyormuş.”

Tilla’nın yüzü asıldı. Bu tuhaf kızın ağzından laf almak sandığından da kolay olmuştu ama duydukları hiç de hoşuna gitmemişti.

“O mu? O mu en az benim kadar güzelmiş? Sen o kardeşine söyle...”

Cümlelerin ortasında durdu. Violette’le kavga etmektense baştan düşündüğü gibi ondan yararlanmak daha akıllıcaydı. Güzel kızlar konusundaki zevki hakkında ne düşündüğünü Oscar’a daha sonra da bildirebilirdi.

“Evet,” diye itiraf etmeyi tercih etti sonunda, “o kız da en az... Doğru, onunla *aynı* fikirdeyim.”

Bu cümleyi kurarken öylesine bir çaba harcamıştı ki yutkunmakta bile güçlük çekti. Bu itirafını kimsenin duymamış olduğundan emin olmak için çevresine bakındıktan sonra devam etti. “Eminim ki eğer onunla biraz daha fazla zaman geçirebilirsem bana başka bir gözle bakacaktır. Örneğin ben... Ben Kupa’larını kazanırken ona eşlik etmeyi çok isterdim.”

Nefesini tutup Violette’in tuzağa düşüp düşmeyeceğini bekledi.

“Ah, sana ondan söz etti mi? Sanırım cumartesi sabahı gidecek. Ama çok erken saatte, sabahın yedisinde! Çünkü Valentine ve Lawrence’la gizli bir randevusu var!”

“Valentine mi?” dedi Tilla merakla ve belki birazcık da kıskançlıkla.

“Bunu söylemememiz gerekiyor,” diye fısıldadı genç kız. “Annemin haberi yok. Ama ne olursa olsun ben onunla gidemeyeceğim zaten.”

“Ya? Neden?”

“Seni ilgilendirmez de ondan,” dedi genç ve kararlı bir ses yanı başlarından. “Ona bütün bu soruları ne diye sorup duruyorsun?”

Tilla yerinden sıçradı. Küçük ama kabaran bir horoz gibi dimdik duran bir kız Violette’le ikisinin arasına girmiş, gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu. Tilla suçüstü yakalanmış olmanın şokunu atlatınca kendini topladı.

“Söyle bakayım, Carrie, sen artık büyüklerinin konuşmalarını mı dinliyorsun? Seni ağabeyine söyleyeceğim, o senin hakkından gelir,” diye tehdit etti acımasızca.

“Nasıl korktum bilemezsin,” dedi on yaşındaki küçük kız titrermiş gibi yaparak. “Her neyse, ben de Oscar’a onunla bu kadar ilgilendiğini söyleyeceğim zaten.”

Tilla omuzlarını kaldırdı ve arkasını dönüp tek kelime daha etmeden uzaklaştı. Carrie onu yakalamak için arkasından koştu.

“Ayrıca Naomi’ye de onu en az kendin kadar güzel bulduğunu söyleyeceğim elbette!”

“Bırak beni, budala,” diye öfkeleni Tilla.

Carrie kahkahayla gülerken Tilla da sinirli bir hareketle onun elinden kurtulup Pazar’ın öteki ucuna kaçtı.

Ronan Moss’un kız kardeşi, yüzünde üzgün bir ifadeyle Violette’e döndü. “Violette, bunun seni konuşturmaya çalıştığını fark etmedin mi?”

“Ettim tabii,” diye yanıtladı Violette gülümseyerek. “Bana sorular sorduğuna göre...”

Carrie gözlerini devirdi.

“Yani sana anlatmaman gereken şeyleri anlattırmak istediğini kastediyorum! Ben neredeyse hepsini duydum, sana Kupa’dan söz etti ve daha fazlasını anlatmanı istedi... Sen de ona her şeyi açıkladın mı?”

“Hayır, sanırım zaten biliyordu.”

Carrie sesini alçaltarak Violette’e doğru eğildi.

“Herhalde Medicus’lar hakkında daha fazlasını öğrenmeye çalışıyordu, anlıyor musun? Oysa bu konu hakkında konuşmamak gerek! Bu konu kesinlikle çok *gizli*!”

“Neden ama? Bana çok nazıkçe sormuştu!”

“Biz bu konuyu yalnızca ailelerimizde Medicus’lar bulunduğu için biliyoruz,” diye sabırla açıkladı küçük kız. “Ama başkalarının bilmemesi gerekiyor, yoksa Medicus’ları tehlikeye atmış oluruz.”

“Tehlikeye mi? Ne tehlikesi? Hem zaten onlar bir vücudun içine girip saklanabilirler,” diye yanıtladı birdenbire endişelenmiş olan Violette.

“Carrie, geliyor musun? Eve dönmemiz gerek, bizi bekliyorlar.”

Küçük kıza çok benzeyen biraz daha büyükçe bir kız yanlarına gelmişti. Lorna Moss on iki yaşındaydı ve küçük kardeşinin aksine her zaman tedirgin ya da korkmuş görünürdü. Kimsenin gözlerinin içine bakmaz, hiç kimseye kafa tutmaz ve içindeki her şeyi bastırıp boyun eğdirmek için başını kaldırmadan çoğu zaman yere bakardı.

“Bizi mi bekliyorlar? Kimmiş bu bekleyenler?” diye sordu Carrie. “Annemle babam burada yoklar ki!”

“Kimin beklediğini sen de gayet iyi biliyorsun,” demekle yetindi Lorna. “Hadi çabuk ol, bahaneler uydurma, yoksa...”

“Yoksa ne? Bize ne yapacak ki? Yalnızca ağabeyimiz o! Madem ondan korkuyorsun sen gidebilirsin, ben burada kalıyorum! Çünkü o benim umurumda bile değil!”

Lorna içini çekti ve herkesin onları duymasından rahatsız olarak çevresine bakındı.

“Hadi, gel lütfen. Eve gidelim.”

Carrie öfkeyle dişlerini sıkıp teslim oldu. Lorna’nın Ronan’ın karşısına tek başına çıkmasını istemiyordu. Violette’e dönüp gitmeden önce onu son bir kere daha uyardı.

“Beni dinle Violette, bundan sonra hiç kimseyle Medicus’lar hakkında konuşmamalısın, anlaştık mı? Sana nazikçe sormuş olsalar bile.”

Tam o sırada küçük kız âdeta büyü yapılmış gibi birdenbire karşılarında belirivermiş olan Oscar’ı gördü. Ablasını ya da Barth’ı bulabilme umuduyla kalabalığın içine dalmış ve sonunda kendini hararetle tartışmakta olan üç genç kızın karşısında bulmuştu.

“Yine ne istiyorsun, Carrie?” diye sordu öfkeyle.

“Hiçbir şey. Tam tersine, ben...”

“Beni ahmak yerine koyma!” Bir an duraksadı ve kendilerini kimsenin dinlemediğinden emin olduktan sonra sesini alçaltarak devam etti. “Medicus’lardan söz ediyordun, seni duydum! Bu işlere burnunu sokmayı bırakman gerek, anladın mı beni?” dedi çocuk azarlar gibi. “Bu sana düşmez. Tekrar söylüyorum, eğer böyle yapmaya devam edersen hepimizin başını derde sokacaksın.”

Öfkeden çılgına dönmüş olan Carrie kendini tutamadı.

“Ben de ona bunu anlatmaya çalışıyordum zaten! Eğer ablan herkese teslim olur da konuşmaya başlarsa ben ne yapabilirim? Üstelik ben de bıktım artık!” diye haykırdı ayağını yere vurarak. “Bana teşekkür edeceğin yerde sitem ediyorsun! Bir daha benimle sakın konuşma! Sakın!”

Oscar daha ona herhangi bir yanıt vermeye fırsat bulamadan küçük kızın, peşinde ablasıyla bir tavşan gibi zıplaya zıplaya uzaklaştığını gördü. Başını iki yana salladı. Anlaşılan bu kız inatçılığının yanı sıra bir de huysuzdu ancak er ya da geç Oscar onu Birlik hakkında sorular sormaktan vazgeçirecekti.

Sonra da Violette’e döndü ama Carrie’nin onun ağzından ne almaya çalıştığını sormaya bile kalkışmadı çünkü genç kız

yüzünde, “Kusura bakmayın, şu anda ulaşamıyor, lütfen daha sonra tekrar deneyin” anlamına gelen bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Oscar onun isteğine boyun eğdi ve kızı düşleri içinde yalnız bırakarak el kol hareketleriyle kendisini çağıran Barth’a doğru yöneldi. Daha sonra, kendisine yanıt verebilmesinin mümkün olduğu bir anda ablasıyla konuşmayı yeniden deneyecekti. Hem zaten o zamana kadar Carrie’nin ona ne sorduğunu ve kendisinin de ona neleri açıkladığını unutmuş olursa bile bu çok da önemli değildi. Medicus’lardan ve Oscar’ın gizli planlarından hiç kimselelere söz etmemesi yeter de artardı bile...

casuslar erken kalkar

Merdivendeki ilk adımı parkeyi her zamankinden daha fazla gıcırdattı. Oscar sanki bütün mahalle onu duymuş gibi bir hisse kapıldı. Kalbi küt küt atarak olduğu yerde kaldı. Annesinin odasından gelen bir sesle onun yatakta kımıldamış olduğunu anladı ancak devamı gelmedi. Celia'nın uykusu fazlasıyla hafif olduğundan annesi ve ablasını uyandırmamak için en iyisi merdivenleri mümkün olan en yavaş şekilde inmek olacaktı. En son basamağa adımını attıktan sonra parmak ucunda holü geçti ve kapıyı açtı. Tam kapıyı arkasından kapamaya hazırlanıyordu ki bir cisim spor ayakkabısının altında çıtırdadı. Violette'in "olur da kuşlar yumurtaları için kabuk bulamazlarsa" diye kapının önüne dizdiği ortadan ikiye ayrılmış pinpon toplarını unutmuştu. Tam başının üzerinde "skromfidüglufücamfıtmıpfı" diye bir ses uzun uzun çınladı ve hemen arkasından ablasının odasının açık penceresinden derin bir iç çekiş duyuldu, sonra sessizlik. Oscar rahat bir nefes aldı. Neyse ki Violette muhtemelen bir çiçek, bir bank ve bir de yusufçukla sohbet etmekte olduğu rüyasından uyanmamayı tercih etmişti.

Çocuk, evin çevresinden dolaşarak depo olarak kullandıkları kulübenin içine süzüldü ve çantasını aynen bıraktığı yerde el değmemiş olarak buldu. Elini cebine sokup otobüs biletlerini ve yanından hiç ayırmadığı fotoğrafı kontrol ettikten sonra bisikletini çıkardı ve bahçe kapısına kadar onu yanında sürükledi. Son bir kere daha evin pencerelerine dönüp baktı. İkisi de uyuyordu. Hızlıca saatine bir göz attı. Yediyi on geçiyordu. Cumartesi sabahı olduğu için yollar bomboştu. Cumides Circle'a tam zamanında varacaktı.

Ayağını pedala koyup hızla bisikletini sürmeye başladı.

Bütün dikkatini ailesinin uykusuyla kendi acelesine vermiş olduğundan hemen ardından başka bir bisikletin daha aynı hızla yola çıkarak onu takip ettiğini fark edemedi.

Saat yedi buçukta, Cumides Circle'a birkaç metre kala ayağını yere koydu. Bisikletini bir sokak lambasına dayadıktan sonra sessizce komşu evin çiti boyunca ilerledi ve parmaklıklara ulaşmak için eğildi. Evin ve bahçenin çevresini dikkatle inceledi. Ortada kimsecikler yoktu, çevreye sessizlik hâkimdi. Yaprakları titretecek kadar bile rüzgâr esmiyordu. Zizou'nun ortalarda görünmediğini fark edince şaşırdı. Sonra da madalyonunu çıkarıp M harfi kabartmasını kilide dayadı. Parmaklıklar sessizce aralandı ve çocuk katmerli zakkumların koruması altında bahçede birkaç adım ilerledi.

Oscar kulak kabartmıştı ve çok geçmeden çakıl taşlarının üzerinde hızlı ayak seslerini duydu. Gözlerinin önünden parlak kırmızı bir atkuyruğu fişek gibi geçince o da kolunu uzatıp onu arkasından yakaladı. Lawrence dehşetle ciyakladı.

“Sus,” dedi Oscar, “Bones’u uyandıracaksın! Şimdi hiç sırası değil!”

Valentine geri gelip yeşilliklerin arasında arkadaşlarının yanına ulaştı. Lawrence gözlerini yumarak elini kalbine götürdü.

“Eğer beni bir daha böyle korkutursan kimseleri uyandıracak halim kalmayacak zaten. Kalp krizinden gitmiş olacağım!”

“Neden anlaştığımız gibi dışarıda değildiniz siz?” diye sordu Oscar.

“Çünkü aşağı inip mutfak kapısından geçmemiz gerekti,” diye açıkladı Valentine alçak sesle, meşhur yedek anahtar sallayarak.

“Zizou’dan sizi pencereden aşağıya indirmesini isteseydiniz ya!”

“Onu odamızdan gördük,” diye ekledi genç kız. “Bahçenin öteki ucunda, su birikintisinin yakınındaydı. Yani bizim gitme iznimizin olmadığı yerlerde...”

“Elbette oraya gitmemiz yasak olduğu için de, tahmin edebileceğin gibi Valentine hemen oraya gidelim diye tutturdu,” dedi Lawrence gülümseyerek.

“Onu yanınıza çağırmayı denemediniz mi?” diye sordu Oscar hayretle.

“Çağırdık ama yapacak bir şey yoktu,” diye yanıtladı çocuk. “Belki de Bay Brave ona bir çeşit gözetleme görevi vermiştir, belli mi olur?”

“Neyse,” diye konuyu kapattı saatin ilerlemekte olduğunu gören Oscar. “Hazır mısınız? Ben hemen arkadaki Bartleby Caddesi’nden geçen ve bizi Snow Bay’e Leonid’in evine götürebilecek olan otobüslerin tarifesine baktım. Beş dakika sonra bir otobüs geçiyor, o yüzden çabuk olalım. Diğerleri saat on bire doğru

gelecekler. Bu da demektir ki onlar gelinceye kadar yaklaşık üç saat zamanımız olacak.”

“Umarım bu süre şu meşhur Tablet’i ele geçirmen için yeterli olur,” dedi Lawrence pek de inanmayarak.

“Hadi, gidelim!” dedi Valentine. “Her dakikanın önemi var!”

Cumides Circle’ın kapısından dışarı çıktılar ve parmaklıklar, koşarak uzaklaşan ve sabahın bu saatinde casusların da uyanmış olabileceğinden hiç şüphelenmeyen üç arkadaşın arkasından kapandı.

Şans eseri 312 numaralı otobüs tam da Leonid Smith’in güzel evinin önünde duruyordu. Küçük bahçe kapısını sessizce ittiler, çiçek tarhlarına basmamaya özen göstererek çimenliğin ortasındaki bir salkımsöğüdün yere değen yapraklarının altına gizlenip planlarını gözden geçirdiler. Lawrence cebinden üzerleri baştan aşağı karalanmış bir yığın kâğıt çıkardı.

“Bir sürü kitap karıştırdım, özellikle de Medicus’ların ilk zamanlarında bir şehrin kuşatılması stratejisini anlatan çok heyecan verici bir eser,” dedi bütün dikkatini metnine yoğunlaştırmış olarak. “Surlarla çevrili ve fethedilemez olarak bilinen bir şehrin içine girmek için yirmi sekiz ayrı yöntem geliştirdim. İlkiyle başlayalım...”

“Benim de,” diye araya girdi Valentine bir törpü ve birkaç fırkete uzatarak, “diğerlerinin hepsinden daha etkili olacağına emin olduğum yirmi dokuzuncu yöntemim var. Hatırlatmak isterim ki burada on yıl kalmayacağız, elimizi çabuk tutmamız gerekiyor! Benim ihtiyacım olan tek şey bir kilit, gerisi kolay!”

“BURADA ON SANİYE BİLE KALAMAYACAKSINIZ, SİZİ HAYDUT SÜRÜSÜ!”

Lawrence irkilerek yere yuvarlandı. Düşerken arkadaşlarını da çektiği için üçü birden kendilerini yerde pantolon askılı, papyon kravatlı, kızarmış yüzlü ve fırça gibi kaşlı, şişman, yaşlı bir adamın kocaman gölgesinin içinde buldular. Adam ellerini beline koyup onların üzerine doğru eğilmişti. Aşağıdan bakıldığında Leonid çengel burnu ve sert bakışları, küçük gözleriyle ayaktayken olduğundan daha korkunç görünüyordu ve Valentine’in bile nutku tutulmuştu.

Kendini ilk toplayan Oscar oldu ve hemen konuşmaya başladı. “Günaydın, Bay Smith, ben Oscar Pill, beni hatırladınız mı? Daha önce de...”

“Oscar Pill ya da değil, çabuk ayağa kalk seni sefil! Çimlerimi eziyorsun,” diye kükredi Leonid.

Üçü de bir sıçrayışta ayağa kalkarak koşa koşa kusursuzca tırmıklanmış olan patıkaya gittiler. Leonid de dar yolun neredeyse tamamını kaplayarak onların peşinden yürüdü. Lawrence başını eğip göbeğine baktı. Bu adamın yanında kendisi sıska sayılırdı.

Oscar, Leonid’i daha fazla öfkelenlendirmeyi istemediğinden yeniden söze girmeyi denedi. “Sizin de bildiğiniz gibi ben bir Medicus’um ve...”

“Kim olduğunu elbette biliyorum,” diye sözünü kesti Leonid. “Sen de o genç McCooley gibi beni ihtiyar bir bunak yerine mi koyuyorsun? Peki bu ikisi de kim?”

Oscar, Valentine ile Lawrence’ı adama tanıtmak üzere öne doğru itti.

“Bu Valentine... şey...”

“EABA’dan,” diye tamamladı genç kız.

“Evet, doğru,” diye devam etti Oscar. “Valentine Eabadan. Soyadı bu, öyle değil mi Valentine?”

Genç kız çocuğun yüzüne kocaman açılmış gözlerle baktı ve tek kelime etmeksizin başını salladı.

“Böyle bir soyadını hiç duymamıştım,” dedi Leonid kuşkuyla.

“Günaydın bayım,” diye atıldı Lawrence başka bir yüzyıldan kalma bir hareketle reverans yaparak. “Benim adım Lawrence Madenden, yani Vikont...”

Valentine gerginliğini unutarak kıkırdadı.

“Neyse bu kadarı yeter Lawrence, ismin Bay Smith için yeterli olur,” diye araya girdi Oscar.

Valentine belli etmemeye çalışarak Hepatolia’lı arkadaşının kulağına eğildi.

“Sen vikontsan ben de arşidüşesim... Nereden çıkarıyorsun bunları başımıza? Yok yerlere kadar eğilmeler, bilmem neler...”

“Hepatolia dağının madenlerinden gelmiyor muyum ben?” diye hatırlattı çocuk. “Adamın yaşını ve papyonunu görünce de vikont uygun düşer diye düşündüm. Beğenmedin mi?”

“Evet, evet, bayıldım,” dedi Valentine içini rahatlatmak ister gibi çocuğun omzuna vurarak. “Mükemmeldin, çok seçkin!”

Lawrence ona gülümseyerek teşekkür etti.

“Onlar da Medicus mu?” diye sordu Leonid kuşkulu bir tavırla. “Daha önce hiç bunlar gibisini görmedim de... En azından bu renkte olanını.”

“Sarayda son moda böyle Sayın Bay Smith,” diye karşılık verdi Lawrence, kendinden son derecede emin bir ifadeyle. Marki

Alphonse'un *Medicus'lar Destanı* adlı eserini ve özellikle de XIV. Louis zamanının Versay Sarayı ile ilgili bölümlerini yeni okumuştı.

"Hangi saraydan söz ediyor bu böyle?" diye sordu sabrı tükenmeye başlayan Leonid.

"Sergi sarayından," diye yanıt verdi Oscar ilk aklına geleni söyleyerek. "Bu sabah sergi sarayına gitmeyi düşünüyorduk ama tadilat varmış, o yüzden biz de randevu saatinden biraz erken gidelim diye düşündük!"

"Ne dedin?" diye gürledi Leonid. "Sabahın sekizinde Vücut Girişi mi yani? Aklınızı kaçırmışsınız siz! Daha sabah kahvem bile yeni içtim ben."

"Ama..."

"Hazır değilim, işte o kadar. Şimdi hemen evlerinize dönün. Sizi saat onda bekliyorum, daha önce olmaz."

Leonid yarı yarıya arkasını dönmüştü ki Oscar koşup onunla evin arasına girdi.

"Bay Smith, bakın eğer saat ona kadar bekleyip de hep birlikte ikinci krallığınıza girecek olursak yine öksürük nöbetlerine tutulacaksınız! Oysa iki ayrı gruba ayrılırsak hiçbir şey hissetmezsiniz.

"Böyle bir şey söz konusu bile olamaz, konu kapanmıştır!" diye bağırdı Leonid bu sefer bütün mahalleyi ayağa kaldırma pahasına.

Tam kapıyı kapıyordu ki Oscar'ın sesi en az onunki kadar güçlü çınladı.

"Alistair haklıymış," dedi çocuk öfkeyle. "Huysuz ihtiyarın tekisiniz, üstelik bana kalırsa sizin kalbiniz de kötü!"

Leonid olduğu yerde donakaldı. Öfke vücudunda tıpkı bir düdüklü tencerenin içindeki su gibi kaynıyordu ama şaşırtıcı şekilde hiçbir şey söylemedi ve gözlerini kısıp arkasına dönmeden kapı eşiğinde öylece durdu.

Lawrence ve Valentine fırtınanın kopacağını hissederek ne olur ne olmaz diye birer adım geri çekildiler. Lawrence “Leonid kasırgası”ndan kurtulması için Oscar’ı da yanına çekmeye çalıştı ancak arkadaşı yerinden bir milim bile kımlıdamadı.

“Babası delirdiği için onunla alay etmişsiniz ama bana kalırsa sizinki gibi bir karaktere sahip olmaktansa delirmek daha iyidir. Siz son yıllarınızda yapayalnız kalacaksınız çünkü herkes sizden nefret edecek!”

Leonid bu sefer kollarını arkasında kavuşturarak döndü. Kısa bir an düşünüp yüzünde küçük, tuhaf bir gülümsemeyle gözlerini Oscar’ın gözlerinin içine dikti. Bakışından alev fışkırıyordu ama Oscar gözlerini kaçırmadan cesaretle karşısında durdu. Kaybedecek bir şeyi kalmamıştı artık.

“Demek, McCooley beni nefret edilecek bir adam olarak görüyor...”

Oscar başını iki yana salladı. “Aslında... böyle düşünen yalnızca *benim*,” diye itiraf etti genç Medicus.

“Koruyucuna karşı sadıksın, bu iyi bir şey... ama sakın bana McCooley denilen o koca avanağı savunmaya kalkışma! Çok yakında ağzının payını alacak zaten!” diye bağırdı domates gibi kızaran Leonid patlarcasına.

Yaşından ve göbeğinden beklenmeyecek, şimşek gibi bir çeviklikle üç çocuğu da yakalarından tutup evin içine itti ve kapıyı arkalarından sertçe çarptı.

“Çabuk o toz toprak içindeki ayakkabılarınızı çıkarın sizi küçük pasaklılar!”

Üçü de içleri hiç rahat olmadan söyleneni yaptı. Oscar bir kere daha kendini dizginlemeyi başaramayarak çok fazla ileri gittiğini hissetti. Kendisi için endişelenmiyordu gerçi ama arkadaşlarını zor bir duruma sokmuş olabileceği düşüncesi içini kemiriyordu. Eğer Leonid, onları Bay Brave’e şikâyet edecek olursa yeniden vücut içine gönderilirler miydi? Kapı girişinde çoraplarıyla duran Valentine ve Lawrence arkadaşlarına endişeyle baktılar. Leonid onların ayaklarına doğru eğilerek titizlikle inceledi.

“Sonunda olumlu bir puan. Çoraplarınız temiz ve deliksizmiş.”

Her ikisi de içlerinden ne kadar geveze ve kötü aşçı olsa da konu temizliğe geldiğinde hastalık derecesinde titiz olan Cherie’ye teşekkür ettiler. Sonunda bu temizlik merakı bir işe yaramıştı!

“Benimle gelin,” diye emretti az önce yaşananlardan dolayı hâlâ ter içine olan yaşlı adam. “En küçük bir şeye dokunacak olursanız da canınızı koruyun!”

Çocuklar boyun eğerek Leonid’in peşinden tertemiz, kırmızı salonuna girdiler. Oscar’ın önceki seferlerden hatırladığı dekoru tek bir toz zerresi bile bozmamıştı. Duvarlardaki av hayvanlarının bile tüyleri öylesine parlaktı ki âdeta canlı gibiydiler.

“Sizce bu adam Cherie’nin babası olabilir mi?” diye fısıldadı Valentine.

Her iki çocuk da gözlerini kocaman açınca kız fazla üstelemedi.

Leonid koltuğuna bütün ağırlığıyla çöktü ve içinde viski bulunan küçük şişeden kocaman bir kadehi ağzına kadar doldurdu.

“Heyecanlanmak beni susatıyor,” dedi. “Baş belası, küstah veletler de öyle.”

Genç Medicus karşılık vermemenin daha doğru olacağına karar verdi. Yeterince ileri gitmişti zaten.

“Oscar Pill,” diye devam etti, “sen terbiye görmemiş bir çocuksun ve az önce bana söylediklerin kabul edilebilir şeyler değildi.”

Oscar bu sefer başını önüne eğerek ağzının içinde bir özür mırıldandı. Kendisinin terbiyesiz olarak görülmesinden nefret eder, bunun annesine yöneltilmiş bir suçlama olduğu sonucunu çıkarırdı hep.

“Ancak ben cesur ve kararlı çocukları severim. Bazılarının düşündüğü kadar kötü kalpli de olmadığım için, ikinci krallığıma yolculuk yapmanıza izin vereceğim.”

Her üç çocuğun da yüzleri kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Ben fikrimi değiştirmeden elinizi çabuk tutun sizi rengârenk küçük haydutlar,” diye homurdandı Leonid iki öksürük arasında.

Oscar hemen çantasını bir kanepenin üzerine atarak içinden değerli eşyalarını çıkardı.

“Yavaş ol!” dedi yaşlı adam boğulur gibi. “Kadifeyi mahvedeceksin! Üstelik o çanta kimbilir nerelerde süründü...”

Oscar çantayı aldı ve Lawrence onu tutarken açtı. İçinden pelerinini çıkarıp hiç oyalanmadan boynuna bağladı ve kemeri de kendi kendine gelip belinin çevresine sarıldı. Gramarye’sinin iç cebinde, saten astarın altında ve Kupa’larının da sağlam bir şekilde kendi keseciklerinin içinde olduğunu kontrol etti. Pelerinini yine kemerine takılı olan ve üzerinde PALOMA Laboratuvarının markası bulunan altıncı keseciğin üstüne düşürdü. Paloma’nın laboratuvarından çalınmış olan yasak silahı da büyük bir dikkatle buraya yerleştirmişti.

Madalyonunu çıkardı ve pelerinin kenarlarını iki yana açarak arkadaşlarını bunun altına aldıktan sonra gözlerini bütün dikkatiyle Leonid'in kalbinin üzerine dikip atılmaya hazırlandı.

"Oscar Pill!"

Oscar şaşkınlıkla kollarını indirdi ve Valentine ile Lawrence da altın rengi M işlemeli yeşil kadifenin kenarları altından başlarını uzattılar.

"Efendim, Bay Smith?"

"Bir konuda daha yanıldın çünkü ben huysuz bir adam değilim."

"Değilsiniz, efendim."

Leonid yüzünde acımasız bir ifadeyle çocukların üzerine doğru eğildi. "Hayır çünkü ÇOK huysuz bir adamım," diye düzeltti. "Onun için de eğer içeride şamata edecek olursanız kollayın kendinizi!"

Oscar gülümsedi ve kollarını yeniden uzattı. Leonid'in ciddi yüzünde de küçücük bir gülümseme hatta bir de bir anlık bir göz kırpmaya görür gibi oldu.

"Birazdan görüşmek üzere, Bay Smith," dedi Oscar atılmadan önce.

Birkaç saniye sonra göz kamaştırıcı şimşek çakması parıltılı bir toz bulutu halinde dağılınca, Leonid gözlerini kapayıp koltuğuna gömüldü.

Salonun penceresinin öteki tarafında çiçekli gür bir çalılığın içine saklanmış olan genç bir kızın altın rengi gözleri, sanki uzay yaratıklarının yeryüzüne inişine tanık olmuşçasına kocaman açık kaldı. Gördüğü şey o kadar hayret vericiydi ki... Üç çocuğun

öksürüp tıksıran bir ihtiyarın üzerine atılıp da bir anda gözden kaybolduklarını anlatsa ona kim inanırdı? Hiç kimse.

Ancak güzel ve tehlikeli Tilla yanılmamıştı. Sınıf arkadaşı tuhaf bir mücevheri elinde tutarak koşmuş ve âdeta buhar olup uçmuştu.

Hiç kuşkusuz bu, kızın hayatında yaşadığı en güzel keşifti.

Violette Pill denilen o zırdelinin ağzından bu randevunun değerli bilgisini almış olduğuna sevinerek gülümsedi...

Evin çevresinden gizlice dolaştıktan sonra ayağa kalktı ve neredeyse onlar kadar hızlı bir şekilde gözden kayboldu.

mitra'nın asası

Güçlü bir rüzgâr Lawrence'ı düz bir zeminin üzerine yuvarladı. Çocuk güçlükle ayağa kalkarak çevresine baktı. Daha ilk bakışıyla birlikte de kendini tekrar yere attı.

“Ayağa!” diye bağırdı tanıdık bir ses. “Ne yapıyorsun sen?”

“Şekerleme yapıyorum,” diye yanıtladı Valentine, sesi titreyerek. “Sence de tam sırası değil mi?”

Omuzunun üzerinde rahatlatıcı bir el hissederek başını kaldırdı. Oscar üzerine eğilmişti.

“Özür dilerim,” dedi genç Medicus, “birinci krallığın kumsalına varacağımızı düşünmüştüm.”

“Neredeyiz peki?” diye sordu Hepatolia'lı.

“Aiol şehrine giden köprünün üzerindeyiz. Hedefi biraz şaşırmışım anlaşılan...”

Yükseklik korkusu olan Lawrence devasa kulelerin arasına madeni bir perde ören halatlara tutunarak ayağa kalktı. Şiddetli bir rüzgâr her yöne esiyor, köprü sallandıkça çocuğun da midesi

ağına geliyordu. Çevrelerine baktılar, göz alabildiğince denizle kuşatılmışlardı. Köprünün bir ucunda, zirvesinde Aiol sarayıyla birlikte muhteşem sisler şehri, dalgalı suların üzerinde yükseliyordu. Karşı tarafındaysa ESİNTİ kuleleriyle birlikte kıyı uzanıyor, daha uzaklarda da Oscar ve arkadaşlarının onca güçlkle içinden geçtikleri kanyonlar görülüyordu.

“Artık burada olduğumuza göre, şimdi ne yapıyoruz?”

Oscar etrafına baktı. Kıyıya ya da şehre ulaşmaları, hiç kuşkusuz diğerlerinin Leonid’in evine ulaşp Vücut Girişi uygulamalarına kadar zamanlarını alacaktı ve böylece önceliklerini kaybetmiş olacaktı. Ama başka ne yapabilirlerdi ki? Tam o sırada sis düdüğü çınlamasına benzer, güçlü bir ses duydular. Üç arkadaş köprünün kenarına doğru koşturdular ve Lawrence bile korkmasına rağmen aşağı doğru eğildi. Onların şaşkın bakışları altında kocaman bir askeri gemi geçiyordu.

Oscar bir saniye bile kaybetmeden iki eliyle pelerininin uçlarını sıkıca tutarak arkadaşlarına seslendi. “Hazır mısınız?”

“Hazırım,” dedi Valentine.

“Hayır, Oscar, sakın bana...”

“Çabuk Lawrence!” diye haykırdı Oscar bacağı köprünün korkuluğunun üzerinden atarken. “Düşünecek zamanımız yok.”

Lawrence içini çekti, başını gökyüzüne kaldırdı ve onun için değerli olan her şeye yalvararak iç dünyadan gelen arkadaşının yaptığını yaptı. İki çocuk pelerinin altına sığınarak Oscar’a sıkıca tutundular.

“Gidiyoruz!” diye bağırdı Oscar.

Üçü aynı anda atladılar ve hep bir ağızdan bir çığlık kopardılar; heyecandan ve korkudan.

Pelerinini içi havayla dolarak inanılmaz üçlüyü bir planör uçağının altındaki bir insan salkımına dönüştürdü ve bu şekilde rüzgârın esişiyile birlikte sallanarak geminin birkaç yüz metre üzerinde havada salındılar. Oscar başını eğdi ve akıntıların içine doğru dalışa geçtiler.

Tam deniz taşıtına yaklaştıkları sırada öncekilerden daha güçlü bir esinti onları yeniden yükselterek telaşlı çılgınlıklar arasında havada döndürmeye başladı. Oscar pelerinine bütün gücüyle asılarak bu tuhaf, kumaştan kuşu doğrultmayı başardı.

“Oscar!” diye haykırdı Lawrence. “Pelerinini sağa doğru eğ! Hem uzaklaşıyoruz hem de artık yeterince yüksekte değiliz!”

Kusursuz bir matematikçi olan Lawrence, teknolojiden de fizikten de herkesten daha iyi anlıyordu. Belki üçünün içinde en maceraperest olanı değildi ama ondan iyi yardımcı pilot bulunamazdı ve Oscar da onun dediklerini hiç tereddüt etmeden yerine getirdi. Sağa döndüler ve kısa bir süre için geminin pruvası üzerinde süzöldüler.

“Üstlerine inelim Oscar, inişe geçelim,” diye emretti Lawrence. “Birkaç metre kala doğrulup yavaşça güverteye ininiz!”

Üçü de başlarını eğerek bir kurşun gibi geminin üzerine doğru dalışa geçtiler. Güverteye birkaç metre kala rüzgâr yeniden yön değiştirerek pelerini aksi tarafa doğru şişirdi. Üç arkadaş yana doğru uçtular ve kocaman bir su birikintisi fişkırtarak ılık ve kırmızı suların içine düştüler. Köpüklerin arasından ilk beliren Valentine’in kafası oldu ve onu iki erkek çocuk izledi.

“Denizde biri var!” diye bağırdı biri geminin güvertesinden.

Birkaç saniye içinde can simitleri atıldı ve halatlara bağlı bir filika suya indirildi. Oscar can simitlerinden birine doğru yüzüp

Valentine de bir diğeri ni yakalarken Lawrence suyun üzerinde kalabilmek için çırpınıp duruyordu.

“Öyle debelenip durm!” diye bağırdı güçlü bir erkek sesi. “Gücünü tüketeceksin! Sırtüstü yat, batmazsın!”

Lawrence telaş içinde hiçbir şey duymuyordu.

“Ben... ben yüzme bilmiyorum!”

Valentine ve Oscar dehşetle birbirlerine baktılar. Genç Medicus dalgalarla çarpışarak arkadaşını kendi simidine çekmek üzere onun yanına gitti. Lawrence ağzından ve burun deliklerinden sular fişkırtarak can simidine asıldı. Tam o sırada üçüncü simit de suya atıldı. Ancak bu seferki Oscar’ın kafasına çarptı ve çocuk hareket etmeden akıntıların içine gömüldü. Valentine korku dolu bir çığlık attı.

“Oscar!” diye haykırdı Lawrence çaresizlikle.

Dehşetini ve yüzme bilmediğini bir anda unutan Hepatolia’lı, Oscar’ı pelerininin ya da kolundan, hatta saçlarından yakalamaya çalışmak için tutunduğu can simidini bıraktı. Çabası boşunaydı. Kendi başını bile suyun yüzeyinde tutamıyordu. Valentine güçlükle onun yanına gelebildiğinde genç Medicus’un vücudu dehşet dolu bakışlarının altında gözden kaybolmuştu.

Oscar bayılmamak için çabalıyordu. Vücudu ona kurşun gibi ağır geliyor, kollarına ve bacaklarına söz geçiremiyor, arkadaşlarının sesleriye gitgide uzaklaşıyordu. Baş akıntıların arasında gözden kayboldu.

Her yer sessizdi. Dalgaların gürültüsü tıpkı arkadaşlarının sesleri gibi denizin sessizliği içinde yavaş yavaş kaybolup gitmişti. Vücudunu önce suyun daha sonra da pelerininin sardığını hissediyordu. O sırada artık soluk almadığını fark ederek içine

derin bir nefes çekmek istedi ancak onun yerine gırtlığına ve ciğerlerine su doldu. Elektrik çarpması gibi bir şeydi bu. Gözlerini yeniden açtığında durumunu anladı ve onu kendisine kalmış olan en son havadan da yoksun bırakan öksürüğe karşın telaşa kapılmamaya çalıştı. Tişörtünün altından madalyonunu çıkardı. Harf parıldamaya başladı ve bir ışık huzmesi yüzeye doğru yükseldi. Sol eliyle pelerinini çözüp kendini ona sardı. Bunun bu işin içinden kurtulmak için son şansı olduğunu biliyordu. Tıpkı bir yıl önce yaptığı gibi şu sözcükleri zihninden geçirdi: *Yüksel pelerinim yüksel, bildiğin gibi. Kurtar beni...* Pelerin çocuğun vücudunun çevresine dolanarak dudaklarından çıkan son hava kabarcıklarını tuttu. Oscar onları iştahla içine çekerken pelerin de yükselmeye devam ediyordu. Yüzeye yalnızca birkaç metre kalmıştı ve çocuğun ciğerleri, içinde ateş varmış gibi alev alev yanıyordu. Gözlerine karanlık çökmüş, her yer simsiyah bir sessizliğe bürünmüştü. Sonra kapalı gözkapaklarının önünden hızlı çekimde oynatılan bir film şeridi gibi görüntüler geçmeye başladı. *Ölüyorum, babama kavuşuyorum*, dedi kendi kendine bu son anlarda.

Tam o anda yüzeye fırlayan bir top gibi suyun üstüne çıkıverdi ve dalgaların içinden uzanan birkaç kol onu çekip filikanın üzerine çıkardılar. Çocuk gözlerini açtığında arkadaşlarının dar-madağın ama rahatlamış yüzlerini gördü. Valentine ilk defa tek kelime bile etmeden ona sıkıca sarıldı ve Lawrence da hıçkırıklar arasında konuştu.

“Özür dilerim, Oscar, denedim ama...”

Oscar doğruldu ve yanıt vermek için öksürerek ciğerlerine dolan bütün suyu dışarı tükürünceye kadar bekledi.

“Denemeye bile kalkışmamalıydın, çok tehlikeliydi,” dedi arkadaşının birkaç dakika önce onları şaşkınlığa uğratan itirafını yeniden dile getirmedi.

Lawrence yüzme bilmediğinden onlara daha önce hiç söz etmemişti. Buna karşın, denizin üzerine atlamakta ya da daha sonra arkadaşını kurtarmaya çalışmak için can simidini bırakmakta da hiç tereddüt etmemişti. Valentine ve Oscar birbirlerine baktılar. Aslında en cesur olanlar çoğu zaman bunu hiç belli etmeyenlerdi.

“Her ne olursa olsun reflekslerin sağlamış delikanlı.”

Oscar arkasına döndü ve Kral Aiol’un muhafızlarının yüzbaşısı Gael’i tanıdı.

“Ama... Sizin burada ne işiniz var?” diye sordu çocuk hayretle. Gael gülümsedi.

“Bu soruyu asıl benim sana sormam gerekiyor. Saat sekiz buçukta sisler şehrinin askeri gözetim gemisinin üzerinde ne işin vardı? Neyse, bu soruyu güverteye çıkınca yanıtlarsın. Üçünüz de biraz dinlenmeyi hak ettiniz.”

“Dinlenmek mi?” dedi Oscar endişeyle. “Ama zamanımız yok ki!”

“Tek kelime daha duymak istemiyorum,” dedi iriyarı Aiollu.

Hepsi boyun eğdiler, zaten karşı çıkamayacak kadar da yorgundular.

Kurtarma filikası gemiye yaklaşınca güverteden merdivenler sarkıtıldı.

İlk çıkan Valentine oldu ve onu Lawrence izledi. Gael ile ona eşlik eden iki denizci Fagosit hâlâ filikadaydılar.

“Tek başına çıkacak gücün var mı, yoksa yardım etmemi ister misin?” diye sordu Gael.

Genç Medicus dönüp hareketli denize baktı. Dalgalar sandalı sallıyor ve geminin gövdesine çarpıp kırılıyordu. Ancak güçsüzlük belirtisi göstermesi söz konusu olamazdı çünkü o zaman Gael onun gitmesine hayatta izin vermezdi.

“Hayır, ben iyiyim, kendim çıkabilirim.”

Çok ciddi bir çaba harcamak pahasına da olsa ayağa kalktı ve elini madalyonuna götürdü. Vücuduna buradan sıcak bir akım geçerek onu canlandırdı. Başını eğip tişörtüne baktı, kumaşın altından alışık olmadığı yeşil bir ışık parlıyordu. Bu ışığı daha önce Medicus’ların Büyük Üstadı kendi madalyonunu onunkıyla birleştirdiği zaman görmüştü. Oscar gülümseyerek başını kaldırdı.

“Hadi Oscar,” diye onu cesaretlendirdi çocuğun tırmanışını endişeyle izleyen Lawrence.

Genç Medicus adımını ilk basamağa attı ve sabit tutmak için onu sıkıca kavramış olan yüzbaşının bütün gücüne karşın dört bir yana savrulan ip merdivene tırmandı. Fazla zorlanmadan iki basamak daha yükseldi ancak dördüncüye geldiğinde ayağı kaydı. Arkaya doğru sarsılarak düşmemek için son anda en üst basamağa tutunabildiği sırada, Gael de onu belinden kavradı. Pelerinin kenarı havalanınca yüzbaşı üzerinde PALOMA Laboratuvarının damgası bulunan alet çantasıyla burun buruna geldi. Çantanın deri kapağı hafifçe açıldı ve içerden kırmızı bir ışık sızdı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Gael merakla. “Şimdiye kadar pek çok Medicus silahı gördüm ama bu renkte olanını hiç görmemiştim...”

Oscar aceleyle tırmanırken elini çantanın üzerine götürdü. Hızlıca içine bir göz attı. Düşüşü sırasında yasak silahın kapağı yerinden oynamıştı. Kapağı sıkılaştırdı ve hızlı bir hareketle alet çantasının üstünü örttü.

“Bir şey değil,” dedi. “Bayan Withers’ın bana verdiği bir aksesuar sadece.”

Merdiveni bu kez yepyeni bir canlılıkla tırmandı ve Gael’in biraz önce gördüğü şeyi hemen unutması umuduyla yüreği küt küt atarak güverteye atladı. Biraz önce olanlardan hiç haberi olmayan iki arkadaşı onu yeniden ayakta ve sağlıklı gördüklerine sevinerek yanına koştular.

Sonunda Gael de, kurtarma filikasını yeniden gemiye çıkarmakla uğraşan iki denizciyle birlikte yanlarına geldi. Üst güverteye çıkan bir merdivene doğru çocuklara yol gösterdi ve onları geniş bir kabinin içine soktu. Burada Gael’in birliğinde görev yapan ve aynı zamanda da yüzbaşının hayat arkadaşı olan genç kadın, Kimi, onları karşıladı.

“Günaydın, Oscar,” diye selamladı çocuğu gülümseyerek. “Seni yeniden görmek ne güzel. Bizi mi özledin?”

“Şimdi artık,” dedi Gael meyve sularını çıkarırken, “bana burada ne işiniz olduğunu anlatabilirsiniz.”

Valentine ve Lawrence ikramı nazıkçe geri çevirdiler.

“Doğru ya,” diye kendine geldi Aiollu. “Siz iç dünyadansınız, bunları içmezsiniz... Biz ‘dışarıdan’ gelen konuklarımız için daima birkaç şişe bulunduruyoruz.”

Oscar da pek susamamıştı. Aslında şu anda akli fikri bir an önce yeniden yola koyulmaktaydı! Gael sanki onun düşüncelerini okudu.

“Bize misafircilik oynamaya gelmediniz herhalde, öyle değil mi?”

“Hayır,” diye itiraf etti Oscar. “İkinci krallığa geçebilmeyi umuyorduk.”

“Alistair gruba eşlik edecek sanıyordum,” diye hatırlattı Kimi merakla. “Hem zaten eksiksiniz. Beşte dört eksiksiniz hem de. Bu pek az sayılmaz!”

Genç çift bir ipucu bulabilme umuduyla genç Medicus’un yüzünü dikkatle inceledi.

Oscar içindeki kaygıyı gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Ziyaretinin gizli nedenini açıklamasına da bu noktada ondan vazgeçmesine de olanak yoktu.

“Grubu ikiye ayırdı,” diye açıkladı kendine güvenen bir sesle. “Pek de iyi anlaşıyorlardı çünkü.”

“Seni de yalnız gönderdi, öyle mi?” diye sordu genç kadın şaşkınlıkla. “Tuhaf bir ikiye bölme olmuş bu. Bir tarafta dört bir tarafta tek kişi.”

“İzin verirseniz, Oscar’ın tek başına olmadığını hatırlatmak isterim,” diye araya girdi Lawrence gözlüğünün camlarını özenle silerken.

“Bay Brave’in de onayıyla Val ve Law bana eşlik ediyorlar,” diye ekledi Medicus.

Yalan üstüne bir yalan daha. Kimi ve Gael birbirlerine baktılar ve adam ayağa kalktı.

“Eh madem oraya gitmeniz gerekiyor, elbette size yardımcı olabiliriz.”

Oscar'ın gözleri sevinçle parladı. Sonunda işler yoluna girmeye başlıyor gibiydi. "Bize yardımcı mı olacaksınız? Ama nasıl?"

Kimi, Valentine'in yanına gitti.

"Eğer yanılmıyorsam bu genç hanım Büyük Ağ'dan bir Alyuvar olmalı."

"Evet ama vücut içinde geçici olarak bulunuyorum," diye özellikle belirtti, onu zorla evine geri göndermelerinden endişeye kapılan genç kız. "Bay Brave'in onayıyla artık dışarıda yaşıyorum."

"Anlaşılan sizinle ilgili kararları Bay Brave veriyor."

"Evet," diye yanıtladı Valentine. "Birbirimizi pek severiz, gerisini siz düşünün artık."

Gael genç kızın pişkinliğini eğlenceli bularak gülümsedi.

"Merak etme gayet iyi anladım. Eh, madem bir Alyuvar'sın, Globul kullanmayı da biliyorsundur o halde..."

"Şaka mı yapıyorsunuz?" dedi Valentine kahkahayla gülerek. "Kimse benden iyi kullanamaz. İsterseniz onlara sorun, beni kimse geçemez."

"Sözüne inanın lütfen," diye yalvardı Lawrence. "Kanıtlamaya kalkışırsa hiç dayanamayacağım. Özellikle ben de içinde olacaksam."

Kimi başını iki yana salladı.

"Başka şansınız olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki anladım canım," dedi Valentine kemerini bağlarken sabırsızlanarak. "Globul kullanmayı bildiğime göre bununla da başımın çaresine bakabilirim elbet," dedi gösterge tablosunun üzerinde sıralanmış olan çok sayıdaki ışık ve düğmeyi kurcalayarak.

Geminin kör koridorları içinde on dakika kadar yürüdükten sonra bir güvenlik kapısına ulaştılar ve burada Gael bir gözünü bir ekrana dayadı.

“Ne yapıyor?” diye sordu kitaplar kadar teknolojiyle de yakından ilgili olan Lawrence.

“Makine, karşısındakinin gerçekten yüzbaşının retinası olduğunu doğruluyor,” diye açıkladı Kimi.

Bir kontrol odası ve içi su dolu bir çukurdan oluşan kocaman bir salonun içine girdiler.

“Altımız olduğu gibi deniz,” dedi Gael.

“Bizi neden buraya getirdiniz?” diye sordu geçip giden dakikaları saymakta olan Oscar.

“Çünkü eğer Pompa krallığına gitmeyi istiyorsan, denizinin derinliklerinden geçmen gerek. İkinci krallık su altındadır. Bunu unutmuş muydun?”

O sırada hemen yakınlarındaki bilgisayarların başında oturan komuta sorumlusu adam Gael’e bir işaret yaptı. Suyun içinden önce bir periskop, sonra da bir denizaltının siyah gövdesi belirdi.

“Bu bir Aiol Sea III, içine beş kişi alabilen bir cep denizaltısı. Bunlardan sınırlardaki keşif görevlerimizde yararlanırsınız. Gerçi Kral Aiol ile kız kardeşi Kraliçe Mitra pek de iyi geçinmiyorlar ama diplomatik ilişkiler artık yeniden kurulmuş olduğu için sizi iyi karşılayacaklardır.”

Daha kapak açılır açılmaz Valentine koş a koş a aracın içindeki yerini aldı ve Gael’in yaptığı açıklamaları can kulağıyla dinlemedi.

“Peki,” dedi yüzbaşı. “Artık binip yerleşme sırası sizde.”

Oscar ve Lawrence hiç oyalanmadan söyleneni yaptılar.

“Yolu biliyor musunuz?”

“Ne?” diye bağırdı Valentine. “Bu makinede bir GPS bile yok mu yani?”

“GPS’ten daha iyisi var: İki krallık birbirlerinden gelen araçların tanımlanması için bazı anlaşmalar hazırladılar. Sonuç olarak eğer sisler şehrinde Pompa krallığına gitmek üzere uzaklaşırsan daha sınıra yaklaştığın anda denizaltın tanımlanır, yeri belirlenir ve yol gösterilir. Sana da yalnızca gemini yüzdürmek kalır.”

“Mükemmel! Hazır mısınız çocuklar?”

Yanıtı beklemedi ve daha Gael doğrulup salonun içine adımını atar atmaz kapağı indirip denizin derinliklerine dalmıştı bile.

Denizaltı, Pompa denizinin derinliklerine gömüldükçe Oscar çevresinde, okuduğu ya da Bayan Withers’ın ve öteki Konsey üyelerinden dinlediği her şeye rağmen kendisine tamamen yabancı olan, büyüleyici bir dünya keşfediyordu. Sanki pilotsuz olarak akıntıların yön vermesiyle kendi kendine yol almış gibi görünen son derecede karmaşık makinelere rastlıyor, dibe vurmuş ya da suyun içinde asılı duran yapıların yanlarından geçiyor, daha başka denizaltılar ve binalarla karşılaşıyorlardı.

“Bakın, Lökositlere ait bir savaş denizaltısı,” dedi Valentine. “Bu kadar hızlı hareket ettiklerine göre bir yerlerde bir iltihap saldırısı olmalı.”

Aynı anda kendi denizaltıları sarsılmaya başladı ve Oscar düşmemek için koltuğuna dönmek zorunda kaldı.

“Neler oluyor böyle?” diye sordu genç kız kendi kendine, komuta aletlerini kontrol ederek. “Oysa ekranlarda hiçbir arıza görünmüyor.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Lawrence. “Ama şuradaki gösterge, sana verilmiş olan motorun... yakıtı olmadığını bildiriyor!”

“İşte bu olacak şey değil,” diye sinirlendi Valentine. “Biz birine bir Globul verirken deposu tam dolu olsun diye kendimizi öldürürüz! Bu Aiollu’larda görgü diye bir şey yok...”

“Bak!” diye haykırdı Lawrence işaret parmağıyla pilotun sağ tarafında kokpitin dışını göstererek.

Valentine rahat bir soluk aldı.

“Çok güzel,” dedi kız. “Ancak iki dakikalık kalmıştı çünkü!”

“İyi de... Ne yapıyorsun sen?” diye sordu arkadaşlarının konuştuklarından hiçbir şey anlamamış olan Oscar.

“Görmüyor musun işte? Bir ikmal noktası.”

Oscar gözlerini kısıncı karşısında yüksek bir düzlük seçebildi. Sanki bir... benzin istasyonuna benziyordu! Valentine motoru yavaşlatıp ilk pompanın önünde durdu. Dalgıç giysisi giymiş biri gözetleme kulübesinden çıkarak kaskının içindeki mikrofona doğru konuştu.

“Depoyu doldurayım mı?”

“Evet, lütfen,” diye yanıtladı Valentine kendi mikrofonundan. “Normal glikoz lütfen!”

Oscar hayret içinde izlemekteydi. “Nasıl ödeyeceksin peki?” diye sordu arkadaşına.

“Siz bu para konusunda takıntılısınız değil mi? Burada her şey herkesindir. Eğer bir şey varsa herkes alıp kullanır, kalmayınca da kimse kullanamaz. Hepsi bu işte! Böylesi çok daha kolay, değil mi?”

Pompacıya kocaman bir gülümsemeyle teşekkür edip tekrar yola koyuldu. Oscar saatine göz attı. Neredeyse dokuz olmak üzereydi. Alistair ve diğerleri Leonid'in vücuduna girip de onların daha önceden gelmiş olduklarını fark edinceye kadar bir saatten biraz daha az zamanları kalmış demektir. Telaşa kapılmaya başlıyordu.

"Yola çıkalım, Val! Daha ikinci krallığın kapılarına bile varamadık."

Valentine onun dediğini yaptı ve hemen gaza bastı. Hepsi oturdukları yere yapıştılar ve denizaltı gerçek bir torpidoya dönüşmüş gibi suların derinliklerini yara yara ilerledi. Neyse ki Valentine pilotluk becerisini abartmamıştı. Engellerin ve sayısız sualtı yaratıklarının arasından benzersiz bir beceriyle zikzaklar çizerek geçiyordu. Denizaltıları aynı yolu takip eden binlerce Globul'un arasına karışmıştı.

"Burada ne yapıyor bunlar?" diye sordu Lawrence merakla.

"Sanırım Aiol Krallığı'nda doldurulan oksijen buradan geçerek beş Evren'e dağıtılıyor," diye yanıtladı Oscar.

"Uzaktan akrabalarımıza rastlamasam bari," dedi endişeyle Valentine, oturduğu yerde alçalarak.

Bir torpido gözüne karıştırarak içinden siyah camlı bir gözlük çıkardı ve aceleyle burnunun üzerine yerleştirdi.

"Onun işe yarayacağından emin misin?" diye sordu Oscar.

"Tedbirden zarar gelmez," diye açıkladı genç kız.

Birkaç dakika sonra henüz Oscar ve Lawrence hiçbir şey fark etmemişti ki genç kız arkasına dönerek yol arkadaşlarına seslendi.

"Pompa Krallığı'na hoş geldiniz dostlar!"

İki çocuk gözlerini kocaman açarak cama yaklaştılar.

Karşılarında koyu kırmızı, devasa bir duvar hiç bitmeyecekmiş gibi boydan boya uzanıyordu. Tam ortasındaysa iki tane açıklık dönüşümlü olarak bir genişleyip bir kapanıyordu.

“Krallığın Valfleri,” diye açıkladı derslerini hatırlayan Oscar. “Bu kapılara bu ad veriliyor. Biri açıldığında diğeri kapanır. Aynı Solunum Krallığı’ndaki esintiler gibi akıntının sürekli değişen yönüne bağlıdır.”

Görünüşe bakılırsa Oscar haklıydı. Pompa’ya girmek isteyen herkes sağdaki kapıya doğru yönelip burası açıldığında içinden geçiyordu. Bu kapı kapanıp da soldaki açıldındaysa ters yönlü akıntı sayesinde insanlar krallıktan ayrılıyorlardı.

Onlar sağdaki Valf’e doğru yaklaşırlarken bazı tuhaf gürültüler deniz dalgaları gibi yayılarak denizaltıya kadar ulaştı.

“Bu ne olabilir?” diye sordu Lawrence kontrol panosunu inceleyerek.

“Bizim denizaltıdan gelmiyor,” diye açıkladı Valentine, “biz ilerledikçe yükseliyor. Dikkat edin!”

Daha fazlasını söylemeye fırsat bulamadı. Bütün gücüyle frene bastı ve denizaltı dibe doğru dalışa geçerek sonunda karaya oturdu. Genç kız güneş gözlüklerini çıkardı.

“Neyin var senin böyle?” diye çıkıştı Lawrence kafasını ovuşturarak.

“Baksana,” dedi kız gözlerini duvara doğru çevirerek.

Üç çocuk karşılarındaki tuhaf manzarayı ilgiyle incelediler. Valf, aslında kanatları hiç durmadan açılıp kapanan kocaman bir kapıdan ibaretti. Kapıların her hareketindeyse dayanılmaz gıcırtilar yükseliyordu. Leonid’in Valfleri fena halde paslanmış ve kirlenmişti. Tahtaların ve zıvanaların üzerlerinde beyazımsı

levhalar oluşmuştu ve panoları çeken zincirlere karşın geçit çok daralmıştı. Çok sayıda gemi, geçme şansları çok az olduğu halde krallığa girebilmek için güç kullanmak zorunda kalıyordu.

Oscar arkadaşlarına doğru döndü.

“Sizce biz bu Valf’in içinden geçebilecek miyiz?”

Lawrence kendinden pek de emin olmayarak yüzünü buruşturdu. “Pek sanmıyorum. Bizim denizaltımız Globul’lardan daha büyük, oysa onlar bile sığmakta zorlanıyorlar...”

“Yine de denemek zorundayız,” diye kestirip attı Oscar. “Val, deneyecek misin, ne dersin?”

“Elbette!” dedi kız moralleri yüksek tutmak için coşkuyla. “Üstelik denemekle de kalmayıp başaracağım!”

Lawrence yerine geçip oturdu.

“Umarım haklısındır. Ama ben yine de kemerimi bağlamayı tercih ediyorum. Ne de olsa bütün gücünü kullanman gerekecek!”

“Tamamdır! Eyer üstüne, kovboylar!” diye bağardı sanki rodeodaymış gibi.

Denizaltı, denizin kumlu derinliklerinden yükseldi ve motoru her zamankinden daha güçlü kükreyerek Valf’in üzerine doğru fişek gibi ilerledi. O sırada akıntı yön değiştirdi. Valentine artık akıntıya karşı koyamıyordu. Denizaltı artık akıntı tarafından taşınıyordu ve suların güçlü etkisiyle birlikte iki kocaman kanat açıldı.

“Ya şimdi ya da hiç!” diye haykırdı Valentine. “Sıkı tutunun, her şeyimizi ortaya koyuyoruz!”

Tam dar geçitten geçerlerken gaz pedalını sonuna kadar itti ve deniz taşıtı ileri doğru sıçradı.

Bir sarsıntı onları birer hindistancevizi gibi silkeledi ve korkunç bir gürültü çınladı. Motorları onu çaresizce ileri doğru itmeye çalıştığı halde denizaltı durmuştu. Pilot kabininin etrafına baktılar. Çeperleri Valf'in kapılarına sürtünerek eğilmişti. İlk tepki veren Lawrence oldu.

“Bakın,” dedi. “Gövde delinmiş, kabin su alıyor!” Arkadaşlarına döndü. “Aklınıza gelen bir şey var mı? Çünkü bana kalırsa az önce yüzmeyi öğrenmiş olamam...”

Valentine son bir denemede daha bulundu. Aldığı tek sonuç ise motor bölmesinden pilot kabinine doğru dolan bir yanık kokusu oldu.

“Diretmenin yararı yok,” dedi kız. “Sıkıştık.”

Dört bir köşeyi yoklayan Oscar’a dönüp baktı.

“Ortalığı toparlayacağına biraz düşünsen?”

Çocuk yanıt vermeden kokpitten çıktı. Valentine ve Lawrence kaygıyla bakiştılar.

Birkaç saniye sonra geri geldiğinde Oscar'ın eli kolu doluydu, gözlerindeyse bir umut ışığı parlıyordu.

“Sanırım buradan çıkmanın bir yolunu buldum. Hem de yüzmeden...”

Genç Medicus yumruklarını makinesinin çevresinde sıkarak arkasına döndü. Maskesinin camlı kısmından, hemen arkasından gelen iki arkadaşına baktı. Hepsi vücutlarını neredeyse tamamen kaplayan, başlıklı siyah kombinezonlar giymiş, ayaklarına paletler geçirmiş ve birer de oksijen tüpüyle donanmışlardı. Ancak muhtemelen hepsinden daha değerli olanıysa üçünün de ellerinde tutarak üstlerine uzandıkları fırlatıcıları. Bütün bu donanımı

denizaltının içinde bulmuş olmaktan çok mutlu olan Oscar soran gözlerle Lawrence'a baktı. Bu sualtı dünyasında şaşırtıcı derecede rahat görünen arkadaşı ona her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. Hepsi dönüp arkalarına baktılar. Valf'in kapıları arasına sıkışmış olan denizaltılarını terk ediyorlardı.

Denizin en derinlerinde sonunda Kraliçe Mitra'nın krallığına, yani Leonid'in kalbine girmişlerdi.

Oscar kafilenin başına geçti. Büyük bir dikkatle her çeşit denizaltı aracından kaçınmaya çalışıyordu. Bunların arasında elbette adına Prot & In denilen ve değiştirilmeleri, tamir edilmeleri, kesilip biçilmeleri için sonsuz sayıdaki yapının üzerine dayanan son derecede gelişmiş, meşhur, özerk makineler de vardı. Onların yanı sıra uzaktan uzağa birinci krallıktaki virüs ve bakterileri anımsatan ancak onlardan farklı olarak hiçbir saldırganlık belirtisi göstermeyen, sayılamayacak kadar çok canlı yaratık da gördüler. Buna karşılık tek bir balık ya da yosuna rastlamadılar.

Oscar nereye gittiğini bilmeden ilerliyor ve Zümrüt Tablet'i bulabilmek için ne yapması gerektiğini düşünebileceği uygun bir yer bulabilmeyi umuyordu. Şansının fazla yüksek olmadığını kabul etmesi gerekiyordu. Yola çıkmadan önce yol gösterebilecek herhangi bir iz bulamadığı gibi iki krallığın içine girdiklerinden bu yana da bir ilerleme sağlayamamıştı. Bunu fazla düşünmemeye çalışarak hızlandı. Kısa bir an için güneş, çok yükseklerdeki gökyüzünden öyle bir yoğunlukla parladı ki ışınları denizler altındaki krallığın en derinlerine kadar ulaştı. O sırada Oscar ve arkadaşlarının üzerine bir gölge düştü ve çocuklar şaşkınlıkla hemen yavaşladılar. Karşılarına toprağın üzerine yan yana yerleştirilmiş, koyu kırmızı renkli iki devasa patatese benzeyen birbirine yapışık iki

kütleden oluşan kocaman, oval bir şekil çıkmıştı. Tepelerinde biri koyu diğeri açık kırmızı renkte iki kalp ışığın altında parlıyordu. Oscar yol arkadaşlarına kendisini takip etmelerini işaret ederek bu tuhaf yapıya iyice yaklaştığında iki kütlenin dört bir yanında, binlerce küçük açıklık bulunduğunu fark etti. İçlerinden daha büyük olan ve oval yapının tam önünde bulunan bir tanesi bir kapıyı andırıyordu. Üç maceracı daha da yaklaştıklarında bu kapının kemerinin çevresine bir ağ sarmalanmış gibi incelikle oyulmuş ve işlenmiş olduğunu gördüler.

Kapının içine doğru yaklaşırlarken Oscar kombinezonunun altından bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. Fermuarı açıp parıldayan madalyonunu çıkardı. Kapının çevresi de aydınlandı ve kemerin etrafını sarmış olan ağ örgüleri parıltılı çelenklere dönüştü. Kapılar yavaşça açıldı ve üç arkadaş Koroner Sarayı'ndan içeri girdiler.

Kapı arkalarından yavaşça kapanırken onlar da bomboş bir alandan ilerlediler. Tamamen pürüzsüz bir kürenin içini dolaşıyorlardı. Birkaç saniye sonra Valentine arkadaşlarına yanına gelmelerini işaret etti. Nihayet çeperin içinde dar bir geçit, fırlatıcılarını terk ettikten sonra içinden geçebilecekleri bir açıklık keşfetmişti. Lawrence oksijen göstergesine bir göz attı. Çok hızlı soluduğu için şişenin içindeki gazın yüzde doksanını tüketmişti. Artık açık havaya çıkmalarının zamanı gelmişti ama nasıl ve nereden?

Böylece içine girdikleri tuhaf sütunun içini dolaşmaya başladılar ancak bu sefer görünürde hiçbir açıklık yoktu. Gitgide daha da güçlkle solumaya çalışan Lawrence, biraz önce içinden geçtikleri dar geçide doğru döndü. Açıklık ortadan kaybolmuştu. Bir çıkmazın içine hapsolmuşlardı!

Üç arkadaş küçük bir yarı, dışarı açılan küçük bir çatlak bulabilme umuduyla dört bir yanı paletleriyle yokladılar ama boşunaydı. Valentine de soluk almakta güçlük çekmeye başladı. Onun da şişesi boşalmak üzereydi. Oscar onlara çaresizce yaklaştı. Arkadaşlarını buralara kadar ne diye sürüklemişti ki sanki? Boğularak ölsünler diye mi? Kendi havasından biraz soluyabilsinler diye onlara kendi şişesine bağlı olan ağızlıklardan birini uzattı ama onlar bunu geri çevirdiler. Oscar ısrar etmeye çalışırken başlarının üzerinde çınlayan tuhaf bazı şırıltılar dikkatlerini çekti. Hepsi aynı anda başlarını kaldırdıklarında artık umudu kesmiş oldukları şeyi gördüler: Su seviyesi mucizevî şekilde alçalıyordu.

Hiç düşünmeden üçü birden suyun yüzeyine çıkabilmek için şiddetle paletlerini çırpmaya başladılar. Başları suyun dışına çıkar çıkmaz da maskeleriyle başlıklarını atarak ciğerlerini havayla doldurdular.

“Bu sefer gerçekten,” diye itiraf etti Valentine soluk soluğa, “işimiz bitti sanmıştım! İyi de nereye çıktık biz böyle?” diye sordu su hiç durmadan alçalırken.

Çocukların ikisi de bu soruya yanıt verebilecek durumda değillerdi.

Paletleri yere ilk değen Oscar oldu. Hepsi kendilerini nemli bir düzlüğün üstünde, üzerlerinden sular damlayarak oturur halde buldular. Her tarafı kapalı bir soba borusunu andıran bir tüpün içindeydiler. Yalnızca zeminde suyun emilmesini sağlayan mazgallar vardı. Çocuklar üzerlerindeki dalgıç malzemelerinden kurtuldular.

“Ayağımı toprağa basmaktan memnunum doğrusu,” diye itiraf etti Lawrence.

“Fazla uzun sürmez,” diye uyardı Valentine. “Buradan bir an önce çıkmalıyız. Kendi adıma ben burada iskelete dönüşmek niyetinde değilim.”

“Dileğin yerine geldi Val,” dedi Oscar gözlerini çeperden ayırmadan. “Bak!”

Duvarın üzerinde bir çatlak belirdi. Bir pano yana kaydı ve sütunun içinde kapı büyüklüğünde bir açıklık oluştu. Oscar ve arkadaşları sırayla yaklaşp dikkatlice içinden geçtiler.

Büyülenmiş gibi etraflarında döndüler. Tavanı sonsuz yükselikte ve koyu kırmızı renkli, yarı saydam duvarları dışarıdan aydınlatılmış gibi görünen kocaman bir salonun içindeydiler. Duvarlarda çürümüş bir yaprağın içinden görünen son derecede ince, ağ gibi damarlar seçilebiliyordu.

“Sanki dev bir örümcek ağının içinde gibiyiz,” dedi Valentine kendinden geçmişçesine. “Şahane bir şey bu.”

Daha etkileyici olansa bir tek Leonid’in kalp atışlarıyla bölünen ve her yere hüküm süren büyük sessizlikti. Bu uçsuz bucaksız salonun en arkasında kırmızı halıyla kaplı bir merdiven sanki sonsuzluğa yükseliyordu. Üzerlerine düzensiz çizgilerle kaplı, soyut tabloların asılmış olduğu duvarlar boyunca bordo kadifeyle kaplanmış kanepeler sıralanıyordu. Sarayın girişinin bu görkemli dekorunu uzun uzun inceleyebilmek için fazla zamanları olmadı çünkü öteki uçta çift kanatlı bir kapı hızla açılıp silahlı adamlar üzerlerine doğru yürümeye başladılar.

“Makrofajlar!” diye bağırdı Lawrence benzi solarak. “Bizi yabancı sandılar!”

7 Dokularda bulunan patojenlerin, ölü gözelerin, hücresel kalıntıların ve vücuttaki yabancı maddelerin yutulmasından sorumlu hücrelerdir. (ed.n.)

“İyi öyleyse, biz de onlara haklı olduklarını açıklayalım,” diye yanıtladı Valentine. “Ama...”

“Hiç de değil!” diye karşı çıktı Lawrence. “Onlar için yabancı demek tehlike demektir. Bütün yabancıların ortadan kaldırılması gerekir! İşte sorun bu!”

Oscar ise bir saniye bile duraksamadı. “KOŞUN!”

Üçü birden ok gibi merdivene doğru fırladılar ve Kraliçe’nin korkunç makrofajları peşlerinden gelirken basamakları tırmandılar.

“Bu... merdiven... bitmek... bilmiyor,” dedi soluksuz kalmış olan Lawrence, göbeğinin ve hareket eksikliğinin verdiği rahatsızlıkla.

Oscar arkasına dönüp baktı. Silahlı adamlar arayı kapatmak üzereydiler. Hiç yavaşlamadan PALOMA Laboratuvarının çantasını açtı ve içinden Livia’nın kendisine nasıl kullanıldığını gösterdiği kar tanesi şeklinde bir kristal çıkardı.

“Siz devam edin,” dedi arkadaşlarına, kristali madalyonunun üzerine yerleştirirken. “Ben size yetişirim...”

“Olmaz,” dedi Valentine, “seni bırakmayız!”

“Mümkün değil!” diye onayladı Lawrence cesur bir şekilde.

“Sakın durmayın!” diye emretti Oscar sertçe. “Ben sizi birazdan bulacağım. Hadi!”

İstemeyerek de olsa boyun eğip gözlerini arkadaşlarından ayırmadan kaçmaya devam ettiler. Bu arada Oscar da arkasına dönüp takipçileriyle yüzleşti. Silahına hızlıca bir göz attı ve Paloma’nın söylediklerini hatırladı: “İster Pathologus olsun, ister olmasın, bu silah her türlü düşmanı bertaraf etme konusunda kesinlikle etkilidir. Onu her şeye karşı kullanabilirsiniz. Aklınızı kullanın, sevgili yavrucuğum, aklınızı. O sizin için her türlü silahtan daha yararlı olacaktır.”

Kadının tavsiyesine harfi harfine uymuş olmayı umdu ve doğru zamanda doğru şeyi düşünmüş olmak için dua etti. Teninde bir ürperti hissetti ancak kolunu hiç titretmeden dosdoğru havaya kaldırdı. M harfinin tam ortasında yoğunlaşan enerji kristale geçti ve mavi bir ışık halinde dışarı fışkırarak Medicus'un ayaklarının dibindeki taşa çarptı. Merdivenin basamağı üzerinde bir buz tabakası oluştu.

Askerler otuz metreye kadar yaklaşmışlardı ve üzeri demir dikenlerle kaplı, dokunaç gibi kollarını avları olan çocuğu kaskıvrak yakalamak için uzatıyorlardı. Oscar kalp atışlarını şakaklarında hissediyordu ama gücünü yitirmedi ve mavi ışığı önce basamak boyunca sonra da her iki yandan yokuşun üzerinde kaydırды. Buz kristalleri yavaş yavaş taşın üzerini kaplıyor, buldukları her aralıktan içeri girerek taşın rengini beyazlaştırıyordu.

İlk çatlak sonunda belirdi.

Adamlar çocuğa şimşek hızıyla yaklaştılar ve önderleri gibi görünen, içlerinde en uzun boylu, en iri ve daha da önemlisi en korkunç görünümlü olanı adımını donmuş basamağın üzerine attı. *Mahvolduk*, diye düşündü Oscar, *mahvolduk*. Gözlerini yumarak geri çekildi.

Bir patlama duyuldu. Oscar gözlerini açtığında basamağın, soğuşun ve genişlemenin etkisiyle parçalara ayrılarak havaya uçtuğunu son anda görebildi ve merdivenin alt kısmı sallandı. Bir anda dengesini kaybeden asker adamlarıyla birlikte boşluğa yuvarlanırken Oscar da yukarda kendisini bekleyen arkadaşlarının yanına ulaşabilmek için basamakları dörder dörder tırmanıyordu.

"Aferin sana, Oscar," diye kutladı Lawrence ter içinde. "En kötüsünden korkmuştum."

“Hiç anlamıyorum,” dedi Valentine şaşkınlıkla. “Madalyo-
nun buraya girmemizi sağladığına göre burada Medicus’lar dost
kabul ediliyor olmalı. O halde bu Makrofajlar ne diye üzerimize
saldırdılar?”

“Belki de siz ikiniz Medicus olmadığınız içindir,” diye tahmin
yürüttü Oscar.

Sağna ve soluna baktı. Bitmek bilmeyen koridorlar her yöne
uzanıyordu.

“Peki şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Hepatolia’lı. “Yakında
takviye kuvvet yollayacakları kesin.”

“Tam da onlardan bahsederken!” diye bağırdı genç kız sol
tarafındaki koridoru işaret ederek.

Hiç düşünmeden öteki koridora daldılar ve peşlerinde yeni
bir askeri birlikle ilerlemeye başladılar. Heyecanlarını daha yeni
yatıştırıp güçlerini topluyorlardı ki çok geçmeden ara kapanmaya
başladı.

“Bir karar vermemiz gerekiyor, hem de çok çabuk!” diye bağırdı
Valentine. “Bizden daha hızlılar, birazdan bizi yakalayacaklar!”

Oscar yanıt vermeye hazırlandı ancak ağzından hiç ses
çıkmadı. Birkaç metre önlerinde bir kapı açılmıştı ve buradan
uzanan iki kol hızla koşmakta olan genç Medicus’u yakalayıp
koridordan çekip çıkardı. Valentine ve Lawrence hayret içinde
oldukları yerde kalakaldılar ve iki kol yeniden uzanarak onları
da içeri çekti.

Müthiş bir güç çocukları duvara, kapının hemen yakınına
yasladı.

“Susun,” diye mırıldandı biri. “Tek kelime etmeyin!”

Kapı açıldığı gibi hızla kapandı ve ordu hemen yanlarındaki koridordan geçerek uzaklaşıp gitti. Üç çocuk soluk soluğa doğrulduklarında karşılarında darmadağın saçlı bir genç adam vardı.

“Alistair!” diye haykırdı Oscar sanki karşısında bizzat Tanrı’yı görmüş gibi. “Ama siz... diğerlerinin yanında değil misiniz?”

Konsey üyesi işaret parmağını Oscar’ın dudaklarına götürerek çocuğu susmaya zorladı. Odanın karanlığı içinde adam bir ruh gibi görünüyordu. Çocuk alacakaranlıkta adamı incelemeye çalıştı. Alistair her zamankinden de küçülmüş ve çökmüş gibiydi. Bir tek gözlerindeki o buz gibi ışık yerli yerinde duruyordu.

Elini Oscar’ın ağzından çekip kısık sesle konuştu.

“Cumides Circle’a gitmeye hazırlanırken senin diğerlerinden önce yola çıktığını anladım,” diye açıkladı. “Ama daha zamanım var, randevu öğleden sonraydı.”

“Randevu saat onda Leonid’in evindeydi, Alistair,” diye düzeltti Oscar şaşkınlıkla. “Bana kalırsa çoktan geciktiniz bile. Saat ona çeyrek var.”

Alistair huysuzca bir hareket yaptı. “Önemli değil. Burada olmamam gerekiyordu ama sana yardım edeceğime de söz vermiştim. İşte sözümü tutuyorum,” dedi sakince. “Hiç de uzak sayılmazsın... Yani, hedefinden,” diye ekledi öteki iki çocuğa ihtiyatla bakarak.

Oscar bütün yorgunluğunun Konsey üyesinin sözleriyle bir anda uçup gittiğini hissetti. Karanlığın içinde odadaki şekilleri seçmeye çalıştı.

“Şu anda neredeyiz?” diye sordu heyecanla.

Alistair kolunu uzattı ve bir anda sanki büyü yapılmış gibi elinde bir meşale belirdi. Üç çocuk çevrelerine bakındılar. İçinde

bulundukları oda kocaman giriş salonuna kıyasla çok daha mütevazı bir büyüklükteydi ama burada da tavanlar son derecede yüksekti ve içeride de çok daha fazla eşya bulunuyordu. Duvarlar kırmızının bütün tonlarında, bordo, gece mavisi ve altın sarısı kumaşlarla kaplıydı. İçlerinden biri ortasında sarayı ve çevresinde dev bir kalkan oluşturan duvarıyla birlikte krallığı tasvir ediyordu. Bir diğerinde uzun beyaz saçları kalp biçimindeki yakutlardan yapılmış bir taca sarınmış bir kadın görölüyordu. Üçüncüsündeyse bu kıpkırmızı dünyayı ikiye bölen beyaz ve mavi bir gök Kral Aiol'un şehrini temsil ediyordu.

Salonun en arkasında narçiçeği renginde kadife bir örtüyle kaplı bir kürsünün üzerine süslü ve işlemeli tahta bir koltuk yerleştirilmişti. Koltuğun ayakları, kolları ve arkılığı incelikle işlenmiş ahşap dantelle süslüydü.

"Pompa Krallığı'nın Taht salonunda bulunuyorsunuz," diye açıkladı Alistair tekdüze bir sesle. "Kral Aiol'un kız kardeşi Kraliçe Mitra buraya oturarak danışmanlarını çevresine toplar."

Oscar hayretle adamı inceledi çünkü sesinde en küçük bir tonlama olmadan âdeta otomatige bağlanmış gibi konuşmuştu. Yine ne olmuştu bu adama böyle? Hem hafızasını yeniden kaybediyor gibiydi hem de davranışları tuhaflaşmıştı. Oscar onun için endişeleniyordu çünkü her ne kadar Konsey üyesinin değişken ruh hali onu zaman zaman zor durumda bıraksa da, ona gerçekten değer veriyordu. Kimi zaman kendisine sanki bir ağabey kadar yakın ve sevecen davranıyordu kimi zamansa Oscar karşısında buz gibi soğuk ve mesafeli bir adam buluyordu. Sonunda acaba bu durumdan Bay Brave'e ya da en azından bu adamı çok sevdiği anlaşılan Bayan Withers'a söz etse iyi mi olur, diye düşünmeye başlamıştı. Yaşlı kadın mutlaka ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Kürsünün ayağında, kendi boyundan daha yüksek olmayan tuhaf bir sütun çocuğun dikkatini çekti. Sütunun üzerini hareketli, kızıl bir sis kaplıyordu ve içinde de Oscar'ın ne olduğunu seçemediği bir nesne saklıyordu. En az onun kadar meraklı olan Valentine salonun karşı tarafına kadar yürüyerek bu kaidenin önüne geçti.

“Çok güzelmiş,” dedi kız. “Nedir bu?”

Alistair'in sesi salonun içinde bu defa daha güçlü olarak çınladı. “Kraliçe'nin asası.”

Valentine bir adım geri çekildi. Duvar kaplamasında görülen Kraliçe'nin tacını süsleyen aynı taşlardan, kalp şeklinde, pırlıl pırlıl yakutlardan yapılmış olan bu sopayı biraz uzaktan izlemeyi tercih etmişti.

Alistair iki çocuğa yaklaştı.

“Yalnız güzel olmakla kalmıyor,” dedi Konsey üyesi, “aynı zamanda senin için çok yararlı da olacak. Hatta aradığın yere ulaşman için *kaçınılmaz*...”

“Asa, Tablet'i bulmamıza yardım mı edecek?” diye sordu Lawrence kuşkuyla. “Ama nasıl?”

Bu sözcükleri Hepatolia'nının ağzından duymak Alistair'i şaşırtmıştı.

“Onlar benim dostlarım, her şeyi biliyorlar,” diye açıkladı Oscar.

Konsey üyesinin canı sıkılmış gibiydi. “Daha ağzı sıkı olmaydın. Ve daha dikkatli...”

“Biz onun dostlarıyız,” diye üsteledi Valentine. “Bu da demek oluyor ki kimseye bir şey anlatmayız, ona asla ihanet etmeyiz. Dost ne demektir bilir misiniz?”

Oscar ve Lawrence kızın cüretinden hayrete düşerek yüzüne bakakaldılar.

Alistair onun küstahlığını görmezden geldi. “Her neyse,” dedi içini çekerek, “zaten artık çok geç. Olan olmuş bir kere. Hem ayrıca tek başına olmaman da iyi olmuş çünkü ben seninle gelemeyeceğim.”

“Eh,” dedi Valentine kollarını sis kubbeciğine doğru uzatarak, “madem bu asaya ihtiyacımız var alalım da bitsin o zaman! Aradığımız şeyi bulduktan sonra da getirip uslu uslu yerine bırakırız.”

Alistair onu durdurdu. “Sakın yapma!” diye uyardı kızı.

“Neden? Bunu almamız gerekmiyor muydu?”

“Bunu ancak Kraliçe yapabilir.”

“Sisin içine girersek ne olur?” diye sordu Oscar.

“İçinde başka bir gaz var ve eğer bu havaya karışırsa anında patlar,” diye yanıtladı Konsey üyesi.

“O halde onu nasıl ele geçireceğiz?” diye sordu çocuk.

“Bunu yalnızca Kraliçe yapabilir ya da... ya da bir Medicus.”

“O halde siz onu alabilirsiniz,” dedi Lawrence gözlerini kuşkuyla Alistair’in üzerine dikerek.

Alistair belli belirsiz geriledi. “Hayır, bunu yapacak kişinin asayı sonraki on beş dakika boyunca elinde tutması gerekiyor.”

Oscar, Valentine’i kenara iterek onun yerine sütunun karşısına geçti.

“Dur,” diye emretti Alistair. “Elini içeri sokarsan patlama olacak.”

“Biraz önce bir Medicus’un onu eline alabileceğini söylemiştiniz!”

“Bir Medicus da herkes gibi patlamaya yol açacaktır ancak o kendini bundan korumayı bilecektir.”

Oscar bir an düşündü. Onu koruyabilecek tek bir Medicus gereci biliyordu.

“Pelerinimle mi?” diye önerdi.

“Kesinlikle. Her şeyden önce pelerinini sis kubbeciğinin üzerine koy.”

“Sizin pelerininiz yok mu?” diye sordu Lawrence.

“Aceleyle yanıma almamışım...”

Cümlesinin sonu koridordan gelen ve sanki uzaklarda bir yerde birileri koşuşturuyormuş gibi bir gürültü patırtının içinde kayboldu. Daha fazla zaman kaybetmemek gerekiyordu. Alistair başını kapıdan dışarı uzatıp hemen geri soktu.

“Çok geçmeden burada olurlar,” dedi gergin bir şekilde. “Çabuk, dediğimi yap!”

Oscar pelerinini çözüp oyalanmadan kubbeciğin üzerine örttü. Kumaşın altındaki sis tuhaf bir şekilde cam gibi katıydı.

“Artık kaldırabilirsin,” dedi Alistair.

Valentine ve Lawrence gözle görülür derecede uzaklaştılar ancak çok geç kalmışlardı. Patlamanın rüzgârıyla pelerin havalandı ve üç çocuk da halının öteki ucuna savruldular. Alistair bile tepetaklak devrilmemek için bir koltuğa tutunmak zorunda kalmıştı.

Oscar hemen ayağa kalkıp sütuna kadar koştu. Kumaşın altında kırmızı sis dağılmıştı ve pelerin doğrudan değerli nesnenin üzerine düştü. Çocuk soran gözlerle Alistair’e baktı ve ondan yüreklendirici bir işaret alınca da pelerini dikkatle kaldırdı.

Pelerin lifleri arasına girmiş binlerce kristal zerresi kar yağar gibi yere döküldü. Oscar pelerini silkeleyip özenle kendine doğru çekti. Kaidenin üzerinde Mitra'nın asası, hiç zarar görmemiş bir halde, kırmızı ve turuncu renkli ışık saçarak parlıyordu.

Soluğu kesilmiş olan Oscar duraksadı. Sırtından aşağı buz gibi bir ter süzüldü. Arkadaşlarına bir kere bakıp kararını verdi ve elini uzatarak asayı yakaladı. Hiçbir şey olmadı. Ne ikinci bir patlama, ne bir yıldırım, ne vücudunda herhangi bir çürüme. Rahat bir soluk alarak gözlerini kapadı.

Lawrence ve Valentine de aynı anda içlerini çektiler.

“Kraliyet esasına büyü yapılmış olduğunu ve üzerimize korkunç bir lanetin çökeceğini sanmıştım,” diye itiraf etti çocuk.

Valentine arkadaşının sırtına dostça vurdu.

“Sana hep söylüyorum, çok fazla roman okuyorsun. Burada gerçek hayatın içindeyiz, lanetler ve büyüler burada bulunmaz.”

İki çocuk gülümseyerek kıza baktı ve o da hayranlıkla karşısındaki manzarayı inceledi.

“Ya da en iyisi burada kısmen bulunmaz diyelim.”

Koridordan gelen çığlıklar onlara gerçek hayatın gerçek tehlikelerini hatırlattı. Zırh ve maden sesleriyle her yöne koşuşturan aceleci adımlar koridorda birbirine karşıyordu.

“Sarayın bütün odalarını arayacaklardır,” dedi Alistair telaşla. “Gitmemiz gerek. Benimle gelin!”

“Nereye ama?” diye sordu Oscar. “Her yerde askerler var, üstelik geldiğimiz yoldan da geri dönemeyiz artık...”

Konsey üyesi gizemli bir tavırla çocuğun yüzüne baktı. “Odan çıkacağımızı kim söyledi? Tahta yaklaş, çabuk!”

Oscar tartışmadan onun dediğini yaptı.

“Arkalığın tepesine bak. Orada kalp şeklinde iki yakut var. Biri açık, diğeri koyu renkli...”

“Evet,” diye onayladı genç Medicus, “anladığım kadarıyla bu krallığın amblemi.”

“İki kalbin ortasında bir boşluk var. Asayî o boşluğa sok. Oyalanma!”

Oscar ayaklarının ucunda yükselip sopanın altını oradaki deliğe yerleştirdi.

Koltuğun ayakları yoğun bir ışıkla yandı ve bu ışık, yayılan alevler gibi yukarı doğru çıkıp kollardan arkalığa ve oradan da iki değerli taşu ulaştı. Kürsü önce hafifçe sallandı ve daha sonra da şiddetle sarsılmaya başladı.

Aynı anda kapı açılmaya çalışıldı ancak neyse ki Alistair onu kilitlemişti.

“AÇIN,” diye emretti dışarıdan bir ses. “AÇIN KAPIYI!”

“Kürsüye, üçünüz de kürsüye çıkın çabuk!” diye bağırdı Alistair kapıya doğru koşup önüne bir koltuk sıkıştırırken.

Valentine ve Lawrence hiç nazlanmadan, pelerinine yapışmış olan Oscar’ın yanına gittiler. Kürsünün sarsıntıları aşağıya doğru yavaş bir hareketlenmeye dönüşmüştü. Bütün zemin alçalıyordu. Alistair onlara doğru döndü. Şimdi yalnızca belden yukarıları görülebiliyordu.

“Peki ya siz?” diye haykırdı Oscar.

“Beni merak etme. Hemen arkadaşlarının yanına döneceğim.”

Dışarıdan sert darbelerle kapı yıkılmaya çalışılıyordu.

“İyi şanslar, Oscar Pill,” dedi Alistair gözünü ondan ayırmadan ve tuhaf, neredeyse tanınmayacak bir sesle.

Platform gömülmeye devam ederken Oscar her darbeye sarsılan kapıyı hâlâ görebiliyordu. Derken başlarının üzerinden iki levha kaydı ve zemin yeniden kapanarak onları karanlığın içine gömdü.

Kapı binlerce parçaya ayrıldı ve tepeden tırnağa silahlı bir grup adam Taht salonunun içine doldu. Hepsi kenara çekilip sıraya girerek bir koridor oluşturdular.

Sessizlik sağlandıktan sonra kapının çerçevesi içinde çok uzun boylu bir kadın belirdi. Kızıl kadifeden sade ve upuzun bir elbise giymişti ve elbisesiyle aynı renkte olan dudaklarına tezat oluşturan bembeyaz saçları, arkasından gelin duvağı gibi dökülerek bitmek bilmiyordu. Kısa bir süre hiç hareket etmeden durdu. Yalnızca kapkara gözleri sanki bu odada neler olup bittiğini anlamak istermişçesine dört bir yana bakıp duruyordu.

İlerleyince bakışı doğrudan sütuna, yerdeki kristalleşmiş sise ve arkasında kürsüyle tahtın bulunması gereken boş alana takıldı. İçgüdüsel olarak elini boynuna götürdü ve bir zincirin ucuna asılı iki kırmızı kalpten oluşan madalyonunu okşadı. Başını eğip onlara baktı. Parıltıları bir anda yok olmuştu.

Sütuna doğru yaklaşıp geriye kalan son kızıl kıvrımları elinin öfke dolu bir hareketiyle süpürdü. Arkasına döndü. Kırışık yüzü bütün rengini yitirmişse de gözleri birer kor gibi yanıyordu.

“Romano!” diye seslendi.

İncecik yüz hatları olan oldukça genç bir adam yanına geldi. Ne bıyığı ne sakalı vardı, saçları ve kaşlarıysa tıraş edilmişti.

“Kraliçem, asa kaybolmuş. Oysa ona sizden başka kimse dokunamaz... bir Medicus olmadıkça.”

Kadın başını eğip çıplak kalmış sütuna baktı. Genç adam elini tıraşlı kafasında gerginlikle gezdirip duraksadıktan sonra eğilip alçak sesle devam etti. “Taht da yok olmuş. Bu da gösteriyor ki asayı çalan kişi aşağı inmiş, yani mağaraya ve...”

“Biliyorum,” diye sözünü kesti Mitra. “Bunları ben de sizin kadar biliyorum.”

Kraliçe’nin danışmanı geri çekildi.

O sırada bir saniyeden daha kısa bir süre için, kadın salonun öbür ucunda, duvar kaplamalarının ve ağır perdelerin gölgesi içinde daha önce fark etmemiş olduğu bir şey gördü. Tanıdığı bir erkeğin ince uzun silüetiydi ve bir anda, bir parıldamayla gözden kayboldu. Odanın içinde kendisiyle askerlerinden başka kimse kalmamıştı.

Güvenilir danışmanı da aynı anda arkasını dönmüş ve aynı sahneye tanık olmuştu. Başını çevirip inanamayan gözlerle Kraliçe’ye baktı.

“O muydu?” diye mırıldandı Romano. “Bu... bu mümkün mü?”

Mitra doğrulup buz gibi ve kararlı bir sesle konuştu. “Bulun onu. Alistair McCooley’yi bulun. Çabuk. Onu bana canlı getirin.”

Peşinde Romano ve askerlerle hızlıca odadan çıktı ve o sırada güçlü bir sarsıntı oldu. Koridorun ışıkları titreşti ve söndü.

“Kraliçe!” diye haykırdı Romano. “Kraliçe’yi koruyun!”

Askerler hükümdarlarının çevresinde kalkan oluşturlarken Romano da, kemerine takılı duran bir kılıfın içinden kırmızı bir parıltıyla ışıldayan tuhaf bir hançer çıkardı. Mitra kendisini kuşatmış olan asker saflarını açılmaya zorladı.

“Bu bir saldırı değildi,” dedi hiç duraksamadan.

“O halde ne olabilir?” diye sordu genç adam çevresinde bir hareket, bir iz arayarak. “Bundan nasıl emin olabiliriz?”

“Ben eminim,” diye üsteledi Kraliçe. “Çünkü Leonid Smith denen bu ihtiyar şaşkınlığı iyi tanıyorum,” dedi peşinde muhafızlarıyla koridoru hızlıca kat ederken. “Bütün krallığı alarına geçirin!”

leonid'in zorlu tercihi

Gerçekten de Mitra, Leonid'i iyi tanıyordu.

Küçük katile vücudunun içine girer girmez yaşlı adam da koltuğuna, viski şişesinin karşısına yerleşmiş sabahın sekizinde içki içme olasılığı üzerine derin bir düşünceye dalmıştı. Gerekçelerden pek çoğunun olumlu yanıt üzerinde yoğunlaştığını kabul etmek gerekirdi. Her şeyden önce viskiyi çok seviyordu ve insan bir şeyi bu kadar sevince paranın olmadığı gibi saatin de hiçbir önemi kalmıyordu ve bu yüzden de aslında saatine bakması bile gereksizdi. Hem alkol onu rahatlatıyordu ya da en azından o öyle olduğuna inanıyordu hem de bu beklenmedik ziyaret sinirlerini epey germişti. Özellikle de genç Pill olacak o kendini beğenmiş genç adamın söyledikleri.

Gerçi çocuğun bu kibri onu pek de şaşırtmıyordu çünkü önceki hafta McCooley'nin bu veletler topluluğuyla birlikte yaptığı ilk ziyaretten sonra, iki viski kadehi arasında biraz bilgi edinecek fırsatı olmuştu. Annesi (Leonid'in ruhunun huzuru olan rahmetli Bayan Smith) tarafından Medicus olan oğlu Leonard, ona Pill

ailesini çok övmüş, özellikle de çok büyük başarılar kazandıktan sonra karanlık ve korkunç bir işe bulaşmış ve bundan da sağ çıkamamış olan baba Pill'i uzun uzun anlatmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla babası sağlam karakterli ve gözü pek bir adamdı ve bu özelliklerin oğlunda da bulunduğunu kabul etmek gerekirdi.

Yine de bu, bir yeni yetmenin haddini bilmeyerek onun yaşındaki saygıdeğer bir beyefendiye hakaret etmesi için yeterli bir neden sayılabilir miydi? Leonid ona karşı göstermiş olduğu hoşgörüden şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştı.

“Daha katı olup onu cezalandırmalıyım,” dedi kendi kendine. “O lanet olasıca Vücut Girişi’ni uygulamasına karşı çıkmalıyım. Hem zaten bu çocuğun aklını başına getirmesi için McCooley’ye güvenecek olursak daha çok bekleriz!”

Birkaç dakika böyle mırıldandıktan sonra gözlerini yumdu ve derin bir uykuya daldı, çok geçmeden de zihnindeki bütün bu düşünceler yığını rüyalarını doldurdu.

On beş dakika kadar sonra irkilerek uyandı. Rüyası açıkça bir kâbusa dönüşmüş, kızıl saçlı bir yumurcak vücudunun içinde oradan oraya koşturup her türlü haltı karıştırarak bir yandan da alay ederek, “Çok kötü bir adamsınız Bay Smith! Çok kötü bir adamsınız!” diye bağırıp duruyordu. Adam kalbinin, göğsünün içinden fırlayacakmış gibi attığını hissetti.

Koltuğunda doğrulup çevresine bakındı ve içi rahatlayarak elini ilaç kutusuna uzattı.

Zamanının yüzde doksanında yaptığı gibi yine homurdanmaya başladı ve yutması gereken bütün hapları gözden geçirdi. Bir tanesi kalp ritmi için, bir diğeri tansiyonu için ve bir tane de damarları tıkanmasın diye. Bu kokteyli yutmaktan nefret etmesinin yanı

sıra bir de üstelik sonrasında ağızındaki tadı gidermek ve zaman geçirmek için viski içmesi de mümkün olmuyordu. Çünkü doktoru, bu çatlak Medicus'lardan biri değil, gerçek bir doktor ona ilaçlarını hiçbir zaman alkolle karıştırmamasını söylemişti. Asla!

Bu tavsiyeyi hatırlayınca istediğini yapmasına izin verilme-
yen bir çocuk gibi keyfi kaçtı. Doktor Fitch'in kendisine ahlâk
dersleri vermesinden ve onu yaşamın küçük zevklerinden yoksun
bırakmasından nefret ediyordu. Sonuç olarak klasik doktorlar
da aslında Medicus'lardan daha işe yarar sayılmazlardı ve eğer
karısıyla oğlu şu belalı Birlik'e üye olmasalardı ve şu belalı kalbi
de doktorlara muhtaç olmasaydı, her ikisini de yaşamından
çıkaracağından kesinlikle emindi.

Dişlerini sıkı ve parlayan küçük gözlerini kristal şişeciğe
çevirerek bakışlarıyla kehribar renkli sıvıyı okşadı.

En sevdiği içkiye her baktığında olduğu gibi yine dudakla-
rında küçük bir gülümseme oluştu.

Avucunun içindeki ilaçlarla bir süre oynadı, duraksadı, par-
mağını yanı başında duran boş kadehin üzerinde gezdirdi. Sonra
hiçbir şey yapmıyormuş gibi, başka bir tarafa bakarak şişeyi eline
aldı, kadehe biraz viski koydu, durdu ve ardından biraz daha
koydu ve sonunda kadeh neredeyse ağızına kadar dolunca şişeyi
bıraktı ve neşeli bir melodi mırıldanarak haplarını yeniden ilaç
kutusuna koydu.

Kadehini kendi sağlığına kaldırdı. O oyunbozan Dr. Fitch'in
sağlığına içecek değildi ya! Sonra da viskiden kocaman, lezzetli
bir yudum aldı. Gözlerini kapatıp rahatlamışçasına içini çekti.
İlaçlarına hızlıca bir göz attıktan sonra ilaç kutusunu biraz daha
uzağa itti.

“Ah, yeter artık bu kadar! Daha sonra dedim,” dedi yaşlı adam öfkelenerek, sanki haplar ona sitem etmiş gibi onları azarlıyordu. “Bu işi bu kadar büyütmeyelim!”

İkinci bir yudum daha içip gülümsedi, sonra biraz daha içip tadını çıkardı ve en sonunda ölçülülüğün canı cehenneme diyerek kadehin geri kalanını bir dikişte bitirdi.

Hoşnutlukla hırıldayarak kadehi elinden bıraktı ve başını koltuğunun arkasına dayadı.

İçkisi gerçekten de çok lezzetliydi.

Tek sorun bu tadın kalıcı olmayışydı ve daha bir kadeh biter bitmez ağızındaki lezzet kayboluyordu. Bu durumda yapılacak tek bir şey vardı. Harekâta en başından yeniden başladı. Sonra bir kere daha.

Üçüncü tekrarın sonunda artık kadehi sehpanın üzerine bırakacak gücü bile zor bulmuştu.

Anında uykuya daldı.

İlaçlar sehpanın üzerinde öylece duruyorlardı. Ne yazık ki hiç eksilmeden.

Taht salonunun zemini başlarının üzerinde kapanırken, Oscar, Valentine ve Lawrence alçalmaya birkaç metre daha devam eden olan kürsünün üzerinde hareketsiz duruyorlardı.

Sonunda aşağı inebildiklerinde, kendilerini büyüleyici bir tünele açılan bir düzlüğün üzerinde bulmuşlardı. Bu tünel denizin dibinde, kumların hemen altına inşa edilmişti ve tavanı da akıntı tarafından süpürülen, camdan, kocaman bir levhadan oluşuyordu. Üç arkadaş başlarını kaldırdıklarında Pompa denizini ve içinde yaşayan her şeyi seyredebiliyorlardı.

“İnanılmaz!” dedi Lawrence heyecanla. “Sanki dev bir akvaryumun dibinde gibiyiz. Aynı kitaplardaki gibi bir şey bu!”

Valentine manzarayı seyretmekle zaman kaybetmedi ve Oscar’la birlikte hemen koşturaya başladı.

“Çabuk ol Lawrence!” diye seslendi. “Çünkü Kraliçe’nin askerleri kitaplardaki gibi değiller. Onlar gerçek!”

“Bu tünelin ucuna varmamız gerek, acele edin!” diye bağırarak öne geçip de ilerleniş olan Oscar.

Lawrence da koşturaya başladı.

“Küçük bir ayrıntı,” dedi hiç durmadan, “bu tünelin nereye çıktığı konusunda bir fikrin var mı?”

“Hayır ama birazdan göreceğiz.”

İlk sarsıntı o sırada oldu ve çocuklar düşmemek için çeperlere tutundular. Lawrence başını kaldırıp üstlerinde uzanan kırmızılığa baktı.

“Neler oluyor? Sanki bütün krallık kararıyor gibi.”

“Bakın!” diye bağırarak Oscar. “Şuradaki Prot & In grubu hiç ilerlemiyor! Sanki... Sanki akıntı durmuş gibi.”

“Sizi bilmem ama,” dedi Valentine tişörtünün yakasını çektiştirerek, “ben nefes almakta güçlük çekiyor gibiyim...”

Işık bir kere daha titreşti ve arkasından çevrelerindeki aydınlık yeniden eski yoğunluğuna kavuştu. Pompa’nın derinliklerinde deniz suları yeniden hareketlendi ve dolaşım kaldığı yerden devam etti.

“Fazla uzun sürmedi ama çok tuhaftı,” dedi Lawrence endişe ve hoşnutsuzlukla. “Bir an için sanki bütün krallık felç olmuş gibiydi.”

Oscar onların ayağa kalkmalarına yardım etti. “Siz de fark ettiniz mi? Kalp atışları kesintiye uğramıştı, şimdi yeniden başladı. Sanırım Leonid’in kalbinde bir sorun var...”

“Denizdeki dolaşım da bu yüzden mi durdu?” diye sordu Lawrence.

“Olabilir,” diye yanıtladı Oscar. “Her ne olursa olsun, Globul’lar çalışmadıysa...”

“Oksijen de dağıtamamışlar demektir,” diye tamamladı Valentine. “Elbette, bu çok mantıklı. Buradaki rezervler de yeterli olmadığı için nefes alışımız hemen güçleşti.”

Oscar yeniden yola koyulmaya hazır gibiydi.

“Şimdi her şey normale dönmüş gibi görünüyor,” dedi genç Medicus. “Oyalanmamız için bir neden yok. Siz yeniden yola çıkabilecek durumda mısınız?”

“Elbette,” dedi Valentine cesaretle. “Küçücük bir zayıflıktı o kadar. Hadi bakalım!”

Yola koyuldular. İkinci bir sarsıntı onları yeniden yere serdi ve bu kez ortalık tamamen karardı.

“Val, Law! İyi misiniz?”

“Uf,” diye yanıtlamakla yetindi her iki arkadaşı da koro halinde.

“İyiyim,” dedi Lawrence, “koca bir şişliği saymazsak.”

“Bir de yine şu nefes alamama hissini,” diye ekledi genç kız.

El yordamıyla bir araya geldiler. Uzaktan gelen çığlıklar suyun içinde yayılıp camı aşarak onlara kadar ulaşıyordu. Bunları duyunca ürperdiler.

“Sanırım... Sanırım Leonid’in kalbi artık tamamen durdu,” dedi Oscar kendinden emin olmayan bir ses tonuyla.

Leonid gözlerini açtı. Korkunç bir ağır göğsünü bir mengene gibi sıkıştırıyordu. Ter içinde kalmıştı ve bütün vücudu korkunç bir yorgunluğun altında ezilmiş gibi gevşemişti. Bunu ilk defa yaşamıyordu. Bir önceki yıl gözlerini bir ambulansın içinde açtığında da aynı şeyi hissetmişti. Kalbinin “düzgün” atmayı bıraktığını söylemişlerdi. Düzgün atmak mı? Bu da ne demek oluyordu böyle? Doktor Fitch ona kalp atışlarının düzensizleştiğini ve kalbinin zayıfladığını açıklamıştı. “Pompa iyi çalışmadığında kan vücutta rahat dolaşamaz.”

O günden beri ilaç kullanıyordu. “Temkini elden bırakmak yok Bay Smith,” diye tehdit de etmişti onu doktor. “Küçük bir unutkanlık sizi büyük bir tehlikeye sokabilir.”

İlaçları! Yerinden sıçradı. Onları almayı unutmuştu! Demek bu yüzden yeniden o belirtileri yaşıyordu. Hemen yanı başında olduğu halde şu an ona çok uzakmış gibi görünen sehpaye doğru döndü. Hiç gücü yoktu ve eli titriyordu. Kolunu hap kutusuna uzatıp hayatını kurtaracak olan ilaçları alması mümkün görünmüyordu.

Hem dehşet hem de öfke içinde başını yasladı. Bakışı dizlerinin üzerinde devrilmiş duran kadehe doğru kaydı. Tam o sırada kalbinin çok düzensiz olarak ve yeni bir ağrıya atmaya başladığını hissetti. Bu sefer sanki göğsüne bir bıçak saplanıyor gibiydi.

Sonra her şey karardı.

Her cumartesi sabahı olduğu gibi Babylon Heights’ın çocukları, önce sonbahar sonra da kış boyunca bütün hafta sonlarını içeri kapalı olarak geçirmek zorunda kalmadan önceki son güzel ha-

valardan yararlanabilmenin verdiği mutlulukla, erken saatten itibaren parkı doldurmuşlardı.

Saat daha yalnızca dokuz olmasına rağmen park çoktan dolmuştu.

“Tilla!” diye haykırdı Gölge, hayran olduğu kişiye kavuşmuş olmanın verdiği sevinçle.

Yüzündeki neşe havadaki duman gibi dağılıverdi.

“Ama sen... nakışlı kotunu giymemişsin,” dedi. Annesine aceleyle aldırarak giydiği kot pantolonun aynısı yerine Tilla’nın üzerinde, bir etek ve kendisine çok yakışan payetli bir tişörtle geldiğini görünce büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

“Hayır,” diye yanıtladı Tilla yüzünde hafif bir gülümsemeyle. “Fikrimi değiştirdim.”

“Nereden geliyorsun böyle?” diye sordu son derecede karmaşık bir örgü ve topuz modelini yerli yerine oturtmakla meşgul olan Reese. “Bir saattir seni bekliyoruz!”

“Snow Bay’de bir randevum vardı,” diye yanıt verdi kaçamak olarak. En yakın iki arkadaşına bile olsa kendini gizemli göstermekten her zaman hoşlanırdı. “Ama bu konuda konuşamam...”

“Snow Bay mi dedin?” diye sordu Reese hayretle. “Ama orası Babylon Heights’tan çok uzakta! Ne işin vardı senin oralarda?”

O sırada hâlâ dolabında Tilla’nın üzerindeki çok benzer bir etek olduğunu ve eve dönüp üstünü değiştirmeye zamanı olup olmayacağını düşünen Gölge, birden arkadaşının anlattığı şeyle ilgilenmeye başladı. Daha doğrusu gizlediği şeyle... Dedikoduya, söylentilere ve her türlü fiskosa bayılırdı, özellikle de sevgili arkadaşının özel yaşamını ilgilendirdiği zaman.

“Hadi anlat,” diye üsteledi genç kız. “Oraya bir erkek için mi gittin yoksa?” diye kıkırdadı.

Gerilim yaratmayı ve karşısındakileri meraklandırmayı herkesten iyi bilen Tilla, daha fazlasını anlatmadan önce arkadaşlarını biraz daha oyaladı.

“Bir bakıma,” dedi sonunda. “Ama...”

“Ama ne?” diye sordu iki arkadaşı aynı anda.

“Ama düşündüğünüz gibi bir şey değil.”

Devam etmeden önce durup derin bir i çekti.

“Size bunu anlatamayacak oluşum gerçekten çok yazık... Bu öyküye ba-yı-lır-dı-nı-z.”

“Doğrus ben de öğrenmek isterdim,” dedi arkasından bir erkek sesi.

Tilla bu sesi tanı mıştı ve saçlarını abartılı bir hareketle yana doğru atarak arkasına döndü. Güneş ışığında gözlerinin bal rengi parıltıları daha da etkileyici görünüyordu ve o da bunun farkındaydı.

“Haklısın, Ronan,” dedi. “Bu sabah gördüklerimiz senin de ilgini çekerdi...”

Ronan başını arkadaş grubuna çevirdi. Doherty her zaman, ama özellikle kendisine sokaktaki banktan daha fazla dikkat etmeyen Reese ortalıkta olduğunda yaptığı gibi budalaca gülümseyerek şişman bacaklarının üzerinde dikilmiş duruyordu. Norton hiçbir nedeni olmadığı halde bir ağaç dalını koparmış parçalara ayırıyordu. İçlerinde en sinsi ve en kurnazı olan Jimmy Bates ise haince gülümseyerek, yüzüne düşen uzun saçlarının arasında kaybolan gözleriyle kızlara bakıyordu. Kız arkadaşlarının her türlü uyarısını kulak ardı ederek onun ilgisini çekebilmek için

her şeyi yapan Reese'in göz süzmelerine aldırış etmeksizin berrak ve buz gibi bakışlarını Tilla'nın üzerinden ayırmıyordu. Yakışıklı ve tehlikeli bir çocuktü ve baştan çıkarıcı genç kız da bunun farkındaydı. Aslında o, beğenildiğinin her zaman farkında olurdu...

"Defolun," diye emretti Moss çevresine tehditkâr bakışlar fırlatarak.

Kızlar hiç oyalanmadılar ve Doherty ile Norton da hemen uzaklaştılar. Jimmy Bates ise hiç acele etmeden doğruldu ve sonunda yavaşça arkasını dönüp yürüdü.

"Pekâlâ," dedi Moss genç kıza, "bu sabah benim ilgimi çekecek ne olmuş bakalım? Eğer isteseydin birlikte çok daha iyisini yapabilirdik..."

Tilla, Moss'un diğer çocukları göndermesini sabırla beklemişti çünkü onu şaşırtmak istiyordu. Uzun süredir çevresinde dolanarak sert adamı oynayan Moss'u artık çok iyi tanıyordu. Omuzlarını kaldırdı.

"Hayır, ben onun yerine biraz... Oscar'la zaman geçirmeyi tercih ettim."

Çocuğun yüzü bir anda değişti. "Pill mi? Bu sabah Pill'le mi birlikteydin yani?"

Tilla yüzünde hafif bir gülümsemeyle başını sallayarak onayladı ve sanki bambaşka bir şey dikkatini çekmiş gibi başka bir yöne bakar gibi yaptı. Moss karşısına geçti.

"Peki birlikte ne yaptınız?" Kendini zorlayarak güldü. "O çocuk öyle boştur ki insan beş dakikanın sonunda ölümüne sıkılır ama eğer sen öylesinden hoşlanıyorsan..."

Arkasını dönüp gidecekmiş gibi yaptıysa da Tilla ondan daha kurnazdı. Onu durdurmaya çalışmadı bile ve sabırla çocuğun dönüp geri gelmesini bekledi. Bekleyişi de fazla uzun sürmedi.

“Sen yine de anlat bakalım,” diye ağız değiştirdi Moss. “Hiç olmazsa sen ilginç birisin,” diye ekledi onu pohpohlamak için. “Pill baş belasının tekidir ama ondan söz eden sen olunca dinlemesi eğlenceli olabilir.”

“Aslında hiçbir şey yapmadık ama...”

“Ama ne?” diye sordu Moss gergin bir şekilde.

“Senin dediğin kadar da boş biri değil o.”

“Bunu nasıl anladın peki?”

“Çünkü onun yaptığı bazı şeyleri... eminim sen yapamazsın.”

“Ne gibi?” dedi Moss yumruklarını sıkarak.

“Ne bileyim ben... Neyse unutalım bu konuyu, tamam mı?”

Kız arkadaşlarına bakındı.

Moss kızın kolunu yakalayıp sıktı.

“Hey, canımı acıtıyorsun!” diye bağırdı Tilla.

“Ne yaptı?” diye sordu kızın söylediklerini hiç duymamış gibi.

Kız, çocuğun gözünün içine baktı. Artık onu baştan çıkarmaya çalışmıyordu ve Moss da daha fazla kur yapmak niyetinde değildi. Her ikisi de oyun oynamayı bırakmış, gerçek hallerine dönmüşlerdi: Katı ve kararlı.

Genç kız üste çıkamayacağını fark ederek daha fazla direnmedi. “O senden çok daha güçlü!” diye bağırdı büyük bir zevk duyarak. “Gözümün önünde ortadan kayboldu, tıpkı büyü yapılmış gibi hem de!”

Moss merakla kızın kolunu sıkkan elini biraz gevşetti.

“Nasıl ortadan kayboldu? Bu da ne demek böyle?” dedi küçümsemeyle. “Saçma sapan konuşuyorsun.”

“Boynuna asılı bir madalyonu uzattı ve gözden kayboldu,” dedi Tilla kendinden emin bir şekilde. “Sen böyle bir şey yapamıyorsun diye başka kimse de yapamayacak değil ya...”

Moss gözlerini kıstı. Tilla farkında olmasa da aslında bir Vücut Girişi’nden söz ediyordu. Buna nasıl tanıklık etmiş olabilirdi peki? Medicus’lar hakkında ne biliyordu? Pill ona her şeyi anlatmış mıydı? Babasından başka kimseden emir almadığı halde kendisi bile bu zorunluluğa boyun eğmişti. Birlik’in sırrına saygı göstermek ve güçlerinden her kim olursa olsun kimseye söz etmemek gerekiyordu. Aslında şaşılacak şey de değildi bu, Vitali Pill bir hain olduğuna göre oğlunun da öyle olması çok doğaldı.

“Nerede?”

Tilla acı ve öfkeden birkaç damla gözyaşı döktü. “Canımı acıtıyorsun dedim sana,” diye sızlandı.

“Bunu yaptığını nerede gördün?” dedi Moss kıza hiç acımadan. “Ne zaman?”

“Snow Bay’de! Bu sabah dedim ya! Bırak beni! Eğer hemen bırakmazsan çılgın atacağım!”

Çocuk kocaman parmaklarını biraz gevşetti. Kız hızlı bir hareketle onun elinden kurtulup koşarak uzaklaştı.

Birkaç metre uzaklaştıktan sonra dönüp ateş saçan gözlerle çocuğa baktı.

“Sen berbat birisin! Jimmy Bates’i bile sana tercih ederim!”

Batırdığı son iğneden tatmin olmuş gibi gülererek kaçtı.

Moss onu dinlememişti bile. Çünkü aklı Pill'deydi. Demek saat onda o deli ihtiyarın evine gitmek üzere Cumides Circle'da buluşmak için randevulaştığı halde o hilebaz Pill, Kupa'nın ikinci yarısını arayışta hepsinin önüne geçebilmek için gizlice herkesten önce gitmişti. Eğer bu doğruysa diğerlerinin Kupa'nın yarısını bulmalarına engel olmak için de her şeyi yapacak demekti. Elbette diğerleri Moss'un umurunda bile değildi. O yalnızca kendini düşünüyordu. Amacına ulaşabilmek için gerekirse onları ezer geçirdi ve Oscar'ı da yalnızca olası bir engel olarak görüyordu.

Saatine baktı, dokuzu çeyrek geçiyordu. Eğer acele ederse belki de arayı kapatabilirdi.

Cumides Circle'daki randevu içinse yapılacak bir şey yoktu. Çünkü alarm çalmıştı bir kere ve kaybedecek tek bir dakika bile yoktu. Pill yaptığına pişman olacaktı.

Biraz ötede kendisini bekleyen diğer kabadayılardan yüzlerine bile bakmadan koşarak önlerinden geçip, babasının bir saatten uzun bir süredir parkın önündeki sokakta bekleyen limuzinine atladı.

Geç kalan Alistair, Cumides Circle'a yıldırım gibi girdi. Moss ve Pill yoktu. Cherie ona küçük Pill'in bir gün önce telefon ederek hasta olduğunu ve gelemeyeceğini bildirdiğini söyledi.

"Peki ya Moss?"

"Ondan haber yok," dedi aşçı kadın, sanki Moss'un yokluğunu varlığına tercih ediyormuş gibi bir hoşnutlukla.

Iris dimdik öne doğru çıkıp kollarını kavuşturdu.

"Gelemedilerse kendi kayıpları. Bizim Vücut Girişi'ni ertelememiz söz konusu bile olamaz. Hadi gidelim artık!"

Alistair, Ayden Spencer ile Sally Bunker'a dostça bir selam verdikten sonra üç genci sokak kapısına doğru yönlendirdi. Jerry çoktan hazırlanmış, limuzinin önünde onları bekliyordu.

Konsej üyesi çocukları arabaya bindirdikten sonra kendisi de ön koltuğa geçip oturmuştu ki Büyük Üstat'ın kalın ve hırıltılı sesinin arkasında çınladığını işitti.

Winston Brave, sokak kapısının önünde duruyordu.

"Alistair, tamam mısınız? Beş kişi olmaları gerekirken yalnızca üç Medicus gördüm gibi geldi."

"Pill ve Moss gelmediler."

Bay Brave kaşlarını çatı. Grubun içindeki iki düşmanın gelmemiş olması aklına kötü şeyler getiriyordu.

"Gelmediler mi? Neden?"

"Pill hastaymış. Moss'tan ise haber yok, kimseye bir şey söylememiş."

Holden kulak kabartmış olan Cherie önlüğünü düzelterek Büyük Üstat'ın yanına gitti.

"Dün telefon etti, zavallı çocuk. Duyunca çok endişelendim. Bilirsiniz o aslında..."

Aşçı kadın Oscar'ın iştahı, dayanıksızlığı ve yaşam biçimiyle ilgili her türlü endişesini ortaya döktü ama kimseye duyuramadı. Anlaşılan Bay Brave onu artık dinlemiyordu bile.

"Ben artık gidebilir miyim?" diye sordu her zamankinden de sabırsız olan Alistair. "İhtiyar Leonid'i bilirsiniz, eğer geç kalırsak başımızın etini yer!"

Bay Brave onu onaylayarak gülümsedi. Cherie ise henüz anlatacaklarını bitirememişti.

“Yani anlıyorsunuz ya beyefendi... Ben de hep bu çocuk aç kalıyor diye üzüliyorum. Yoksa neden hasta olsun ki zaten, hem de...”

Adam kocaman elini aşçı kadının koluna koyarak onu susturdu.

“Onu gördünüz mü? Buraya geldi mi?”

“Hayır, telefon etti ama...”

“Verdiğiniz bilgiler için teşekkür ederim Cherie,” diye sözünü kesti meraklanmış olan Winston Brave. “Sağlığı konusunda sizi bilgilendiririm, kaygılanmanıza gerek yok.”

Uzaklaşan arabanın ardından baktı ve hızlı adımlarla çalışma odasına çıktı.

Jerry şehir içinde sürat konusunda neredeyse dünya rekoru kıracaktı. On beş dakikadan kısa bir süre içinde Leonid’in evine varmışlardı bile. Genç Konsey üyesi aceleyle çocukları limuzinden çıkardığında Iris, Jerry’nin açık penceresinden içeri işaret parmağını sallayarak adamın sürücülüğünü eleştirmeye başladı.

“Çok dikkatsiz sürüyorsunuz! Üstelik iki defa kırmızıda geçtiğiniz de gözümden kaçmadı!”

Şoför pencerenin camını yükseltmekle yetindi.

“Doğrusu bu sefer,” dedi araba yolculuklarından çok hoşlanmayan Ayden, “hiç de haksız sayılmaz.”

Hepsi Alistair’in peşine düşerek onu kapının girişinde beklediler.

Alistair zili çaldı, bir daha çaldı. Üçüncüden de sonuç alamayınca birkaç ot filizini ezerek evin sahibinden azar işitmek pahasına da olsa evin çevresinden dolaşmaya karar verdi. Salo-

nun penceresinin önüne gelince eğildi ve camdaki yansımalar-
dan rahatsız olarak elini gözüne siper etti. O zaman Leonid'in
koltuğunda başı önüne düşmüş gölgesini seçebildi. Camı önce
hafifçe sonra biraz daha güçlü bir şekilde tıklattı ve en sonunda
yumruklamaya başladı. O sırada yaşlı adamın elinin güçlkle
koltuğun kolundan yükseldiğini ve elinden düşen bir şeyin yerde
kırıldığını gördü. Bir de cam kırılması sesi duyuldu.

Alistair bu sefer çimenlerin durumuna hiç aldırmaksızın
bahçede hızla koşarak kapıya ulaştı. Peşinde meraklı ve endişeli
çocuklarla birlikte antreyi yıldırım gibi geçerek salona daldı.

Zavallı Leonid eli kalbinin üzerinde, yüzünü acıdan buruş-
turmuş bir halde koltuğunda ter içinde yatıyordu. Dudakları
morarmış, güçlkle nefes alıyordu. Ağzını açtı ancak söyledikleri
duyulmadı. Alistair onun doğrulmasına yardımcı oldu. Adam
buna memnun olmuş gibiydi.

“Aya... dikk... ha... ha...”

“Ne demek istiyorsunuz Leonid? Acele etmeyin, sakince bir
soluk alın ve bize neler olduğunu anlatın!”

“Aya... ayak...”

“Ayak ne? Ayağınıza ne oldu?” dedi sabırsızlanmakta olan
Alistair ambulans çağırmak üzere telefona atlayarak.

“Ayakkabılarınız... halım... dikkat,” dedi Leonid boğulur gibi.

Alistair gözlerini devirdi.

“Çıkarken elektrik süpürgesiyle temizleriz, söz! Ama anlatın
ne oldu size? Konuşabilecek misiniz?”

“İla... ila... ilaçlarım...”

Alistair adamın elinin güçsüz hareketini gözleriyle takip etti ve sehpanın üzerindeki hap kutusunu gördü. Kutuyu eline alıp içindekileri kontrol etti. Sabah içmesi gereken ilaçları hâlâ gözlerinde duruyordu.

“Leonid! Bugünkü ilaçlarınızın hiçbirini almamışsınız!”

Leonid başını sallayarak itiraf etti.

“O çocuklar,” dedi boğuk bir sesle kendini haklı göstermeye çabalayarak, “öyle... erken geldiler ki... biraz... gevşemeye... ihtiyaç duydum.”

“Çocuklar mı? Hangi çocuklar? Ne zaman?”

“Bu sabah... Pill ve... o kırmızı... saçlı kız... ve bir de... sarı tenli... şişman oğlan.” Birkaç saniye hırıltıyla soluk alıp verdikten sonra devam etti. “Renkli Medicus’lar... ne çılgınlık! Ne... ne uyduracağınızı... şaşırdınız artık...”

“Bu sabah mı?” diye araya girdi Ayden hayretle. “Oscar yanında Valentine ve Lawrence’la buraya mı geldi yani?”

“Sakin olun Leonid, sinirlenmemelisiniz. En iyisi Doktor Fitch’i çağıralım. Bu arada siz de soluklandıktan sonra bize Pill ve arkadaşlarının sizden ne istediklerini anlatın!”

“Ne olacak!” diye haykırdı öfkelenmeden konuşmayı beceremeyen Leonid. “Sizin... sizin istediğiniz... şeyin... aynısı elbet...”

Sally mutfaktan getirdiği bir bardak suyu Alistair’e uzattı. Konsey üyesi hapları eline alarak hastanın bunları yutmasına yardımcı oldu. Leonid’in açıklama yapabilecek kadar kendine gelebilmesi için hepsi biraz beklediler.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye üsteledi Alistair.

“Düşünün bir,” dedi yaşlı adam su bardağını sanki hapları ona bulaşık suyuyla ya da balık yağıyla yutmaya zorlamışlar gibi yüzünü şekilden şekle sokarak. “Girmek... istediler!”

“Size girmek mi?” diye sordu Sally.

“Hem de benden önce!” diye haykırdı Iris şaşkınlıkla. “Olacak şey değil! Nasıl cüret ederler!”

“Susun,” diye emretti Alistair. “Peki sonra nereye gittiler?” diye sordu Leonid’e.

“Nereye gidecekler?” diye karşılık verdi yaşlı adam bitkin bir sesle. “Bana sadece... sizden biraz daha... önden gitmek istediklerini... söylediler, o kadar! Yani...”

Göğsüne saplanan yeni bir ağrı yüzünden sustu.

Rengi atan Alistair doğruldu ve üç çocuğa doğru yöneldi.

“Buradan hiçbir yere kıpırdamayın, beni anlıyor musunuz? Hemen Doktor Fitch’i arayın. Ben de arkadaşlarınızı geri getirmeye gideceğim.”

“Biz sizin yanınızda kalacağız, Bay Smith,” diye onayladı Ayden. “Doktorunuz gelinceye kadar burada bekleyeceğiz.”

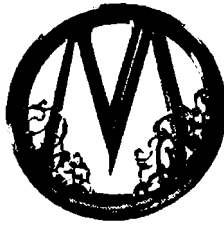
“Doktorum mu? Beceriksizin teki! Ona ihtiyacım yok benim... İyileştim bile...”

Ayden ve Sally Leonid’e baktılar. Durumu kötüye gitmiyordu gerçi ama tam olarak düzelmiş de sayılmazdı. Oscar, Valentine ve Lawrence içeride pek de iyi durumda olmayacaklardı.

“Bu sefer hiç karşı koymayın, Leonid,” dedi Alistair. “Doktor gelecek ve ben de o arada işleri yoluna koymaya çalışacağım. Yakında kendinizi çok daha iyi hissedeceksiniz.”

Madalyonunu çıkardı ve son bir defa daha tavsiyelerini tekrarladı. “Sakın kımıldamayın, ben hemen geliyorum.”

Daha çocuklar başlarını sallamaya bile fırsat bulamadan Alistair, Leonid’in ikinci krallığına daldı.

bir dakika daha yok

Alistair pelerinini açtığında, Koroner Sarayı'nın giriş salonunda bulunuyordu.

Uzaklardan çığlıklar geliyor, sarayın içindeki kalp atışı seslerini yer değiştiren askeri birlikleri anımsatan hızlı ayak sesleri bastırıyordu. Konsey üyesi bir açıklığa doğru yaklaştı. Pompa denizinin dibinde tarifi mümkün olmayan bir panik hüküm sürüyordu. Binlerce Globul büyük bir düzensizlik içinde çıkışlara doğru yönelmişti, Prot & In'ler amaçsızca ortalıkta geziniyordu ve denizin suyu diğer bütün Evren'lerden taşınan her şeyle birlikte tehlikeli derecede koyu bir renk almıştı. Leonid'in vücudunun her yerindeki bütün halklar, ikinci krallığın yani kalbin iyi çalışmıyor olmasından dolayı oksijen yetersizliği çekiyordu. Krallık aralıklı olarak iki defa karanlığa gömülmüştü. Leonid'in kalp atışları düzensiz ve yetersizdi. Alarm sirenlerinin ötüşleri Koronerli'lerin çığlıklarını bastırıyordu.

Alistair büyük merdivene doğru yönelip basamakları dörder dörder tırmandı. Çok geçmeden durdu. Yukarıda, en üst basamakta Kraliçe Mitra gururla, dimdik duruyordu.

Konseyl üyesi saygıyla eğildi.

“Majesteleri, Medicus’lara karşı her zaman göstermiş olduğunuz konukseverliği istismar ederek bugün buraya habersiz geldiğim için özür dilerim.”

Devam etmeye hazırlanıyordu ancak gördüğü şey karşısında duraksadı. Kırmızı askerler birliği merdivenlerden aşağı koşarak iniyordu; Arka tarafında bir gürültü duyarak hemen döndü. Onlarca adam giriş salonuna doluşarak tek bir hedefe doğru ilerliyordu: ona doğru!

Hayret içinde bakışlarını Kraliçe’ye doğru çevirdi. Mitra’nın yüzü mermerden yapılmış gibiydi ama kaslarındaki seğirmeden ve yumruklarını şaşırtıcı biçimde sıkmış olmasından, Alistair onun öfkesini kontrol etmeye çalıştığını tahmin etti.

Askerler silahlarını ona doğru uzattılar ve iki Makrofaj, bir kilometre uzunluğundaki kollarını Alistair’i yakalayıp sarmalamak üzere açtı.

“Majesteleri, neler...”

“SUSUN ALISTAIR MCCOOLEY!” diye emretti hükümdar öfke dolu, güçlü bir sesle. “Ne cüretle bir günde ikinci defa buraya gelebiliyorsunuz?”

“Ama...”

“Hayır, hiçbir şey duymak istemiyorum, HİÇBİR ŞEY. Ben size kapılarımı her zaman açtım, hem de tam bir güvenle ama siz bana ihanet ettiniz.”

Alistair ne yapacağını şaşırmişti. Kraliçe'nin ne söylediklerini anlayabiliyordu ne de suçlamasının nedenini. O mu ihanet etmişti? İyi ama bu kadar ağır ve haksız bir suçlamayı duymak için ne yapmış olabilirdi ki? Şimdiden boğazına sarılmış olan dokunaçlara karşın kendini savunmaya çabaladı.

“Majesteleri, bir karışıklık olmalı, ben size asla ihanet etmedim! Neyle suçlandığımı bilemiyorum ama...”

Mitra buyurgan bir hareketle bir elini havaya kaldırdı.

“Pek çoklarının düşündükleri şeye beni de inandıracaksınız. Babanızın deliliğini miras almış olduğunuza yani! Neden söz ettiğimi çok iyi biliyorsunuz! Suçunuzu yalnızca birkaç dakika önce işlediniz ve eminim asam hâlâ parmaklarınızı yakıyordu! Bunu unutmuş olamazsınız!”

Alistair'in rengi sarardı. “Asanız mı? Ben sizin... Asanızı mı çalmışım?”

“Üstünü arayın,” diye emretti Kraliçe.

Genç ve tuhaf danışmanı Romano kadının arkasından belirip merdivenleri indi. Alistair'in üstünü titizlikle aradıysa da bir şey bulamadı.

“Hiçbir şey yok, Kraliçem. Asa üzerinde değil.”

“Çünkü size hiçbir şey çalmadığımı söyledim,” diye öfkeleni sabrı hızla taşmakta olan Alistair. “Bu çok saçma!”

Kraliçe öfke dolu bakışlarını Alistair'den ayırmaksızın merdivenleri inmeye başladı. Birkaç basamak kala karşısında durup ona tepeden bakarak daha ağırbaşlı bir tonda konuştu. “Saçma mı dediniz? Öyle olsun. Madem biz sizi suçüstü yakalamış olmamıza karşın yaptığınızı inkâr ediyorsunuz, görelim bakalım içimizde en çok kim saçmalıyormuş. Götürün!”

Askerler güçlü dokunaçlarını çekince Alistair soluk soluğa yere düştü. Pompa Kraliçesi'nin gizemli sarayındaki bu bitmek bilmez yolculuk sırasında boğularak öleceğini sanmıştı.

Çevresine baktı. Kırmızı camdan kocaman bir kürenin ortasındaki bir düzlükte bulunuyordu. Dört bir yanını kuşatmış olan camın karşı tarafında deniz ve çok daha uzaklardaysa, kırmızı suların üzerinde en tepede güneş görünüyordu. Hiç kuşkusuz sarayın en yüksek noktasında, Alistair'in daha önce hiç adım atmadığı bir yerde olmalıydılar.

Çevresini saran muhafızlar pelerinini elinden alıp yana doğru açıldı ve Kraliçe yanında Romano ile birlikte yaklaştı.

Mitra elini kaldırdı ve karşısında havada asılı duran yarı saydam bir ekran belirdi. Kadının ekranı okşamasıyla birlikte Alistair'in üzerinde durduğu düzlük yerden yükselen bir piston tarafından yukarı doğru kaldırıldı. Medicus başını kaldırdı ve daha ne olduğunu bile anlayamadan kendini yerden on metre yüksekte, kürenin çatısına asılı camdan bir sütunun içine kapatılmış olarak buldu. Çeperi yumrukladı o sırada Romano'nun sesi kolonun içine yerleştirilmiş bir mikrofondan duyuldu.

“Hiçbir şey denemeye kalkmayın, Bay McCooley. Bu büyük tüpün camı her türlü darbeye ve hatta madalyonunuzun ışığına karşı bile dayanıklıdır.”

Mitra'nın sadık danışmanı yaklaştı. Kürenin kırmızı ışığı içinde adamın soluk renkli ve tamamen pürüzsüz kafasının üzeri koyu renkli, tuhaf yansımalarla kaplanıyordu.

“Bakın,” diye devam etti güç duyulacak bir sesle ve parmağıyla yakındaki denizaltı diplerini işaret ederek. “Burada, sarayın hemen arkasında meşhur Pompa mağarası bulunuyor. Denizin dibinde

krallığın bütün kanını içine çeken ve sonra da onu Evren'imizin dışına atılmak üzere geri püskürten hep odur. O olmasaydı ne Evrenler Arası Büyük Ağ'da ne de başka yerde akım olabilirdi. Irmaklar, pınarlar, deniz akıntıları, Leonid'in vücudu içinde akan her şey dururdu, anlıyorsunuz ya...”

“Yeter, Romano! Mağaraya iyi bakın, McCooley,” diye emretti yaşlı Kraliçe.

Konseyl üyesi onun dediğini yaptı. Denizin dibindeki kayalık bir çukur içine gömülmüş devasa bir kratere benzeyen Pompa mağarası, bütün krallığa yayılan aralıksız kalp atışının etkisiyle kasılıp gevşiyordu. Bu arada zaman zaman sanki mağara tıkanıyormuş gibi sıcırayışlarla hareketleniyor, bir sonraki kasılma gelene dek gevsemeye fırsat bulamıyordu. O anlarda da dışarıya biraz deniz suyu püskürtüyordu...

“Düzgün çalışmıyor,” diye açıkladı Kraliçe. “Leonid'in kalbi düzensiz atıyor. Mağarası zaman içinde gücünü yitirdi, içinde gece gündüz çalışan işçiler yorgun düştüler ve bana kalırsa ilaçlarını da çoğu zaman aksatıyor.”

Bir siren daha çınladı. Romano araya girdi. “Bu, Güney Koroner kanallarının alarmı, Majesteleri. Tıkanmışlar, glikoz ve oksijen mağaraya ulaştırılamıyor. İşçiler bitkin düştüler, kimilerinin durumu kritik.”

“Leonid ilacını almadı mı?”

“Aldı ama gecikmeyle. Hepatolia'nın kanal görevlileri maddelerin Büyük Ağ'dan kargoyla yola çıktığını haber vermeye geldiler. Ancak bir ya da iki saat içinde buraya ulaşabileceklermiş. O zamana kadar kanalları genişletmenin bir yolunu bulmamız gerek.”

Mitra birkaç saniye düşündü. Kaygılı yüzündeki kırışıklıklar biraz daha derinleşmişti.

“Leonid’in fiziksel etkinlikleri en aza indirilsin. Serebra’ya haberciler gönderin, ağrı ve yorgunluk başlatılsın. Mağaradaki işçilerin çalışmalarını da yavaşlatalım.”

Romano başını eğdi ve arkasını dönerek iki adamı bir bakışıyla odadan çıkardı. Kraliçe başını kaldırıp yeniden, camdan zindanı içinde havada asılı duran Alistair’e seslendi.

“Leonid’in oğlunun teşvikiyle Büyük Üstat’ınız, Medicus’ların değerli silahları sayesinde yaşlı adamın hayatını kurtarmak için birkaç defa müdahalede bulundu. Böylece krallığımı ve halkımı da kurtarmış oldu. Bunun için ona minnet duyuyorum. Birliğinizin üyelerinin Pompa içine girmesine de işte bu yüzden izin veriyorum, McCooley,” dedi Kraliçe sitemkâr bir sesle.

Camdan sütunun çevresinde dolaştı.

“Hatta yalnızca siz Medicus’lara, mağaraya girmek için asamdan yararlanma iznini de vermiştim. Oysa siz bugün bana ihanet ettiniz!”

Bu son sözcükleri bağırarak söylemişti. Örümcek gibi uzun kolları havada sallanıyor, gözleri âdeta alevler saçıyor, sonu gelmez uzunluktaki beyaz saçları çevresinde tehditkâr bir bulut oluşturunca öfkeyle uçuşuyordu.

Alistair çaresizlik ve umutsuzluk içinde cama vurdu.

“Size zarar verecek hiçbir şey yapmadığımı söylüyorum!”

“Yeter bu kadar!” diye haykırdı Kraliçe. O asayı istiyorum. Onu derhal almam gerekiyor ve madem siz işbirliği yapmaya yanaşmıyorsunuz...”

Sütunun üzerine çıkan salyangoz şeklinde iki merdiven vardı. Hükümdarın başının bir işaretiyle Romano sağdaki merdivene doğru yöneldi ve basamakları tırmanarak zirveye ulaştı.

“Bu sütun benim için çok değerlidir,” diye açıkladı Kraliçe. “Nasıl çalıştığı konusunda bir fikriniz var mı?”

Alistair’in içinden bu soruya yanıt olarak şu anda en son merak ettiği şeyin bu olduğunu söylemek geldiyse de, Mitra’ya daha fazla sinirlendirmemesi gerektiğini fark ederek sustu ve başını iki yana sallamakla yetindi.

“Mağaranın içindeki çalışma durumunu, dışarıdan anlamamı sağlar. Başınızı kaldırırsanız sütunun tepesinde, kürenin çatısının üzerinde iki kalbi göreceksiniz.”

“Görüyorum,” diye yanıtladı geleceğinden gitgide daha da endişe duyan Alistair.

“Bunlardan biri sizin içinde bulunduğunuz sütuna su sızmasını sağlar. Diğeriyse tam tersine suyu pompalar. Bu şekilde, eğer mağara zor durumdaysa suyu içine yeterince iyi çekemez ve krallığın dışına püskürtemez. Şu anda ben sütunun içindeki su seviyesinin yükseldiğini görüyorum.”

Romano’ya döndü. “Bay McCoooley’ye bir gösteri yapabilir miyiz?”

Romano sağdaki kalbin üstüne bastırdı ve sütunun tepesinden aşağıya dökülen su Alistair’i çepere yapıştırdı.

Adam merdiveni inip bu kez soldakine tırmandı. En üst basamağa varınca, o taraftaki kalbin üstüne bastırdı ve o zaman da Alistair’in ayaklarının altında kaynamaya başlamış olan su kısmen emildi. Leonid’in kalbinin her atışında sütunun üstünden su dökülüyor, sonra da bunun bir kısmı dışarı atılıyordu.

Ancak Mitra'nın önceden söylediği gibi mağara düzgün çalışmadığından, giren su çıkan sudan fazla kalıyor ve sütunun içindeki su seviyesi yavaş ama kararlı bir şekilde yükseliyordu.

Alistair'in üzerinden akan kırmızı su ne kadar sıcaksa, Kraliçe'nin zindanda yankılanan sesi de bir o kadar dondurucuydu.

"Başınızı daha ne kadar zaman suyun üzerinde tutabilirsiniz bilemiyorum Alistair. Çok geç olmadan mağaranın şimdikinden daha iyi pompalama yapmaya başlamasını ve benden çalınmış olan asanın geri getirilmesini ummaktan başka çare yok."

Sütuna doğru yaklaştı ve sözleri kürenin içini doldurdu.

"Bir saat," dedi Mitra tehdit edercesine. "Bir saat sonra geri geleceğim. Eğer o zamana kadar bir mucize eseri hayatta kalırsanız ve değerli asam da hâlâ bana geri verilmezse o zaman Romano soldaki kalbi kapatacak. Su dışarı pompalanmayacak ve siz de birkaç dakika içinde ölmüş olacaksınız."

"Majesteleri!" diye yalvardı Alistair. "Benim bu hırsızlıkla hiçbir ilgim yok, inanın bana!"

"O halde bir suç ortağınız var," diye kestirip attı Kraliçe. "Dua edin de akli başına gelip çaldığı şeyi geri getirsin. Hem de bir an önce."

Mitra arkasını döndü ve uzun, kızıl gölge, peşinden giden iki sıra nöbetçinin arasında gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra Alistair bu cehennemde tek başına kalmıştı.

Buradan nasıl çıkacaktı? Bu lanet olasıca kürenin tepesine asılmış camdan tüpün içine hapsolmuştu ve su şimdiden bileklerine kadar yükselmişti bile. Leonid'in vücudunun içine girdiğini, yaşlı adamın evinde bıraktığı çocuklardan başka bilen yoktu ve üstelik onlara da kendisi gelinceye kadar hiçbir yere kıpırdamamalarını

tembihlemişti. Ne olursa olsun, onu sarayın bu en yüksek ve belki de en gizli köşesinde hiç kimse bulamazdı. Kraliçe başta olmak üzere, herkes Mitra'nın asasını onun çaldığına inandığı için burada tek bir müttefiki bile kalmamıştı. Bu işi kim yapmış olabilirdi? Bir an için gözünün önüne genç Pill'in yüzü geldi. Hayır, o yapmış olamazdı. Bu nesneyi neden çalmış olabilirdi ki? Asa ve onun gücü hakkında o ne biliyor olabilirdi? Öte yandan buraya başka kim girmiş olabilirdi? Kraliçe'nin, kendisini yakaladığı sırada söylediklerini hatırladı. "Beni babanızın deliliğini miras almış olduğunuza inandıracağsınız."

Ya herkes haklıysa? Ya o da gerçekten babası gibi hafızasını kaybettiye ve suçlanmakta olduğu şeyi gerçekten de yaptıysa? Neredeyse durumunu unutarak başını iki yana salladı. *Hayır, hayır, bu olamaz*, dedi kendi kendine.

Su, onu daldığı bu karanlık düşüncelerden çıkardı. Altındaki kırmızı kaynama baldırlarına sıçırıyordu. Alistair iç sorgulamalarını bir tarafa bırakarak dikkatini, önceliği üzerinde toplamaya karar verdi: Hayatta kalmak ve mümkünse buradan çıkmak. Madalyonunu çıkarıp çepere doğru uzattı. Işık cama çarptığı gibi hızla tüpün içine geri sekti. Alistair son anda eğilerek ışığa çarpılmaktan kurtuldu. Elini yüzeyde gezdirdi, en küçük bir çizik bile oluşmamıştı. Romano doğru söylemişti, altın Harf'in kesici ışığı sütunun üzerinde hiçbir etkiye sahip değildi.

Bu durumda o da muhtemelen buradan hiç çıkamayacaktı.

"Gideli yarım saatten fazla oldu," dedi Ayden salondaki duvar saatine bir göz atarak.

“Bana saatler olmuş gibi geliyor,” dedi kafese konmuş bir aslan gibi yerinde dönüp duran Sally.

Iris kollarını önünde kavuşturmuş onlara bakıyordu.

“Çoktan bizim de oraya girmiş olmamız gerekiyordu, belki de şimdiye kadar Kupa’mızın öbür yarısını almıştık bile. Çok kızgıyım.”

Sinirleri zaten gerilmiş olan Sally kıza baktı. “Çok kızgın olduğun için ne kadar üzüldük, bilemezsin.”

Iris omuzlarını silkip salonun ortasında durdu.

Ayden, Leonid’in yanına gitti. “Sence... uyuyor mu?”

Sally önce duraksadı sonra da Leonid’in koluna parmaklarıyla vurdu. Adam hafif bir inilti çıkararak bir gözünü açtı.

“Ah evet uyuyor,” diye onayladı genç kız. “Daha doğrusu *uyuyordu*.”

Leonid sanki yabancı bir gezegene inmiş gibi çevresine bakındı.

“Bu da ne böyle? Burada neler oluyor? Siz de kimsiniz?”

“Sakin olun Bay Smith, bizi hatırlamadınız mı? Bay McCooley’nin Medicus’ları...”

“McCooley!” diye haykırdı hafızası yerine gelmeye başlayan Leonid. “Nerede o? Bulun onu, bulun! Bu kadar yeter artık, geri gelsin! Bir daha hiç kimsenin vücuduma girmesini istemiyorum, anladınız mı? İstemiyorum! Size yasaklıyorum! Bir daha...”

Göğsüne saplanan yeni bir ağrıya sustu.

“Midem bulanıyor,” dedi başını koltuğun arkalığına yaslayarak.

“Ne sanıyorsunuz siz?” diye karşılık verdi Iris. “Nerede saklandığını bilsek geri gelmesini çoktan emrederdik! En azından ben ederdim!”

Sally kızı salonun arka tarafına doğru itti. “Emirlerini piyanoya ver de bizi rahat bırak, tamam mı?”

Sonra da Leonid’i yatıştırmaya çalışan Ayden’in yanına gitti.

“Sakin olun bayım, o zaman ağrınız da azalır.”

Sally içini çekerek yaşlı adamın üzerine doğru eğildi. “Bakın Bay Smith, eğer böyle kıpırdanıp durmaya devam ederseniz Doktor Fitch’i çağırırız ve o da sizi sakinleştirmek için kocaman bir iğne yapar. Görürsünüz o zaman işler nasıl kolaylaşıyor.”

“Hayır! O beceriksiz olmaz! Kesinlikle olmaz!”

“Tamam, o zaman siz de koltuğunuzda uslu uslu oturun,” diye pazarlık yaptı Sally.

Kız elini adama doğru uzattı. Leonid ona ters ters bakarak duraksadıktan sonra, elini sanki bir örs kaldırıyormuşçasına gücülle kaldırıp genç kızın eline vurdu.

“Çok kurnazca,” dedi Ayden. “Ne demiştik, kendinizi yormak yok! Alistair bize doktoruna telefon etmemizi söylemişti,” diye ekledi çocuk kısık sesle, “sen de bana telefon ettiğini söyledin. Yalan mıydı?”

“İlaçlarını aldı, artık tehlikede değil! Hem kimbilir doktor ona daha başka neler yutturacaktı ve bütün bunlar Alistair ile Oscar da içindeyken vücutta nelere yol açacaktı!”

Ayden içini çekip boyun eğdi. “Neyse, tamam, bırakalım da biraz uysun ama...”

“Ama ne?”

“Ama biz de gidelim!” dedi Ayden. “Bütün bir gün burada onların geri dönmelerini bekleyecek değiliz ya! Hiç haber alamadık, belki de yardımımıza ihtiyaçları vardır!”

“Sonunda!” dedi Sally neşeyle. “Bu evde kök salacağım diye korkuyordum. Yola çıkalım!” dedi madalyonunu çıkararak. “Yalnız, onları orada nasıl bulacağız?”

Ayden dönüp çevresini araştırdı. Aradığı şeyi uyuklayan olan Leonid’in lekesiz ceketinin üzerinde bulmakta gecikmedi: Bir saç teli.

“Uzun, dalgalı ve disiplinsiz. Mutlaka Alistair’in saç olmalı. Bunu madalyonumuza yapıştırmak yeterli olacak. O her neredeyse biz de onun bulunduğu yere gideceğiz!”

“Bunu nereden biliyorsun sen?”

“Doğrusu buna ben de şaşıyorum ama,” diye itiraf etti Ayden, “bana bundan babam söz etmişti.”

“Ah,” dedi Sally, Ayden’in sırtına dostça bir yumruk indirip neredeyse çocuğun ciğerini çıkararak. “Kesinlikle görüldüğünden çok daha uyanıksın! Neyse artık gitmeye hazırız!”

“Söz konusu bile o-la-maz!” dedi buyurgan bir ses arkalarından.

Her ikisi de dönüp baktılar. Iris yaklaşık bütün konuştuklarını duymuştu.

“Buradan hiçbir yere kımlıdayamayız, Bay McCooley’yi duymadınız mı siz? Ayrıca onun yokluğunda yerini ben üstlenmeyi öneriyorum. Size de gitmenizi YASAKLIYORUM!”

Durum hiç de kolay olmadığı halde Sally gülmekten kendini alamadı.

“Ona kadar saymayı biliyor musun?” diye sordu kıza ciddi-yetine yeniden kavuşunca.

“Püf,” diye yanıtlamakla yetindi Iris gözlerini devirerek.

“Öyleyse dinle; ona kadar sayacaksın ve biz gitmiş olacağız. Gelmek istiyorsan bizimle gelebilirsin ama istemiyorsan burada uslu uslu oturup Alistair’i yanına göndermemizi bekle ki ona yerini nasıl üstlendiğini anlatabilesin. Anlaştık mı?”

Ayden çoktan pelerinini açıp madalyonunu çıkarmıştı bile. Sally de aynı şeyi yaptı.

“Başınız derde girecek, sizi uyarıyorum,” diye tehdit etti Iris. “İkiniz de...”

Sally ve Ayden fikirlerini değiştirdiler ve on saniye bile beklemeden, hatta kızın cümlesinin sonunu bile dinlemeden Leonid’in kalbine doğru atıldılar.

kalp atışları salonu

Oscar, Valentine ve Lawrence on beş dakikadır hiç durmadan tünelin içinde yürüyorlardı. Her ne kadar kum düzeyinden ayrılmadıklarından emin olmak için sık sık başlarını kaldırıp saydam çatıya bakıyor olsalar da birbirlerini gözlerinin önünden hiç ayırmıyorlardı. Tuhaf bir şekilde onlar ilerledikçe krallığın yaşamına ritim veren kalp atışları da giderek yoğunlaşıyor, *güm güm* sesleri tünelin içini doldurmaya başlıyordu. Çok geçmeden tünelin yükselmekte olduğunu hissettiler ve sonunda Pompa denizinin dibinde kumun yüzeyine çıktılar.

Ne yapacaklarını bilemeyerek durdular. Bir çıkmazın, üç duvarı saydam bir odanın içine gelmişlerdi ve tünel, taştan olan dördüncü duvarın ortasında açılıyordu. Pompa denizinin dibindeki manzara etkileyiciydi. Hemen yakınlarında devasa bir çukur bir uçurum oluşturunuyordu. Üç arkadaş duvarlara tutunup yeri yoklayarak tünelin çıkış noktasından itibaren odanın çevresini dolaştılar ama hiçbir şey bulamadılar. İçeri girdikleri yerden başka hiçbir çıkış yoktu.

Her zaman son derecede sakin olan Lawrence, küfretti ve cam duvarlardan birine bir tekme vurdu.

“Ne yani? Hepsi bu mu? Bunca yolu akvaryum seyretmeye mi geldik?” Öfkeyle Oscar’a doğru döndü. “Alistair ne diye seni buraya gelmeye zorladı? O adamda kesin bir tuhafılık var...”

“Yaklaş,” diye yanıtladı Oscar cama yapışmış bir halde.

Valentine de onun yaptığını yaptı ve konuşmak için ağzını açmış olduğu halde tek sözcük bile söyleyemedi. Bu durum da en az Lawrence’ın öfkesi kadar alışılmadıktı. Üçü birden önlerindeki devasa çukurun ortasında kalp atışlarının ritmiyle birlikte açılıp kapanan kara deliğin görüntüsü karşısında donup kalmışlardı.

“Pompa mağarası,” diyebildi sonunda Lawrence. “Demek bu o...”

Valentine şaşkınlığını üzerinden attı. “Muhteşemmiş ama yine de bize Zümrüt Tablet konusunda pek bir ipucu vermiyor; buraya onun için geldiğimizi hatırlatmak isterim.”

Oscar da dikkatini hedefleri üzerinde toplamıştı. Alistair’in tavrını düşündü. Bir kere daha ona karşı soğuk ve mesafeli davranmıştı ama asayı alması sonra da Val ve Law ile birlikte buraya, bu tünele inmeleri için ısrar etmişti. Bu boşuna olamazdı. Acaba yol boyunca her üçü de gözlerini havaya dikmişken çeperlerin içinde bir şeyi gözden kaçırmış olabilirler miydi? Oscar tünelin çıkışının yanında sırtını duvara dayadı ve elinde tuttuğu asayla oynadı. Ne kendisinin, ne de görünüşe bakılırsa arkadaşlarının aklına hiçbir fikir gelmiyordu.

Lawrence ona dönüp çaresizce kollarını iki yana açtı.

“Üzgünüm ama burada daha başka ne yapabileceğimizi bilemiyorum. Gelip geçen Globul’ları selamlamaktan başka yani...”

Oscar pes etmek istemiyordu. Elindeki asanın ucunu sinirli bir hareketle odanın içinde davul sesi gibi yankılanan kalp atışlarının ritmine uygun olarak taş duvara vurdu.

“Oscar!” diye bağırdı Valentine donakalmış gibi.

“Ne var?” dedi çocuk doğrularak.

“Hayır!” diye bağırdı genç kız. “Devam et!”

“Neye devam edeyim? Bir şey yapmıyorum ki ben! Neden söz ettiğin konusunda hiçbir...”

“Asayı duvara vurmaya,” dedi Lawrence sakince, yüzünde kocaman bir gülümsemeye ve gözleri parlayarak. “Hadi, vur asayı duvara!”

Sırtı soğuk taş a dayalı Oscar hiç kıpırdaman mekanik hareketine yeniden başladı ve asanın ucunu duvara çarptı.

“Bak,” dedi Valentine parmağını genç Medicus’un çevresindeki duvara doğru uzatarak.

Oscar başını kaldırdı. Asa duvara temas ettiğinde yerden çıkan ışıklı bir nokta kırmızı bir çizgi çiziyor ve her darbeye biraz daha yükseliyordu. Oscar vuruşunu hızlandırmak istedi.

“Hayır, Leonid’in kalbinin ritmine uymaya devam et, hızlanma,” diye tavsiye etti aslında sabırsızlanan Lawrence.

Düz kırmızı çizgi bozuldu, bükülmeye başladı ve Kraliçe’nin tahtını süsleyen tahtanın motiflerine şaşırtıcı derecede benzeyen kıvrımlar oluşturdu. Çok geçmeden duvarın üzerinde içinde bir kapı bulunan bir çerçeve oluştu. Tamamlandığı zamansa asanın darbeleriyle ışık giderek daha da parladı.

Lawrence kapıyı açabilecek bir nesne bulabilme umuduyla çerçevenin her ayrıntısını dikkatle inceledi ama boşunaydı.

“Hiçbir şey göremiyorum,” dedi hayal kırıklığı içinde.

“Belki biraz daha sert vursan bir de tokmağımız olur,” diye önerdi Valentine.

Oscar da sabırsızlanıyordu.

Her şeyin kaybolmasından korkarak duvardan uzaklaşmaya cesaret edemedi, “Bu lanet kapıyı açabilmek için bu asayla yapabileceğimiz bir şey olmalı. Bakın, çerçevenin üzerinde de belirdi,” dedi kırmızı çizginin çerçeve boyunca çizmiş olduğu yatay bir şekli göstererek.

Lawrence gözlüğünü silip eğildi.

“Lawrence,” diye homurdandı Oscar huysuzca, “sana kaç kere söyleyeceğim? Bu bir Medicus pelerini, senin gözlüğünü silmen için bir bez parçası değil!”

“Ah, özür dilerim. Ama gözlüğümü en iyi bu siliyor. Neyse, asayı nerede gördün? Hah, şu simge mi? O daha çok bir ylına benziyor...”

“Hayır, sanmıyorum,” diye üsteledi genç Medicus. “Değerli taşlar bile görülebiliyor,” dedi karşılaştırmayı kolaylaştırmak için asayı simgeye doğru yaklaştırarak. “Bununla mutlaka...”

Oscar cümlesini tamamlayamadı. Şekil ve asa üst üste geldikleri anda duvarın çerçeve içinde kalan kısmı kendi dingili üzerinde dönerek Oscar’ı şimşek gibi öteki tarafa taşıdı. Şaşkınlıktan donakalmış olan Lawrence ve Valentine duvara doğru koşarak onu yumruklamaya başladılar.

“Oscar! Oscar! Bizi duyuyor musun?”

Aldıkları tek yanıt kalp atışlarının yankısı oldu. İki çocuk telaşla birbirlerine baktılar. Taşın üzerinde kapıdan bir iz kal-

mamıştı ve kelimenin tam anlamıyla yutulmuş olan arkadaşları
yanıt vermiyordu.

Çocuk resmen yok olmuştu.

Duvara yapışmış olan Oscar soluğunu tuttu.

Uzaklardaki ışıklı bir hale dışında mutlak bir karanlığa gömülmüştü. Asanın ucunu çeperlerde gezdirdi. Kapıdan biraz daha geniş olan tonozlu, uzun bir çeşit koridorda bulunuyordu. Gözleri karanlığa yavaş yavaş alışınca kayanın içine oyulmuş bu koridorda gezinip giderek berraklaşan ışığın kaynağına doğru yönelmeye karar verdi. Burada kalp atışları duvarlarda gerçek bir deprem gibi yayılan güçlü birer patlama halinde duyuluyordu.

Koridor kıvrıldı ve çocuğa bitmek bilmez gibi gelen bir yürüyüşün ardından kör karanlık bir yeraltı salonuna açıldı.

Bu tuhaf yerin denizlerin dibinde, kumların altında, toprağın içine oyulmuş olduğu fikrinden etkilenmiş olan Oscar başını kaldırdı. Tam ortada müthiş bir ateş yanıyor ve sıcaklığı taş kadar hissediliyordu. Yüksek alevlerin kırmızımsı yansımaları duvarlarda dans ediyordu ve Oscar salonun şeklinin Mitra'nın sarayıyla aynı olduğunu fark etti: Ucunda iki tümsek bulunan oval bir biçim, bir anlamda yan yatmış bir kalp.

Oscar kulakları sağır edebilecek kalp çarpıntılarının ortam-
daki mutlak sessizliği her saniye bölen gürültüsünü unutmaya
çabalayarak ateşin dilimleri arasında bir şeyler seçmeye çalıştı.
Sanki biri hareket ediyor gibiydi. Elini kemerine götürüp silah
çantasının hâlâ yerinde olduğundan emin oldu ve korun çev-
resinden dolaşmayı denedi. Ter içinde kalmıştı ve bunun tek
nedeni sıcaklık değildi...

Yolu yarıladiğında karşılaştığı manzara karşısında donakaldı.

Kayanın içine oyulmuş bir merdiven, tavana asılı taştan bir yuvarlağa çıkıyordu ve bu taşın üzerinde de bir adam duruyordu. Oldukça yaşlı olan, gövdesi çıplak adam gençlik yıllarından kalmışa benzeyen, kendisine kısa gelen, yırtık pırtık kırmızı kadifeden bir pantolon giymişti. Her bir yanı aşınmış geniş, deri bir kemer, gergin ve yuvarlak göbeğinin üzerinde güçlkle duruyordu. Yüzü genç Medicus'a yabancı değildi. Çünkü Leonid'e tıpatıp benziyordu.

Ayakta duran kambur adam ellerinin arasında, ucunda bir yün yumağı bulunan kocaman bir sopa tutuyordu. Adam bu tokmakla kendi kaidesinin iki yanında asılı duran iki tane oldukça büyük bronz yuvarlağın bir birine bir diğerine vurup duruyordu.

Her saniye, bir ona, bir diğerine. Hiç durmadan.

Güm güm! Güm güm! Güm güm!

Oscar, varlığının bu gizemli mülk sahibine yakışksız, hatta belki de tehlikeli görünebileceğini düşünmeden kendini saklamaya gerek duymayarak onu izliyordu.

Demek kalp atışlarının meşhur salonu burasıydı.

Eğitimi sırasında Bayan Withers ve Alistair buradan söz etmişlerdi, ayrıca kitaplarda da adı geçiyordu ama öyle gizemli bir biçimde bahsediliyordu ki sanki burası kutsal ve yasak bir bölgeydi. Oscar içeri girince nasıl bir yer olduğunu anlamıştı. Burası bir insanın bütün yaşamının temsil edildiği yerdı. Bir Evren'in en derin yerinde, bu salonun oyuğu içinde, hiç sönmeyen yaşamsal bir ateşin sıcaklığında, bütün bir ömür boyunca iki gongun üzerine vuran bir elin altında... Bu durumda ölüleri yaşama döndürmesi beklenen Zümrüt Tablet'in bulunacağı yer de mutlaka burası olmalı, diye düşünmekten kendini alamıyordu.

Adamın sesi onu yerinden sıçrattı.

“Sen kimsin delikanlı?”

“Merhaba, benim adım Oscar Pill. Şey... peki siz kimsiniz?”

Adam tokmağını sallamayı hiç bırakmadan öfkelen-di.

“Hem buraya, benim kalp atışları salonuma gizlice girip hem de bir yabancıymışım gibi beni sorgulamaya cesaret mi ediyorsun? Bu nasıl bir yüz-süz-lüktür?”

Oscar’ın içinden gülmek geldi. Bu adamın Leonid’in bir eşi olduğuna hiç kuşku yoktu...

“Benim adım Thorel, Bay Münasebetsiz. Yaşamsal gonk vurucuların en büyüğüüm. Üç kardeşim Flack, Ashoff ve Tawara da aşağıdalar.”

Başının bir işaretiyle en aşağıda salonun, ateşin ışığından ve sıcaklığından korunan bir köşesini gösterdi. Oscar o tarafa yaklaştı. Kamp yataklarının üzerine uzanmış üç adam horul horul uyuyorlardı. Üçü de Thorel’in tıpatıp aynısıydı.

“Dinleniyorlar,” diye açıkladı Thorel. “İki saatte bir yer değiştiriyoruz. Çünkü yaşlandıkça kollar fazla dayanmıyor. Özellikle de ilaçlar zamanında alınmadığında... Ama ben bütün bunları senin gibi bir sümüklüye ne diye anlatıyorsam!” diye haykırdı yaşlı adam, tokmağını bırakıp yumruklarını beline koyarak.

Ateş çıtırdadı ve yoğunluğu azaldı.

“Şey... Bay Thorel! Gonklar! Kalp atışları,” dedi Oscar endişeyle.

Adam irkilip yeniden bir o yana bir bu yana vurarak önceki ritmini buldu.

“Şimdi defol buradan!” diye gürledi Thorel. “Benim dikkatimi dağıtarak Leonid’in ekstrasistol⁸ yaşamasını mı istiyorsun?”

“Ne yaşamasını?”

“Kalp çarpıntısı, biraz önce yaptığımız gibi işte! Hadi, defol git buradan!”

Oscar’ın uzaklaşmaya hiç niyeti yoktu. Bunca yolu gelmesinin ve ikinci krallığın her türlü tehlikesine göğüs germiş olmasının tek bir nedeni vardı. Şimdi ona çok yaklaşmış olduğunu, elini uzatsa tutabileceğini hissediyordu ve onu almadan da gitmeyecekti.

“Sadece bir soru...”

“DEFOL DEDİM!” diye kükredi Thorel.

Oscar başını çevirip gonk vurucu kardeşlere baktı. İki tanesi uykularında yanlarına dönmüşlerdi. Eğer Thorel böyle bağırmaya devam ederse çok geçmeden onlar da uyanacaklar ve elleri boş olduğuna göre onu dışarı atabileceklerdi. O zaman genç Medicus, Zümrüt Tablet’in üzerine bir bardak soğuk su içebilirdi işte... Dışarı çıkıyormuş gibi yapıp ateşin çevresinden dolaşmaya başladığında Thorel de gözlerini yumarak bir ömürlük görevine geri dönmüştü: Gonklara vurarak Pompa mağarasındaki işçilerin çalışmalarını mümkün kılan ritmi sağlamak.

Çocuk, korun çevresinde dönmeyi tamamladıktan sonra, salonu bütün ayrıntılarıyla inceleyebilmek için bir yatağın arkasına gizlendi. Çalışan kişiyi baştan çıkarmamak için dördüncü bir yatak konmamıştı ve uyuyan üç kişinin birbirlerinden uzak mesafedeki yataklarının dışında da salonun içinde başka mobilya

8 İnsan kalbinin normalin dışında yavaş veya hızlı şekilde atması. (ed.n.)

yoktu. Bütün alanı ateş, taştan kaide ve iki gonk kaplıyordu. Görünürde tablete benzer hiçbir şey yoktu.

Cesareti kırılan Oscar içini çekti. İlk defa pes etmeye hazırdı. Alistair onu yanlış yönlendirmiş olmalıydı. Belki de bütün bu insanların onun hakkında söylediklerine inanmak gerekiyordu. Belki de Konsey üyesinin akli gerçekten de başında değildi... Başını kaldırıp şimdi yandan gördüğü Thorel'e baktı. İri göbekli gövdesiyle solundaki gonktan ayırt edilebiliyordu.

Düşüncelere dalmış bir halde bakışlarıyla gonk vurucunun kollarını ve tokmağın yünlü, gri ucunun büyük, bronz yuvarlağa çarpan hareketini takip etti.

Bir saniyeden kısa bir süre için bir şimşek gözünü aldı.

Oscar başını iki yana salladı ve sanki bir hayal görmüş gibi gözlerini ovuşturdu.

Düş mü görmüştü? Hayal kırıklığından mıydı bu, gerginlikten mi yoksa sıcaklıktan mı? Belki de hepsi birden? Bu sefer dikkatini hayatında daha önce hiç yapmadığı kadar yoğunlaştırdı. Biraz önce gördüğünü sandığı şeyin tekrar yalnızca kısacık bir süreliğine, kocaman sopanın metale değdiği bir tek an için görünüp kaybolacağını biliyordu. Başını yeniden Thorel'e çevirdi ve adam soldaki gonga vurduğu anda birkaç saniye önce yalnızca gördüğünü sandığı şeyi bütün açıklığıyla seçti: Gongun iç yüzü elektrikleniyor ve burada tıpkı bir serap gibi simge ve harfler belirliyordu. Oscar soluğunu tutarak gonga bir kere daha vurulmasını bekledi. Aynı şey bir kere daha oldu, sonra bir kere daha, bir kere daha.

Her kalp atışında beliren, üstünde yazılar bulunan bir yuvarlak. Yalnızca *yaşamla* beliren... Değerli bir taş renginde olan yazılar. Zümrüt renginde...

Tablet orada, gözlerinin önünde, kalp atışları salonunun tam göbeğinde belirip kayboluyordu.

Oscar keşfettiği şey karşısında büyülenmiş gibi gözlerini oradan ayıramıyordu. Işıklı şimşegin her çakışında beliren şeyi biraz daha iyi seçebiliyor ama ne anlama geldiğini anlayamıyordu. Doğruldu ve içinde bulunduğu durumun güçlüğünün farkına vardı. Tableti nasıl ele geçirecekti?

Düşün Oscar. Düşünmek, aceleyle harekete geçmekten iyidir. Düşündükçe Gramarye'nin görüntüleri yüzeye çıktı. Pelerinini ve PALOMA Laboratuvarının çantasını okşadı ve o anda zihninde bir fikir tomurcuklandı. Çılgınca, gerçekleştirilmesi neredeyse olanaksız bir fikirdi belki ama yine de denemeye değerdi.

Her şeyden önce Thorel'in kendisini fark etmesinden ve planını uygulamasına engel olmasından kaçınmak gerekiyordu. Bunun için de tek bir çözüm yolu görebiliyordu.

Silah çantasını açıp meşhur kırmızı kutuyu içinden dikkatlice çıkardı ve kutunun kapağını elleri titreyerek açtı.

Yasak silah.

Bunu bir önceki gün Paloma'nın evinden çaldığını, daha da kötüsü kullandığını duyunca Bayan Withers ve Bay Brave ne diyeceklerdi? Bunu hiç düşünmemeyi tercih etti. Kutunun çevresinde, hemen yanı başındaki kor kadar parlak bir ışık yandı.

Bunu yapabilirsin, korkma, diye tekrarlıyordu içten, kendi kendine cesaret verebilmek için.

Sonra ucunda altın Harf'inin sallandığı zinciri eline aldı ve madalyonu kutunun içine sokup çıkardı. M harfi de, yoğunluğu salondaki kalp atışlarının ritmine göre değişen kıvılcık bir parıltıyla ışıltılamaya başladı. PALOMA Laboratuvarının en son bölmesindeki teknisyenin söylediklerini, sanki onları daha birkaç saniye önce duymuş gibi birden hatırladı. Fark edilme kaygısı taşımadan sözcükleri duyulabilir şekilde söyledi, nasılsa gong darbelerinin yankısı sesini bastırıyordu.

Sistol ve diyastol,

Boyun eğerek Harfe

Ara verin havada süzölmeye.

Sözcüklerin ve Harf'in etkisi altında Thorel bir heykel gibi donup, kalakaldı. Oscar hayretle bir madalyona bir de gong vurucuya baktı. İşe yaramıştı! Arkasındaki ateş tıpkı birkaç saniye önce Thorel'in görevini yerine getirmeye ara verdiğinde olduğu gibi yine çıtırdadı. Salona hüküm süren derin bir sessizlik vardı. Işık tehlikeli derecede azalıyordu. Kalp atışları susmuştu ve bütün krallık bunun acısını çekiyor olmalıydı. Oscar'ın çabuk olması gerekiyordu. Hemen pelerinini çözdü ve havaya fırlattı. *Yüksel pelerinim, yüksel ve gitmeni istediğim yere git*, diye yalvardı Oscar, dikkatini gongun üzerinde toplayarak. Pelerin katılaştı ve Thorel ile metal yuvarlağın, yani meşhur Zümrüt Tablet'in bulunduğu düzeye kadar yükseldi.

Aynı anda hemen yanında yırtıcı hayvanlarınkine benzer bir kükreme duyuldu. Thorel'in kardeşi Flack uyanıyordu. Herhalde görevi devralıp kardeşini dinlenmeye göndermenin zamanı gelmiş olmalıydı.

Zamanının artık iyice azalmış olduğunu anlayan Oscar, kalbi hızla çarparak dikkatini pelerininin üzerinde daha da yoğunlaştırdı. Ne de olsa henüz çok genç bir Medicus'tu ve kumaş parçasının hareketlerini nasıl hızlandırabileceğini bilemiyordu. Sonunda pelerin usulca levhanın üzerine örtüldü.

Oscar madalyonunu bir kere daha gizemli kutunun içine daldırdı ve bir adım geri çekilerek ikinci formülü söyledi:

Sistol ve diyastol,

Harfin size buyurduğu gibi,

Başlayın yine havada süzölmeye,

Hayata dönün geri.

Thorel'in önce yüzü sonra da vücudu, kaldığı yerden oynamaya devam eden bir film gibi canlandı. Derin bir nefes çekti ve kolları bir sağa bir sola sallandı. Daha o pelerinin araya girmiş olduğunu bile fark edenmeden tokmak bronz gonga şiddetle çarptı ve Oscar, levhanın aydınlandığını pelerinin altından görebildi.

Thorel'in gözleri kocaman oldu.

“Ama... sen hâlâ burada mısın?” diye bağırdı öfkeyle. “Bu da ne böyle be...”

Oscar yanıtlamamayı tercih ederek gözlerini kapadı. Pelerini eski ağırlığına ve esnekliğine kavuşarak gongun üzerinden yere düştü. Genç Medicus onu yerden almak için koştu.

“Hey, delikanlı, senin burada işin yok!”

Oscar hemen arkasına döndü. Karşısında Thorel'in birebir kopyası, dinlenmiş ve elleri boş olarak, yumruklarını sıkmış, dimdik ayakta duruyordu.

“Yakala onu Flack!” diye bağırdı Thorel kalp atışlarını hiç durdurmadan.

Oscar kaçmak için daha fazla beklemedi. Doğruca kapıya yönelerek pelerininin cebini karıştırdı. Asanın ılık dokunuşunu hissetti, onu oradan çıkardı ve kapının aynı öteki taraftan açıldığı şekilde yine açılması için dua etti. Taş duvara yapışıp asayı şiddetle kendisini temsil eden simgenin üzerine bastırdı.

Flack kilosu yüzünden yeterince hızlı davranamadı ve duvara vardığında kumlu zeminde geriye kalan tek şey genç bir çocuğun spor ayakkabılarının izleriydi.

“Oscar! Ne oldu sana?” diye bağırdı Valentine arkadaşının yanına koşarak.

Medicus, kalbi küt küt atarak kan ter içinde sırtını duvara dayadı. “Ah! Bazı... Yakıcı karşılaşmalar yaşadım da!” dedi soluk soluğa.

Lawrence çocuğun ellerine hızlıca bir göz attığında pelerikle asadan başka bir şey göremedi. O önemli soruyu sorup sormakta tereddüt etti.

“Tableti bulamadın, değil mi?”

“Buldum,” diye yanıtladı Oscar.

Her iki arkadaşı da sevinçten zıpladılar.

“Yanında mı? Göstersene.”

“Hayır,” diye karşılık verdi genç adam. “İçeride bıraktım.”

“Ne dedin?” dedi Valentine kulaklarına inanamamış gibi. “Onu buldun ama almadın, öyle mi? Ama neden?”

“Çünkü Leonid’in ona ihtiyacı var ve... ayrıca ben daha iyisini yaptım,” dedi pelerinini açarak. “Kopyasını çıkardım.”

Arkadaşları ağızları bir karış açık halde kumaş parçasına bakakaldılar. Pelerinin iç yüzüne Zümrüt Tablet’in kusursuz bir damgası basılmıştı.

“İşe bak!” diye bağırdı Lawrence. “Ver şunu bir bakayım,” dedi gözlüğünü düzelterek. “Bay Brave’in kütüphanesinde o kadar çok kitap okudum ki artık bunun da dilini çözebilirim!”

Oscar dönüp arkasına baktı. Peki ya kardeşler oradan çıkıp da peşine düşerlerse? Onca zamandır aradığı ve sahip olmayı arzuladığı şeyi artık eline geçirmiş olduğuna göre daha fazla oyalanmamakta yarar vardı.

“Bununla Cumides Circle’a geri döndüğümüzde ilgilensek,” diye önerdi Oscar.

“İyi fikir,” diye yanıtladı Valentine. “Hadi eve dönelim artık, denizden bıktım usandım ben! O kadar çok demir yuttum ki sonunda paslanacağım...”

Üçü birlikte tünelin içine daldılar ve Mitra’nın tahtına ulaşıncaya dek de hiç durmadılar. Düzlüğün üzerine tırmandılar ve Oscar aceleyle asanın altını iki kalbin arasındaki boşluğa geçirdi. Tavan açıldı ve düzlük yükseldi. Yeniden Taht salonuna dönmüşlerdi.

Tam o sırada güçlü ve saldırgan bir ses cınladı.

“Bu işin içinden böyle kolayca sıyrılabilceğini mi sanıyordun, Pill?”

ikinci deri

Oscar sanki arkasında bir bomba patlamış gibi döndü.

“Senin burada ne işin var, Moss?”

“Bunu asıl sana sormak gerek... Sen küçük, pis bir hilekâr ve ikiyüzlüsün, Pill. Beni atlatmaya kalktın ve bunun bedelini ödeyeceksin.”

Oscar düşmanının ellerine baktı. Moss, bir elinde madalyonunu tutarken diğeriyleyse Oscar’ın görür görmez tanıyıp endişeye kapıldığı küçük bir keseyle oynuyordu. Düşmanının Kral Aiol’un sarayındaki arenada kullanmış olduğu bu ürkütücü silahı o günden önce hiç görmemişti. Sıcaklığı bin derecenin üzerine yükselterek karşısındaki kim olursa olsun yok edebilecek güçte bir yüzüktü bu ve elbette Oscar gibi bir çocuk ona hayatta karşı koyamazdı.

İki arkadaşını da yanına çekerek geriledi.

“Ne istiyorsun, Moss?”

“Tabii ki pelerininin cebine saklamış olduğun şeyi,” diye yanıtladı Moss nefret dolu ve ağgözlü bir bakışla.

Oscar pelerinini silkeledi.

“İçinde Gramarye’mden başka hiçbir şey yok.”

“Beni aptal yerine koyma,” diye gürledi Moss. “Kupa’nın ikinci yarısını bulduğunu gayet iyi biliyorum. Buraya bunun için herkesten önce gelmiştin. Şimdi de onu bana vereceksin. Hemen!”

Madalyonunun üzerine yerleştirdiği siyah yüzüğü tehdit edencesine salladı. Oscar’ın hiç kuşkusu yoktu. Eğer direnecek olursa Moss bunu kullanmakta bir saniye bile duraksamazdı. İyi ama ona ne verebilirdi? Yanında hiçbir şey olmadığını, Kupa’nın gölgesini bile bulamamış olduğunu söylese de Moss ona inanmazdı.

“Sana söyledim ya, ben...”

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadı.

“Demek buradaydınız,” dedi tanıdık bir ses.

Ortamdaki ışıktan hâlâ gözleri kamaşmış durumda olan Oscar, aralarına giren ince uzun gölgeyi tanımak için gözlerini kıstı. “Alistair!” diye bağırdı sevinç dolu bir sesle. “Hayattasınız! Sizi yakalayacaklar diye öyle korkmuştum ki...”

“Korkacak bir şey yok, iyiyim ben. Beni görmediler.”

Başını çevirip aceleyle silahını gizlemiş olan Moss’a baktı.

“Diğerleri nerede?” diye sordu adamın gelişinden kuşkulanan Lawrence. “Onları almak için Cumides Circle’a dönmeniz gerekmemiş miydi?”

“Onlar aşağıdalar,” diye yanıtladı Alistair savuştururcasına. “Onları dert etmeyin siz.” Oscar’a yaklaştı. “Aradığın şeyi bulabildin mi?” diye sordu buz gibi bir sesle.

Oscar buna aldırmadan gülümsedi ve pelerinin bir kenarını araladı.

“Evet,” dedi alçak sesle Moss’un hiçbir şey göremeyecek kadar uzakta olduğundan emin olunca. “Her şey burada, kumaşın üzerinde yazılı!”

“Harika. Şimdi pelerinini çöz de yere ser,” diye emretti Medicus kapıya doğru hızlıca bir göz atarak.

Oscar kısa bir an duraksadıysa da Alistair’in ruh halindeki değişmelere artık şaşırması gerektiğine karar verdi. Ne de olsa onlar artık arkadaş olmuşlardı, hatta kardeş gibi olduklarını da Bay Brave’in bahçesindeyken bizzat Alistair söylemişti. İki kardeş her şeyi paylaşıyorlardı.

Lawrence, Oscar’ın yanına gidip onu kolundan tuttu.

“Pelerini Çumides Circle’a dönünce incelemeye karar vermiştik Oscar,” dedi gözlerini Konsey üyesinden hiç ayırmadan.

Alistair, Lawrence’a baktı. Bakışı çocuğu rahatsız ederek gözlerini kaçırmasına neden oldu.

“Neden bekleyecektiniz?” diye sordu Alistair. “Hemen şimdi bakalım. Aşağıda hiç yalnız kalamayacağız. Binaların çatılarına çıkıp da Zümrüt Tablet’i ele geçirdiğimizi ilan etmenin kimseye bir yararı yok, öyle değil mi?”

Oscar başıyla onaylayıp pelerini yere serdi. Bu sefer kumaşla Alistair’in arasına giren Valentine oldu. Kız kaşlarını çatarak bütün dikkatini adamın yüzünde yoğunlaştırdı.

“Neyiniz var sizin, Bay McCooley?”

“Hiç, hiçbir şeyim yok,” dedi Alistair sabırsızlıkla. “Çekil aradan,” diye emretti kızı kenara itmeye çalışarak.

“Burası,” dedi Valentine işaret parmağıyla Alistair’in kolunun üstünü göstererek. “Deriniz... sanki... sökülüyor gibi...”

Hızla iki arkadaşına doğru döndü. Oscar pelerini şimşek gibi kendisine doğru çekerek ona sarındı ve pelerini sıkıca boynuna bağladı.

Alistair elini bileğine götürdü ve bir deri parçası parmaklarına yapıştı. Üç arkadaş geri çekildiler. Bu tuhaf olay yavaş yavaş Alistair'in bütün vücuduna yayıldı ve boynuna çıktı. Altında görülen deri solgun renkli ve damarlıydı.

O sırada Oscar ve arkadaşlarının tüylerini ürperten bir şey oldu ve siyah bir takım elbisenin üzerinde kırmızı bir yaka ortaya çıktı.

Alistair McCooley'nin yerine geçmiş olan kişi, vücudunu saran bu tuhaf örtüden tıpkı üzerinden bir mantoyu çıkarırmış gibi sıyrılmıştı ve elbisesinin göğsünde hiçbir yoruma yer bırakmayan bir harf parlıyordu. Yakasıyla aynı renkte, kıpkırmızı bir P harfi.

Bu bir Pathologus'tu. Haftalardır Oscar bir Pathologus'la zaman geçirmiş, ona sırlarını açmış ve güvenmişti.

Yüzün derisi de soyulunca ortaya ifadesiz bir maske çıktı. Adam elini başına, maskenin üzerine doğru kaldırdı. Parmakları kasıldı ve sonra da sanki kemiğin arkasına saklanmış bir çürüğü çıkarıp atmak ister gibi, sinirli bir gidiş geliş hareketi, bir çeşit tik yaptı. Üç arkadaş dehşet içinde oldukları yerde donakaldılar. Birdenbire kendine güveni azalmış olan Moss ise elini pelerininin cebine soktu.

"Kımıldama," diye emretti Pathologus.

Çocuk olduğu yerde hareketsiz durarak endişeyle diğerlerine baktı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu Oscar alacağı yanıtı bildiğinden korkarak.

Adam elini gövdesine işlenmiş olan P harfine götürmekle yetindi.

“Alistair’e ne yaptınız? Gerçek Alistair’e?”

“Ona karşı çok nazik davrandım,” dedi adam sonunda. “Yalnızca görüntüsünü çalmakla yetindim.”

Sesi değişmişti; yavaş ve aynı zamanda ürkütücüydü. Sanki bir mahzenin içinden geliyor gibiydi. Adam gülmeye başladı. “Çok kolay oldu. Bir otomobil kazası ve hop, tarayıcıya benzeyen o şahane makinenin içine açılan küçücük bir geçit...”

Oscar bir saniyeden daha kısa bir süre içinde o sahneyi hatırladı. Alistair’i yere deviren o araba, onu rastlantıymış gibi çok yakındaki, bildiği bir kliniğe götürmeyi öneren sürücü...

“Sonra da onun olduğu yerlerde görünmemeye özen gösterdim, hepsi bu kadar.”

“Demek bu yüzden Alistair, Zümrüt Tablet konusunda sürekli fikir değiştiriyordu,” dedi genç Medicus durumu sonunda anlayarak.

“Gerçeği seni caydırmaya çalışıyordu... ben değil. Şimdi de bana o pelerini vereceksin,” diye emretti adam elini uzatarak.

Oscar ve arkadaşları biraz daha gerilediler.

“Pelerin,” diye tekrarladı Pathologus. “Pelerini ver, ben de sizi serbest bırakayım.”

“Yalan söylüyorsunuz,” diye araya girdi Lawrence. “Alınca hepimizi öldüreceksiniz. Verme Oscar, sakın verme!”

Adam kollarını kavuşturdu ve maskenin altından bir kahkaha duyuldu.

“Eğer sizi öldürmeyi isteseydim, bunu çoktan yapmıştım...”

“Bana ihtiyacınız vardı,” diye düzeltti Oscar. “Tablet’i benim almamı istiyordunuz çünkü onu ancak bir Medicus ele geçirebilirdi. Ölülerinizi dirilterek kötülük yaymak niyetindesiniz!”

Adam bir kahkaha daha attı. “Ölüleri diriltmekmiş... Gerçekten de çok safsın.” Yumruklarını sıkarak ilerledi. “Yeter artık. Şimdi bana o pelerini vereceksin.”

Oscar yanıt vermedi ve pelerini bağrına bastırarak madalyonunu çıkardı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki sanki başı havaya uçacakmış gibi hissediyordu.

“Yaklaşmayın,” dedi korkusunu bastırmaya çalışarak. “Eğer yaklaşırsanız... Pelerinimi yok ederim.”

Valentine ve Lawrence onun arkasına sığınmış kendilerini savunmak ya da kaçmak için bir yol bulma umuduyla bütün salonu gözden geçiriyorlardı. Moss ise kapının yanında durmuş Oscar’ın başından beri söylediklerinden hiçbir şey anlamadan olayı izliyordu. Ortak düşmanları onu büyülemiş gibiydi.

Adam derin derin içini çekti.

“O halde sizi öldürmek zorunda kalacağım.”

Oscar onun tehdidini uygulamaya koymasını beklemeden Harf’ini uzattı. M’nin ortasında altın rengi bir ışık yoğunlaştı ve bütün salonu aşır düşmana doğru yöneldi. Adam yalnızca elini kaldırıp avucunu açmakla yetindi. Eldivenin oyuğunda bir P harfi ışıldamaya başladı ve güçlü bir alev fışkırtarak madalyonun ışığını boğdu, sonra da üç arkadaşın önlerinde akkor halinde bir girdap oluşturdu. Altın Harf öylesine ısınmıştı ki genç Medicus acı dolu bir çığlık atarak onu elinden bırakmak zorunda kaldı.

Oscar ateşten korunmak için hem Law ve Val'i hem de kendini pelerinine sarmaladı ve madalyonunu da zincirinden tutarak yerden aldı.

“VER O PELERİNİ BANA!” diye bağırdı adam.

Alevlerin şiddeti öyle artmıştı ki boğucu sıcaklık kumaşın ilmeklerinden içeri sızıyordu. Üç arkadaş kendilerini bir ızgaranın üzerine oturtulmuş gibi hissediyorlardı. Lawrence tişörtünün altında ter döküyor, bütün gözeneklerinden Hepatolia nektarı olan bir sıvı akıyordu. Kederle birbirlerine baktılar.

Medicus, madalyonunu pelerinin altına soktu ve öğrenmiş olduğu şeyi uygulamayı denedi. Yüksek sesle, sesini hiç titretmeden tekrarladı:

Altın Harf, sağlam çelik gibi,

Bir kalkan ol koru bizi!

M'nin dört bir yanında yeşil bir bulut yoğunlaştı ve bir şemsiye gibi açıldı. Ancak Pathologus'un hiç sönmeyen ateşi bu kalkana çarparak onu sanki buzdan yapılmış gibi yardı.

“Sıradan bir Pathologus değil bu,” diye mırıldandı Oscar.

“Bunu nereden anladın?” diye sordu saçları kadar kızarmış olan Valentine.

“Madalyonumdan daha güçlü. Oysa benim Harf'im Bay Brave'inkine bağlı!”

“Yani sence bu...”

Cümleyi tamamlamaya cesaret edemedi hepsi birbirlerine baktılar. Ateşe ve pelerinin altına sığınmış oldukları halde onları yakan sıcaklığa karşın vücutlarında buz gibi birer ürperti gezindi.

Oscar çaresizce alet çantasını açıp aceleyle kırmızı kutuyu aradı. Yasak silah son şansları olabilirdi. Kimse ona karşı koyamazdı.

Pathologus'ların en güçlüsü bile olsa!

Heyecanla madalyonunu kutunun içine sokup formülü söyledi ve sonra çekip çıkardı.

Hiçbir şey olmadı. Sanki bu silahı sadece bir kez kullanma hakkı varmış gibi bu sefer hiçbir şey olmadı.

“Tamam!” diye bağırdı çocuk içi kan ağlayarak, “pelerini veriyorum...”

Ateşin fışkırması durdu ve Oscar pelerinin kenarlarını iki yana ayırdı. Herkes sendeleyerek ayağa kalktı. Çevrelerindeki salon yıkıma uğramış gibiydi. Eşyaların bir kısmı kömüre dönmüştü, bir kısmıysa alev alev yanıyordu. Güzelim duvar kaplamaları sıcaklığın etkisiyle sertleşmiş, kararmıştı. Havada zehirli bir sis gibi süzülen pis bir duman herkesin boğazını yakıyordu.

Genç Medicus pelerinini çözüp duraksadı. Kara Prens elini uzattı.

“Çabuk ol.”

Oscar sonunda kumaşı fırlattı. Ancak pelerin şaşırtıcı şekilde bu harekete direnir gibiydi. Havada katlanıp çocuğun ayaklarının dibine düştü.

“Benimle oynama Oscar Pill,” dedi Pathologus çok daha da kalın bir sesle. “Benimle oynama...”

“Ben bir şey yapmadım,” diye yanıt verdi Oscar çaresizlik içinde. “Size doğru gitmeyi reddediyor çünkü... Siz bir Pathologus’sunuz.”

Adam içini çekti.

“Öyleyse onu yere ser ve sonra da geri çekil.”

Oscar istemeden de olsa bu emre boyun eğdi ve pelerinini özenle yere yaydı. Pelerin yerden birkaç santim yükseldi.

Oscar birkaç saniye için durup ilk defa olarak gongun üzerinde bulunan ve meşhur Tablet’i oluşturan simge ve sözcükleri inceledi. Hepsisi, tıpkı bir saat kadranındaki rakamlar gibi altın bir çemberin çevresine dağılmışlardı.

Gizemli Pathologus yaklaştı. Oscar maskenin yarıklarından açgözlülükle parıltıyan bir bakış seçer gibi oldu.

“Sonunda,” dedi adam sadece apaçık bir tatminle. “Sonunda buradalar...”

Oscar ve arkadaşları aynı anda hem dehşet, hem öfke, hem de çaresizlik içinde onu izliyorlardı. Adamsa karşısında gördüğü şeyden büyülenmiş gibi onlara hiç aldırış etmiyordu. Bir çember ve çevresinde birkaç simge. Aslında simgelerin her biri başlıca noktalardaydı. Çemberin üstündeki ilk simge ise parıltılı bir kutuyu gösteriyordu.

“Bu anı öyle uzun zamandır bekliyordum ki,” dedi simgenin üzerinde yazılı sözcükleri alçak sesle okuyarak. “Sığınak...”

Elini çemberin üzerinde saat yönünde gezdirdi ve ikinci simgenin üzerinde durdu. Oscar’ın boynunda taşıdığı madalyon-dakinden çok daha eski bir şekli andıran, süslü bir M harfiydi bu.

Valentine ve Lawrence korkularını unutarak yaklaşıp hayranlıkla Tablet’i incelemeye başladılar.

“Geri çekilin,” diye emretti adam.

Çocuklar dediğini yaptılar. Oscar ise yerinden bir milim bile kıpırdamadı. Pathologus elini üzerinden geçirdiğinde kararmış olan üçüncü simgeye dalıp gitmişti. Bunun üstünde M harfi

bulunan, ayağına yılan sarılı bir kadehe benzediğini ancak son anda fark edebildi.

Oscar hiçbir şey anlayamıyordu. Çok eskilerden kalma bir M, Pathologus'un "Sığınak" diye adlandırdığı parlak ve siyah bir küp, bir kadeh... Bütün bunalar Medicus'lar Birliğine ait olan simgeler değil miydi? Birlik ve Zümrüt Tablet arasında nasıl bir ilişki vardı? Kitapları karıştırdığında neden bu konuyla ilgili hiçbir şey bulamamıştı?

Adam artık onlara hiç dikkat etmiyor gibiydi. Oscar onun bakışını takip ederek çemberin altına indi. Genç Medicus pelerini halının üzerine yaydığında kumaşın bir kenarı katlanmıştı ve üzerindeki baskının bir kısmı görülemiyordu. Adam katlı kısmı açmak üzere elini uzattı ancak pelerin ondan kaçtı. Adam başını Oscar'a doğru çevirdi.

"Aç şu pelerini," dedi itaatsizliğe göz yummayacağını belli eden bir sesle.

Oscar duraksadı. Soluk alıştı güçleşmişti, ter içindeydi ve aklını başına toplamaya çalışıyordu. Korunması gerekeni korumayı çok iyi bilen pelerin katlanmış olduğuna göre mutlaka o parçada gizli kalması, en azından Pathologus tarafından görülmemesi gereken bir şey olmalıydı. Bu adama karşı koymanın yolunu bulamadığı ve başından beri onun kuklası haline gelmiş olduğu için kendisine ölesiye kızıyordu ki. Sonunda Zümrüt Tablet ayaklarının altında açılmıştı işte... Belki de bu, arayış kapatıp kendini daha fazla ezdirmemek için bir fırsattı.

Şimşek gibi hızlı bir hareketle Oscar pelerini kendine doğru çekti ve arkadaşlarını da yanında sürükleyerek tahtın arkasına saklanmaya koştu.

“Çabuk o pelerini geri getir!” diye kükredi adam, “yoksa ondan yararlanma fırsatını asla bulamazsın!”

Elini uzatıp açtı ve eldiveninin avucuna işlenmiş olan P harfinden kırmızı bir spiral çıktı ve önüne çıkan her şeyi ezerek Oscar’a doğru ilerledi. Bu sefer her şey bitmişti. Ancak tam o sırada Pathologus’un bileğine bir ışık çarptı. Adam acıyla bağırarak elini kapadı ve spiral anında havada kaybolup gitti. Adam başını öfkeyle kapıya doğru çevirdi. Işık, üzerine uzatılmış bir madalyondan çıkmıştı.

“Moss!” diye haykırdı gözlerine inanamayan Valentine.

Pathologus bir saniyeden kısa bir süre içinde tepki verdi. İki elini de çocuğa doğru uzattı ve her birinden ateşten birer canavar fışkırdı. Aiol Sarayı’ndayken Oscar ile birlikte çarpıştıkları virüslere şaşırtıcı derecede benziyorlardı.

“Pill!” diye haykırdı Moss peleriniyle kendini mümkün olduğunca korumaya çalışırken.

Madalyondan çıkan lazer, sertleşmiş pelerinin üzerine zincirlerinden boşanmışçasına saldıran yaratıklara hiçbir etki yapamıyordu. Bunun üzerine Oscar silah çantasını yere attı ve kar tanesi şeklindeki kristali madalyonunun üzerine elinden geldiğince yerleştirdi. Kolunu uzattı ve ışık pelerine çarptı.

“Biraz daha sağa, Oscar, sağa doğru!” diye bağırdı Valentine.

Ancak Oscar inat etti ve kalın bir buz tabakası Moss’un pelerininin çevresini kapladı. Ateş canavarlarının her bir pençe ya da diş darbesinde buz eriyerek yaratıkların üzerine saldırıyor, onları bir duman bulutu içinde geri püskürtüyordu. Lawrence onu kutladı.

“Ateşe karşı buz! Aferin Oscar!”

Ancak buz erir erimez canavarlar yeniden güç kazanıyordu.

Oscar çantasını karıştırarak nasıl çalıştırılacağını PALOMA Laboratuvarında Hugo Denlamer'in gösterdiği yeşil topu çıkardı. Topu havaya fırlattı ve madalyonun yardımıyla ışıklandırdı. Top parlak, kan kırmızısına dönüştü. Birinci virüs başını çevirip topu kokladıktan sonra onu iştahla yuttu. Oscar Viradormix'in yeni formülünün etkili olması için dua etti. Bir saniye içinde virüs tüylenip havlamaya başladı ve çok geçmeden de zararsız bir köpek yavrusuna dönüştü. Bu arada ikinci virüs de Oscar'ın aceleyle üzerine doğru fırlattığı topu yakaladı.

Pathologus gülümsemekle yetindi. Uzun uzun içini çekerek ellerini dua edermiş gibi birleştirdi.

"Sizinle kalıp oyun oynamak için daha fazla zamanım yok, çocuklar," dedi şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle. "Bu yüzden... elveda."

Avuçlarının arasında kara bir kütle cisimleşti ve hiç durmadan şişerek havada şekil değiştirmeye başladı. Birkaç saniye sonraysa tırpan şeklinde devasa bir P, Pathologus'un ellerinden koparak bütün salonu süpürdü ve bir duvarın üzerine çöktü. Tahta, alçı, duvar kaplamaları, tablolar, ne varsa hepsi dayanılmaz bir gürültüyle parça parça havaya uçtu. Çocuklar Moss'un yanına giderek koridordan kaçabilmek için çıkışa doğru koşullar ancak ölümcül P yollarını kesti. Pathologus'la uğursuz tırpanın arasında sıkışıp kalmışlardı. Başka bir çıkış yolu yoktu.

"Çok doğru söyledin, Skarsdale, gerçekten de oyun oynamanın hiç sırası değil."

Kalın ve hırıltılı ses odanın bir ucundan çınlamıştı.

Sakin ve narin ikinci bir ses ise onun tam karşısından yankılandı.

“Laszlo, sizi yeniden görmek ne büyük zevk. Eminim Sibirya’daki Kara Dağ Hapishanesi’nde de aynı şeyi söyleyeceklerdir.”

Oscar ve diğer üç genç, büyük bir iç rahatlamasıyla başlarını salonun bir o ucuna bir diğer ucuna çevirdiler.

“Bay Brave! Bayan Withers!” diye haykırdı çocuk.

Medicus’ların Büyük Üstadı her zamankinden de iri ve heybetli görünüyordu. Diğer tarafta kollarının uçları dantelli, uçuk yeşil bir elbise ve düz ayakkabılar giymiş olan ufak tefek yaşlı kadınsa, alçak arkalı bir koltuğa oturmuş ve ellerini de sakince dizlerinin üstüne koymuştu. Omuzlarındaki Medicus pelerinini zarıfçe geriye doğru indirmişti. Elbisesiyle aynı renkteki minicik gözleriye kırmızı gözlüklerinin arkasında parlıyordu.

“Artık bu gençlerle vedalaşsanız da sizi hücrenize geri götürsek,” dedi kadın sevimli bir gülümsemeyle.

Adam onun gülümsemesine karşılık verdi ancak çok geçmeden gülümseyişi öfke dolu bir sırıtmaya dönüştü. Elinin bir hareketiyle devasa tırpanı Büyük Üstat’ın bulunduğu yöne doğru savurdu. Bayan Withers herkesten daha atik davranarak işlemeli mendilini çıkardı ve ayağa kalkıp madalyonunu uzattı. Winston Brave de aynı şeyi yapmıştı. Yaşlı kadının altın rengi ışığıyla Büyük Üstat’ın zümrüt yeşili ışığı Taht salonunun bölmeli tavanı altında karşılaştılar ve tırpanın çevresinde yıldırımlar saçan bir balon oluşturarak onu içine hapsettiler. Balon kendi çevresinde dönerken Medicus’lar Yüksek Konseyi’nin iki üyesi de bulundukları yerden ellerindeki madalyonları oynattılar. Pathologus

kolunu uzatarak aynı siyah ışığı gönderdi ancak onun ışığı hâlâ ışıldayan sarı ve yeşil balonun içinden geçemedi.

Balonun ortasındaki P sonunda patladı ve havaya saçıldı.

İki Medicus kollarını indirip karşılırlına baktıklarında, Kara Prens ortadan kaybolmuştu.

“Orada, en arkada!” diye haykırdı Oscar.

Adam bir merdivenin ilk basamaklarını tırmanmaya başlamıştı bile. Büyük Üstat, Bayan Withers’ı durdurdu.

“Hayır, değmez,” dedi.

“Winston! Bu herhangi biri değil ki, Laszlo Skarsdale! Onu durdurmak *zorundayız!*”

“Eğer onunla burada çarpışırsak hasar çok büyük olur,” diye karşılık verdi Brave. “Leonid zaten kötü durumda, bir de bunu kaldıramaz. Saray uçsuz bucaksız ve üstelik düşmanımızın burada suç ortaklarının da bulunduğunu biliyoruz. Büyük olasılıkla elimizden kurtulacaktır.”

Başını kaldırıp baktı. Salonun en arkasında gizli bir kapıya açılan bir merdivenin tepesinde durmuş olan Skarsdale meydan okurcasına onlara bakıyordu.

“Bu anın tadını çıkarın sefil Medicus’lar,” dedi yüksek sesle. “Siz belki küçük bir zafer kazandınız ama ben de istediğimi elde ettim. Size savaş ilan ettiğimde, gerçek ve büyük bir savaş, karşımda diz çökeceksiniz. Ben de sizi ezip geçeceğim!”

Kapı çarparak kapandı ve korkunç bir kahkaha Mitra’nın sarayının dolambaçlı koridorlarında uzun süre yankılandı. Oscar başını indirip pelerinine baktı. “İstediğimi elde ettim!” Kara Prens’in söyledikleri hâlâ kulaklarındaydı. Çocuk yüzünü

asmaya bile fırsat bulamadan büyük ve güçlü bir el pelerini onun ellerinden söküp aldı.

Winston Brave gizemli simge ve yazıları inceledikten sonra kaygı dolu gözlerle Berenice Withers'a baktı.

Valentine gözleri hayranlıkla parıldayarak adamın yanına koştu.

“Siz... hayatımızı kurtardınız,” dedi bir film kahramanıymış gibi.

Lawrence gözlerini devirirken uzun boylu adam da belli etmeden gülümsedi.

“Bana değil, şuradaki genç kıza teşekkür etmeniz gerek.”

Çocuklar kapıya doğru döndüler. Kapı eşiğinde düğmeleri yakasına kadar iliklenmiş beyaz gömleği ve sımsıkı topuzuyla kollarını kavuşturmuş, bacaklarını birbirine yapıştırmış olan Iris, yüzünde ciddi bir ifadeyle onları süzüyordu.

“Beni hiç dinlemediniz, ben de sonunda söylediğimi yaptım: Sizi Bay Brave’e şikâyet ettim!”

Büyük Üstat eğlenmiş gibi ona baktı.

“Bana söylediklerini neden onlara da tekrarlamıyorsun küçük hanım? Yani onlar için endişelendiğini?”

Iris rahatsız olmuş gibi omuzlarını kaldırdı. “Çünkü... Çünkü insanların sözümü dinlememesinden nefret ediyorum!”

Dördü birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Hep birlikte kapıya doğru koştular ve Valentine hayret içindeki genç kızın yanağına bir öpücük kondurdu.

“Teşekkürler, Iris! Huysuzluğun çok işimize yaradı!”

Saçı başı dağılıp kıpkırmızı olmuş olan Iris çevresindeki kalabalığın içinden sıyrıldı. “Yeter artık!” diye haykırdı arkadaşlarının bu beklenmedik tepkisi karşısında şaşkına dönerek. “Ben... Sizi başından beri uyarmıştım zaten!”

“Sana gelince, Oscar Pill,” dedi Winston Brave daha ciddi bir tavırla, “ben de seni, merakının ve inatçılığının bir gün başına iş açacağı konusunda uyarmıştım.”

Oscar’ın pelerini hâlâ elindeydi ve gözlerinde de oldukça ciddi bir bakış vardı.

“Bizi biraz yalnız bırakın, Oscar ve benim konuşacaklarımız var.”

Bayan Withers, Moss, Iris, Valentine ve Lawrence’ı uzaklaştırırken Oscar da başını önüne eğerek Büyük Üstat’ın karşısına geçti.

“Öyle görünüyor ki sana hiçbir zaman güvenemeyeceğim ben, Oscar,” dedi Winston Brave sertçe.

Bu sözler Oscar’a bir yumruk darbesi gibi gelmişti. Her zaman sadık olduğu halde ona, dürüstlüğüne güvenilemeyecek olması fikrine katlanamıyordu.

“Ama,” diye yanıtladı usulca, “bana her zaman güvenebilirsiniz.”

“O halde seni dinliyorum. Bana gerçeği söyle.”

Oscar ona her şeyi anlattı. Alistair’in geçirdiği kazayı, görüntüsünün Kara Prens tarafından çalınarak Pathologus’un onun olmadığı yerlerde Konsey Üyesi’nin yerine geçişini... Gizemli Zümrüt Tablet hakkında öğrendiklerini, aslında bir şarlatandan başka bir şey olmayan Hermes Trismegiste’in onda yarattığı boşa çıkan umudu, sonra sahte Alistair, Tablet’in ikinci krallığın içinde bulunduğunu bildirdiğinde bu umudun yeniden uyanışını...

Ölüleri diriltmenin olağanüstü gücünü ve onun içini kemiren büyük isteği...

“Benim istediğim... benim umudum... onu görebilmekti. Canlı olarak...”

Büyük Üstat’ın Oscar’a, kimi yaşama geri döndürmeyi istediğini sormasına bile gerek yoktu. İçini çekti ve konuşmak için doğru sözcükleri arıyormuş gibi çevresine bakındı.

“Hermes Trismegiste bir şarlatan değildi Oscar. Aslında o da bizim gibi bir Medicus’tu, üstelik de çok nitelikli bir Medicus.”

“Ama... ben onun aslında öyle olmadığını sanıyordum. Bir de madenleri altına dönüştürebildiğini iddia ettiğini...”

“Bunda haklısın. Böyle bir şey yapmayı bilmiyordu gerçekten de ama bunu dikkati başka yöne çekmek için kullanıyordu.”

“Neden?”

“Hermes dikkatsiz davranan bir adamdı. Bir Vücut Girişi sırasında yakalanmıştı ve insanlar ona büyücü gözüyle bakmaya başladılar. O da dikkatleri dağıtmak için sıradan madenleri altına dönüştürebilme gücüne sahip olduğuna herkesi inandırdı.”

“Ama bu da sahtekârlıktı!”

“Evet ama gerekli bir kılıftı. Böylece Hermes bir isim uydurarak kendini simyacı ilan etti. Yüzyıllar boyunca simyacılar onun yaptığını tekrarladılar. Tek bir gerçeği, aslında hepsinin sadece birer Medicus olduğunu gizlemek için böyle bir efsane uydurdular. Onların altını buydu işte...”

“Simya diye bir şey hiç olmadı mı yani?” diye sordu Oscar merakla. “Hepsi yalan mı söylediler?”

“Bir anlamda hayır. Çünkü aynı zamanda her şeyi iyileştirme gücüne sahip olan meşhur Evrensel Deva’yı üretebildiklerini iddia ediyorlardı. İşin bu kısmında sahtecilik yoktu çünkü onlar insan vücudunun içine girerek orada senin de yapmayı bildiğin şeyi, yani iyileştirmeyi uygulamanın sırrını biliyorlardı.”

“O zaman gerçekten de,” dedi Oscar, “Zümrüt Tablet’i keşfeden kişi Hermes Trismegiste, öyle mi?”

“Evet, ta kendisiydi. Çok geçmeden onun varlığını da açığa çıkardığı sırrı da saklaması gerektiğinin farkına varmıştı.

Oscar, Bay Brave’in yüzüne umut dolu gözlerle baktı.

“Tablet gerçekten de...”

“Ölüleri diriltiyor mu? Hayır, Oscar, hayır. Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Ama Tablet bir bakıma yaşamın sırrını açıklıyor.”

Adam bir an duraksadıktan sonra genç Medicus’un pelerinini yarı yarıya katladı.

“Bak Oscar Pill, bak neyi gün ışığına çıkardın.”

Oscar simgeleri yeniden inceledi. Bir küp, bir M, çevresine yılan dolanmış bir kadeh. Her birinin üzerinde de bir yazı: *Bilgi bende, Güç bende, Karar bende.*

“İşte Medicus’ların kutsal tableti, yani Zümrüt Tablet... Elbette Birliğimizin renginde. Buraya kazanmış olan üç temel simge, bize ait olan sloganlarla birlikte Birlik’in üzerine kurulmuş olduğu üç Dayanağı gösterir: Bilgiyi temsil eden Bilgiler Sığınağı, bize eylem gücü veren M harfi ve son olarak da doğru hükümde bulunmamızı sağlayan altın Kerykeion.

“Demek bu yüzden Zümrüt Tablet yaşamın sırrını taşıyor,” dedi Oscar. “Çünkü Birlik’in Dayanaklarını açığa çıkarıyor.”

“Geçmişin bu üç kalıntısı olmadan Birlik hiçbir şey ifade etmez ve bizler de bütün güçlerimizi kaybederiz. İşte bu yüzden de aslında Medicus’ların Tableti’nden başka bir şey olmayan, Hermes’in Zümrüt Tableti’nin varlığı hiçbir zaman açığa çıkmamıştır. Bu Dayanaklar da öyle.”

Winston Brave ciddi bir ifadeyle çocuğun yüzüne baktı.

“Artık istesen de istemesen de, sen de bu sırrı taşıyorsun ve onu belleğinin en derininde saklayacaksın, Oscar. Bundan her kim olursa olsun, hiç kimseye asla söz etmeyeceksin. *Asla!* Bana söz veriyor musun?”

Bu aslında bir soru bile değildi. Oscar rengi sarararak başıyla onayladı.

“Efendim... biraz önce, siz gelmeden... o bunları gördü.”

Büyük Üstat içini çekti.

“Biliyorum,” dedi sadece. “Biliyorum. Şimdi dayanıklılığımız biraz daha azaldı ve her zamankinden daha dikkatli olmamız gerekecek.”

Genç Medicus ne yanıt vereceğini bilemedi. Onun yüzünden Pathologus’ların Prensi Zümrüt Tablet’in sırrını öğrenmişti. Üç Dayanaktan haberdardı ve hiç kuşkusuz onları ele geçirmeye çalışacaktı.

Büyük Üstat çocuğu rahatlatmaya çalıştı. “Ne olursa olsun, Tablet’in varlığından, neyi açığa çıkardığından ve nerede bulunduğu zaten haberdardı. Ancak onu bir Medicus’tan başka kimsenin ele geçiremeyeceğini de biliyordu. Bu iş için bugün seni kullandı ama aynı şeyi başka bir zaman başka biriyle de yapabilirdi.”

“Peki ya onları bulursa?” diye sordu Oscar içi daralarak. “Skarsdale, Birlik’in bütün Dayanaklarını ele geçirirse?”

“Onları bulması çok kolay değil. Karşısında bizi bulacak. Şimdi,” dedi geride durmuş bekleyen küçük kafiye doğru dönerek, “geri dönme zamanı geldi.”

Bayan Withers birkaç adım ilerleyip yerdeki tuhaf örtüyle deri parçacıklarının üzerine doğru eğildi.

“Alistair’in görüntüsü bu, gerçek Alistair’in efendim,” diye açıkladı Lawrence. “Kara Prens bunu ondan çalmış...”

“Dokunmayın,” dedi Bayan Withers madalyonunu oraya uzatarak.

Parçacıklar sanki mıknatıs tutulmuş demir gibi çekildiler ve ölü örtüye eklendiler, yaşlı kadınsa hepsini madalyonundan çıkan bir bulutun içine hapsetti. Oluşan altın renkli topu eline aldı ve pelerininin iç cebine sakladı.

“Sorun ortada,” diye bildirdi yaşlı kadın, “gerçek Alistair nerede? Çünkü görüntüsünü eski haline getirmemiz için yirmi dört saatten az zamanımız var. Ne yazık ki ondan sonra vücudu her türlü şekil ve tutarlılığını kaybedecektir. Doğrusu ben saydam bir Alistair McCooley istemiyorum...”

“Grubun geri kalanını toplayıp getirmek için Leonid’in vücudundan çıkmış olmalı. Buradan bir an önce çıkalım!”

Salonun yeni açılan geniş kanatlı kapısında yüksek bir ses çınladı.

“Söz konusu bile olamaz! Hainler bu sarayı terk edemezler!”

Herkesten önce Winston Brave ile Bayan Withers döndü. Kraliçe Mitra karşılarında dimdik ve gururla duruyordu. Araların-

daki mesafeye karşın her zamankinden de uzun ve iri görünüyor, içindeki öfke ve kinse yüzünden okunuyordu.

Bay Brave öne doğru ilerleyip eğildi.

“Mitra, Pompa’nın ulu Kraliçesi, böyle bir karşılamayı hak edecek ne yaptık biz?”

“Siz Medicus’lar bana ihanet edip, hırsızlık yaparak beni ve halkımı mahvetmeye çalışırken, sizlere bu krallığın kapılarını her zaman açık tutacak kadar nasıl kör olabildiğimi sorsanız daha iyi edersiniz!”

Brave’in ya da Bayan Withers’in yanıt vermesine fırsat bırakmadan kolunu kaldırdı ve salonu dolduran bir asker güruhu kafilenin çevresini sardı. Oscar içgüdüsel olarak diğerlerine doğru biraz daha sokuldu ve pelerinin cebindeki sert ve soğuk bir cismi hissetti.

“Ne hırsızlığı? Ne ihaneti? Neden söz ediyorsunuz böyle?” diye sordu Brave şaşkınlıkla.

“Bundan, efendim.”

Oscar, Bayan Withers ile Bay Brave’in arasına girdi ve bir adım daha atarak Kraliçe’ye doğru yöneldi.

Elini uzattı. Kraliçe yaklaşp asayı onun elinden aldı.

“Oscar, ne yaptın sen? Bir açıklama bekliyoruz,” dedi Bayan Withers.

“Gereği yok,” diye karşılık verdi Kraliçe. “Bu asanın onun ellerine nasıl geçtiğini bilemiyorum ama suçluyu yakaladık ve şu anda cezasını çekiyor. Şimdiye kadar belki de ölmüştür,” dedi ifadesiz bir tonda.

“Onu almak için beni Kara Prens ikna etti. Kalp atışları salonuna girebilmem için,” diye itiraf etti Oscar. “Dönüşte onu yerine koyabileceğimi umuyordum.”

Hükümdar kaskatı kesildi.

“Kara Prens mi? Ama... Skarsdale’in burada ne işi var? Bu olacak şey değil.”

“Ama birkaç dakika önce bu salondaydı,” diye bildirdi Bayan Withers. “Ne yazık ki Birliğin Konsey üyelerinden birinin görüntüsü altında. Krallığa böyle girmiş...”

Alistair’in paramparça görüntüsünü içine hapsetmiş olduğu parıltılı topu çıkarıp kanıt olarak gösterdi.

“Bir Konsey üyesinin görüntüsü altında,” diye yineledi Kraliçe.

“Alistair McCooley, Majesteleri,” diye yanıtladı Kraliçe’nin tepkisi karşısında endişeye kapılmış olan yaşlı kadın.

Mitra’nın benzi soldu. Dönüp baktı ama Romano yanında değildi.

“Korkarım ben çok büyük bir hata yaptım. Ne yazık ki telafisi mümkün olmayan bir hata...”

biraz hava!

Alistair başını kaldırıp sütunun içinde kalan birazcık havaya ulaşabilmek için boynunu uzattı.

Dakikalar, hatta saniyeler geçtikçe Leonid'in kalp sağlığı kötüleşiyor ve mağara, krallığın suyunu yeterince iyi pompalayamıyordu. Suyun düzeyi durdurulamayacak şekilde yükseliyordu. Son birkaç saniyedir ayakları artık yere basmıyordu. Sütunun içi çok dar olduğundan yüzmek hiç de kolay olmuyordu.

Hiçbir yerini oynatma Alistair, vücudunun yoğunluğu sudan daha az. Hareket etmezsen suyun yüzeyine çıkarsın.

Ne yazık ki bunu yapmak, düşünmek kadar kolay değildi. Ellerini ve ayak tabanlarını camdan çepere yapıştırmayı denedi ancak su onları kayganlaştırıyordu. Başını kaldırıp baktı. Suyla camdan sütunun zirvesi arasında artık çok az hava kalmıştı...

Telaşlanmaması gerekiyordu, ne olursa olsun paniğe kapılmamalıydı. Gençti ama otuz üç yıl içinde çok şey görmüştü. Soğukkanlılığı ve cesareti defalarca hayatını kurtarmış, onu büyük bir Medicus haline getirmiş ve hatta Yüksek Konsey'de

bir yer edinmesini bile sağlamıştı. Şimdi bütün bunları aklından çıkarmamalıydı.

Camın altından metrelerce aşağıya bir göz attı. Salon bomboştu. Teknisyen bile kraliçenin emrine uyararak onu kaderiyle baş başa bırakıp çıkmıştı. Bir tek pelerini yerde zavallica yatıyordu o kadar. Kapı ise sıkı sıkıya kapatılmıştı. Demek Mitra fikrini değiştirmemişti. Zaten Kraliçe'nin huyunu iyi bildiği için esnek davranmasını da beklemiyordu. Su gitgide yükseliyor, yükseliyordu. Bir krallığın içinde, camdan bir tüpe hapsedilmiş olarak ölecekti. Korkmuyordu gerçi ama bir vücudun içinde öleceği için kendisinden geriye hiçbir şey kalmayacak olması onu mutsuz ediyordu. Onunla birlikte, tek oğlu olduğu babasından da geriye hiçbir şey kalmamış olacaktı. Madalyonunu eline alıp baktığında kafası tüpün tepesine dayanmış ve su çenesine kadar ulaşmıştı. Bu madalyon hayatını kaç kere kurtarmıştı? Ya içine girdiği kişilerin hayatlarını? Oysa bugün, şimdi onun da yapabileceği hiçbir şey yoktu. Artık onun için hiç kimse hiçbir şey yapamazdı.

Tabii eğer...

Su dudaklarına kadar yükseldi.

Son bir defa madalyonuna bakıp gözlerini kapadı.

Kalp atışları yerde, duvarlarda ve havada cınlayıp dururken Sally ile Ayden çevrelerine bakındılar. İkinci krallığın içine girmiş ve Alistair'in saç telinin "kılavuzluk" etmesiyle kendilerini doğrudan bu salonda bulmuşlardı. Oysa kırmızı camdan yapılmış bu tuhaf küre bomboştu. Kimsecikler yoktu.

"Anlaşıldı ki saç teliyle ilgili ders yeniden gözden geçirilecek," dedi Sally düş kırıklığı içinde. "Şimdi ne yapıyoruz peki?"

“Buradan çıkıp araştırıyoruz,” diye yanıtladı Ayden merakla.
“Gel.”

Çıkışa doğru koştular ve Ayden dikkatlice kapıyı açtı. Koridor da bomboştu. Burada da sessizliği yalnızca kalp atışları bozuyordu.

“Bak, ihtiyar Leonid’in kalbi hâlâ düzenli atmıyor,” dedi salondan çıkmamış olan genç kız.

“Neden öyle dedin?”

“İki atış arasında fazladan bir çarpıntı var, duymuyor musun?”

“Hayır,” dedi Ayden hayretle kulağını koridordaki seslere doğru kabartarak. “Düzgün atıyor. *Güm güm. Güm güm.*”

“Ben buradan *güm güm tak* diye duyuyorum ama. *Güm güm. Güm güm tak.*

Çocuk geri dönüp kapıyı kapadı.

“Bu ses nereden geliyor?”

Tak!

Başlarını kaldırdılar ve öylece kalakaldılar.

Alistair’in vücudu, kürenin en tepesine asılmış camdan kocaman bir tüpün içine hapsolmuş, kırmızı bir suyun içinde yüzüyordu. İki arkadaş dehşetle birbirlerine baktılar.

“Sence... Sence ölmüş mü?” diye sordu Ayden kurşun rengi bir yüzle.

Sally gözlerini dikip Konsey üyesini inceledi ama bir yanıt veremedi. O sırada sesi yeniden duydular: *Tak!* Aynı anda genç kız Alistair’in ayağının tüpün dibinde kımıldadığını gördü.

“Yaşıyor! Yaşıyor!” diye haykırdı.

Ayden tüpün tepesini daha iyi görebilmek için salonun arka tarafına koştu. Alistair'in yüzünü ve ışıklı bir topa yapışmış olan dudaklarını seçebildi.

“Hava bu! Madalyonu sayesinde içeri biraz hava hapsetmiş!  abuk, onu kurtarmamız gerek!

 ki  ocuk hiç duraksamadan madalyonlarını çıkarıp tüpe doğru uzattılar.  ıkan ışıklar cama çarpınca üzerinde çizik bile oluşturamadan geri sektiler. Ayden pelerinini çözdü ve yakasından tutarak bileğinin çevresine sardı.

D n pervane gibi,

Katılaştır kendini!

Pelerin sanki metalden yapılmış gibi kaskatı kesildi ve kendi ekseninde d ne d ne yükselmeye başladı. Ayden ile Sally savrulacak cam parçalarından korunmak için koşarak uzaklaştılar. Pelerin  elikten bir vantilatörün pervanesi gibi cama değdiğinde havaya kıvılcımlar saçıldı ve ardından taş gibi yere düştü. Genç Medicus'lar hayretle bakakaldılar, tüpün üzerinde tek bir çizik bile yoktu.

“Neden yapmışlar bu lanet olasıca şeyi böyle?” diye sinirlendi Sally. “Alistair yukarda boğuluyor, biz de burada elimiz kolumuz bağlı onu izliyoruz!”

Ayden ne yapacağını şaşırmış gibi başını iki yana salladı ve pelerinini yerden aldı. Tam o sırada aklına bir fikir geldi ama tam olarak da ikna olamamıştı. Belki de Alistair madalyonunun oluşturabildiği topun içindeki havanın tamamını soluyup da şimdiye kadar çoktan ölmüştü bile ama artık kaybedilecek bir şey kalmadığına göre her olasılığı denemeye değerdi.

“Onu kurtarmanın bir yolu olabilir,” dedi Ayden duraksayarak.

“Hadi, acele et!” diye bağırdı Sally çocuğu bir ağaç gibi silkeleyerek.

“Bizim... madalyonlarımızı birleştirmemiz gerek.”

“Ne dedin?”

“Birleştirmemiz,” diye yineledi Ayden. “Yani... ölünceye kadar.”

“Ya,” dedi genç kız kuşkuyla, “peki bu ne anlama geliyor?”

“Birbirimize destek olup yardımlaşacağız ve hep dost kalacağız,” dedi kıpkırmızı olan çocuk bakışlarını kaçırarak.

Sally bir saniyeden daha kısa bir süre için duraksadı. Ayden kendisiyle derin dostluk bağları kurmayı düşüneceği cinsten bir çocuk değildi. Çekingendi ve her zaman savaşılmaya yanaşmıyordu ama yine de onu sık sık şaşırtabiliyordu. Bu düşünceleri zihninden uzaklaştırdı, şimdi bunun hiç de sırası değildi. Aceleyle madalyonunu eline aldı.

“Her neyse, sonuçlarını daha sonra düşünürüz,” dedi. “En kötüsü olursa, biz istersek Bay Brave madalyonlarımızı birbirinden ayırabilir.”

Ayden Harf’ini Sally’ye doğru uzattı ve o da kendininkini bunun karşısına yerleştirdi.

“Benden sonra tekrar et,” dedi Ayden.

Harflerimiz birleşince,

Dost olacağız ömür boyunca,

Düşmanların düşmanım olacak benim de,

Sen yanımda olacaksın ben karanlıklarda unutulunca.

Sally hayretle çocuğun yüzüne baktı. “Şart mı? Bütün bunlar yani...”

“Tekrar et,” dedi Ayden camdan sütuna endişeyle bakarak.

Sally daha fazla nazlanmadan onun dediğini yaptı. M harfleri aydınlandı ve ışıklı haleleri birleşti. İki madalyon göz kamaştırıcı bir top oluşturdular.

“Sıkı tutun,” dedi Ayden yüzünü koruyarak.

Işık yoğunluğu zayıfladı ve her ikisi de kendi madalyonlarına baktılar.

“Hiçbir şey değişmedi,” dedi Sally merakla.

“Önemli olan birleşmenin onlara güç sağlaması...”

“Ne gücü?” diye sordu genç kız.

Ayden kolunu uzatıp elini açtı.

Yüksel Harfim, yüksel ve sütuna yapış!

Sally soru sormadı ve arkadaşının bir baş işaretiyle birlikte aynı cümleyi harfi harfine yineledi.

İki madalyon yükselerek tüpün iki tarafından cama dayandılar. Ayden salonun öbür ucuna koşup Alistair’in pelerinini yerden aldı ve onu sütunun altına serdi. İçeride artık hiç hareket kalmamıştı. Alistair kırmızı sıvının içinde bir heykel gibi sabitti. İki Medicus birbirlerine baktılar.

“Şimdi dua edelim ki işe yarasın,” dedi Ayden hem kederli, hem umutlu bir ifadeyle.

Başını kaldırıp yüksek sesle emretti:

Birleşmiş olan Harfler, yan yana gelin!

Her türlü engele karşı el ele verin!

Madalyonlar bu sefer camdan çepere sertçe çarptılar ve her birinden ötekine doğru tüpün içinden geçen birer ışık fışkırdı. Ayden’in altın Harflerin ne yapmasını beklediğini şimdi anlamış

olan Sally, onların çabasına ortak olmak ister gibi yumruklarını sıkıttı.

“Hadi madalyonlar, hadi!” diye haykırdı. “El ele verirsiniz bu engeli ortadan kaldırabilirsiniz!”

Madalyonların çevresindeki ışık gitgide daha da yoğunlaşarak suyun içinden geçen tam bir çubuk halini almıştı. Çocuklar soluklarını tutmuş beklerlerken camın üzerinde ilk çatlak belirdi. Sally bir yarış atını cesaretlendirircesine bağırıyordu ve sonunda Ayden da ona katıldı.

“Hadi madalyonlar! Daha güçlü! Sıkıştırın!”

Camın üzerindeki çatlak bir örümcek ağı gibi bölündü ve kolları camı oydu. Korkunç bir patırtıyla tüp patladı. Genç Medicus’lar pelerinlerini üstlerine örterek yere yüzüstü yatacak zamanı ancak bulabilmişlerdi. Geniş salonun üzerine cam ve su yağmaya başladı. Çocuklar doğrulduklarında her yanları üzerinden kırmızı sıvılar damlayan cam kırıklarıyla doluydu. Alistair’in vücudu ise tam karşılarında, kırık parçaların arasında yerde yatıyordu. Ayden ayağa fırlayıp onun yanına koştu.

“Alistair! Alistair McCooley!”

Yanıt olarak önce tuhaf bir gargara sonra da bir inilti geldi. Çocuklar rahat bir nefes alıp sevinç çığlıkları atarlarken Konsey üyesi yutmuş olduğu suları tükürdü. Onların yardımıyla oturarak toparlanmaya çalıştı.

“Tam... tam zamanında yetiştiniz, tıpkı... tıpkı filmlerdeki gibi,” dedi bitkince. “Birkaç saniye gecikseydiniz işim bitmişti...”

“Sizi geri götürelim artık,” dedi Sally. “Ayağa kalkıp yürüyebilecek misiniz?”

Alistair sırtını ve sağ dizini ovdu. Her ne kadar pelerini d      n   yava  latmı   olsa bile, yine de her tarafı ağrıyordu.

“Umarım kırık yoktur... Yoksa da bu bir mucize sayılır!”

“Mucizeler tekrarlanmaz.”

Bu ses arkalarından gelmi  ti. D  n  p baktılar. Kapı a  ılmı  tı ve Krali  e’nin sadık danı  manı Romano kollarını kavu  turmu   onlara bakıyordu. Onun bir i  aretiyle kırmızı   niformalar giymi  , silahlı, g  z korkutucu bir asker alayı i  eri dolu  up     Medicus’un   evresini sardı.

Romano salonun ortasına doğru yakla  arak tavana asılı cam t  pten geriye kalanları inceledi. Alistair iki   ocuğa hızlıca bir g  z attı ve Sally ile Ayden aceleyle gen   Konsey   yesinin madalyonunu yerden almaya ko  tular. Romano onlardan   nce davranarak hızla madalyonu eline aldı.

“Buna ihtiya  ınız olmayacak.”

Birka   saniye bekledikten sonra yumu  ak bir ses tonuyla d  zelterek, “Buna bir daha ihtiya  ınız olmayacak. Hi  bir zaman,” diye ekledi.

Asker alayının sorumlusuna doğru d  nd  .

“  ld  r  n bunları,” dedi sadece. *  ld  r  n bunları.*

    Medicus sırt sırta verdiler. Ayden’in elleri titriyordu ama yine de hi   korkmadan Sally ile birlikte hem kendilerinin hem de silahsız ve bitkin durumdaki Alistair’in canını kurtarmak i  in madalyonlarını uzattılar. Salona dolan askerler sayılamayacak kadar   oktu.   ocuklar ger  eği g  rebiliyorlardı, artık sonları gelmi  ti.

  ember daraldı.

“Durun!” diye bağırdı Alistair. “Onlar daha çocuk, hiçbir şey yapmadılar. Sizin düşmanınız madem benim beni alın ve onları serbest bırakın.”

Romano ifadesiz bir yüzle onun yanına gitti. Solgun tenli, pürüzsüz yüzü Alistair’in söylediklerinin tek bir sözcüğünü bile duymamış gibiydi. Alistair son kozunu da öne sürdü.

“Eğer bu gençlere dokunacak olursanız Romano, bütün Medicus’ları kendinize düşman edeceksiniz. Büyük Üstat’ımız Winston Brave sizi asla bağışlamayacaktır, beni anlıyor musunuz? Asla. Konsey’in diğer üyeleri de öyle. İnanın bana sizi zorlu bir gelecek bekliyor. Böyle bir zamanda ittifakları bozacağınıza güçlendirmelisiniz.”

“İttifakı bozan sizdiniz,” diye yanıtladı adam soğuk bir ifadeyle. “Biz sizin dostunuzduk, size güvenip kapılarımızı açtık, oysa siz bize ihanet ettiniz.”

Alistair öfkeleni.

“Yanılıyorsunuz, Romano, kimse size ihanet etmedi! Aptal ve dik kafalısınız!”

Sesi çevrelerini saran bir uğultunun içinde kayboldu. Mitra’nın Makrofaj’larının özel birliği ön safı tutmuştu. Onlar kollarını üç Medicus’un üzerine doğru uzatırlarken diğer askerler de silahlarını doğrulttular. Romano elini kaldırdı. İndirdiği anda talihsiz hedefleri için her şey bitmiş olacaktı. Ayden gözlerini kapadı, Sally öfke ve çaresizlik dolu bir çığlık attı ve Alistair de çocukları ilk atışlardan koruyabilmek için onların önüne atıldı.

Romano’nun parmakları yumruk haline gelmek üzere kıvrılmıştı.

“DURUN!”

Ses diğer bütün gürültü ve çıgllıkları bastırdı. Romano hareketini durdurdu. Herkes gibi o da bu sesi tanımişti. Alanın ortasında uzun bir gölge belirdi, birlikler açıldı ve silahlı adamlar saygıyla eğildiler.

Kraliçe Mitra üç Medicus'un karşısına geçip Romano'ya bir işaret verdi. Kadının arkasında Medicus'ların Büyü Üstadı'nın heybetli gövdesiyle, Bayan Withers'in ufak tefek vücudu belirmişti.

"Görüyorum ki tam zamanında yetişmişiz," dedi kadın konuklarına. "Geri çekilin," diye emretti Makrofaj'lara. "Yanılmışız, suçlu değillermiş."

"Majesteleri," diye karşılık verdi Romano.

Kraliçe adamın devam etmesine izin vermedi. "O gördüğümüz McCooley değilmiş, bu delikanlı gibi biz de aldatılmışız."

Oscar bir adım öne çıkarak Bay Brave ile yaşlı kadının arasında göründü. Ayden ve Sally onun yanına koştular.

"Görüntünüzü çalmışlar Alistair," dedi Oscar. "Hani şu kaza günü, tuhaf bir aletin içinde röntgeniniz çekilirken..."

Alistair sonunda anlıyordu. Kendi vücuduna ve ayaklarının dibindeki yere baktı.

"Gölgem yok olmuş! Yakında tamamen saydamlaşacağım! Elbette ya, bunu nasıl fark edemedim ki? O günü neden hiç düşünemedim?"

"Endişelenmeyin," diye adamın içini rahatlatı Bayan Withers hınzırca bir bakışla. "Hepsi burada," dedi Konsey üyesinin görüntüsünü içine saklamış olduğu altın renkli topu göstererek. "Yıpranmış kıyafetiniz bile. Belki bu vesileyle onu da değiştirirsiniz artık, ne dersiniz?"

“Mümkün değil,” dedi Alistair gülümseyerek. “Ben nasılsam öyleyim. Bu da iyi bir şey, öyle değil mi?” diye ekledi Oscar’a göz kırparak.

Genç Medicus onun yanına gitti.

“Özür dilerim, Alistair. Ben de sandım ki...”

“Aklımı kaçırdığımı mı sandın?”

Eğildi ve sır verir gibi bir tondan devam etti.

“Aslında bu doğru! Belki de bunun babamla da bir ilgisi yok. Varsa da ne yapalım? İnsan babasından miras aldıklarıyla gurur duymalı, öyle değil mi?”

Oscar gülümsedi ve başını sallayarak onayladı.

“Evet, ben de babama benzemekle gurur duyuyorum. Hatta kusurlarıyla bile!”

“Bununla birlikte, bir ağabeye güvenebilmek de güzeldir...”

“Ben size güveniyorum,” diye yanıtladı Oscar hiç duraksamadan ve gururla. “Peki ya siz de...”

Alistair, Oscar’ın omuzlarını tuttu.

“Evet, ben de sana güveniyorum Oscar. Her zaman.”

Cızırtılı bir ses onları kendilerine getirdi.

“Eğer fısıldaşmalarınız bittiyse ben artık bir an önce evime dönmek istiyorum,” dedi neler olup bittiğini ve neden işlerin böyle uzadığını görebilmek için herkesi itiştirerek karşılarna dikilmiş olan Iris. “Beni bekliyorlar ve ben...”

“Geç kalmaktan *nefret* edersin,” diye tamamladı diğer çocuklar koro halinde ve kahkahalarla gülerek. “Evet, biliyoruz Iris, biliyoruz.”

Genç kızın kendisi bile öfkelenmekle gülmek arasında kararsız kalmıştı.

“Bu koşullar altında,” dedi Bay Brave dudağının köşesinde bir gülümsemeyle, “ikinci krallıktaki dostlarımızdan izin istemenin zamanı gelmiş demektir.”

“Sanırım bir şeyi unutuyorsunuz.”

Kraliçe Mitra ilerlemiş yaşına karşın zarafetle, her zamankinden de gururlu ve görkemli bir tavırla yanlarına geldi. Alistair huzurunda eğilince o da adama gülümseyerek karşılık verdi.

“Her şeyden önce size bir özür borçluyuz, Alistair McCoolley.”

“Hepsi unutuldu,” diye karşılık verdi Konsey üyesi güler yüzle, her ne kadar halsiz düşmüş, acı içinde olsa ve her yerinden hâlâ Pompa’nın kırmızı suları aksa da.

“Bu krallığın ve bu sarayın bütün kapıları size her zaman açık olacaktır. Siz ve bütün Medicus’lar varlığınıza bizi onurlandıracaksınız,” diye devam etti Kraliçe. “Ancak bu gençlerin buradan böyle elleri boş ayrılmamaları gerekir. Yoksa gelecekte onları nasıl karşılayabilirim?”

Bayan Withers gülümsedi ve hiçbir açıklama yapmadan beş genci yan yana dizdi.

Neler olduğunu anlayan Oscar da kemerinin ikinci keseciğini açarak Kral Aiol’un kendisine vermiş olduğu küçük cam kutucuğu çıkardı. Kutunun içinde ince zerrecikler ısıldıyor, buraya hapsolmuş olan nefesin etkisi altında uçuşup duruyorlardı. Çok geçmeden diğerleri de Oscar’ın yaptığını yaptılar. Onun gibi Ayden ve Sally de Valentine ile Lawrence’ın sevinç dolu bakışları altında ışıklar saçıyorlardı. Iris hiç nazlanmadı ve Moss bile memnun görünüyordu.

Valentine göz ucuyla kendisine bakan Bay Brave'in yanında sevinçle tepiniyordu.

"Bu harika! Ne kadar güzel sonlandı! Sizce de öyle değil mi Bay Brave? Bence bu tek kelimeyle harika! Doğrusu ben bir kere daha Zümrüt Tablet'in peşinde yola düşebilirim!"

"Sakin ol," diye yanıtladı Büyük Üstat alçak sesle. "Burada kalıyorsun ve hiçbir yere kıpırdamıyorsun, küçük hanım."

Mitra asasını eline alıp kendi çevresinde döndü. Elbisesi taç yaprakları gibi açıldı ve saçları, salonun hiç durmayan kalp atışlarını çınlatan duvarlarının oluşturduğu kırmızı zemin üzerinde parıldayarak uçtu.

Kalbin sonsuz atışları,

Simgesi yaşamın ve aşkın,

Çınlayarak denizden göğe aşağıdan yukarı,

Bana gelin, sonuna kadar zamanın.

Asanın ucu salonun içinde dönüp dururken üzerindeki yakutlar birer birer ışıldadılar. Beşinci taş da parlayınca Mitra, Moss'un Kupa'sına doğru yanaştı. Çocuk kutunun bir yüzünü açtı ve Kraliçe asasının ucunu oraya doğru eğdi. Beyaz altının taşa dokunduğu anda bir kalp atışı çınladı ve Kupa'yı sallayarak kapağını kapattı. Kutucuk içine Pompa krallığının sonsuz kalp atışlarından birini hapsetmişti.

Kraliçe aynı şeyi diğer üç Medicus'la da tekrarladıktan sonra Oscar'a yaklaştı.

Asanın altını süsleyen en büyük yakut doğaüstü bir parlaklıkla ışıldadı. Kraliyet bastonu Kupa'ya değdi ve Oscar avuçlarının arasında çifte bir kalp atışı hissetti.

“Bu asa artık seni tanıyor,” demekle yetindi Kraliçe gözlerini Oscar’dan hiç ayırmadan. “Hatta seni hatırlıyor gibi...”

“Ama ben ona bu sabaha kadar hiç dokunmadım ki,” dedi Oscar hayretle.

Kraliçe başını kaldırıp önce Bayan Withers’a, sonra da Medicus’ların Büyük Üstadı’na baktı. Sonra da yeniden Oscar’a ama bu sefer yalnızca onun duyabileceği kadar alçak bir sesle, “Daha önce hiç görmediğin birini de hatırlamak mümkündür delikanlı. Çünkü onu uzun zaman yüreğinde, zihninde beklemiştir,” dedi.

Oscar tam yanıt vermeye hazırlanıyordu ki kırmızı gözlüklü yaşlı kadın araya girerek konuşmayı böldü.

“Artık gitmemiz gerek,” dedi Bayan Withers, “Kraliçe’yi de daha fazla rahatsız etmeyelim.”

O ve Bay Brave, Mitra’yı gerektiği şekilde saygıyla selamladılar.

“Diliyorum ki hepimiz yanılmış olalım ve bundan sonra buraya çok daha mutlu sebeplerle gelin,” dedi Kraliçe giderken. “Her ne kadar bu uğursuz Kara Prens’in ortaya çıkışı bize bunun aksini düşündürse de...”

“Dua edelim de gelecek sizi haklı çıkarsın Majesteleri,” diye yanıt verdi Bay Brave ciddiyetle.

Genç Medicus’lar, hükümdarın önünde saygıyla eğilen Alistair’i taklit ederlerken genç Konsey üyesi de yerdeki cam kırıklarına doğru döndü. Cam parçacıkları arasında bir şekil parlaklığıyla diğerlerinin önüne çıkıyordu. Tepesinde M harfi bulunan, çevresine yılan sarılmış bir kadehti bu.

Alistair gözleriyle Iris’i aradı.

“Küçük Hanım’ın Kerykeion’ları hazır. Eğer Küçük Hanım için zahmet olmayacaksa...”

dördüncü dayanak

“Sanırım bir şey unuttunuz.”

Peşinde Moss ile birlikte Medicus’ların Büyük Üstadı’nın evinden ayrılan Fletcher Worm, Cumides Circle’ın girişindeki merdivenlerin önünde durdu. Yüzünde kararlı ve anlaşılmaz bir ifade vardı. Ancak yaşadığı hayal kırıklığı da belli oluyordu. Kendi öğrencileri Kupa’larını alırken küçük Pill’in başarısız olmasını istemişti. Berenice Withers bu durumdan çok hoşnut kalmıştı. Açık mavi ipekten, sade bir elbise ve kısa kollu bir yelek içinde holün ortasında durmuş, dudaklarında bir gülümsemeyle kapıya bakıyordu. Konsey üyesinin kendisine doğru dönmesini sabırla bekledi. Alistair ve diğer çocuklar dağılmışlar, müthiş bir yaygara koparmakla meşguldüler. Yaşamış oldukları hem dehşet hem de heyecan verici olayları hatırlayarak hep bir ağızdan konuşuyor ve gülüşüyorlardı. Iris bile akıl hocasıyla birlikte gitmeyi reddederek eğlenceye katılmıştı. “Sizinle gelmek istemiyorum. Eve dönmeyi istediğim zaman annemi çağırırım, gelip beni alır,” diye bildirmişti.

Worm yalnızca başını çevirmekle yetindi.

“Ne var Berenice, neden söz ediyorsunuz siz?”

“Bundan,” dedi kadın küçük, siyah bir kesenin ipleriyle oynayarak. “Biraz önce geldiğimizde bunu bana bu çocuk emanet etmişti,” dedi Moss’a doğru bakarak. “Ona kızmayın, kendiliğinden yapmadı. Ben elinden almak zorunda kaldım, hem de... ısrarla, diyelim.”

Worm keseyi tanıdı ve çekik gözleri anında genç Medicus’a kaydı.

“O benim değil,” dedi buz gibi. “Yanlışsınız olacak.”

“Gerçekten mi?” diye karşılık verdi yaşlı kadın, durumun tadını çıkararak. “Bu çok ilginç çünkü Aiollu’lar bana, bu genç Moss’un hiç bilmedikleri ve son derecede tehlikeli bir silahtan yararlandığını gördüklerini söylediler. Ben de sizden aldığını düşündüm.”

Yaklaşıp gözlerini kocaman kırmızı gözlüğünün arkasından Konsey üyesinin yüzüne dikti.

“Ama siz haklısınız,” diye devam etti, “herhalde ben yanılmış olacağım. Böyle bir silahı bu çocuğun eline, üstelik de Konsey’den gizli olarak siz vermiş olamazsınız. Hayır, olacak şey değil bu.”

Basamakları inerek gözlerini üzerinden hiç ayırmadan Worm’un yanına gitti.

“Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, iki grup arasında dengeyi sağlayabilmek için sizin öğrencilerinizin elinde de PALOMA Laboratuvarının alet çantalarından bir tane bulunmasını istemiştiniz. O halde söyleyin bana sevgili Fletcher, söyleyin lütfen, bu çocuğa diğer gençlerin ellerinde olmayan bir silahı teslim etmeyi bir an olsun aklınızdan geçirmiş olamazsınız, öyle değil mi?”

Konseyl üyesi dişlerini sıkıp gözlerini kısı ve böylece gözleri daha da çekik göründü.

“Beni çok iyi tanımışsınız,” dedi dişlerinin arasından. “Ben hayatta böyle bir şey yapmam. Bunu aklınızdan bile geçirmediğiniz için size de minnettarım.”

Bayan Withers kesenin iplerini bağladı ve onu yeleğinin bir cebine koydu. “Öyleyse mükemmel,” diyerek konuyu bağladı. “Moss bu keseyi nerede bulduğunu bize söylemek istemiyor diyelim. Bu çirkin ketumluğu için onu cezalandırma işini size bırakıyorum. Bu silahı ondan alıp kız kardeşime vermek bana adil göründü. Eminim onu yakından incelemek çok hoşuna gidecektir...”

Fletcher Worm, Moss’u kendilerini bekleyen arabaya doğru ittirmekle yetindi ve tek kelime etmeden gözden kayboldular.

Cumides Circle’den en son ayrılan Oscar oldu. Bay Brave ikinci kattaki çalışma odasına çekilmeden önce pelerinini elinden almıştı.

“Bu baskıyı çıkarttırdıktan sonra sana geri vereceğim,” demişti yukarı çıkarken. “Bir de, eğer artık ihtiyacın kalmadıysa PALOMA Laboratuvarına geri götürülmeyi bekleyen kırmızı bir kutuyu da verebilirsin belki...”

Büyük Üstat ona elini uzatınca Oscar da tek sözcük bile söylemeden ve Büyük Üstat’ın yarı ciddi yarı alaylı gözlerine bakmaya cesaret edemedi ondan Paloma’nın yasak silahını geri vermişti.

Oscar, Bayan Withers’a yaklaştı. Evin geniş holünde yalnızca ikisi vardı. Valentine ve Lawrence’a birkaç dakika sonra yanlarına çıkacağına dair söz vermişti. Yaşlı kadın sanki çocuğun kendisine ne soracağını önceden biliyormuş gibi ona gülümsedi. Geçen yıl bu zeki çocukla merakının sınır tanımadığını öğrenmesine

yetecek kadar çok zaman geçirmemiş miydi zaten? Çocuğu böylesine hayat dolu ve cana yakın yapan da bu özelliğiydi aslında. Hatırasını her zaman heyecan ve özlemnle koruduğu Vitali'ye de en çok bu yanıyla benzliyordu.

“Seni dinliyorum, sevgili Oscar'cığım.”

Çocuk gülümsedi. Bayan Withers her zamanki gibi düşüncelerini okumuştı.

“Sizinle konuşabilir miyim? Yani özel olarak,” dedi çevresine bakınarak.

Kadın başıyla onayladı. Bu büyük evin her köşesinde hazır ve nazır olan kusursuz kâhya Bones'un her yerde kulağı olduğunu herkes bilirdi.

“Kütüphaneye geçelim,” diye önerdi kadın.

Oscar duraksadı. Kütüphanedeki kitapların da ağız çok sıkı sayılmazdı ve çocuk bu sefer Bay Brave'in koyduğu yasağa uymayı gerçekten istiyordu.

“Salona gitsek benim için daha iyi olur...”

Bayan Withers onun arkasından gitti ve kapıyı içeriden kapadı. Madalyonunu kilide dayayarak kapıyı kilitledi. Tuhaf yeşil ateşi yılın her günü sönmeden yanan şöminenin karşısındaki kanepeye oturdular.

“Ne hakkında konuşacağız?” diye sordu yaşlı kadın ilgiyle.

“Şey, bu... Zümrüt Tablet hakkında. Yani *Medicus*'ların Tableti...”

“Tahmin ediyordum aslında. Seni dinliyorum.”

“Bay Brave bana Birliğin bu Tablet'in üzerinde temsil edilen üç temel Dayanağından söz etti.”

“Doğru, Büyük Üstat’ın söylediklerini iyi dinlemişsin.”

Kadın belli belirsiz kasıldı. Genç çocuğun zihninin nasıl çalıştığını artık öğrenmişti ve bu yüzden de sözü nereye getireceğini tahmin edebiliyordu. Hiçbir şey söylemeden onun devam etmesine izin verdi.

“Kara Prens, Tablet’in üzerine eğildiği sırada pelerinin bir kenarı katlanmıştı ve bu yüzden de Tablet’in o bölümünü göremedi.”

“Bir rastlantı herhalde ama yine de iyi olmuş,” dedi yaşlı kadın risk almamayı tercih ederek.

Oscar’ın bu konuyu burada bırakmaya hiç niyeti yoktu. “Hayır, bunun bir rastlantı olduğunu hiç sanmıyorum Bayan Withers. Pelerin kasıtlı olarak ondan bir şey saklıyor gibiydi. Oysa adam Tablet’in altını görmeyi çok istiyordu. Ne vardı orada?”

Bu sefer düşüncelerini okumak istermiş gibi gözlerini dikkatle yaşlı kadının yüzüne dikme sırası Oscar’a gelmişti. Ancak kadın düşündüklerini ele vermeyecek kadar deneyimliydi.

“Tablet’in ayrıntılarını çok iyi bilmiyorum ama sanırım orada Medicus adının çevresindeki yazılar bulunuyordu,” diye yanıtladı sonunda. “Başka bir şey olamaz. Ama Skarsdale bunu bilmiyordu elbette. Senin pelerinde damgasını görmeden önce Tablet’i hiç bilmiyordu. Merakı da bu yüzdendi.”

Oscar düşüncelere dalarak başını çevirdi. Bayan Withers düşünmesi için ona fazla zaman bırakmamaya karar verdi.

“Olan oldu artık Oscar. Bu konuyu daha fazla düşünme. Sana kötülükten başka bir şey getirmemiş olan bu Tablet’i de çıkar artık aklından.”

Oscar başıyla onayladı.

“Gerçekten değerli olan şeylere geri dönelim,” diye önerdi. “Sen Babylon Heights’a dönmeden önce Jerry bize birer hamburger, bir şişe zeytinyağı ve bir avuç dolusu da çivi getirse ve arkadaşlarıyla birlikte bahçede bir ziyafet çeksek nasıl olur?”

Oscar başını eğdi.

“Biliyorsunuz Bayan Withers, buna asla karşı koyamam!”

“O zaman git hadi, ben seni bulurum.”

Oscar dışarı çıkar çıkmaz salonun arkasındaki bir dolap, parkenin üstüne oturtulmuş bir rayın üzerinde kaydı. Gizli bir kapı açıldı ve Winston Brave içeri girdi.

“İyi yaptınız,” dedi yaşlı kadına.

“Ona dördüncü Dayanaktan ne diye söz edeyim ki? Daha erken, çok erken.”

Kadın, Büyük Üstat’a dönüp devam etti. “Skarsdale bu dördüncü Dayanağın varlığını biliyor olmalı. Genç Pill’in anlattıklarından bu sonucu çıkardım.”

“Ben emin değilim. Görünüşe bakılırsa onu pelerinin üzerinde görememiş,” dedi Brave. “Bu artık ona karşı tek kozumuz, son şansımız, son üstünlüğümüz. İyimser olalım...”

“Winston, her şeyin güvende olduğundan emin misiniz? Ben düşündüm de...”

Adam kadını kolundan tutarak kanepeye oturttu ve yanına ilişti.

“Berenice, bana güvenin. Bütün Dayanaklar güvenli yerlerde. Kara Prens’in bunlardan birini bile eline geçirmesi çok uzun zaman alacaktır.”

Bayan Withers sustu. Büyük Üstat'ın konuşma biçimini çok iyi bilirdi. Demek o da düşmanlarının sonunda tanımlamayı başardığı bu Dayanıklara er ya da geç erişeceğini düşünüyordu. En azından ilk üçüne. O gün neler olacaktı?

“Winston,” dedi, “farz edelim ki birkaç yıl öncesindeyiz ve bu korkunç olasılık bize hâlâ çok uzak.”

“Sonra ne yapacağız?”

“Çay, dostum. Çay içelim.”

Brave gülümsedi ve kâhyasını ya da Cherie'yi çağırmak üzere ayağa kalktı.

“Winston?”

“Efendim?”

“Eğer bu huzur içinde içeceğimiz son çay olacaksa sonuna kadar gidelim. Bones'a söyleyin küçük pastalardan getirsin. Ama Cherie'nin pişirdiği o sevimli ve felaket şeylerden değil elbette.”

Adam gülümsedi.

“Elbette,” diye kadının içini rahatlattı. “Savaştan önceki bu son çayın yanında kesinlikle olmaz.”

bütün gücüyle

Ertesi sabah Oscar uykusundan sıçrayarak uyandı. O günün pazar olduğunu ve bütün hafta sonunu Cumides Circle’da geçirmediğini fark etmesi birkaç saniye sürdü. Saatine bir göz attı: On! Yerde şişme bir yatağın üzerine kıvrılıp bir battaniyenin altına gömülmüş olan ve uzaktan uzağa bir Hepatolia’lıyı andıran şeklin üzerinden atladı ve dolaba yöneldi. Aralayıp bakınca iki Kupa’sının karanlığın içinde hafifçe parıldadıklarını gördü.

Ayaklarının ucuna basarak odasından çıkıp banyoya geçti ve her zamanki gibi ardında koca bir su birikintisi bırakarak sırlıklam dışarı çıkıp alt kata indi. Celia mutfakta bir dergi ve bir fincan kahvenin karşısında tek başına oturuyordu.

“Şuraya bakın, uyku dünyasından bir hortlak gelmiş. Odanda yağmur mu yağıyor, Oscar’cığım?”

Annesini öpüp tek kelime bile etmeden Nutella kavanozuna koştu ve ancak dört kaşık yedikten sonra yanıt verebildi.

“İlk kalkan benim. Lawrence hâlâ uyuyor.”

“Düzelتيyorum, üçüncü kalkan sensin. Kızlar çoktan parka gittiler bile. Sanırım O'Maley kardeşler daha güneş doğmadan onların penceresinin altına dikilmişler. Bizim kızları sandal gezintisi yapmaya ikna ettiler. Violette geçen sefer neler yaptı bilmiyorum ama Barth pek de rahat görünmüyordu...”

Oscar gülümsedi. Ablasının sırlıslıkla, Barth'ınsa kireç gibi bir yüzle Violette'in gölün dibinin de yüzeyi kadar ıslak olup olmadığına bakmak için suya atladığını anlatmalarını dün gibi hatırlıyordu.

“Lawrence'ı uyandırırım da biz de onların yanına gidelim.”

“Bırak da çocuk önce bir parça tereyağı yutsun. Biraz zayıflamadı mı o?”

Oscar annesinin yüzüne anlamlı bir ifadeyle baktı.

“Pek sayılmaz,” dedi annesinin tahmini konusunda ne yorum yapacağından emin olamadan.”

“Ah, bana öyle gelmiş demek. Yukarı çıkmadan önce sana bir şey sorabilir miyim?”

Oğlu kapı eşiğinde durup kuşkuyla ona doğru döndü. Annesinin soruları her ne kadar onları sorarken havadan sudan söz ediyormuş gibi bir tavır takınıyor olsa da, çoğu zaman canını sıkıyordu.

“Sor hadi,” dedi Oscar.

“Şu Tablet meselesi, yani ölülerin diriltilmesi...”

Cümlesini bir gülümsemeyele tamamlamayı tercih etti. Oscar içini çekip sırtını kapıya dayadı.

“O... Violette içindi. Onu sevindirmek istedim, yani... yani babamı görürse... belki sonradan aramıza dönebilir, diye d    nd m.”

Celia işaret parmağının ucuyla ona yaklaşmasını işaret etti. Oscar istemeye istemeye yaklaşınca da ona sarıldı.

“Yalnızca Violette için miydi? Gerçekten mi?”

ocuk elleri cebinde omuzlarını kaldırdı ve usulca uzaklaşmaya çalıştı.

“Oğlum büyümüş de annesinin ona sarılmasını istemezmi ... Gerçekten de koca adam oldun,” dedi gururla. “Bir adam bir şeyi istedi mi onu elde etmek için sonuna kadar gitmeyi göze alır. Sen de aynen öyle yaptın. Kutlarım beyefendi.”

Sonunda Oscar yanıt verdi.

“Onu görmeyi ben de istedim,” diye itiraf etti. “Hiç olmazsa bir kere gerçekten görmeyi. Bir fotoğrafta değil yani...”

Kadın bir an d    n p Nutella kavanozunu eline aldı ve parmağını içine batırarak Oscar’ın yüzüne sakal ve bıyık yaptı.

“Hey! Delirdin mi sen?” diye bağırdı ocuk hem  a ırmı  hem de eğlenmi  gibi.

Celia ayağı kalkıp çantasını aldı ve içinden çıkardığı küçük bir aynayı oğluna uzattı.

“İ te,” dedi. “Görmek istiyordun, gördün.”

Oscar aynadaki yansımasına baktı.

“Ona o kadar benziyorsun ki tatlım. Gerçi onun saçları ve sakalı birazcık daha seyrekti ama gerisi tıpatıp aynı. İçerisi de öyle,” dedi parmağını çocuğun önce kalbine sonra da başına bastırarak.

Çocuk gülümsedi, aynayı elinden bıraktı ve annesinin me-nekşe rengi gözlerinin içine daldı.

“Bu Tablet hikâyesine gerçekten inanmıştım,” dedi. “Ne kadar budalayım. Ölüleri geri getirmek...”

“Ne demek ‘budala’? Seni oğlum hakkında böyle konuşmaktan men ederim! Çocuklarıma kötü davranan adamlara ne yaptığımı biliyorsun, değil mi?” dedi Oscar’ı elinin tersiyle tehdit ederek. “Çat! Pat! Bir gidiş, bir geliş, iki tokat! Gerçi geçen gün ikinciye unuttum galiba...”

“Bir tane yeterliydi,” dedi Oscar. “Aslında... belki onu bile hak etmemişti.”

Celia soran gözlerle ona baktı.

“Biz de Bay... şey yani Barry’ye karşı pek nazik davranmadık,” diye itiraf etti Oscar. “Hepsi de onun suçu değildi. Yani,” diye devam etti, “yine de biraz onun suçuydu!”

Celia oğlunun yanağını okşadı. Yanılmamıştı, oğlu gerçekten de büyümüştü.

“Artık Lawrence’ı uyandırılalım mı?”

“Tamam,” dedi Oscar. “Ama önce benim için bir şey yapmanı istiyorum...”

“İyiyim,” dedi Lawrence eli kalbinde Oscar’ın yanından yürürken. “Şimdi daha iyiyim. Seni öyle görünce bir an şok geçirdim. Daha tam uyanamamış olduğum için kafa derini yüzmüşler sandım!”

Oscar gülerken gölün kıyısındaki öteki çocuklar da görünmüşlerdi. O’Maley kardeşler, Violette ile Valentine’in yanına Carrie ve Lorna Moss’la Sally Bunker ve onun kadar iriyarı iki çocuk

daha katılmıştı. Hatta Oscar eli belinde, sandalları bir gümrük memuru gibi teftiş eden Iris'in gölgesini bile seçebiliyordu. Sally ve Barth dört tane sandalı, saman çöplerini itermiş gibi rahatlıkla suya indirmişlerdi.

"Yine de bundan sonra kalbime dikkat etsen iyi olur," diye sitem etti Lawrence göle yaklaşırlarken. "Uyanırken kalp krizinden ölenler oluyor!"

Gruba yeterince yaklaştıklarında hepsi hayretle donakaldılar.

"Oscar! Sen dün gece Bayan Wing'in çimenliğinde mi uyuyakaldın yoksa?" diye bağırdı Jeremy.

Sally merakla çocuğun çevresinde döndü.

"Eh, artık saç taramak daha az zamanını alacak, orası kesin. Gerçi hâlâ benimkilerden uzun ya neyse..."

Violette kardeşinin yanına koşup yeni kesilmiş saçlarına dokundu. Kıvrıkcıklar gitmişti. Celia oğlunun sözünü dinleyip tereddüt etmemişti. Violette ona kendinden çok emin olmaya çalışan bir sesle hitap etti. "Korkma Oscar," dedi ellerini iyice sıkarak. "Saçların iyi."

"Sahiden beğendin mi?"

"Evet," diye onayladı. "Sadece... bundan böyle, şey... içeri doğru uzamaya karar vermişler. Olur bazen öyle. İşte bu yüzden uyandığında saçlarını kısacık buldun. Ama merak etme, bir şeyleri yok."

"Teşekkür ederim, Violette," dedi. "İçimi rahatlattın."

Carrie Moss kollarını önünde birleştirip yaklaştı.

"Benim ne düşündüğümün hiç umurunda olmadığını biliyorum ama... bence yakışmış."

Oscar ona gülümsedi.

“Violette bana geçen gün Tilla’yla olanları anlattı...”

“Önemli değil, affedildin,” diye sözünü kesti Carrie memnun bir ifadeyle. “Şansın varmış. Gerçi benim sinirlerimi bozuyorsun ama ablam senden hoşlanıyor.”

Zaten utangaç olan Lorna Moss saç köklerine kadar kızardı.

“Carrie! Neler söylüyorsun sen? Hayır, bu kız... saçma sapan konuşuyor işte.”

Küçük kardeşi karşısına dikilip kollarını kavuşturdu.

“Ne yani? Senin de mi sinirlerini bozuyor? Ben de ondan hoşlanıyorsun sanıyordum. Sinirlerini bozuyorsa git ona söyle, hoşlanıyorsan yine git söyle!”

“Kes sesini,” diye karşılık verdi utancından yerin dibine girmek üzere olan genç kız.

On iki yaşında olmasına karşın Carrie’nin ağzının payını vermeyi beceremiyordu. Ama zaten bunu kimse başaramıyordu.

“Neyse, tamam, anlaşıldı,” dedi Jeremy eğlenerek. “Lorna biliyor musun? Pazar’da sevgililer günü için gereken her şey var. Ama elini çabuk tutmanı tavsiye ederim, hızla tükeniyorlar!”

Oscar zavallı Lorna’yı olduğundan daha da zor durumda bırakmamak için oradan uzaklaştı. Gözü dondurmacıya doğru kayd ve bir masanın başına oturmuş olan bir gruba takıldı. Tilla en sevdiği yerde, yanından hiç ayrılmayan kız arkadaşlarının tam ortasında oturmuş hepsini çok heyecanlandığı belli olan bir şeyler anlatıyordu. Oscar’ı fark edince ona gizemli bir gülümseme yolladıktan sonra yakışıklı ve tehlikeli Jimmy Bates’in endişe verici bakışları altında kendi grubundan ayrılarak onun yanına gelmeye karar verdi. Nedense Ronan Moss orada değildi.

Oscar'ın karşısına gelince genç kız sanki söyleyeceği sözcükleri ararmış gibi duraksadı.

“Sen gerçekten de çok... farklı birisin Oscar,” dedi sonunda, hâlâ gülümseyerek.

Oscar bir gün önce Cumides Circle'a geri döndüklerinde Moss'un kendisine söylediklerini hatırladı: “Sakın yanlış bir şey düşünme Pill. Orada sana yardım ettiysem bu yalnızca Kara Prens'in karşısına tek başıma çıkmaktansa ikimizin birlikte işin içinden sıyrılmamızın daha kolay olacağını düşündüğüm içindir. Yoksa arkadaş olmuş değiliz, anladın mı? Hiçbir zaman da olmayacağız. Ödeştik diyelim. Sen bana yardım ettin, ben de sana.” Sonra da eğilip gözünde haince bir bakışla, “Daha alınacak üç Kupa var ve bundan sonra her koyun kendi bacağından asılacak,” diye eklemişti. Oscar hiç yanıt vermemişti. Aralarındaki savaşın bitmiş olabileceğini bir an bile düşünmemişti zaten. “Bundan sonra da daha dikkatli ol,” diye devam etmişti herkesin ve özellikle Bayan Withers ile Bay Brave'in duyacağından emin olacak kadar yüksek sesle. “Bir dahaki sefere sınıftan kızların önünde Vücut Girişi yapma. Tilla hiç de etkilenmemiş.”

Oscar, Violette'in anlattıklarıyla bunun arasındaki bağı kurmuştu ve bugün de Tilla'nın ne demek istediğini anlamak için kızın daha fazla açıklama yapmasına gerek duymadı. Kız cumartesi günü Leonid'in evindeki Vücut Girişi'ne tanık olmuştu. Biraz önce de arkadaşlarına bunu mu anlatıyordu acaba? Çocuğun bir odanın içinde birden gözden kaybolabilme gücüne sahip olduğuna gerçekten inanmış mıydı?

“Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama,” dedi, “ne olursa olsun inandım. Çok yazık, bunu başkalarına da anlatmayı isterdim ama kimse bana inanmaz.”

Oscar onu dinlerken rahatlamıştı. Tilla'yla konuşurken her zaman olduğu gibi aklından neler geçirdiğini anlamak mümkün değildi. Acaba ona bunu bir sır olarak saklamaya karar vermiş olduğunu söylemeye mi çalışıyordu, yoksa kendisi de gördüklerine inanmamış mıydı? Oscar kuşku içinde kalmayı tercih ediyordu.

“Benimle bir dondurma yemeye gelir misin?” diye sordu kız, ona en güzel bakışını lütfederek.

Çocuk, Tilla'nın altın gözlerinden kaçınmak için arkadaşlarına doğru döndü.

“Beni bekliyorlar,” diye yanıt verdi.

Kız içini çekti.

“Belli ki ortadan kaybolmayacak kadar güçlüsün Oscar. Belki bir gün iki dakika olduğun yerde durabilirsin...”

Bu sefer onunla alay ediyor gibi görünmüyordu. Uzaklaşıp kendi grubunun yanına döndü.

Oscar elini saçlarında gezdirdi. Bu saç kesimi bir fotoğrafta gördüğü bir adamın saç kesimiydi. Aslında, belli bir adamın saç kesimiydi, o kadar. “Artık çikolatadan yapılmış sakala da ihtiyacın kalmadı Oscar,” demişti Celia. “Şimdi tıpatıp babana benzedin.”

Evden çıkınca arkasına dönüp bakmıştı. Pencereden annesinin telefonu açıp duraksadıktan sonra bir numara tuşladığını görmüştü. Annesi sonra gülmüş, şahane buklelerini düzeltmiş, sanki kendisine iltifatlar ediliyor ya da çiçek veriliyormuş gibi bir tavır takınmıştı.

Oscar derin bir soluk alıp Lawrence'ın yanı sıra yola koyulmuştu.

“Oscar, bu sandal gezisi bugün mü olacak yarın mı?” diye bağırdı kürek çekmek için sabırsızlanan Sally. Yanında Iris koyduğu kuralları sıralıyordu.

“Aslında çok basit,” dedi kız. “Suda kürek darbeleriyle beni ıslatmak yasak, benden hızlı gitmek yasak, beni geçmek yasak, sandalıma çarpmak yasak, bana...”

Oscar gülerek başını iki yana salladı ve kıyıya doğru koşmaya başladı. İçinde Moss kardeşlerin kendisini beklediği sandala atlarken kendi hayatını yaşaması gereken annesini, kendisini beklemeyen Kupa’ları, yeni öğrendiği Dayanakları, Pathologus’ların Prensi onlara açıkça savaş ilan etmiş olduğuna göre artık herkes için yaklaşmakta olan karanlık zamanları ve kendisiyle sevdikleri için yapmak istediklerini düşündü. Bir an kaçamak olarak suda kendi yansımasını yakaladı. Kısa saçlarıyla kendi yüzünü değil ama babasının yüzünü tanımıştı.

Kesinlikle artık büyümenin zamanı gelmişti. Bütün gücüyle küreklere asıldı.